

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.
Pořádá P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 Kč.
Jednotlivá čísla prodávají se po Kč 1'40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice čísla 1.

Obsah :

Obrácení bezbožníků. (Hlavní úmysl.) — Velepíseň nejsvětějšího Srdce. II. díl. Píseň 39., 40., 41., 42. — Dobročinnost. — Čas je krátký. — Ježíškoví v jesličkách. (Báseň.) Svatá Rodina. (Báseň. — Srdce Ježíšovo, naděje v Tobě umírajících. — Svatí tři králové. (Obrázek). — Je-li nějaký Bůh, který se o nás stará? — Srdce Ježíšovo a Eucharistie. Sv. Antonín poustevník. (Obrázek.) Drobné zprávy ze života katolického. — Navštívení Panny Marie. (Báseň.) Zaslána. — Obětování denního úmyslu.

Prosba o pomoc modlitbou.

Poněvadž mnozí nebudou moci platiti vysokých činů uprostřed velkoměst (v centru), budou nuceni vystěhovati se do předměstí nebo na okraj měst (periferii), kde je hrozný nedostatek kostelů i duchovní správy. Z různých důvodů je tam bydlet i jiným — nebude jim pak možno denně slyšeti mši svatou neb dokonce několik mší svatých a přijímati Tělo Páně.

Tomu by se dalo odpomoci zřizováním domů na periferii i v předměstích velkoměst, kde by se horlivým ctitelům nejsvětější Svátosti poskytoval slušný byt a podle přání i ostatní zaopatření, vyhovující jejich potřebám i požadavkům. Při každém takovém domě by byla veřejná kaple neb kostel, v němž bytápený. Přes den by tam mohla býti vystavena nejsvětější Svátost.

Byly by zvláštní domy pro svobodné pány, pro dámy i pro rodiny. Domy by měly klausuru; hovorny pro návštěvníky. Mohl by býti dům pro pány, jiný pro dámy a třetí pro rodiny vedle sebe nebo by byly odděleny dle pater, aby pak mělo každé patro zvláštní schody a příchod; a kostel společný. Pohlaví byla by oddělena i v kostele. U kostela by bydleli všichni kněží z tohoto předměstí (kro-

mě snad faráře i kaplana, kteří by bydleli u farního kostela), takže by jedna mše stihla druhou. Odpoledne by bylo jednou neb vícekrát počeňání i růženec.

V domech by bylo ohnisko katolického života i katolické akce. Snažilo by se působiti co možně na každou jednotlivou duši farnosti, aby konala své křesťanské povinnosti a vůbec aby veřejné mínění se stalo katolické (t. j. katolická akce); především by se šířila úcta k nejsvětější Svátosti; také by se rozhodně bojovalo proti všemu, co by mohlo porušiti čistotu; ovšem i pro katolickou školu. — *Především třeba lásky mezi obyvateli!*

Doporučuji uskutečnění tohoto plánu zbožným modlitbám. Snad by se zatím podařilo, že by si několik horlivých ctitelů nejsvětější Svátosti najalo společně větší byt blízko kostela, ve kterém je mnoho mší svatých. To by bylo velmi výhodné, poněvadž malých (zvláště jednopokojových) bytů je velmi málo a jsou drahé, neboť malá byta jsou ještě pod ochranou nájemců. Tak by se jim dostalo dobrého i levného bytu i vzájemné pomoci. Nechtě se zájemníci hlási. *Doporučuji zbožným modlitbám uskutečnění i tohoto úmyslu.*

Štěpán Goldschmid, Praha I.-358.

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ČASOPIS PRO ZBOŽNÉ SPOLKY A BRATRSTVA
MEZI ČECHOSLOVANY.

S POVOLENÍM DUCHOVNÍ VRCHNOSTI POŘÁDÁ

P. PETR HLOBIL,
BENEDIKTIN RAJHRADSKÝ.

ROČNÍK ŠEDESÁTÝ OSMÝ.

V BRNĚ 1934.

TISKEM A NÁKLADEM OBČANSKÉ TISKÁRNY V BRNĚ, STAROBRNĚNSKÁ 19-21.

OBSAH.

Básně.	Strana	Strana
Jarolím St. Pavlík: Velepíseň nejsv. Srdce 2, 26, 42, 66.	26,	Srdce Ježíšovo, Syna věčného Otce (P. R. Rozkošný) 122
Marie Tosařová: 6, 23, 36, 54, 63, 69, 84, 99, 115, 125, 155, 165, 167, 192, 195, 199, 202, 214	214	Homilie na 8. ned. po sv. Duchu (Jar. St. Pavlík) 126
A. M. Kadlčáková: 64, 80, 115, 125, 148, 165, 167, 180, 184, 202, 208.	165,	Láska k bližnímu (S. Hed. Vavrová) 128, 149
		Naučení nejsv. Srdce Ježíšova (S. Hed. Vavrová) 134, 168
		Homilie na 12. ned. po sv. Duchu (Jar. St. Pavlík) 146
		Ježíš a andělé (Jar. St. Pavlík) 151
Četba povzbuzující k pobožnosti.		Srdce Ježíšovo, prameni všelikého potěšení (P. Rud. Rozkošný) 162
Dobročinnost (Jar. Pavlík) 3	3	Srdce Ježíšovo, nekonečná velebnosti (P. Rud. Rozkošný) 186
Čas je krátký (Jar. Pavlík) 4	4	Hody (Jar. St. Pavlík) 194
Srdce Ježíšovo, naděje v Tobě umírajících (P. Rud. Rozkošný) 7	7	Srdce Ježíšovo, svatý chrám Boží (P. R. Rozkošný) 205
Srdce Ježíšovo a Eucharistie (S. Hed. Vavrová) 15	15	Apoštolát modlitby jako dílo mužů (S. H. Vavrová) 215
První hřích (Jar. St. Pavlík) 27	27	Srdce Ježíšovo, dome Boží a brána nebeská (P. Rud. Rozkošný) 227
Trest prarodičů (Jar. St. Pavlík) 29	29	Vánoční rozjímání (Jar. St. Pavlík) 231
Naučení nejsv. Srdce (S. H. Vavrová) 32	32	
Kříž na ramenách (Jar. St. Pavlík) 43	43	Četba poučná.
Srdce Jež., z jehož plnosti jsme všichni obdrželi (P. R. Rozkošný) 52	52	Je-li nějaký Bůh, který se o nás stará? (S. Hed. Vavrová) 11
Radost velikonoční (Jar. St. Pavlík) 66	66	Prozířetelnost Boží (S. Hed. Vavrová) 45
Homilie na Bílou neděli (Jar. St. Pavlík) 69	69	Společenské království nejsv. Srdce Ježíšova (S. Hed. Vavrová) 71
Zrcadlo (Jar. St. Pavlík) 82	82	Čemu se učíme ve Škole Bož. Srdce? (S. Hed. Vavrová) 94
Maria, Prostřednice vši milosti (Jar. St. Pavlík) 85	85	I u nás jsou duše, milující Srdce Páně (S. Hed. Vavrová) 116
Srdce Ježíšovo, živote náš (P. Rud. Rozkošný) 91	91	Proměnění Páně (S. Hed. Vavrová) 131
Ježíš, příklad duch. milosrdenství (Jar. St. Pavlík) 106	106	
Srdce Ježíšovo, kopím probodené (P. R. Rozkošný) 109	109	
Pán Ježíš, příklad těles. milosrdenství (Jar. St. Pavlík) 111	111	

Nový apoštolát smíru Bož. Srdce (Štěp. Goldsmíd)	140
Matka bolestná (S. Hed. Vavrová)	156
Číslo v náboženství (Jar. St. Pavlík)	166, 189, 203.
Všobecný svaz kněžský přátel nejsv. Srdce (S. Hed. Vavrová)	175
Hlavní spojenci království Srdce Jež. (S. Hed. Vavrová)	196
Nepřátelé království Srdce Jež. (S. Hed. Vavrová)	210
Zakladatelka díla „Šíření víry“ (S. Hed. Vavrová)	234

Hlavní úmysly.

Obrácení bezbožníků	1
Aby všichni Boha za otce a bližního za bratra měli	25
Nezaměstnaní	41
Aby ovoce sv. roku všude uzrálo	65
Maria Matka Boží — matkou naší	81
Následování nejsv. Srdce Ježíšova	105
Křesťanská láska k bližnímu	121
Zbožné ústavy pro mladíky	145
Svatost kněží, duchovních správců	161
Spasitelné pokolení nepřátel Církve sv.	185
Náhle zemřeli	201
Mládež a Katolická akce	225

Drobné zprávy ze života katol.

S. Hed. Vavrová nasbírala 20, 37, 55, 76, 100, 119, 142, 159, 181, 220, 239.	
Zasláno. O čestné stráží nejsv. Srdce Jež.	23
Robert Mäder: Živ buď Ježíš Král	24
Zasláno: Ježíšovo sluníčko	79

Obrázky.

Sv. tři králové	9
Sv. Antonín, poustevník	17
Nejsv. Srdce Ježíšovo	33
Nejsladší Srdce P. Marie	49
Vezmi kříž svůj a následuj mne	57
Nová světice Bernardota	73
Královna máje	89
Nový světec Jan Bosco	97
Sv. Alois	113
Maria Magdalena u nohou Páně	129
Sv. Markéta Alacoque	137
Sv. Petr v okovech	153
Zdravas Maria, milosti plná	169
Panna Maria, odměnitelka	177
J. Exc. ndp. biskup Dr. Josef Kupka	193
Vezmi kříž svůj a následuj mne	209
Sv. Kateřina p. a mučennice	217
Nám, nám, narodil se	233

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVIII.

BRNO, LEDEN 1934.

ČÍSLO I.

Ó Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se stráví jimi hrudí, Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Obrácení bezbožníků.

Hlavní úmysl.

Před 30 lety 1903 vydal Pius X. první svůj okružní list, v němž pravil: Koho zůstalo tajno, že v přítomné době společnost lidská více než v minulých stoletích těžkou nemocí vnitřní jest postižena? Bude-li to pokračovat, nadejde špatný konec. Touto zlou nemocí jest odpad od Boha. Jak se tato nemoc rozmohla! Tehdy nebylo ještě svazu bojujících bezbožníků; na počátku čítal jen v Rusku 1932 již asi 6 milionů stoupenců; nyní však svaz ten jest rozšířen po všem světě mezi všemi národy. A 13. března r. 1933 musil sv. Otec Pius XI. v kolegium kardinálů vyznati: Počet bezbožníků a nepřátel Božích vzrostl jak počtem a silou, tak, že není pochybnosti, že tento ďábelský boj proti Pánu Bohu jest příčinou všeliké bídy a všech bojů a všeho neštěstí, čímž národové velice trpí. Po krvavé válce lid velice sesurověl, náboženstvím pohrdnul, od Boha se odvrátil, aby hověl světu a vášním svým. Jedni tak učinili z pýchy, jiní z nevědomosti, opět jiní ze zloby nad neštěstím, které tolik národů postihlo. Netoliko u nás jsou bezbožníci, bez všelikého vyznání náboženského jako moderní pohané, ale hlavně se bezbožníci rozšířili na Rusi. Po pádu carství nastala republika, již se zmoc-

nili bohaprázdni lidé, kteří usilují o to, aby v ruském lidu udusili všeliké citění náboženské. Rozšiřují bezbožecký tisk, ženou mládež do bezbožeckých škol, krásné chrámy zbořili, o drahé a umělecké věci okradli, z budov církevních nadělali světské domy nebo mnohé pumami do povětří vyhodili; kněze vypudili na Sibiř, vrhli do žalářů nebo usmrtili. Ještě nyní pronásledují kněze, kteří konají služby Boží neb učí náboženství. Lid je otrlý, bojí se svých vládců nynějších, kteří hned vše trestají smrtí. Tisíce a tisíce lidu, sta a sta kněží již zahynulo násilnou smrtí, hladem a nemocí a pomoci není. Zdá se, jako by peklo vyvrhlo ďábly své na ubohou Rus, aby všechno zlé neštěstí způsobili mezi lidem. Svaz bezbožníků měl v r. 1932 členů 5,673.000. Nejvíce bylo mládeže od 14—22 let. I tu členství není dobrovolné dle časopisu „Bezbožník“, jeho předplatitelé náhle klesají; již se lidem čtení jeho omrzuje. Dej Bůh, aby lidé tento časopis docela opustili a zase se k Bohu kajicně vrátili. A kolik je bezbožníků tajných, které však Pán Bůh dobře zná. Kéž by i tito k Bohu se obrátili a pokání činili. Jen blázen může říci: Není Bůh! Dosud jsme v době svatého roku, vykoupení na-

šeho. S vděčností vzpomínejme na milost, jichž se nám skrze Ježíše Krista dostalo k naší spáse! Z té příčiny prosí sv. Otec Pius XI. všechny věřící, aby

spojili své modlitby s jeho prosbami k nejsv. Srdci Ježíšovu za obrácení bezbožníků a všech hříšníků celého světa. Nejsv. Srdce Ježíšovo, smiluj se nad nimi!

Velepíseň nejsvětějšího Srdce.

II. díl.

Jarolím St. Pavlík.

39. píseň.

Adjuro vos, filiae Jerusalem, ne suscitetis dilectam, donec ipsa velit. — Zapřisahám vás, dcery jerusalemské, abyste nevzbudily milou mou, dokud by sama nechtěla. (Cant. 8, 5.)

Na tebe já myslím každou chvíli, myšlení to v trampotách mne sílí, a když duše zarmoucená kvílí, tys mi útěchou, ó Jezu milý.

Od tebe se v duchu ani nehnu, i když ke spaní si večer lehnu; ve snu vidím tebe, plna blaha, a ta chvíle je mi věru drahá.

Ať mi milou nikdo nevzbudí, až se sama ze sna probudí, praví Božský Ježíš k družině.

Srdce chvěje se jí ve hrudi láskou, blahem v také hodině, kdy jen na mne myslí jediné.

40. píseň.

Quae est ista, quae ascendit de deserto, deliciis affluens, innixa super dilectum suum? — Kdo je ta, která vzestupuje z pouště, oplývající rozkošemi, podepraná o milého svého? (Cant. 8, 5.)

Kdo je ta, jež kráčí z pustiny, opírajíc o milého rámě? Viděl jsem ji přijímati v chrámě, obličej jí zářil nevinný.

Pustina, to je ten mrzký svět, v něm jsou pokušení velká; zbožná dívka z něho utíká, ač ji volá pokušitel zpět.

Vzduchem otravným ten náš svět dýše, z jedu plné podává ti číše; dívka, bdi a zůstaň u Ježíše.

Spolehni se na něj v nebezpečí, tak se vyhneš nastražené léci, neuvěříš ďábla svůdné řeči.

41. píseň.

Sub arbore malo suscitavi te; ibi corrupta est mater tua. — Pod stromem jablonovým vzbudil jsem tě; tam byla porušena matka tvá. (Cant. 8, 5.)

Pod stromem, jež prostřed ráje stál, švedl lstí svou k hříchu Belial pramáť naši; proto, drahá dcero, přišlo na ni útrap různých stero.

Proto ve hříchu jsi zplozena; avšak ve křtu znovuzrozena, stala jsi se krásnou v okamžení, a teď v tobě mám své zalíbení.

Ó, jak velká je tvá dobrota, Bože můj! Bych svatou zůstala, se stromu jist budu života.

Chraň mne, abych zkázy nevzala! Kriste, tys má láska jediná! Pro tebe chci zůstat nevinná.

42. píseň.

Pone me ut signaculum super cor tuum, ut signaculum super brachium tuum. — Polož mne jako pečeť na srdce své, jako pečeť na rámě své. (Cant. 8, 6.)

Vlož mne jako pečeť na svou hrud, milovaná; zůstaň mně vždy věrnou; nevěstou mou do smrti až buď; já tě kochám láskou bezeměrnou!

Líce Anežky, tak svaté panny, byly od lásky jak v plameni; a já vtiskl do nich znamení, že jsem sám jen její milovaný.

Na křtu, při svatém i birmování, znamení Bůh vtiskl v naši duši, pečeť, kterou nikdo neporuší.

Znamení to hlásá lidem všem, že se Boha dítkami teď zvem, a že ve vojsku nás čítá svým.

Dobročinnost.

Vánoční úvaha.
Jarolím St. Pavlík.

Jak se cítila početnou svatá rodina v Betlemě, když se tak vzácná návštěva u ní ohlásila! Tři králi z daleké země přišli, aby se Dítěti z Marie Panny narozenému poklonili a svůj hold jemu vzdali. Doposud to byli jenom chudí lidé, s nimiž se členové svaté rodiny setkali, protože sami k chudině patřili; tentokrát jsou to lidé bohatí, vznešení a vzdělání, ba sami králové. Jak teprv my se musíme cítiti počtění, když Král králů přijde k nám ve svatém přijímání! S jakou uctivostí musíme jej pozdraviti! Jak uvítati!

Svatí tři králové nepřišli s prázdnými rukama, nýbrž s dary. „Otevřeli poklady své a obětovali mu dary, zlato, kadidlo a myrhu“ zlato jako králi, kadidlo jako pravému Bohu, myrhu jako člověku smrtelnému.

Nevíme, jakým způsobem Maria a Josef darů těch použili. Zlato bezpochyby rozdělili něco pro chrám, něco pro chudé a něco pro sebe k zakoupení živobytí. Kadidlo bezpochyby darovali na bohoslužebné potřeby a myrhu uschovala Maria na pohřeb.

Ten, od něhož každý dobrý dar pochází, ten jenž nám tak veliké dary s nebe přinesl a ten největší dar, sebe sama, přijímá dary od pastýřů a mudrců. Z vděčnosti a abychom tyto dobré osoby následovali, dáváme dary o vánocích svým domácím a příslušníkům, ale i oněm, kteří nějaké podpory potřebují. Vánoční čas je onen čas, kdy se nejvíce koná křesťanská karita nebo-li dobročinnost.

Máme ji však i v jiné časy konati. „Chudé budete vždycky míti u sebe a můžete jim dobře činiti,“ pravil Spasitel. Mnohý kostel je chudobný a nedostává se mu důstojných paramentů; obyvatelé jsou chudobní, aby mohli postaviti kostel nebo kapli, nebo

je obnoviti. Misionáři jsou chudobní, rovněž i nově obrácení pohané a jejich děti; oni volají c pomoc. Studenti, kteří studují na kněze, jsou chudobní; měli bychom je vydržovati. Sestry klášterní jsou chudobné a nelze jim tak snadno postaviti neb udržovati nemocnici, sirotčinec neb chudobinec. Katolický tisk je chudobný, katolické noviny a časopisy měly by se podporovati, aby se udržely. Na mnohých místech je nutno postaviti spolkový dům. Serafínské dílo lásky stará se o zanedbané děti, i péče o mládež. Přimysleme si k tomu ještě tolik chudobných rodin, zvláště ve městech, lidí bez přístřeší, bez práce, chudé, kteří se stydí to ukázati, slepce, válečné poškozence, invalidy, žebračky atd. Ach, jak velké pole působnosti otvírá se tu křesťanské charitě! Sotva lze je přehlédnouti.

Dnes se všechno organisuje! Čeho jednotlivec není vstavu dosáhnouti, to může jich více pohromadě, když se k sobě sdruží, se organisují. Tak se i dobročinnost či karita organisuje a zařizují se spolky k pěstění dobročinnosti v tom neb onom směru.

Kláštery předcházeli nám v tom pěkným příkladem. Tak ku příkladu stravují karmelitáni v Řezné denně 100 chudých; každý obdrží chléb, polévku a zeleninu; podporují též chudé studenty. U klarisek se třikrát denně poděluje jidlem chudina; u dominičánek obědvá denně 30 chudých a 60 studentů. Tak tomu bylo aspoň tenkrát, kdy jsem si poznámky o tom udělal.

Dobročinné a milosrdné lidi nalezneme i u pohanů. Ve starém Řecku měl Simon, syn Miltiadův, jehož jméno studujícím je známo, mnoho statků a zahrad, a v nich žádného hlídače,

aby nikomu nebylo zabráněno natrhati si tam ovoce a zeleniny. Vždy jej provázeli sluhové s penězi pro chudé. Špatně a nedostatečně oděným daroval své šaty. K obědu pozval každý den několik lidí, které venku shlédl a kterých nikdo nepozval. Chudé pochovával na své útraty.

Jako vzor křesťanů jsou z bible známi: trpělivý Job, jenž žádného žebráka neodehnal, jenž nahé odíval kůžemi svých ovcí; potom Tobías, jenž podporoval spoluzajaté ze svého jmění; zmiňují se ještě o Abigail, o vdově v Sareptě, o ženě v Sunam, Boozovi, Tabité.

Svatá Alžběta, hraběnka durynská, nazývána je pro svou štědrost matkou chudých. Když v roce 1225 byla v Německu velká drahota a cena obilí byla chudým nedostupná, přišel její pokladník a pravil pln radosti: „Teď přišel čas velký poklad nashromážditi.“ „Ano,“ odvětila Alžběta, „teď je vskutku čas, nashromážditi pokladů, ale ne těch pro zemi, nýbrž pro nebe.“ Pokladník minil prodej dražšího obilí; ale hraběnka poručila všechny panské sýpky otevřít a nutným poddaným obilí za sníženou cenu prodávati, tam však, kde by toho bylo třeba, darem dáti.

Mnohé protestantské sekty vyznamenávají se svou dobročinností, hlavně armáda spásy. To je ovšem samo o sobě chvála a následování hodno.

Jenom že používají té příležitosti k rozšiřování bludů a získání stoupenců pro svou víru; proto jest se mít před nimi na pozoru.

Svatý Jan nás napomíná, abychom nemilovali jenom jazykem, nýbrž skutkem. Jeden bohatý sedlák vzpomínal často ve svých modlitbách na chudé; ale když přišel k němu nějaký chudák a prosil jej o trochu zrní, řekl obyčejně, že nemá žádného na zbytek. Když se jednoho dne zase za chudé modlil, volal na něho jeho malý synek: „Tatínku, víš-li co bych si přál?“ „No, copak?“ „Přál bych si, tatínku, tvoje obilí.“ „A co bys s ním dělal, synečku?“ „Já bych potom tvoji modlitbu za chudé vyslyšel.“ Otec kousl se do rtů; slova jeho dítěte vnikla mu do srdce jako šíp. Šel do sebe a pomáhal více chudobným.

Týž Ježíš, jemuž se svatí tři králové poklonili, přijde sám jako mocný král v průvodu nebeského vojska na oblacích nebeských, aby soudil svět. Přísný soud bude držeti nad těmi, kteří následují lakomého bohatce, o němž je řeč v evangeliu a nic dobrého společním neprokazují. Lačen jsem byl a nenakrmili jste mne, nah a neoděli jste mne atd. — odejděte ode mne do ohně věčného! Ale ti dobří, dobročinní, učenci lásky, budou se radovati. Pojďte, požehnání Otce mého a ujměte se království vám připravěného.

Čas je krátký.

Novoroční úvaha.

Jarolím St. Pavlík.

Svatý apoštol Pavel píše Korintánům: Čas je krátký; teď jiného nezbyvá než aby ti, kteří ženy mají, tak žili, jak by neměli žádných, a ti, co pláčou, jak by neplakali, a kteří se radují, jak by se neradovali, a co kupují, jak by ničeho neměli, a ti,

co světa toho užívají, jak by ho neužívali, neboť svět ten pomine.

Čas je krátký! Opravdu, je to tak. To cítíme nejvíce, kolikrátkoli slavíme Nový rok. Krátký je čas u těch, kteří v květu mládí svého musejí zemřít. Jen se slzami v očích oddají

se svému osudu. Než i pro ty, co se dočkají staroby, je čas krátký; neboť sami se diví, jak rychle zestarali, jak brzo se jejich obličej svažil a vlas zešedivěl; život uplynulý jim připadá jako sen; Čteme v knize Jobově: Člověk z ženy narozený žije jen krátký čas a navštíven bývá mnohcu bídou.

Ba, čas je krátký, ale k zasloužení si nebe dlouhý dost, pakli ho využít-kujeme. A to máme udělati i v tomto novém roce. Ne čas promarniti, ale rukama hýbat, pilně pracovati, duševně nebo tělesně, jak to naše povolání s sebou přináší, povinnosti stavu svého věrně vykonávati, ale nejen k vůli penězům, jichž při tom vyděláme, ale k vůli Bohu, a abychom bližním svým prospěli a pomohli. Potom i náboženské povinnosti plniti, modliti se, chrám Páně navštěvovati, svátosti přijímati, skutky milosrdenství konati.

Čas je krátký. Jak dlouho to trvá, a my stojíme u brány věčnosti? Ještě malá chvilka, a neužijete mne, mohli bychom se Spasitelem říci. Potom platí, rozloučiti se s tímto světem. Člověku světského smýšlení a bez náboženství přijde toto loučení velmi za těžko; on žil jen pro tento svět, a teď je nucen jej opustiti; on jen statky shromažďoval, a teď je musí jiným přenechat; on se honil jenom za radovánkami, a teď je s nimi konec.

Ale dobrý křesťan, jenž se řídí podle napomenutí sv. Pavla, jež stojí v čele tohoto článku, loučí se lehce a s veselou myslí se světem tím; on je na smrt a na soud připraven.

Svatý apoštol praví: Teď zbývá jen, aby ti, kteří ženy mají, tak žili, jako by jich neměli. Ženatí by neměli k vůli rozkoši spolem obcovati, ale z šlecht-ných vyšších pohnutek, jako Tobiaš, jenž jenom z lásky k potomstvu chtěl si vzíti manželku, aby totiž skrze jeho děti a vnuky Bůh byl veleben. Aspoň

v jisté časy měli by žiti zdrženlivě, a když jisté okolnosti nedovolují spolu žiti a obcovati, anebo smrt je roz-loučila, mají se podrobti vůli Boží a čistotu zachovávat. Ale i svobodní mají ctnost čistoty pěstovati a všeli-kého hříšného obcování s druhým pohlavím se varovati. Zkrátka řečeno, smyslnost a tělesnou náruživost třeba potlačovati, a to energicky, a v do-voleném obcování se mírniti.

A ti, kteří pláčí, jak kdyby nepla-kali. Pláčeme při smrti svých příbuz-ných; křesťan má mírniti svůj smutek, neboť víra nás učí, že se zase s nimi shledáme. Pláčeme, když trpíme bo-lestí, když se nám stalo neštěstí, když jsme jmění ztratili, když nás někdo nenávidí a pronásleduje, když se nám splácí nevděkem. Máme však zasta-viti potok slzí a uvážiti: Za všechno, co zde trpíme, budeme na onom světě odškodněni. Pán Bůh nám skýtá pří-ležitost k získání zásluhy pro nebe. Neplač, těšil Spasitel vdovu naimskou. Neplač, těší Spasitel i nás. Blahosla-vení chudí a truchlící a pronásledovaní trpící, neboť jejich jest království nebeské.

A ti, kteří se radují, jak kdyby se neradovali. To znamená: V užívání světských radovánek, i když jsou dovolené, máme se mírniti, jich stříd-mě pečlivati. Člověku, co je do světa, je život příjemný hlavní věcí. Dobře jisti, dobře pít, jenně a podle módy se šatiti, sportu holdovati, plesy, vě-nečky, divadla a kino navštěvovati, hráti a tancovati, to je suma jeho ži-vota. Dobrý křesťan vyplní napřed svoje povinnosti, a potom, aby nabral nových sil, popřeje si nějaké zábavy, ale žádné hříšné. Jemu není pozemská radost samoučelem, nýbrž jen pro-středkem, aby mohl s tím větší hor-livostí a echemotu povinnosti své vy konávati.

A ti, co kupují, jak by nic neměli, a co světa toho užívají, jak kdyby ho neužívali. Svátý apoštol chce říci:

Nevěste srdce své na statky pozemské. Musíte sice žít na světě, ale ne po světsku; musíte s lidmi se scházeti, ale buďte opatrní a nenechejte se svést; musíte pracovat, peníze vydělávat, kupovat, obchod vést, ale spravedlivě, bez lichváření, bez lakoty; nepřehánějte starostlivost o časné živobytí, hledejte nejprve království Boží a jeho spravedlnost.

Pán Bůh nás postavil do toho světa, abychom zkoušku obstáli ze své víry, ze své věrnosti. On nás zkouší jako učitel svého žáka. V hodinu smrti

bude poslední zkouška, matura, zkouška dospělosti. Tu se rozhodne, jsme-li zralí pro nebe. Kdo dobře obstál v malých zkouškách, nemusí se té velké báti. Kdo žil podle napomenutí svatého Pavla, je na závěreční zkoušku připraven. On v ní obstojí a dostane dobrou známku, dobré vysvědčení, svatí s vyznamenáním. Božský soudce mu řekne: Služebníku dobrý a věrný, služko dobrá a věrná, vy jste byli nad málem věrní, a tak nyní vás nad mnohým ustanovím: vejďte v radost Pána svého!

Marie Tesařova:

Ježíškovi v jesličkách.

V jesličkách tu dřímáš tiše,
Ježíšku náš maličký,
dívej se na Tě s výše
jasné nebes hvězdičky.

Andělé je rozsvítili,
aby světu nesli zvěst,
v půlnoční že svaté chvíli
Spasitel mu zrozen jest.

A co my Ti, chudi, dáme
za Tvou lásku, Ježíšku?
Písničku Ti zazpíváme,
uctíme Tvou Matičku.

Sláva Bohu na výsosti,
pckoj lidem na zemi,
kteří dobrou vůli hostí,
svornost, lásku se všemi.

Ježíšku náš dobrotivý,
v jeslech dřímáš chudičký,
nebe se Tvé lásce díví,
hlídá Tě zrak Matičky.

M. T.:

Svatá Rodina.

V Nazaretě nízké chatě
žije ctnostně, žije svatě
nejsvětější Rodina;
Maria se k Dítku sklání,
Josef v blahém usmívání
patří nebes na Syna.

Líce jejich štěstím září,
Jezulátko když je daří
sladkým lásky pohledem;
nejbohatší, ač tak chudí
zlata mají plno v hrudi,
štěstí sdílí s nimi zem.

Svatý Josef řeže, seká,
ví, že po práci ho čeká
Ježíškovo objetí.
Pachole s ním mnohdy čile
pracuje — mu zlatí chvíle,
které Bohu zasvětil.

Matička zas plná lásky
Ježíškovi hladí vlásy,
jež se vlní po čele;
Pěstoun svatý, Matka svatá,
kolik tady lásky zlata,
ví jen Boží anděl.

Srdce Ježíšovo, naděje v Tobě umírajících.

P. R. Rozkošný T. J.

Umírání! Jak důležitý to okamžik! Neboť na něm závisí věčné štěstí neb neštěstí. Proto musíme na něj zvláště dbáti a o to pečovat, aby byl pro nás šťastný, neboť hned po něm následuje soud, soud nejsvětějšího a nejspravedlivějšího soudce, jehož rozsudek je nezměnitelný; a tento spravedlivý soudce vše předvede před soudnou stolicí, co jsme činili od prvního užívání rozumu až do posledního vdechnutí, a to nejen skutky, ale i slova, žádosti i myšlenky a prosvítí je světlem své svatosti a spravedlnosti. Sami poznáváme mnoho hříchů, poklesků, nedbalostí; a co teprve spatříme, až budeme osvíceni světlem Božského soudce! Jak jsme šťastni, když si můžeme říci, že jsme smyli všechny minulé hříchy a viny! Ale přece se musíme strachovati. Až do posledního dechu se bude pokoušeti zlý nepřítel, aby nás přivedl k pádu a do věčné záhuby. Jak nesmírnou cenu by měla tedy jistá, bezpečná pomoc, která nás zbavila starosti o minulost a která by i v nastávající hodině smrti zapudila pokušení zlého ducha! A hle, tu nám svatá Církev poukazuje na Božské Srdce: ono jest nejpevnější a nejjistější nadějí těch, kteří v něm umírají.

Co to znamená umírat v Srdci Ježíšově? V Srdci Ježíšově zemřeš, když tě Božské Srdce v hodině smrti bude chrániti. Bude-li všemohoucí a laskavý Pán Ježíš tě opatrovati, čeho by ses bával? Ježíš je to, jenž v posledním okamžiku může zahnat zlého ducha, všechny tvé hříchy a chyby ti může odpustiti, tě na milost přijmouti a pčtí tě souditi. Přivine-li tě k svému Srdci, bude-li o tebe pečovat jako o úd svého těla, jistě ani v hodině smrti tento úd od svého těla neodtrhne a na věky nezavrhně.

Tážeš se, zda i ty si můžeš zajistiti tuto zvláštní ochranu Božského Srdce

Páně a jak? Slyš hlasatelku pobožnosti k Božskému Srdci Páně, která věrně podala slova, jež od Pána Ježíše slyšela: V konání této pobožnosti, praví světice, naleznou ctitelé Božského Srdce Páně veškerou pomoc, kterou potřebují... V tomto Srdci naleznou útočiště v celém životě, zvláště však v hodině smrti, láska Božského Srdce nedopustí, aby ti zahynuli, kteří se Srdci Páně zasvětili a je srdečně a upřímně milovali a se přičinili podle svých sil, by také od jiných bylo ctěno a milováno.

Je-li možno, chodívej po devět měsíců k svatým svátostem a svaté přijímání obětuj na usmíření všech urážek, jež se mu dějí od lidí. Neboť řekl Pán Ježíš svaté Markétě: Z nesmírného milosrdenství svého Srdce ti slibuji, že všemohoucí láska mého Srdce udělí milost kajícího konce všem, kteří devět měsíců po sobě o prvním pátku Nejsvětější svátost oltářní přijmou; nezemrou v nemilosti a nezaopatření, jelikož mé Srdce bude v posledním okamžiku jejich jistým útočištěm. Jest to veliká milost, již bychom si měli velice vážiti a hleděti co nejvíce využítkovati.

V Srdci Páně zemřiti můžeš také jiným, a to vyšším způsobem: jestliže se totiž vynasnažíš v tom smýšlení, v té lásce zemřiti, jakou ti dalo za příklad samo Božské Srdce. Ano, budeš blahoslaveným, budeš-li v hodině smrti následovati Pána Ježíše, jestliže tak odevzdáš v ruce Boží ducha svého jako on, přijmeš-li z ruky Boží život nebo smrt, abys jej životem i smrtí oslavoval; přijmeš-li smrt na zadostučinění za tvé hříchy s touhou, aby ti bylo popřáno po odpuštění hříchů dostati se k Božskému Srdci, abys s ním po celou věčnost mohl Boha chváliti, milovati a oslavovati. Cvič se v tom, aby ti bylo Božské Srdce

vzorem v životě a snadno se budeš dle něho řídit i v hodině smrti. Pomodli se a modlív se častěji se vzpomínkou na smrt Pána Ježíše následující modlitbu: Pane Bože můj, již nyní přijímám z ruky tvé s pokojným a radostným srdcem kterýkoliv způsob smrti, jak se tobě zalíbí, se všemi jeho strastmi a bolestmi. — Plnomocné odpustky pro hodinku smrti. Pius X. 9. března 1904.

Dále uvažuj, jak můžeš a máš i za živa v Srdci Páně umírat, abys v hodině smrti v něm mohl zemřít a po smrti s ním věčně žít. O tomto umírání mluví sv. apoštol Pavel, když nás napomíná, abychom křtem sv. s Kristem zemřeli: Zemřeli jste, a život váš jest skryt s Kristem v Bohu (Kolos. 3, 3). Toto umírání v Kristu a s Kristem jest odumírání, zapírání, přemáhání pozemského smyslného člověka, takže vše hledíme potlačiti, co se vzpírá Bohu a jeho lásce, neb se mu nelíbí. Nuže, umříváte pozemské údy své, smilství, nečistotu, chlíplost, žádost zlou a lakotu (Kolos. 3, 5). Ale nejen hřích, ale vše, co k hříchu svádí a duši v nebezpečství přivádí, máme v Srdci Páně mrtviti. Snad bude prudký boj! Ale láska Srdce Páně osladi každou námahu a dodá síly, že snadno překonáme, co jinak stojí velký boj dle slov sv. Augustina: Kde panujeláska, tam není námahy a práce, neboť sama práce a námaha jest milována. — Umíral-li již za života v Srdci Páně, neb aspoň ses přičinil odumírat tomu, co se mu nelíbí, pak oslaviš svou hodinku smrti v Srdci Ježíšově a v Srdci Páně povstaneš k novému, věčnému životu. Tak bude Srdce Ježíšovo opravdu pro tebe nadějí v Ně umírajících.

Až již tolik prostředků jsme si ukázali, aby bylo Srdce Páně naší nadějí v hodině smrti, přece nemůžeme zamlčet ještě jeden způsob vyprostiti sobě šťastnou hodinku smrti a ten jest: prositi Srdce Páně, aby bylo nadějí i jiných lidí, kteří umírají, třebaš na

Srdce Páně nevzpomínali, jinými slovy: modliti se k Srdci Páně za šťastnou hodinku smrti těch lidí, kteří umírají.

Dojme nás zpráva, když slyšíme, že se stalo někde neštěstí a bylo zabito mnoho lidí. Trneme hrůzou, když se dovíme, že při některém zemětřesení mnoho tisíc lidí zahynulo a zůstáváme chladnými, ač víme, že denně na 140.000 lidí umírá. Každé minuty se objeví před soudnou stolicí na 100 lidí. Za každého z nich trpěl a umřel Pán Ježíš. Pozorujte jeho muky, čítejte kroky, slzy, rány, trny, bičování, uvažujte o jeho pokořování, bolestech, trápení a úzkostech. A toto vše trpěl za duši onoho člověka, jenž právě této vteřiny umírá. Zemřel-li v hříchu, všecko utrpení Pána Ježíše jest pro něho marné. A v jakém stavu lidé přicházejí na věčnost, dá se souditi z denní zkušenosti. Mezi denně umírajícími jest katolíků na 23.000 a z těch jich není mnoho, kteří chtějí v Srdci Páně zemřít. Velmi mnoho jest jich vlašných, hlostejných, ba svedených a proti sv. víře bojujících. U velkého množství závisí spása na smíření se s Bohem v poslední nemoci, na zaplacení sv. svátostmi. Šťasten, komu se té milosti dostane! Někde i ve zbožných rodinách zavolají kněze, — když nemocný již jest v bezvědomí, aby prý se nepolekal. A nepoleká se, až duše se objeví před Pánem Bohem nepřipravena? Jindy zase, ač nemocný prosí o kněze, nevěrečtí příbuzní nevyplní jeho přání, ba knězi zakazují vstoupiti do domu. Jaké to bolestné chvíle pro bolestné Srdce Páně, jež i za tyto ubožáky krev prolilo!

Zde, kde milosrdenství Boha nejvyššího dobrotvého jest omezeno jeho spravedlností, jest na místě modlitba přimluvná, která přicházející vstříc touze Ježíšově, stává se přímo všemohoucí. Ježíš na ni čeká, není pochybnosti, že ji vyslyší.

Snad někdo namítne: Čeho se dá docíliti v poslední okamžiku u člo-

Svatí tři králové.

věka, jenž celý život o Pána Boha a o svou duši se nestaral? Odpovím: Milosrdenství Boží nezná mezí a láska jeho je nekonečná, moudrost nevyzpytatelná. V jediném okamžiku se může duše obrátit a vzbuzením dokonale lítosti před věčnou záhubou zachrániti. Na smrtelném loži, tváří v tvář smrti, soudu a věčnosti i nejzatvrzejší hříšníci se chvějí a jsou přístupnými někdy i nepatrnému vánku milosti. Leckdy stačí vzpomínka na zbožnou matku, na modlitby v dětství konané, na dobrého přítele, neb na nějaký povzbuzující příklad! Možná, že jsme tu milost vyprosili my svou nepatrnou modlitbou a tak zachránili duši od pekla, rozmnožili společnost svatých, způsobili radost Srdci Páně a Panny Marie, rozmnožili čest a slávu Boží a sobě získali zásluhu u Boha a vděčnost zachráněné duše. — Neměly by nás tyto úspěchy přiměti, abychom se horlivě modlili za umírající, známé i neznámé, blízké i vzdálené? Vždyť i obrácení lotra na pravici jest nám pobídkou, abychom se nevzdávali naděje, pokud se duše od těla neoddelila.

Konečně Pán Ježíš sám projevil přání, aby se lidé modlili za umírající. V životopise jedné z prvních panen řádu Navštívení Panny Marie se dočítáme, že r. 1644 na Zelený čtvrtek v noci se modlila před nejsv. Svátostí oltární. Tu u vidění spatřila Pána našeho umírajícího na kříži a zároveň jí byla popřána milost, že se mohla s větším úspěchem modliti za umírající. „Ó poslední hodina těch ubohých je hrozná!“ pravila. Od té chvíle jí vždy bylo, jako by slyšela sténání umírajících, což činilo na ni takový dojem, že se v noci i zrána za ně modlivala církevní hodinky.

Kdo tedy miluje Srdce Páně, neopomene činiti, co jest mu milé. Úspěchů svých modliteb sice nepozná za života, ale budiž ujistěn, že Pán

Ježíš a Panna Maria jej budou milovati a až nadejde poslední hodinka, potěší jej. A jaká to bude radost při posledním soudu, až se seskupí kolem něho zástup vyvolených. Velkou horlivostí v tomto ohledu vynikal zbožný řeholník P. Jan Lyonnard, Tov. Jež.. Věda, že modlitba společná jest dle přípovědi Páně účinnější než modlitba jednotlivců, založil r. 1845 spolek, jenž měl za účel pomáhati modlitbou umírajícím. Spolek se rozšířil a byl 23. srpna r. 1867 od papeže Pia IX. potvrzen. Povinnosti jsou nepatrné; žádá se pouze denní modlitba k tomu účelu od zakladatele složená. Zní: Ó nejdobrotivější Ježíši, milovníku duší, prosím a zapřisahám Tě pro smrtelnou úzkost Tvého nejsvětějšího Srdce a pro bolest Tvé Neposkvrněné matky, obmyj v krvi své hříšníky celého světa, kteří této chvíle se smrti zápasí a ještě dnes zemrou.

Srdce Ježíšovo, které jsi smrtelnou úzkost podstoupiti ráčilo, slituj se nad umírajícími. Soucitné Srdce Panny Marie, přimlouvej se za zarmoucené. (Za každou z těch modliteb pokaždé 300 dní odpustků. Kdo se je modlí 3krát denně v různých dobách, získá jednou v měsíci plnomocné odpustky po sv. zpovědi a sv. přijímání). Právce přijímání členy mají kláštery Nejsv. Srdce Páně ve smrtelné úzkosti postaveného; takový je v Belgii. Klášter sester Dominikánek v Řepčíně u Olomouce rád zprostředkuje styk s ním.

Ale i ten, kdo nemíní se státi členem, ale uctívá Božské Srdce Páně, rád a často bude vzpomínati na umírající a vyprošovati jim od Srdce Páně šťastné hodinky smrti. Tim způsobem bude pamatovati i na vlastní smrt, na ni se připravovati a tak může doufati, že v hodině smrti bude v Srdci Ježíšově umírat i že tedy bude mít šťastnou hodinku smrti.

Je-li nějaký Bůh, který se o nás stará?

Napsal Mg re. de Sègur. Přeložila Hedvika Vávrová, r. S. C. J.

Žijeme v podivné době. Myšlenky nejvystřednější a nejzpozdější šíří se v novinách, v literatuře, v přednáškách a v rozmluvách. Snad ještě nikdy nezaslechli jsme čehosi podobného. Mluví se o všem, ač se o ničem neví, a zvláště ve věcech náboženských opovržlivé útoky přesahují již všecku míru.

Za každé doby byli nevěrci, ale jest rozdíl mezi nevěrci a nevěrci. U nynějších jest více nevědomosti a prudkosti než u jich předchůdců; není jim dosti vysmívati se kněžstvu a vůbec zbožnosti, ale jdou přímo k cíli a drze napadají na samý základ víry, na podstavu celého náboženství. Nežřídka setkáme se s osobami, které předstírají, že nevěří v Boha, a při tom snižují se pod samá zvířata tvrdíce, že člověk je pouhé zvíře, že nemá duše, že po smrti je všemu konec atd.

Vůči takým poštilostem pokrčili bychom jen rameny, kdyby nebylo jisto, že u osob prostých a málo vzdělaných také drzé rouhání posléze přece podkope víru. Lidé sice budou vždy věřit, poněvadž svědomí a zdravý rozum příliš hlasitě mluví, než aby možno bylo je umlčet; ale místo živého slunce jež je dříve osvětlovalo, zůstává jen mihotavé, téměř uhasínající světélko. Odtud tolik nedbalosti a nejistoty v konání dobra a v plnění povinností.

Snad, drahý čtenáři, jest to tvůj příběh. Anebo jsi aspoň v nebezpečí, že podobně bude s tebou. Kdo může ručiti za zítřek? Kdo odolal desíti útokům, zda nemůže klesnout při jedenáctém a nepodleh by, kdyby měl obrannou zbraň. Dovol mi tedy, bych ti nabídl těchto několik rádků jako zbraň a střelivo.

Vnikl-li jed až příliš hluboko, snad, co tu řeknu, ochromí jeho účinnost;

hrozí-li však teprve nebezpečí, protijed učiní tě neporazitelným.

Jeden ze starobylých králů Asie — jak vypravují dějiny — tak se bál, by nepřátelé ho neotrávili, že ozbrojil svůj žaludek proti každému druhu otravy; proto marné byly všechny pokusy nepřátelské... Tak bude i s tebou, drahý čtenáři, až špatným učením budou tě hledět zahubit.

O čem budeme tu spolu rozmlouvat, nenáleží do vědy ani do filosofie; budeme spolu prostě a upřímně hovořit jako dva bratři neb dva přátelé a pouze v zdravém rozumu budeme hledat rozluštění té nejhlubší a nejvznešenější záhady: *Je-li nějaký Bůh, který se o nás stará?*

BŮH.

I.

Malý pětiletý hošík pouštěl se právě do svého na měkko uvařeného vajíčka; zvolna namáčel v něm proužky chleba, které maminka mu krájela.

„Víš-li, mé dítě,“ tázala se matka, „kdo udělal to vajíčko?“

„Vim,“ odpověděl hošík; „bílá slípka, kterou jsi mi dala, maminko.“

„A bílá slípka, odkud přišla?“

„Z jiného vajíčka.“

„A kdo udělal to druhé vajíčko?“

„Ach,“ zasmálo se dítě, „jiná slepice.“

„A kdo učinil první ze všech vajec?“

„Ale, maminko, první slepice.“

„Velmi dobře. Ale kdo učinil tu první slepici, jež snesla první vejce?“ Dítě se zamyslo a pak odpovědělo jako malý filosof: „Pán Bůh.“

A co jiného dalo by se na to odpovědět? Poněvadž jest jisto, že vejce neudělá se bez slepice a slepice líhne se pouze z vejce, dostáváme se nezbytně k první slepici, jež snesla první vejce. A kdo jiný mohl ji učinit, než

ona všemohoucí bytost, jež stvořila vše z ničeho, a která sluje Bůh?

II.

Každý to ví, ale ne každý o tom přemýšlí. Pamatuji si, že jsem tímto prostým a proto i tak nezvratným závěrem ukončil spor s jistým mladým důstojníkem. Vyšel právě z vojenské školy a slyšel již tisícové hlouposti v kavárnách a v kasinech; celý oslněn mnohomluvností svých soudruhů, hleděl zaujati jich úroveň a vystupoval jako volnomyslitel.

Ten dobrý hoch, který hleděl se zdáti špatným, rozmlouval kdysi se mnou o jistých názorech filosofických. Zvláště zastával se jakési teorie, kterou prý *velmi učený* poručík jich regimentu po několik dní vysvětloval při stole. Byla to věru znamenitá teorie: cílem jejím bylo — ne víc a ne méně — než odstranění Boha.

„Člověk,“ vykládal můj důstojník, „na počátku byl jistě opicí a teprv postupným zdokonalováním dosáhl nynějšího stavu. Rovněž opice nebyly s počátku opicemi; nežli k tomu došlo, bylo třeba celé řady věků; rovněž tak bylo i s ostatními zvířaty, ano i nejnižšími, na př. s ropuchou, s hlemýžďem. Tato zvířata byla rostlinami, jež zvolna se zdokalovaly, odloučily od země a ožily... Rostliny zas byly dřívě nerosty a teprve účinkem slunce i ústředního zemského tepla atd. zdokonalily se a dostaly semena... Tak,“ dodal, „možno si vše vysvětliti.“

„Ale,“ namítl jsem, „odkud byla země, odkud slunce a ústřední oheň? I to žádá vysvětlení.“

„Ovšem,“ odpověděl hrd na svůj systém; „to vše vzniklo z prvotních mlžin, par a plynů, jež zvolna se spojovaly a skládaly. I vidíte tedy, jak vysvětluje se vše, naprosto vše. Nevím věru, k čemu by tu bylo Boha zapotřebí.“

„Ale, můj ubohý příteli,“ pravím se smíchem. „kdyby Ho bylo potřeby

aspoň k výrobě vašich prvotních mlžin, par a plynů, již to, zdá se mi, by bylo něco... Musí tu přece někdo býti, kdo je stvořil...“

Na to ovšem nepomyslel můj svobodný podporučík, ani jeho poručík volnomyšlenkář. „Toť pravda,“ řekl naivně zarděv se trochu, „toť pravda...“ A již o tom nemluvil.

Naši filosofové v dílnách, v továrnách a v hostincích jsou, můj drahý čtenáři, asi právě tak důmyslní jako můj podporučík. Vyslechni je, chceš-li, ale věřit jim, neradil bych ti.

III.

Voltaire nebyl dojista svatouškem; proto jeho svědectví není nijak podezřelé. Jednoho dne dostal pozvání, aby předsedal filosofickému večíрку. Večírky ty byly v 18. stol. velmi v módě, a právě z nich vycházely nejhanebnější pamflety a brožurky proti všemu, co je svaté a účtyhodné. I tentokrát při šampaňském ozývaly se výsměchy a rouhání. Ale starý Voltaire, patriarcha té cházky, nebyl jaksi v dobré míře. Když si toho povšimnuto, hleděno ho rozveselit úštěpkami a špičkami, namířeny proti Bohu, nepříteli všech volných myslitelů. Jizlivé úšklebky jen lítaly; jeden lítal zaslepeností lidské, jež věří v jsoucnost nemožného Boha; druhý hněval se na křesťany, na ty fanatiky, pověřivce a nepřátele lidského rozumu. Ostatní hádali se, smáli a křičeli; každý dokazoval velkolepým způsobem, že Boha nikdy nebylo, a že vůbec nemožno, by kdy jaký byl.

Starý hrdina chvílemi usmíval se ze zdvořilesti, ale bitvy se neúčastnil. Domáci paní, nemohouc si vysvětliti jeho mlčení otázala se ho přímo jak smýšlí o této důležité otázce.

Voltaire vstal a ukázal na hodiny, které právě odbíjely, odpověděl tímto dvojversím:

„A já, čím více myslím, tím méně si mohu myslit, že jdou ty hodiny bez hodináře.“

Nevím, zda přesvědčil ostatní stolující; ale jisto jest, že proti této prosté a hluboké odpovědi nebylo možno namítnouti nic, co by se shodovalo se zdravým rozumem.

IV.

Hodiny, jež tak dobře nadechly Voltaira, připomínají mi roztomilý příběh ze života slavného Fénelona, arcibiskupa cambraiského, který vynikal bystroduchem tisíckrát hlubším než Voltaire i všechna jeho cháska, a jehož ušlechtilé srdce bylo právě tak čisté, jak skvělý byl jeho rozum. Fénelon vyšel si na procházku se svým synovcem, který na nějaký čas byl svěřen jeho otcovské péči.

Na nebi třpytily se miliony hvězd a obzor tonul ještě ve zlatě zapadlého slunce. Celá příroda dýchala klidem a velebou.

Dítě tázalo se, kolik je hodin. Fénelon vytáhl hodinky; ukazovaly osmou. „Jaké to krásné hodinky, strýčku!“ zvolal hoch. „Dovol, bych si je prohlédl.“

Vlídny arcibiskup podal mu je. Když hoch se všech stran si je prohlížel, řekl mu chladně: „Divná věc, drahý Ludvíku! Ty hodinky se samy udělaly.“

„Samy?“ opakoval hoch, pohlížeje na strýce s nedůvěřivým úsměvem.

„Ano, úplně samy. Jakýsi cestovatel nalezl je na poušti; jest jisto, že se samy udělaly...“

„Nemožno!“ zvolal Ludvík. „Strýčku, ty se mi vysmíváš!“

„Ne, mé dítě, nevysmívám se. Co vidíš nemožného v tom, co jsem řekl?“

„Ale, strýčku, nikdy žádné hodinky se samy neudělaly...“

„A proč by ne?“

„Poněvadž k uspořádání koleček, jež se hýbají a pohybují ručičkou, jest tolik přesností zapotřebí, že k jich zhotovení potřebí jest nejen rozumu, ale vůbec málo kdo to dovede přes všechno své úsilí. Aby to vše se samo

udělalo, jest naprosto nemožno; tomu nikdy neuvěřím... Obelhali tě, strýčku...“

Fénelon objal dítě a pak ukazuje na nádherné nebe, zářící nad jejich hlavami řekl: „A co řekneš, Ludvíku, o těch, kteří tvrdí, že všechny ty divy vznikly samy sebou, že není Boha?“

„A jsou lidé skutečně tak zlí a hloupi, by mluvili cos podobného?“ tázal se Ludvík.

„Ano, drahé dítě, jsou lidé, kteří tak mluví, ale Bohu díky, není jich mnoho, ale zda mnoho jest těch, kteří tomu věří? Nemohu to tvrdit, neboť bylo by třeba umlčeti rozum, srdce, vrozené instinkty i zdravý úsudek...“

Je-li zřejmo, že hodiny nemohou se samy vyrobit, jak tím více nemohl sám sebou vzniknout člověk, který je zhotovil. I musil jednou na světě býti první člověk, poněvadž všechno má svůj počátek, a tento počátek potvrzuji dějiny lidstva. Musí býti někdo, kdo stvořil prvního člověka... Jest to Bytost, jež učinila všechny ostatní bytosti, ale sama nikým nebyla učiněna... Jest to Bůh, Bůh nekonečný, poněvadž Jeho bytost nemá mezi; Bůh věčný, t. j. nekonečný ve svém trvání, jež nemá počátku ani konce, Bůh všemohoucí, nejvyšší spravedlivý, dobrotivý a svatý, nekonečný ve všech svých dokonalostech. Jest všude a nerozdělen a nikdo nemůže prozkoumat všechny Jeho divy. V něm žijeme, v něm se hýbeme a trváme. Onť jest první náš původ a poslední náš cíl; naše bláženost na tomto i na onom světě záleží v tom, že Ho poznáváme, milujeme a Jemu sloužíme.“

Takové krásné poučení dal slavný arcibiskup cambraiský svému mladému synovci; dává je i nám, drahý čtenáři! Ukazuje nám opět, jak směšní jsou oni lehkomyšlníci, kteří opovžňují se tvrdit, že není Boha...

V.

Jest tedy Bůh, poněvadž nemožno, by Ho nebylo.

Kdo by opak tvrdil, tvrdil by nesmysl. Rozvaž jen: Zdravý rozum jest společný všem lidem; jednotlivec nemá práva, dáváti vlastnímu náhledu přednost před náhledem všech lidí. Nikdo nemůže říci: „Já mám více rozumu než vy všichni dohromady.“

Nuže, zdravý rozum všech národů a věků nejen vidí, že jest Bytost svrchovaná, ale že jsme s ní i ve vzájemném styku, že dluhujeme jí kult adorce, úcty a lásky. Zdravý rozum hlásá tak mocně jsoucnost Boha živého, Stvořitele a Pána světa, že směle můžeme říci bídňiku, jenž popírá Boha: „Pozbýls rozumu, hanebně lžeš!“

Jako Fénelon ani já nemohu připustit, že by člověk mohl tak dalece utlumiti v sobě světlo zdravého rozumu a svědomí, by mohl tvrdit a zároveň to mu i věřit, že není Boha. Čím více bude na svém stát, tím méně bude přesvědčen, že mluví pravdu.

Jest zajímavé, jak domnělé přesvědčení, že není Boha, má u nevěrců zcela opačný účinek, než jak by se dalo očekávat. Byli-li kdo skutečně o tom přesvědčen, nemyslí by na Něj, nenazýval by Ho výmyslem, nestaral by se o Něho víc než my o Buddhu neb Jupitera. Zvláště by mu nikdy nenapadlo nenávidět Ho a Jemu se rouhat. Nemožno tupit neb nenávidět, v koho nevěříme. A přece každodenní zkušenost učí, že čím více bezbožní popírají jsoucnost Boží, tím více proti Bohu zuří, tím více Ho urážejí a na Něho útočí. Tedy, ubozí přátelé, víte zcela dobře, že Bůh jest a vaše útoky jsou novým důkazem Jeho jsoucnosti, které popřítí nelze.

VI.

Všichni národové od nejvzdělanějších až k nejdivočejším uznávali jsoucnost Boží. Toť nový nezvratný důvod, proti všem, kdo nevěří. Když nadarmo prohlédali na zemi všechny kouty, by našli národ bez Boha, odvážili se

sami si ho založit a osvěcené devatenácté století mělo vidět, jak uzrál tento krásný úmysl. Původcem jeho byl jistý anglikán Robert Owen. Shromáždil kolem sebe asi osm set lidí, samých to volnomyslitelů, postrádajících naprosto zdravého rozumu. S nimi vydal se do Spojených Států, kde zakoupili rozsáhlý pozemek, na němž založili město, nazvané Novou Shodou. Každý z obyvatel musil přísahat, že zachovávatí bude věrně pouhý zákon přírodní. Zvláště doporučil jim zakladatel, by přestal rozdílit mezi svým a tvým, a jméno Boží by navždy bylo vypuzeno ze srdcí i z úst; za to sliboval jim, že oni i jejich děti povznesou se na taký stupeň dokonalosti, že udivený svět zavrhne posléze náboženství, manželství i soukromý majetek, tyto tři velké pohromy lidské společnosti. Jsou to vlastní slova bezbožného Owena.

Ovšem žádná z těchto skvělých nadějí se nesplnila. Dilem nemoce a hlad pohltily nesmyslné stádečko Nové Shody, dilem ti dobří lidé uznali sami za dobré vzájemně se požírat, dosti, že přestalo se o nich mluvit. A ten, kdo je tam přivedl, stáhnuv oas a schlipnuv uši, vrátil se zpět do Anglie.

VII.

Chceš-li mít zvěřinu na černo, chytň si zajíce — radí jistá kuchařská kniha. Chceš-li dostat člověka, jenž popírá jsoucnost Boží, práce je rovněž snadná: vezmi jeho svědomí a tak je pčšpiň, že nemůže se na sebe podívat, by nezvolal: „Běda mi, je-li Bůh.“

Předpis ovšem nepůsobí nikdy bezvýjimečně. V mnohých okolnostech na př., kdy hrozí nebezpečí neb v hodinu smrti, probouzí se zdravý rozum a opojení mizí. Považme však ke cti člověka, že pouze zvířata nevěří skutečně v Boha. Člověk, jenž přijal jich způsob života, může se po nich opičiti, ale jen potud, pokud se mu dobře vede.

„Při nejmenší však srážce osudu mizí zvíře, maska odpadá — a zůstává jen člověk.“

Ovšem jsou tu ještě duše nešťastné, jež zapoměly na Boha, buď že nedostalo se jim dobrého vychování křesťanského, buď že strženy byly světskou bezbožností aneb že zemdlely a osleply, poněvadž zanedbávaly modlitbu a účast na službách Božích. Vira v Boha udržuje se sice v hloubi jejich srdce a jen někdy vystoupí v bezděčném vyznání. Ale obyčejně zatemňují v duši ideu Boží náruživostí, nevědomost a blud. Také mračno nepropouští světla božského Slunce a hrouží duši v chladnou a temnou noc hlubokého smutku.

Těmto duším, jež toužebně po světle vzdychají a často druhým závidí útechy svaté viry, těm přinášíme vždy bratrský soucit a přátelské slovo, ale zvláště hledme jim pomoci, by mohly povstati z temnoty k plnému světlu křesťanské viry; tak činili všichni naši svatí učitelé a tak ještě i my činíme každodenně.

Co se však týče lehkomyšlných bezbožníků, kteří ještě chlubi se svou chudobou a bezuzdnými vtipy staví svou nevěru na odív — u těch střežme se mluvit vážně o atheismu, t. j. o negaci existence Boží; to znamenalo by přikládati jejich slovům váhy, které nemají. Podobně psáti celé knihy na vyvrácení jejich námitek bylo by tolik

jako myslit, že běhou věc doopravdy a věří tomu, co mluví. V tomto případě silrá dávka opovržení a výsměchu stačí úplně na splasknutí těchto prázdných balonů.

Více než důvody nejučenější prospěje takým osobám vtipná odpověď, jak to učinila jistá duchaplná paní. Jednoho dne sešla se u ní četná společnost. Mezi hestý však byl i jistý nevěrec, který hned začal opovázlivě popírat jsoucnost Boží; ale nedařilo se mu, a pro svůj náhled nezískal nikoho; naopak nejedna z pozvaných dám dala na jevo své rozhořčení. I vstal rozhněván a řekl kysele a domýšlivě: „Odpustte, že jsem se zmýlil, mé dámy; nemyslíl jsem, že v domě, kde duch závodí s krásou, mně jedinému dostalo se té cti, že v Boha nevěřím.“

„Nejste, pane, sám,“ ozvala se domáci paní; „moje koně, moji psi a mé kočky sdílejí s vámi tu čest; jenže ta ubohá zvířata jsou až příliš chytrá, než aby se tím chlubila.“

VIII.

Drahý čtenáři, nebuď pošetilcem, ale buď rozumným člověkem! Nezavírej svých očí světlu zdravého rozumu! Nezavírej též nikdy svých uší hlasu svého svědomí, ale uznej z celého srdce Boha všemohoucího, věčného, nekonečného a dokonalého, který stvořil tebe i celý svět!

Srdce Ježíšovo a Eucharistie.

P. Jindřich Ramière T. J.

Domine Deus, aperi eis thesaurum tuum, fontem aquae vivae.
Pane, otevři jim svůj poklad,
pramen živé vody.

Num. 20, 6.

I.

Hlubší studium kultu nejsv. Srdce a kultu Eucharistie i zkušenost a zjevení, jichž se dostalo sv. Markétě Marii, vedou k témuž závěru, že totiž

obojí kult vzájemně se podporuje a že prakticky slučuje se v jednu a touž pobožnost.

Přesně pověděno není dojista předmět obou pobožností totožný; ale i přes jejich rozdíl trvá úzký vzájemný vztah, jenž usnadňuje jejich sloučení.

Předmětem kultu eucharistického je ve vlastním slova smyslu nejsvětější

člověčenství Kristovo, žijící životem oslaveným, přítomné jako obět pod způsobou svátostní, meškající mezi námi ve svatostáncích, obětované za nás v žertvu adorace, díků, přimlavy a smírné náhrady a podávané jako pokrm našich duší — a to vše jako záruka lásky Ježíše Krista, neboť sv. Jan zahrnuje tajemství eucharistické stručně ve slovech: „*In finem dilexit eos.*“ „*Až do konce je miloval.*“

Předmětem kultu nejsv. Srdce jest jednak láska Ježíše Krista, uvažovaná sama v sobě nebo ve svých projevech; jednak též živé Srdce Ježíšovo, symbol a sídlo lásky; leč nejen Srdce, jež kdysi na zemi žilo a nyní žije daleko od nás v nebi, ale též ono Srdce, jež v Eucharistii žije ustavičně mezi námi. Proto sv. Církev prosí ve své modlitbě k nejsv. Srdci: „... abychom my, ježto se v božském Srdci milého Syna Tvého chlubíme, *obzolaštní dobrodiní lásky jeho k nám ctili*...“

„Kdo nevytuší,“ zaznamenává P. Leroy, „již z pouhého výčtu předmětů kultu eucharistického a kultu božského Srdce, jak úzce souvisejí spolu ty předměty, jež uctíváme obojím tím kultem? Kdo nepostřehne, jaký úzký vzájemný vztah spojuje lásku Ježíše Krista s nejskvělejším jejím projevem, s nejobdivuhodnějším účinkem, se svrchovanou její zárukou, svátostí lásky, Lásku samu s jejím symbolem a sídlem?“

II.

Obojí kult má nad to i společný cíl: zažehnout v lidských srdcích vroucí lásku k nejsv. Osobě božského Krále, jenž podal nám již tolik důkazů své lásky. Jak mocně tedy napomáhá pobožnost k nejsv. Srdci pobožnosti k Eucharistii! Snad mnozí zachvějí se před Ježíšem v nejsv. Svátosti, pomyslí-li, že to týž, jenž ustanoven jest soudcem živých a mrtvých, před jehož soudou stolicí musíme se jednou objevit; ale představi-li se jim

pouze Jeho láskyplné Srdce, jež ukazuje jim Ježíše jako Přitele, toužícího po jejich lásce, pak musí zmizet všechny jejich obavy; i přiblíží se k Němu s důvěrou volající se obyvateli nazaretskými: „*Eamus ad Suavitatem! Eamus ad Amorem!*“ „*Pojďme k Líbeznosti! Pojďme k Lásce!*“

Nemožno zapřít: i kdyby pobožnost k božskému Srdci byla pouhým prostředkem k dosažení pobožnosti ke svaté Eucharistii, byl by to nesporně prostředek nejmocnější a nejúčinnější. Leč nežádá-li kult nejsv. Srdce místa čestnějšího v řadě katolických pobožností, a máme snad spokojiti se vykázat mu pouze první místo mezi prostředky, jež vhodně budí, rozvíjejí a věnují kult eucharistický?

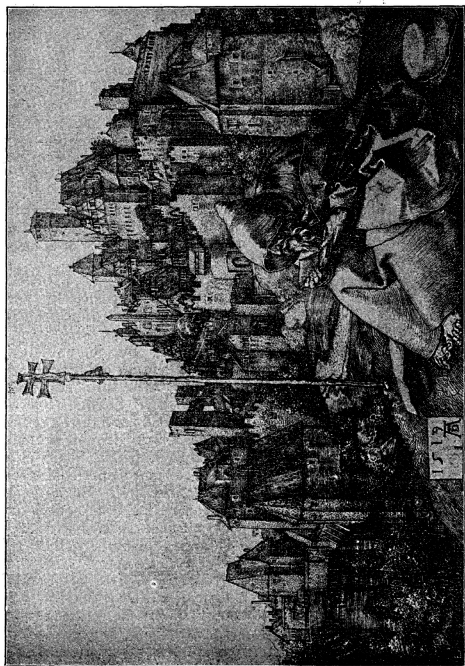
III.

Nikoli; byť toto místo bylo sebe čestnější, pravda žádá čehosi více: chce, bychom považovali ji ne za prostředek, ale za *konec, cíl a korunu kultu eucharistického*.

Božský Spasitel sám ráčil zjeviti tuto pravdu. Jednoho dne klečela sv. Gertruda se všemi spolusestrami před nejsvětější Svátostí. Všecky vysílaly k Ježíši své prosby, a všem se dostávalo božských milostí, leč ne měrou stejnou. Jedny přijímaly, jak se zdálo, svaté účinky přímo z božského Srdce, druhé z rukou, jiné z nohou. Gertruda viděla, že čím dále od Srdce čerpalý, tím obtížněji docházely splnění svých tužeb. Ty však, které se obracely přímo na božské Srdce, došly rychleji a snadněji, po čem toužily.

Tomu nesmíme se divit; jestliť to přirozený důsledek zásad již dříve stanovených a dokázaných, týkajících se správné pochopení pobožnosti k božskému Srdci.

Proč chtěl vlastně Ježíš Kristus prodlévati mezi námi? Aby v našich srdcích roznítil oheň své lásky. *Ignem veni mittere in terram, et quid volo,*

Sv. Antonín, postevník. (K svátku 17. ledna.)

nisi ut accendatur? K tomu tihly všechny Jeho činy, všechna ustanovení, všechny svátosti. Čeho žádá na člověku? Především a nade všechno jeho srdce: „*Praeibi fili, cor tuum mihi.*“ Milovati — tot Jeho zákon: *Hoc est praeceptum meum.* Jakých nevýslovných bolestí snášel při svém umučení! A přece prohlásil ústy své věrné služebnice, že mnohem více než vše, co vytrpěl, boli Ho náš chlad a naše lhostejnost; že za málo by cenil, co pro nás vytrpěl, kdybychom aspoň poněkud láskou splácely Jeho nevystihlou lásku.

Je-li tedy nějaká pobožnost, jež víc než jiná pudí z duší lidských vlažnost a chlad, jež účinnější rozžehá v nich oheň lásky, jež skvěleji hlásá lidem lásku Ježíšovu a větší budi v nich touhu lásku tu splácet láskou, musí nezbytně býti ze všech první, i nemůže býti jen pouhým prostředkem, ale cílem a středem, k němuž všechny ostatní mají tihnout.

IV.

A právě taková je pobožnost k nejsv. Srdci Páně: předně již svou povahou, potom zvláštním požehnáním Božím.

Svou povahou, poněvadž, jak jsme již řekli, jest srdce význačným symbolem lásky; poněvadž Srdce to svými plameny, svým křížem, svou trnovou korunou a krvácející rancu jest dojemnou památkou toho, k čemu láska přiměla Spasitele; poněvadž Srdce to nehlásá nic jiného než lásku. K jejimu roznicení nebylo vhodnějšího symbolu, a proto Pán vyhradil jej naší nešťastné době.

Když sv. Gertruda ptala se jednoho dne sv. Jana, proč on, jenž při poslední večeři spočinul na hrudi Ježíšově, nenapsal nám nic o tlukotu tohoto nejsv. Srdce, odpověděl Miláček Páně: „Byl jsem poslán, napsati rodici se Církvi slova nestvořeného Slova Boha Otce; ale libeznost tlukotu Jeho Srdce vyhradil Bůh věkům posledním, aby v zestárlém světě roznitilo opět hasnoucí již lásku.“

V.

Ale ne pouze svou povahou rozňuje pobožnost k nejsv. Srdci lásku v lidských srdcích; zřejmá vůle Boží, jak pověděl sám božský Spasitel svaté Markétě Marii, připojila k ní zvláštní požehnání.

V prvním z velkých zjevení řekl Pán Ježíš: „Mé Srdce tak náruživě miluje lidi a zvláště tebe, že nemohouc již zadržeti v sobě plameny své lásky, musí je tebou rozliti a jim se zjevit, aby obohاتiti je mohlo drahocennými poklady, které ti odhaluji; jsou to poklady milostí posvěcujících a spásitelných, jichž nezbytně potřebuji k záchraně z propasti záhuby.“

Jinde ještě jasněji vystupuje tato vůle Pána Ježíše: „Dal mi poznat, že jen velká touha, by dokonale byl lidmi milován, přiměla Ho, by zjevil jim své Srdce...“, že ostatně tato pobožnost jest posledním úsilím Jeho lásky, jež křesťanům posledních věků zjevuje předmět a zároveň i prostředek, jenž by je pobídal k lásce, k lásce vroucí a hluboké.

Nuže, je-li tato pobožnost posledním úsilím božského Spasitele, by připoutal k sobě lidská srdce, můžeme jasně a beze strachu prohlásit, že pobožnost k nejsv. Srdci je nejvznešenější a nejprospěšnější všech pobožností; že je-li Eucharistie středem náboženství, jest božské Srdce středem Eucharistie. Jest však i její přeskvrcoí korunou, neb v náboženství vše se dovršuje v lásce.

Ostatně takové jest i smýšlení svatě Církve, jež ústy Pia IX. a Lva XIII. prohlásila několikrát na sjezdech eucharistických, že předním cílem těchto sjezdů jest *nejsv. Srdce Ježíšovo v nej-světější Svátosti oltářní.*

Příběh.

Petr A. náležel k oněm vzácným vesničanům, kteří po životě ztráveném v nejtěžších pracích zachovávají si i v pozdním věku sílu a svěžest

mladosti. Léta postříbřila jeho krásné husté vlasy a nachýlila poněkud jeho vysokou postavu, ale duch zůstával týž. Tento muž bystroductý a dávne poctivosti nešetřil svých sil, i značné rozmnožil své dědictví.

Dlouhá léta stál na čele obce a pečoval o její zájmy jako o své vlastní. Tenkrát nebyl ještě horlivým katolíkem a snad po několik let i zapomínal na své náboženské povinnosti; ale vždy hleděl užiti svého vlivu, by náboženství bylo vždy čteno, a na své útraty dal obnoviti farní kostel.

Jako zámožný chbčan mohl Petr v pokročilém věku si odpočinout; ale k zahálce nemohl se odhodlat. A poněvadž pro sebe pracovat nemusel, začal pracovat pro své spoluobčany. Kolikrát po přátelsku urovnal spory, jež by u soudu pohltily skrovné úspory chudších rodin. Nemohl-li jim však ušetřiti procesu, hleděl aspoň jejich výlohy zmírnit. Často bylo ho vidět, an s holi v ruce kráčí po zasněžených polích do krajského města, by tam vyřídil záležitosti svých chráněnců.

Bůh odměnil toliké ctnosti; pouhá lidská poctivost a dobročinnost ustoupily pravé křesťanské zbožnosti a lásce. Jednoho dne býv dojat laskavostí jistého kněze, horlivého ctitele božského Srdce Páně, rozhodl se, že věrně bude Bohu sloužit. Od té doby, kdykoli šel do města v záležitostech svých sousedů, pamatoval i na vlastní duši, vyzpovídal se a přijal Tělo Páně. Taková duše skýtá výbornou půdu ke kultu nejsv. Srdce. Zpovědník mu jej vysvětlil. Již první slova dojala hluboce Petra; prohlásil, že chce být věrným sluhou Božského Srdce, které lidi tolik milovalo. Ale nebylo mu dosti, že sám Je ctil, chtěl i jiné duše Jemu získat.

Zpovědník vybídl ho, by hleděl

svému kostelu opatřiti obraz Srdce Ježíšova, nebude to prý velká výloha, pouhých 20—30 franků. „Ale, Otče,“ zvolal kajcník, „to je příliš málo! Božskému Spasiteli přísluší cos důstojnějšího! Bude-li obraz krásný, nelituji ani 500 franků.“ Ihned začal se ohlížeti po zručném umělci, který by vyhotovil obraz podobný onomu, jež byl viděl v jistém kostele. Smluviv se s ním o cenu, dodal, že více zaplatí, bude-li obraz zvláště krásný. Od té doby kdykoli zavítal do města, vždy zašel si k umělci, aby viděl, jak dílo pokračuje. Dlouho hleděl na rysy božského Spasitele a těšil se, až dílo bude hotovo. Ukončený obraz dal skvostně zarámovat. Ve svátek Srdce Páně měl být slavnostně nesen do kostela. Všichni připravili se na to horlivým devítníkem. Den slavnosti byl svátkem pro celou vesnici. Nikdo nepracoval a kde kdo mohl spěchal do chrámu, vyzdobeného jak o největších svátcích.

Dobrý stařec zakoušel blaho těch, kdo pracují jedině pro Ježíše Krista. Chtěl však dovršiti svůj dar, a Bohu, ukrytému v nejsv. Svátosti, zříditi krásný mramorový oltář. Věnoval hned na to 1000 franků, které právě získal v jistém podniku.

Ale byl to již poslední rok jeho života. V předvečer Božího Těla zpovídal se, a po zpovědi, jak měl ve zvyku, objal srdečně svého zpovědníka, řka s pocitem hluboké víry: „Ach, Otče, chci, aby Pán Bůh byl u mne dobře uhostěn.“

Pán Bůh však odvolal ho dříve, než dílo dokončeno. Zemřel s jasnou myslí muže spravedlivého, jenž celou svou důvěru skládá v neskončené zásluhy Ježíše Krista. Jak laskavě přijalo na věčnosti Božské Srdce toho, který Je na zemi tak něžně a vroucně miloval!

PODĚKOVÁNÍ S PROSBOU.

Všem spolupracovníkům časopisu „Škola B. S. P.“ vzdávám díky za přispění svými články ku šíření účty nejsv. Srdce Ježíšova, k poučení a povzbuzení čtenářů a prosím, aby i dále přispívali svou hřívnou k zvelebení časopisu a získávali jemu hojně odběratel a čtenářů. Podporujte apoštolát katolického tisku!

Redakce.

Pohoršení kříže.

P. Edgar, kapucín a misionář v Indii, vypravuje následující:

„V neděli přišel ke mně jeden z našich katechetů. Tvář jeho zářila radostí. „Nu, co se stalo?“ táži se. „Otče, jistý vážený moslemín ze sousední vesnice prosil o dovolení, by směl obcovati naší oběti. Dnes přišel na ranní mši svatou. Když jsme vycházeli z kostela, chválil zběžný obřad. Potom obrátil se k Arnoštovi a ptal se ho důvěrně: „Jaká to socha odsouzencova přímo nad oltářem?“ A ukázal při tom na kříž. Když dcstalo se mu poněkud vysvětlení, řekl: „Ano, vaše náboženství je krásné. Modlite se k Allahovi zbožněji než my. Ale věřte mi a zahalte tu sochu! Musíte ji zakrýti. Kdyby se u nás něco podobného stalo, zatajili bychom to a vůbec o tom nemluvili. Ukryli bychom tu sochu kdesi v nějakém koutě.“

Zatím vyšli jsme z kostela. Moslemín obrátil se ke mně a začal mi totéž radit. „Klanět se Ukřižovanému! Nu, chcete-li, kořte se mu, ale neříkejte, že byl pověšen jako zločinec!“

„A cos mu odpověděl?“

„Dejme tomu,“ řekl jsem prostě, „že byste onemocněl. Bratr váš, bydlící za horami, pospíšil by k vám. Ale cestou lupiči by ho zabili. Nemluvil

byste o tom nikomu? Zatajil byste to?“

„Ó ne!“ zvolal moslemín.

„Nuže, hleďte! Ježíš, náš starší bratr, přišel k nám s nebe, by nás spasil a zachránil. A učinil to skutečně. A právě proto byl zabít tak hrozným způsobem. Zda můžeme to ukrývat a zatajovat?“

„Ach, je-li tomu tak, to musíte ovšem ho ukazovat! Ach, to zcela něco jiného, než jak jsem si myslel a představoval!“

Svatý dělník Matouš Talbot.

Narodil se v Dublině 2. května 1856. Až do jeho 25. roku nic neprojevalo jeho skryté síly duševní, jež s milostí Boží měly ho tak vysoko povznést. Ano, s počátku byl oddán pití a nedbal o sv. svátosti. Ale r. 1884 vymohl na něm jistý apoštolský kněz slib střidmosti, jenž již tolik dobrého způsobil mezi irským lidem. Talbot po malém zdráhání svolil; nejprv slibil na tři měsíce, potom na celý rok a konečně navždy. Tu na něho čekal Bůh. Tělo jednou přemcžené začalo sloužit duši. Silou modlitby a svaté Eucharistie povznese se prostý dělník z pouhé střidmosti ež k hrđinskému umrtvení.

Podle řemesla byl zedníkem; ale chtěje mítí větší volnost, aby denně mohl obcovati mši sv. a přijmouti Tělo Páně, přijal službu u jistého obchodníka dřívím, kde po celý život nosil těžká břemena.

Zevně byl vzorným dělníkem: přesně dostavil se k práci, pracoval pilně a poctivě; byl všem výtečným soudruhem, ale vždy dovedl svou přítomností přerušiti nevhodné a pochybné rozmluvy.

V duši byl pravým mnichem, jehož životem jest umrtvení a modlitba. Odcházaje z práce domů, vždy vykonal

malou návštěvu nejsv. Svátosti. Doma zavřel se ve svém pokojíku a po tři hodiny modlil se kleče. V noci spával dvě hodiny na tvrdém prkně; zbytek noci trávil na modlitbě s rukama rozpjatýma. Když ráno otvírali kostel, již klečel na prahu; po mši svaté a po sv. přijímání spěchal do práce, jež byla mu jinou formou modlitby.

V neděli celé dopoledne prodlél u stupňů svatostánku. Ve dvě hodiny vracel se domů na malé obřerstvení a pak opět spěchal na odpolední služby Boží neb chůze terciářů sv. Františka aneb kongregace Mariánské. Jako pravý syn Erinu Inul k Matce Boží něžnou a důvěrnou láskou.

Tento chudás byl nad míru štědrým dobrodincem. Pro sebe málo potřeboval i mohl každoročně obětovat 3000 franků na misie, chudinu a podniky katolické.

Jednou však na ulici klesl a brzo na to skončil. Mrtvola odnesena do nemocnice. Sestry, jež připravily tělo k pohřbu, staly se svědky jeho hrdinského umrtvení. Na vysíleném těle nalezeny: žíněný oděv, biče a provazy,

Duchovní vrchnost dala věc prozkoumat a tak jméno chudého dělníka vyšlo ze stínu. Svědectví se množila, zvláště když Bůh začal ho oslavovat četnými zázraky.

Proces diecesální s hledem ke blahorečení zahájen v Dublině 6. listopadu 1931. Nové milosti vyprošené na jeho hrobě hlásají moc jeho přimluvy.

Proces beatifikační ctihodné Gemmy Galgani

ukončen ve Vatikáně 13. února t. r. Sv. Otec zmínil se ve své promluvě o nynějším pronásledování a zakončil slovy: „Nechť Pán Bůh přijme naše prosby za celý svět, který jich tolik potřebuje, a zvláště nechť zjeví své milosrdenství tam, kde nejvíce ho potřebují: v ubohém Rusku, kde tolik služebníků Božích snáší muky horší než sama mučednická smrt; v ubohém

Mexiku, kde hrozně pokračuje zpusťování duchovní; v ubohém Španělsku, nám tak blízkém a našemu srdci tak drahém, jež má tak smutné vzpomínky na minulost, tak politování hodnou přítomnost a tak ohroženou budoucnost; všude, kde potřebují je tak naléhavě, všude, kde temné sekty a drzí nepřátelé Boží podkopávají základy křesťanského života a zdvihají prapor proti Bohu a bez Boha.“

Nejedl dva dni.

Stalo se to v Ugandě.

Alexander, mladší synek našeho prvního dělníka, byl připuštěn ke stolu Páně u věku půl pátá roku. Jak to dítě je zbožné, jak miluje sv. Eucharistii, ukáže následující příběh.

Dítě šlo se zpovídat k P. superiorovi, který nedávno zde byl ustanoven a hochu neznal. Vida drobounkou postavu, táže se: „Stojíš či klečíš?“

„Stojím, otče.“

„Jsi-li ještě tak malý, to jdi si s dětmi hrát a přijď, až budeš větší!“

Alexander s pláčem vrátil se do školy. Když sestra ptala se po příčině, odpověděl: „Otec nechce mě pustit ke sv. přijímání. A já tak rád chtěl bych mít Ježíška v srdci!“ Hoch nedal se potěšit a bolem v srdci vrátil se domů. Při obědě nedotkl se jídla.

„Proč nejíš?“ tázal se otec. „Jez, je to dobré.“

„Ne, tatínku, nebudu jísti.“

Otec znepokojen táže se: „Co se ti stalo?“

„Nemohu jíti ke sv. přijímání,“ vyznává dítě, „a proto nemohu jísti.“

Po celé dva dny nedotkl se jídla. A otec superior? Snad se o tom dověděl — Ježíšek slitoval se nad ubožátkem.

Misionář zavolal si dítě a zkoušel. Po každé odpovědi řekl dítě: „A já tak rád chtěl bych ke sv. přijímání!“

Přemožen obdivuhodnou vytrvalostí a přesvědčen, že dítě je dostatečně připraveno, odeslal kněz dítě k sestře s lístkem: „Může být připuštěn.“

Alexander byl blažen. Vrátiv se domů, řekl matce: „Matinko, dej mi jist! Zitra půjdu ke sv. přijímání.“

Madonna del Fiori.

V piemontské visce Bra jest zářačný švestkový strom, jenž každoročně 29. prosince obalí se květem. Jen jednou se opozdil a to v r. 1877, kdy rozkvetl teprv 29. února. O původu jeho vypravuje se toto:

Když 29. prosince 1336. angličti a němečti dobrodruzi plenili Piemont, vracela se domů jistá zbožná žena. Cesta byla pustá. Stála tam na stráží pouze socha Matky Boží, pokrytá sněhem. Žena spěchala, bojíc se samoty. Náhle zastoupili ji cestu dva lupiči. Hrůzou vykřikla a běžela k Matce Boží, prosíc ji o ochranu. Těže chvilu socha cžívla; změnila se v zářící Paní, plnou veleby, jež hněvivě a přísně pohlédla na zločince. Tito poděšení dali se na útěk. Záznak zmizel, ale zůstaly po něm kol dokola rozkvetlé stromy. A jeden z nich rozkvetá každoročně v památný ten den.

Svatý Antonín náleží všem.

Stalo se to v Ceyloně, v klášterní pracovní škole v Batticaloa.

Mezi nově přibylými vynikala velkou horlivostí v práci Amaya. Již z rána připravila si rám k vyšívání, jehly, špendlíky i hedvábí, aby co nejdříve mohla se do práce pustit.

Ale kde nůžky!

Hledá na zemi, pod rámem, přehrabává kapsy, táže se družek, ale marně. Po nůžkách ani památky. A přece nůžky — toť celé jmění pro chudé děvče!

Co dělat?

Jest sice pohankou, ale viděla loni krásnou jubilejní slavnost sv. Antonína v blízkém kostele, kde socha jeho obklopena byla svícemi; slyšela též, jak kazatel mluvil o ztracených vě-

cech, o slíbeném chlebě, o mocné přímluvě světcově.

Náhle mihne jí cosi hlavou. Za několik minut již klečí před velkým divotvůrcem. Z počátku je poněkud zmatena. Neví, jak se modlit: „Ach, kdybych věděla, jak to dělají křesťané!“ Z modliteb pohanských nehodí se nic. I praví prostě:

„Svatý Antoníne! Mám deset centimů; to celý můj oběd. Ale dám ti je na chléb — dej mi za to mé nůžky.“

Formule naivní. Vira naprostá.

Když Amaya vrátila se do pracovny, hle, na rámu leží její nůžky.

To vysvětliti by mohl jedině sv. Antonín.

Vzpomínka na Benedikta XV.

V dubnu r. 1918 asi v 10 hodin večer odebral se Benedikt XV. sám do basiliky svatopetrské a tam po tři hodiny klečel před nejsvětější Svátostí ponořen ve vroucí modlitbu. Když vstal, byl celý pokryt potem a oči plné slz. „Jak rád dal bych svůj život,“ šeptal, „aby ustala již ta strašlivá válka.“

Neměl ji dlouho přežítí.

V předvečer své smrti řekl lékař: „Jsme u konce bolesti plného života.“

Nazítí již zápasil se smrtí.

Kardinál, nejvyšší penitenciář, přiblížil se k lůžku: „Svatý Otče, požehnejte své rodině!“

Papež, spočívající na levém boku, chtěl se pozdvihnout. Znamení kříže spíš se uhodlo než vidělo.

Nad lůžkem opět se ozval týž hlas: „Svatý Otče, požehnejte svým domácím!“

Papež marně namáhal se, by promluvil, a rámež již pozdvížené bezmocně kleslo na pokrývku, dřív než mohlo narysovat svaté znamení spásy.

Ale neúprosný hlas opět mluvil: „Svatý Otče, požehnejte svému lidu!“

Papež otevřel oči, pohlédl na hodnostáře, kolem klečící, pozdvihl se na lůžku a třikrát znamenal ve vzduchu znak našeho vykoupení. Potom klesl nazpět na podušku. Byl mrtev.

Výjev tento vypravoval očitý svědek. Tu viděti, jak pevný předpis svatě Církve sklání její Hlavu, by jako velitel lodi zachoval si touž přesnou vůli až na ledový práh smrti.

Marie Tesařova:

Navštívení Panny Marie.

Jako růže krásná, bílá,
dýchá vůni v šíř i dál,
Panna svatá roztělá
vůni lásky v judský kraj.

Z Nazaretu do hor spěchá,
Alžbětu jde navštívit,
ohlas nebeského echa
jeví svatě lásky cit.

Alžběta ji mile vítá,
požehnanou velebí,
láska námah nepočítá,
sloužit chce dle potřeby.

Maria, ó lásky Paní,
nauč pravé lásce lid,
vypros zdar a požehnání,
národ bude zas Tě čtit.

Vypros, Máti, lepší časy,
vypros štěstí otčině;
dobře dětem, které hlásí,
že jdou do Tvé svatyně.

Z A S L Á N O.

Přicházíme dnes s velikou prosbou. Účel naší kongregace „*Služebnic Nejsvětějšího Srdce Ježíšova*“ jest šířiti lásku a úctu k Nejsv. Srdci Páně skrze t. zv. Čestnou stráž. Bratrstvo toto bylo v *Kravařích* již založeno v r. 1906, hned po příchodu našich sester do zdejších krajin a kanonicky od Nejd. Arcibisk. kons. v Olomouci pro Č. S. R. zřízeno v r. 1929.

V časopisu „*Škola B. Srdce Páně*“ upozorňujeme na Bratrstvo Čestné stráže a nějaký díl z příruční knížky k. p. čl. II. „Předmět a účel čestné stráže nejsvětějšího Srdce Ježíšova“ str. 9 a čl. III. „Přijetí a povinnosti členů“ str. 11. Bylo by také zapotřebí udati adresu, kam se mají věřící skrze přijetí obrátiti; pro Č. S. R. Kongre-

gace služebnic Nejsv. Srdce Ježíšova v *Kravařích* u Opavy. Příruční knížky, měs. listky a přijímací listy máme také s německým tiskem.

Předmět a účel čestné stráže nejsv. Srdce Ježíšova: Účelem nábožného tohoto spolku jest, aby se členové k nejsv. Srdci Ježíšovu tulili a neustálou poutou a láskou v duchu dávali náhradu za opuštěnost a potupu, jimiž lidé příliš často se odplácejí Jemu za všecku lásku k nám. Kdo si žádá státi se členem bratrstva čestné stráže a účastným býti četných odpustků, tomu je třeba: aby byl přijat od gener. ředitele nebo jeho zástupce, aby zapsán byl do rozvrhu hodin aneb do bratrstva kanon. zřízeného, aby pravidelně zastával svou hodinu stráže.

Z A S L Á N O.

Robert Mäder, *Živ buď Ježíš Král!* Přeložil Tomáš Coufal. 8°, 100 stran. Cena Kč 9.—.

Z nejduchaplnějších znatelů náboženských poměrů přítomné doby je všeobecně uznán švýcarský, basilejský prelát, farář a spisovatel Robert Mäder. Spisy jeho rozšířeny jsou v tisících výtisků a uznány daleko za hranicemi. Právem; neboť srší a jiskří světlem a ohněm. Platí to zejména o jeho spisu o *Ježíši Králi*. Je málo autorů, kterým by bylo dáno tak břitkými zbraněmi dotírat na bezbožce a tak markantními rysy líčiti božskou sílu, nadpřirozenou moc a neposkvrněnou vznešenost Spasitelovu jako Robertu Mäderovi.

Spis ten vyšel nyní našim nákladem

v překladu Tomáše Coufala pod titulem „*Živ buď Ježíš Král!*“ Na knižkupeckém trhu objevuje se jako na zavalanou. Vždyť o té důstojnosti Kristově mimo papežskou encykliku nemáme v češtině dosud ničeno.

A jak bohatý je obsah spisu! Svědčí o tom samy nadpisy 22 statí, jako: Král staletí — Král na lavici obžalovaných — Král bez koruny — Král jeslíček — Na trůně rodinném — Král ve škole — Králova nevěsta — Královský manifest — Královi protivníci — Král na kříži.

Jedna duchaplnější, životnější, pregnantnější než druhá. Kdo si chce dopřát chvíli, která by tě potěšila, povzbudila, povznesla — kdo chce cenným duchovním darem někomu způsobit radost: sahni směle po této knize!

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. ýur. krn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, a za rychlé obrácení bezbožníků a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastříž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876).

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrile a Metode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Modleme se za ruský národ.

Úmysl v únoru: Aby všichni Boha Otce a bližního za bratra uznávali.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V lednu modleme se za obrácení bezbožníků.

(Ustanoven a žehnán Jeho Svatostí, papežem.)

1. P. Obřezání Páně. Nový rok 1934. — Za Bcží ochranu v tomto roce. Za boží požehnání. Odvrácení všeho zlého a neštěstí. Vyplnění přání.
2. U. Nejsv. Jména Ježíš. — Vyplnění prosby. Pevně se Jméno Tvé. Zamezení klení a zlořečení. Vše ke cti jména Božího. Obnova křest. života.
3. St. Sv. Jenovefy, p. (512). — Dar pokory a skromnosti. Pomoc Boží v těžkém úřadě. Klášter Těšitelek. Vytřvalost v dobrém povolání.
4. Č. Sv. Tita, bisk. I. stol. — Naši velepastýři. Odvrácení drahoty a hladu. Spolek šíření víry. Duchovní dorost. Apoštolský ústav misijní.
5. P. Sv. Simeona Styl. (459). — I. pátek v měsíci. Pobožnost k bož. Srdci Páně. Obrácení bezbožníků. Dar kajcnosti. Poznání lásky bož. Srdce P.
6. S. Zjevení P. — Sv. tři králů. — Ježíš král náš. Obrácení pohanů. Prosba: Přijď království Tvé. Misie mezi černochoy v Africe.
7. Neděle I. po zjev. P. Sv. Luciana, kn. m. (312). Apoštolát kněží. Povolání k duch. stavu. Katol. spolky mládeže. Výchova mládeže.
8. P. Sv. Severína, opata. (482). — Obnova křest. ducha. Katol. řády. Náležitě svěcení nedělí a svátků. Přemáhání vlažnosti a lenosti.
9. U. Sv. Juliana a Basiliše, m. (313). — Pravá láska k vlasti. Dobrodinci chudých. Posvátnost manželství. Obrácení hříšníků a bezbožníků.
10. St. Sv. Pavla, poust. (442). — Křest. kázeň. Odvrácení drahoty a hladu. Přemáhání zlé povahy. Obrácení Anglie. Pronásledování křesťanů.
11. Č. Sv. Theodosia, opata (529). — Návrat rozkolníků do Cirkve sv. Obrácení nevěrců a bludařů. Povolání do řehole. Katočické školy.
12. P. Sv. Arnošta, bisk. — Sv. Otec Pius XI. Důvěra v prozřetelnost Boží. Apoštolát modlitby. † 3 kněží. Časté sv. přijímání. Pobožnost.
13. S. Sv. Hilária, bisk. a uč. cirk. (268). — Obrození lidu skrze Krista. Apoštolát sv. C. a M. — Spravedlivost a poctivost. Dar svornosti.
14. Neděle II. po zjev. P. Sv. Felixe z Nely, kn. m. (310). — Dar trpělivosti v bídě. Duchovní život v katol. spolecích. Svaz katol. žen a dívek.
15. P. Sv. Maura, opata, ř. sv. Bened. (584). — Řád benedikt. Povolání do řádu bened. Misie na Východě. Křesťané na Rusi. Klášter.

Ožetování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, chtějuj Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvřené Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII, S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11.) — Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za rychlé obrácení bezbožníků a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždě odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.) — Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždě odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.) — Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů bož. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Modleme se za ruský národ.

Úmysl února 1934: Aby všichni Boha Otce a bližního za bratra uznávali.

16. Ú. Bl. Buhmíra, ř. prem. (1127). — Řád prem. Ošetřovatelky nemoc. Naši spolupracovníci. Přátelé časopisu našeho. † kněz H.
17. St. Sv. Antonína, poust. — Přemáhání pokušení. Střelné modlitby. Věrnost v povolání. Katol. školy. Dar lásky k Bohu a bližnímu.
18. Č. Nastol. sv. Petra v Římě. — Sv. Otec Pius XI. Vzbuzování dobrého úmyslu. Život podle víry. Spolek sv. Děťství. Neprátelé Církve.
19. P. Sv. Kanuta, kr. m. — Obrácení Anglie. Smíření národů. Katolici ve Španělsku. Pokoření nepřátel Božích. Obrácení židů.
20. S. Sv. Fabiána a Šebastiána. (350—288). — Křest. dobročinné ústavy. Statečné vyznávání víry. Život podle Srdce P. † dobrodinci.
21. Neděle III. pozje v. P. Sv. Anežky, p. m. (304). — Dar čistoty srdce. Obnovení ducha modlitby. Mariánské družiny panen. Klášter Těšitelek.
22. P. Sv. Vincence, m. (303). — Spolek šíření víry. Bohoslovci. Kandidáti kněžství. Odvrácení pohoršení. Dar poslušnosti.
23. Ú. Zasnoubení P. Marie se sv. Josefem. — Dobrá příprava snoubenců. Počestnost stavu manž. Pobežnost v rodinách. Hodní manželé.
24. St. Sv. Timothea, bisk. m. (97). Podpora katol. misii. Armáda sv. kříže. Apoštolát sv. C. a M. Mar. družina jinochů a mužů.
25. Č. Obrácení sv. Pavla, ap. (35). — Pravé a rychlé obrácení bezbožníků. Apoštolská horlivost. Horlivá návštěva chrámu Páně.
26. P. Sv. Polykarpa, bisk. m. (165). — Povznesení mravnosti. Katol. studující. Šíření katol. tisku. Katolici v Mexiku. † kněží.
27. S. Sv. Jana Zlatoústce, bisk. a uč. cirk. (497). Velepastyři naší. Horliví kazatelé. Prospěch a ochrana naší republiky. † bratři.
28. Neděle Devítik. Sv. Rajmunda, kn. — Dar kajcnosti. Přemáhání hříchů. Ranní úmysl dobrý. Pravé křest. vlastenectví. † rodiče.
29. P. Sv. Františka Šal., bisk. a uč. Cirk. (1622). — Zpovědnice a jejich svědci. Ženské kláštery. Dar mírnosti. Vedení zbožných duší. Opat.
30. Ú. Sv. Martina, p. m. (II. stel.). — Sjednocení Slovanů ve víře katol. Nádražní misie. Útulek pro slepé. Ochrana naší mládeže.
31. St. Sv. Petra Nol., zakl. ř. (1256). — Katol. učitelé. Živí a † členové bratrstva bož. Srdce Páně a Apoštolát modlitby. Duše v očistci.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjimaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všelijaké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.) — Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za rychlé obrácení bezbožníků a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby. Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů bož. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Modleme se za ruský národ.

Úmysl v únoru 1934: Aby všichni Boha Otce a bližního za bratra uznávali.

Škola Božského Srdce Páně,

měsíční list náboženské výchovy, modlitby
a zbožného rozjímání **do nového ročníku**
přeje svým p. t. odběratelům a příznivcům v Novém
roce vše nejlepší a hojnost Božího požehnání.

Předplatte si jej za pouhých Kč 12,- ročně

ke cti a chvále Boží, k výchově své rodiny, pro
potěchu duší a k díkůvzdání Božskému Srdci
Pána Ježíše Krista.

Vydavatelstvo a administrace

Občanské tiskárny v Brně, Starobrněnská 19-21.

KATOLÍKŮM BRNĚNSKÉ DIECÉSE!

EICHLERŮV KANCIONÁLEK

CESTA K VĚČNÉ SPÁSE

VYDÁNÍ PRO ŠKOLY OBECNÉ BEZ NOT

PŘÍLEŽITOSTNÁ KOUPE!

TISKNUTO NA KRÁSNÉM JAPANSKÉM PAPIŘE,
VÁZÁNO V KŮŽI BARVY TŘEŠNOVÉ NEB ČERNÉ
V PĚKNÉM POUZDŘE - NEJVHODNĚJŠÍ DÁREK
NAŠÍ MLÁDEŽI K SV. BÍŘMOVÁNÍ A KE KAŽDÉ
PŘÍLEŽITOSTI!

CENA POUZE Kč 40,-

OBJEDNEJTE V NAKLADATELSTVÍ

**OBČANSKÉ TISKÁRNY V BRNĚ,
STAROBRNĚNSKÁ UL. 19-21.**

**PŘÍLEŽITOSTNÁ
KOUPE!**

**POKUD ZÁSoba
STAČI**

Z našeho antikvariátu :

**Sebrané spisy našeho
morav. spisovatele-kukátkáře
Václava Kosmáka,**

díl I.—XVII. a pokračování v dílu XIX.—XXI. (18. díl
rozebrán, celkem 20 svazků)

místo Kč 304.—, pouze za Kč 200.—

brož., vázáno v plátně Kč 380.—, v poloplátně se zlacenými
nápisý Kč 320.—, v knih. vazbě již za Kč 300.—,

na měsíční splátky po Kč 30.—.

**Úplné dílo hanáckého kronikáře
K. Křena,**

díl I.—XV.,

místo Kč 183.50, pouze za Kč 120.—,

brož., vázáno v plátně Kč 240.—, v poloplátně se zlacenými
nápisý Kč 202.50, v knih. vazbě již za Kč 187.50,

na měsíční splátky po Kč 20.—.

Expeduje

nakladatelství OBČANSKÉ TISKÁRNY knihkupectví
v Brně, Starobrněnská 19-21.

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.

Pořádá P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 Kč.

Jednotlivá čísla prodávají se po Kč 1'40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1

Obsah :

Aby všichni Bcha za otce a bližního za bratra měli. (Hlavní úmysl.) — Velepíseň nejsvětějšího Srdce. II. díl. Píseň 43., 44., 45., 46. — První hřích. — Trest prarodičů. — Naučení nejsvětějšího Srdce. — Nejsvětější Srdce Ježíšovo. (Obrázek.) — Zjevení svatě Panny. (Báseň.) — Drobné zprávy ze života katolického. — Před novým úkolem. — Důležitost a význam tisku. — Zaslána. — Obětování denního úmyslu.

LITERATURA.

Hanácký povídkář Ludva Hanák napsal krásné lidové povídky z okolí sv. Hostýna a nazval je „*Kvítko z hostýnských strání*“. V těchto odráží se prostá a srdečná duše moravského lidu se svými rázovitými povídkami. Úcta k sv. Hostýnu a láska k rodné hroudě je věrně zachycena Ludvou Hanákem, takže knížka těší se pozornosti a zájmu všech, kdo mají rádi lehkou četbu pro zimní večery. Cena Kč 8.50. Knížka čítá 144 stran a vyšla dosud první část v Nakladatelství Společenské tiskárny v Přerově, Masarykovo nám. 16. — Doporučíme.

Lublaňský časopis „Jutro“ v čísle ze dne 27.-X. 1933 píše o *Ksaveru Meškovi*: „Ksaver Meško je vedle

Ivana Cankara do češtiny nejvíce překládaný spisovatel. Právě vyšel nový překlad z Meška pod názvem „*Obrázky*“. Antoň Horsák, který přeložil do češtiny již celou řadu Meškových knih, umožnil čtenářům, aby poznali i nejnovější Meškovy novely a povídky. Sbírka má 8 novel a čítá 255 stran. Vyšla nákladem „Společenské tiskárny v Přerově“. Náš malíř a grafik Rajko Šubič zhotovil pro české vydání charakteristický titulní list. Antoň Horsák je svědomitý překladatel, který pracuje s láskou, proto se jeho překlady čtou hladce a nepochybně také jejich kvalita přispívá k úspěchu, jemuž se Ksaver Meško v Československu těší.“ — Doporučujeme.

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVIII.

BRNO, ÚNOR 1934.

ČÍSLO 2.

Ó Srdce Ježíše, ty šípý lásky svojí jen²hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se stráví jimi hrud, Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Aby všichni Boha za otce a bližního za bratra měli.

Hlavní úmysl.

Pane, nauč nás se modlití, prosili apoštolové Pána Ježíše, vidouce ho modlití se. A Pán Ježíš jim pravil: Budete-li se modlití, modlete se takto: Otče náš, jenž jsi na nebesích... Žádá tedy Pán, aby všichni Pána Boha měli za otce. A to vším právem! Bůh všemohoucí nás stvořil k obrazu a podobnosti svému, což vtiskl duši naší, otcovsky o nás pečuje, t. j. dává nám, čeho nám potřebí jest pro duši a pro tělo v tomto životě. Duši naší dal rozum a svobodnou vůli, na křtu sv. očistil nás vodou a Duchem sv. od hříchu dědičného, učinil nás dítkami svými, údy Církve sv. a dědici království nebeského, vlil duši naší tři božské ctnosti: viru, naději a lásku, posvětil nás milostí svou, kolikrát nám odpustil hříchy naše, nasytil nás tělem a krví Ježíše Krista, upevnil nás ve víře, abychom ji rádi a skutečně vyznávali a podle ní živi byli. Kdož spočítá všechna dobrodíní, kterých nám Bůh dobrotivý uděluje od začátku života našeho až do ukončení naší pouti pozemské? Předčtené jsou důvody, aby všichni lidé, zejména křesťané, Pána Boha za otce měli, jej milovali, jemu sloužili, příkázání jeho zachovávali, pro Boha, aby také bližního svého milovali a za bratra považovali. Máme jednoho Otce na

nebi a tím jsme spolu bratřími a sestrami, jako dítky jedné rodiny.

Než Bůh Otec uděluje netoliko duši naší nesčetná duchovní dobrodíní, ale pečuje i o tělo naše, o náš vezdejší život. Kdož by to popřel? Stará-li se Bůh o travu a kvítí polní, které je dnes a zítra třeba uschnout, stará-li se Bůh o zvířata a ptactvo nebeské, které neseje ani nežne, tím více stará se a pečuje o nás lidi, kteří jsme dítkami jeho. Pro nás trvá tento svět, pro nás dal Bůh zemi mlec, že dává nám užitek, pro nás nechává slunce svítiti, dává déšť, žehná pracím našim a dává úrodu a zdraví, abychom mohli konati povinnosti své, což vše je obsaženo v prosbě Otčenáše ve slovech: Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A jinak všechny prosby a modlitby přednášíme Pánu Bohu za sebe a všechny naše bratry a sestry, což důkazem je, že jsme všichni dítkami Otce nebeského a vespolek bratřími a sestrami. Všechny nás má pojití společná úcta a láska k společnému Otci nebeskému a láska mezi námi, abychom byli svorně živi jako dítky jedné veliké rodiny. Mír a pokoj, vzájemná láska a pomoc má býti mezi námi. Nekřivdi jeden druhému, snášeje se vespolek, pomáhejte sobě vzájemně, podporujte jeden druhého v dobrém, dávejte je-

den druhému dobrý příklad, pečujeme o spásu duše své i našich spolubližních, aby o nás platila slova: Jak dobré a příjemné jest, bydlí-li bratři a sestry svorně, jako jedno srdce, jedna mysl, jedna duše! Toho je za doby naší po-

třebí. Pamatujme, že Bůh je Otcem nás všech a že bližní naši, ať přítel nebo nepřítel jsou našimi bratry a sestrami! O to prosme tento měsíc nejsv. Srdce Pána Ježíše, které nás všechny jako své bratry miluje!

Velepíseň nejsvětějšího Srdce.

II. díl.

Jarolím St. Pavlík.

43. píseň.

Fortis est ut mors dilectio, dura sicut infernus aemulatio. — Silné jest jako smrt milování, tvrdé jako peklo záření. (Cant. 8, 6.)

Patříte na kříž, na něm Kristus visí!
Co nám praví bolné jeho rysy?
Hlásají nám jeho velkou lásku.
Modlí se i za židovskou chásku.

Na života stanuv rozcestí,
pekelné on snášel bolesti;
sklání hlavu svou a umírá,
hříšníkům se nebe otvírá.

Vzdáváme ti, Kriste Pane, díky,
že se's obětoval za hříšníky;
obět ta dar věru preveliký.

Kéž bychom tě za to milovali
a své srdce tobě věnovali,
za bližního se obětovali!

44. píseň.

Lampades ejus lampades ignis atque flammam. — Lampy jeho jsou lampy ohně a plamenů. (Cant. 8, 6.)

Z tvého Srdce jako pochodeň
sálá plamen; lásky na oheň
tak veliké patře, žasnou celý,
a mé oči v slzách zruměněly.

Srdce tvé jak lampa, Pane, svítí,
v naší hrudi lásku k tobě nítí;
v jeho žáru zkvétá každá ctnost,
dobrých skutků konáme v něm dost.
Před ním kéž se nikdo neschová!
Zahřej, Kriste, srdce ledová,
aby roztála zas v litosti.

Uzdravena tvojí milostí,
zachráněna před pekelnou mukou,
jenom pro tebe nechť v lásce tlukou.

45. píseň.

Aquae multae non poterunt extinguere charitatem, nec flumina obruent illam. — Vody mnohé nemohly lásku uhasiti, aniž řeky ji zatopí. (Cant. 8, 7.)

Na vídeňský vzpomínám si kongres;
přepamatným zůstal on až podnes.
S velkou slávou o Božím jak Těle
provázeli městem Spasitele.

Svatá hostie se městem vezla
v kočáře, jenž nositeli žezla
náležel; to průvod vám byl skvělý,
fanfáry a zpěvy při něm zněly.

Ač se tenkrát z mračen lilo zrovna,
nálada přece byla nevýslovná,
z očí všechněch plálo nadšení.

Láska k Bohu když je v plameni,
ani potopa ji neuhasí;
taká láska duši naši spasil.

46. píseň.

Siderit homo omnem substantiam domus suae pro dilectione, quasi nihil despiciet eam. — Dal-li by člověk všechnen statek domu svého za milování, jako ničím pohrdne jím. (Cant. 8, 7.)

Lásku nelze zjednatí si zlatem.
Cennější než všechny světské statky
Eucharistie je pokrm sladký,
když se octl v srdce láskou vznatém.

Zlata poklady jsou jenom blátem;
pravým pokladem je milost Boží.
Světa radovánky jsou jen hloží;
pravá radost v srdci bydlí svatém.
Na hlavu ti věnec z růží splétá
svět ten luzný; dívko, střez se světa,
cesta k peklu rozkošemi zkvétá.
Noha tvá nechť k nebi pospíchá;
nechť se hrud tvá láskou rozdýchá
k Srdci nebeského ženicha.

První hřích.

Jarolím St. Pavlík.

Když plakal Ježíš nad Jerusalemem, zvolal: „Ó kéž bys poznal, co ti slouží k pokoji!“ Ó kéž by byli naši prarodiče poznali, co jim sloužilo k pokoji a spáse! Poznali to pozdě, když už je vládce pekla do záhuby uvrhl. Ti, kteří na poušti Boha pokoušeli, totiž Israelité po vystěhování se z Egypta, reptající proti němu, zahynuli skrze hady; tak i na Adama a Evu, kteří podlehli pokušení, přišla záhuba skrze hada.

Tak dobře se jim v ráji vedlo, tak pěkně se měli. Byli šťastní, vyznamenání zvláštními dary duše i těla, a majíce posvěcující milost v srdci svém; byli dítky Božími a měli právo na dědictví nebeské. Bůh s nimi obcoval jako otec se svými dětmi; on sám byl jejich učitelem a vychovatelem, neboť neměli žádných rodičů. Jejich rozum byl velmi vyvinutý a osvěcený. V různých dějepisných a přírodopisných dílech líčí se první lidé jako velmi nevědomí a nevzdělání, víc zvířata než lidé; tento náhled je mylný. I po hříchu zříme velkou kulturu u národů starověkých, Asyřanů a Egyptanů, kde už rozum byl zatemněn. Jaké pokroky byli by udělali; kdyby Adam nebyl zhřešil!

Více jak o poznání věcí pozemských jednalo se tu o poznání náboženských pravd; a tu teprv vidíme, co hřích zatopil. Jak hluboko klesli lidé do modloslužby, jak brzo zapomněli na pravého Boha!

Vůle prvních lidí nebyla žádnými smyslnými žádostmi nakažena a oslabena. Vidíme to z té okolnosti, že byli nazí a nestyděli se; přidávala je nevinnost jako malé děti.

Co se týče darů pro tělo, byli obrenění proti všeliké nemoci i proti smrti. Bůh stvořil člověka nesmrtelným, praví kniha moudrosti. Smrtí

jim bylo pohroženo pro případ, kdyby neposlechli. Nemoce jsou předchůdci smrti. Neměla-li smrt žádné moci nad nimi, tak ani její předchůdcové.

Měli ovšem v ráji pracovati, ale práce působila jim radost a žádnou námahu. Žili v zahradě rozkoše, v kraji Eden, kde příroda rozvinula všecko svoji nádheru a krásu a nejskvostnější ovce plodila. Panství člověka nad zvířaty bylo úplné; tato byla krotká, důvěrná a přichýlná. K svatému Františku, Antonínovi a jiným též tak byla.

Všechny tyto obzvláštní přednosti duše a těla jmenujeme dary nadpřirozenými, protože byly přídatkem k lidské přirozenosti. Bůh přidal k přirozenosti našich prarodičů mnohé věci, jež tuto přirozenost zlepšovaly, krásnily, zúšlechťovaly a vyvyšovaly. K vysvětlení necht' slouží následující podobenství: Nějaký panovník nechá osiřelého chlapce tak vychovati, jak to odpovídá poměrům tohoto chlapce, staraje se o jeho výživu, oblek, byt, vyučování, vzdělání v nějakém řemesle. Tak nám dal Bůh přirozené dary, které člověk jako takový potřebuje, rozum, svobodnou vůli, nesmrtelnost duše. Ale ten panovník jde dále ve své dobrotě; on adoptuje sirotka, přijímá za vlastního, nechá jej v královském paláci přebývat, odívá jej jako prince, stoluje s ním, opravňuje jej k následnictví na trůně; tím povyšuje dítě nad jeho stav. Tak dal Bůh prvním rodičům nadpřirozené dary, jež ho povyšovaly daleko nad jeho přirozené poměry; ony ho učinily nadpřirozeným obrazem Božím.

Daří-li se člověku dobře, hned se mu závidí. Tak už tomu tenkrát bylo. Naším prarodičům vedlo se dobře a později mělo se jim vésti ještě lépe. Toho nemohl ďábel snést; on záviděl

lidem jejich štěstí. Skrze závist ďábla přišla smrt na svět, praví Písmo. Proto chtěl lidí pokoušeti a přemluvití, aby přestoupili přikázání Boží. Bůh připustil toto pokušení, protože naši prarodiče měli svou oddanost k Bohu osvědčiti a štěstí svoje si zasloužiti. Uvnitř nemohl jich ďábel pokoušeti, nýbrž jen zevnitř; i Ježíš mohl býti jen zevnitř pokoušen.

Aby se učinil lidem viditelným, použil ďábel hada. Had je od přírody chytrý a lstivý; s největší chytrostí vrhá se na svou oběť; byl tedy případným nástrojem lstivému ďáblu. Z hada mluvil satan. Eva se tomu nedivila; buď myslela opravdu, že zvířata mohou i mluvití, anebo věřila, že z hada mluví nějaká nadpozemská bytost. Chytrý satan obrátil se napřed na Evu jako slabší bytost, jež by se dala spíše svéstí; Eva sama neslyšela zákazu z úst Božích; Bůh zakázal Adamovi jísti se stromu poznání dobrého a zlého, a Adam to sdělil Evě. V Evě mohl tedy ďábel snáze vzbuditi pochybnost o pravdivosti vyhrůžky Boží.

Písmo svaté vypravuje následovně, kterak první lidé zhřešili: Had byl chytřejší než všichni živočišové země, kteréž byl učinil Hospodin Bůh. Rekl pak k ženě: „Proč přikázal vám Bůh, abyste nejedli z každého dřeva rajskeho?“ Jemuž odpověděla žena: „Z ovoce stromů všelikého, kteréž jest v ráji, jíme; ale z ovoce stromu, kterýž jest uprostřed ráje, přikázal nám Bůh, abychom nejedli, a abychom se ho nedotýkali, bychom snad nezemřeli.“ Rekl pak had k ženě: „Nikoli, smrti nezemřete; neboť ví Bůh, že v kterýkoliv den budete jísti z něho, otevrou se oči vaše, a budete jako bohové, vědouce dobré i zlé. Viděla tedy žena, že by dobrý byl strom k jídlu a očím pěkný a na pohledění rozkošný; i vzala z ovoce jeho a jedla, a dala muži svému, kterýž také jedl.

V knize moudrého Siracha čteme:

Od ženy vzal hřích svůj počátek, a k vůli ní všichni umíráme. Hřích Evin byl hříchem mnohonásobným. Zhřešila myšlenkami, pochybuje o pravdě slov Božích a věc spíše ďáblu; stala se pyšnou, chtějí býti jako Bůh. Zhřešila slovy: dala se s ďáblem do nebezpečné rozprávky; lhala, vydávajíc Boha za velmi přísného, když prý zapověděl stromu, se dotýkati; Bůh řekl jen: Bude-li z něho jísti, zemřeš; přemluvila muže, aby také jedl. Zhřešila skutkem: vyhledávala příležitost k hříchu, přestoupila postní přikázání, jedla zapovězené ovoce. Jaké to bylo ovoce, nevíme; obyčejně myslíme při tom na jablko. Zhřešila opominutím; místo co by pracovala, zahálela a bavila se se zlým duchem.

Adam a Eva dopustili se velmi těžkého hříchu. Neučinili tak sice z vlastního popudu, nechali se svéstí, poklesli v pokušení; to sice umenšuje jejich vinu, ale ji neodstraňuje. Nikdo se nesmí vymlouvatí: Ten a onen mne přemluvil, mne svedl. Clověk má svobodnou vůli; on se nepotřebuje a nemá se nechati k zlému svéstí. Noe žil mezi samými neřestnými lidmi, nenechal se však svéstí; Josef a Susana byli k hříchu drážďeni, zůstali však pevnými. Tak i my musíme pokušení odolati. Nebudeme povolnými ďáblu anebo jeho zástupcům.

Pro nás je každý hřích zapovězeným ovocem, zapovězeným stromem, obzvláště skutky těla. Ach, ďábel nám maluje hřích v nejkrásnějších barvách a vyličuje jeho rozkoš v naší obrazotvornosti. Ó kéž bychom poznali, co nám slouží k míru: ne hřích, ale boj a vítězství! Nikdo ať se nevymlouvá: Pokušení bylo velmi silné. „Bůh je věrný,“ dí svatý Pavel, „on nás nenechá přes naše síly pokoušeti, ale učiní s pokušením také prospěch, abyste mohli vytrvati.

První přikázání bylo přikázáním postním. Se všech stromů rajských

mohli Adam a Eva jísti, jenom z jednoho ne. Naše přikázání zní podobně: Ve všechny dny v týdnu smíš maso požívat, jenom v jeden ne. Třebas nedal Bůh toto přikázání, nýbrž církev, tak je přece v základě přikázáním Božím, neboť církev vydává přikázání z pravomoci, již obdržela od Krista Pána. Kdo vás slyší, mne slyší; kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá. Zachovávejme svědomitě přikázání postní.

Jest sice co litovati, že první rodiče zhřešili; učinili nešťastnými nejen sebe, ale celé pokolení lidské; nesmíme však jim předházky dělati. My bychom pravděpodobně též byli zhřešili, jsouce na jejich místě. Oni za svůj hřích činili velké pokání; teď

jsou v nebeském ráji. Poslze Ježíš Kristus všechno napravil. Ovšem že musíme ještě teď následky prvního hříchu nésti, ale jen takové, jež nejsou žádnou překážkou k dosažení nebeské blaženosti. Jinak jsme bohatě odškodnění tou okolností, že Syn Boží stal se člověkem, že nám zasloužil mnoho milostí, že se nám dává za pokrm při svatém přijímání. Proto pje církev na bílou sobotu při svěcení paškálu: „Ó šťastná vina, jež musila býti shlazena tak velkým Vykupitelem!“

Tak Bůh obrátil všechno k dobrému. Pozemský ráj jsme ztratili, ale nebeský lepší jest nám zajištěn, změreme-li v milosti Boží.

Trest prarodičů.

Jarolím St. Pavlík.

První soudní proces na světě byl konán v ráji; obžalovanou stranou byli naši prarodiče Adam a Eva a soudcem byl sám Bůh; rozsudek byl přísný a trest zasloužený.

Otevrou se oči vaše, řekl had. Ano, otevřely se oči jejich, když byli zapovězené ovoce požili, ale jinak, než se domnívali; teď poznali dobré, jež ztratili, a zlé, jež zasloužili; teď si uvědomili, že se těžkého hříchu dopustili. Už teď se hlásil jeden z následků prvního hříchu, totiž žádostivost těla. Pozorovali, že jsou nazí; spletli fíkové listí a učinili si z něho zástěry, aby přikryli nahotu svou. Teď dostali strach; ze strachu a studu skryli se v houští, slyšíce hlas Boha, jenž se procházel v zahradě při větěrku po poledni.

Teď nastal výsledek. Bohu sice bylo všecko známo, ale on se jich vyptával, aby je pohnul lítostivě se k zlému činu

přiznati. Zavolal tedy na Adama: Kde jsi? Kterýž řekl: Hlas tvůj slyšel jsem v ráji a bál jsem se, protože jsem nahý a schoval jsem se. Kdo ti oznámil, že jsi nahý? Jedině, že jsi se strcu jedl, s kterého jsem tobě přikázal, abys nejedl? I řekl Adam: Žena, kterou jsi mi dal za společnici, dala mi se stromu, a jedl jsem. I řekl Hospodin Bůh k ženě: Proč jsi to učinila? Kterážto odpověděla: Had mne podvedl, a jedla jsem.

Přiznali se tedy k svojí vině, chtěli ji však oslabiti, ani se vymlouvali, Adam na Evu a Eva na hada. Jejich odpovědi zakládaly se na pravdě. Než zdálo se, jako by Adam nepřímo dělal Boha za to zodpovědným: žena, kterou jsi mi dal za společnici, dala mi, a jedl jsem. Člověk rád vinu se sebe smývá jako Pilát a hledá, jak by se mohl vymluviti, když se dopouští bezpráví. Už to na dětech vidíme, které nerady se přiznávají, že chyby; jedno svádí

vinu na druhé; obyčejně jsou všechny vinny.

Výslech byl krátký; teď vyřkl Božský Soudce rozsudek. Napřed se obrátil na hada, původce zlého: Protože jsi to učinil, zlořečený jsi mezi všemi živočichy a divou zvěří země; po prsech svých polezeš a zemi jisti budeš po všechny dny života svého. Nepřátelství položím mezi tebou a ženou, a mezi semenem tvým a jejím; ona potře hlavu tvou, a ty úklady strojiti budeš patě její.

Bůh proklel napřed hada. Mnozí vykladači pisma míní, že s pěkným hadem se stala proměna k horšímu; jiní vykládají to tak, že had teď za trest má to, co dříve měl od přírody; na každý případ mají teď lidé hada v ošklivosti a v opovržení. Výraz „zemi jisti“ netřeba bráti doslovně; chce se tím říci: plaziti se v prachu.

Proč se tu trestá nerozumné zvíře? Protože bylo nástrojem v ruce ďáblův. Ze Bůh nerozumná zvířata trestá, vypravuje i jindy Písmo svaté. Potopou vyhubil Bůh lidi i zvířata. Podle Mojžíšova zákona muselo býti zabito zvíře, jehož někdo k hříchu zneužil. Potrestání zvířat děje se jenom k vůli člověku. Musel-li býti býk ukamenován, jenž byl někoho smrtelně potrkal, mělo se z toho poznati, jak si má člověk života vážit. Potrestání hada mělo lidem velikost jejich hříchu před oči představit.

Zlořečení, jež Bůh nad hadem vyřkl, platilo však hlavně ďáblu. Více ještě než had měl býti ďábel předmětem ošklivosti a opovržení. Tomuto opovržení dává Církev i tím výraz, že už při nižších svěceních uděluje plnou moc zlého ducha zaklínati. Lidé budou ďábla nenáviděti; nepřátelství bude panovati mezi ním a jeho semenem, celým pekelným plemenem, a mezi lidmi. Satan se chlubil, že se mu podařilo ženu svést; měl však býti jinou ženou a jejím potomkem pokoen. Touto ženou měla býti blaho-

slavená Panna Maria; ve svém neposkrvněném početi a skrze svého Syna měla hadu hlavu potříti a jeho moc zlomiti. Bude sice ďábel snažiti se, aby jí a jejím věrným škodu způsobil, bude ji pronásledovati a úklady strojiti patě její, ale jeho hněv, jeho pomstychtivost osvědčí se malomocnými.

Při křtu svatém zřekli jsme se satana; neudržíme tedy s ním žádného přátelství, nebudme jeho kamarády. Jako on Evu pokoušel, tak pokouší i nás, tímž lstivým způsobem; lichocením chce nás dostat do své sítě. Pravi, že hřích není tak zlý, naopak něco příjemného. Podáme-li mu prst, uchopí celou ruku; dáváme-li se s ním do vyjednávání, hrajeme-li s pokusem, brzo jsme chyceni. Jak pravi svatý Petr, obchází ďábel jako lev a hledá kořist, aby ji pohltil. Varujme se ho, odporujme jeho svůdným slovům, nenechejme se svést.

Když byl Bůh nad ďáblem pronesl svůj rozsudek, obrátil se na Evu a řekl: Rezmnožím trampoty tvého těhotenství; v bolestech budeš děti roditi a budeš poddána muži a on bude nad tebou panovati.

Protože měla chuť na zapovězený plod, měla teď míti bolesti s plodem života svého; a poněvadž svedla manžela, měla mu teď býti podrobena. Hřích se vymstil na ženě; stala se během času bezmála otrokyní mužovou. Teprve Ježíš Kristus zbavil ji této hany a vrátil jí tu důstojnost, již měla v ráji.

Posléze byl Adamovi trest ohlášén, obtížná práce a smrt. Protože jsi uposlechl hlasu ženy své a jedl jsi se stromu, z kteréhož abys nejedl, jsem tobě přikázal, zlořečená bude země v díle tvém; s prací budeš jisti z ní po všechny dny života svého; trní a hloží bude ploditi tobě, a budeš jisti bylinu země. V potu tváře své jisti budeš chléb, dokud se nenavrátiš do

země, z které jsi vzat; neboť prach jsi a v prach se navrátíš.

Adam vypověděl Bohu poslušnost; za trest neměla mu země posloužiti, neskýtajíc mu tak snadno plodiny; jeho panství nad zvířaty se zmenšilo, zvířata stala se bázlivými a nedůvěřivými, ba i zrovna nepřátelskými. Námaha a trampota byla teď jeho údělem a posléze čekala na něho smrt, již dříve jen na zvířatech viděl.

Ach, do jakého neštěstí uvrhli se Adam s Evou svým hříchem! Jak dlouho trvala jejich radost? Jen malou chvíli. Rozkoš ze hříchů jest krátká, trest však dlouhý. Adam a Eva ztratili posvěcující milost a s ní spravedlnost a svatost; ztratili důstojnost dítek Božích a nároky na nebe. Nebe bylo teď uzavřeno a zůstalo uzavřeno až do příchodu Ježíšova. Jejich rozum se zakalil, jejich vůle klonila se k zlému. Ztratili nesmrtelnost těla; bylo se jim v prach navrátiti; dříve však museli býti připraveni na nemoce, starosti, námahy a útrapy. Ztratili i ráj. A co bylo nejhorší, jejich hřích přešel se všemi zlými následky na jejich potomky, stav se hříchem dědičným. Všichni lidé vzdychají teď pod kletbou hříchu. Všichni lidé umírají, protože v Adamu zhřešili. Na to nás upomíná kněz na Popelční středu, an znamená čelo popelem a dí: Pomni, člověče, že prach jsi a v prach se navrátíš.

Dědičný hřích uvrhl člověka do neštěstí; ale i každý jiný hřích, je-li těžký, činí člověka nešťastným; clupuje ho o posvěcující milost, dětinství Boží a dědictví nebeské; po každém hříchu rozmáhá se zlá žádostivost a člověk slábne v dobrém. Proto se máme každého hříchu pečlivě varovati.

Písmo svaté praví o ďáblu, že je vrahem lidí od počátku. Vraždí lidské,

duše, sváděje je k zlému. Kolik jich pekelný drak už spolkl ve svém nenasytném hrtanu! Ale jeho řemeslu bude jednou konec. Teď mu ještě dovoluje Bůh, aby lidé pokoušel, protože pokušení a zkoušky jsou nutné, aby člověk svou věrnost k Bohu osvědčil a bojem proti pokušení si odměnu v nebi zasloužil; ale u křesťanů si nesmí tolik dovoliti jako u pohanů, a přijde jednou čas, kdy s hanbou vládu svoji musí složiti a do pekla se vrátiti.

Svatý Jan píše ve svém Zjevení: I viděl jsem anděla snést se s nebe, ten měl klíče od propasti a veliký řetěz ve své ruce. I popadl draka, starého hada, což jest ďábel a satan, a svázal ho na tisíc let a uvrhl ho do pekla a zavřel je a zapečetil za ním, aby nesváděl více národy, dokud by se nevyplnilo tisíc let, a potom bude propuštěn na krátký čas. Tisíc let je okrouhlé číslo a znamená neurčitý delší čas.

V křesťanské Cirkvi je moc satanova zlomena, hlava je mu potřena skrze Marii a Syna jejího; před koncem světa bude puštěn a svede mnoho lidí; ale moc jeho potrvá jen krátký čas. Vyjde, praví Písmo, a bude sváděti národy na všech čtyřech stranách světa; ale po uplynutí krátkého času další se přihodí. Tu padl oheň s nebe a strávil národy — to jsou ty, jež Církev pronásledují — a ďábel, jenž je svedl, byl uvržen do jezera ohnivého a sirnatého, kde i falešný prorok, antikrist, mučen jest dnem i nocí po všechny věky. I smrt byla uvržena do ohnivého jezera, a kdo nebyl zapsán v knize života. A teď ličí svatý Jan nebeské město, nový věčný Jerusalems. Žijme tak, abychom se nedostali do ohnivého toho jezera, nýbrž do nebeského ráje, do zahrady věčné rozkoše.

Naučení nejsvětějšího Srdce:

že se máme modlití ve jménu Pána Ježíše.

P. Jindřich Ramière T. J.

Si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis.
Budete-li zač prositi Otce ve jménu mám, dá vám.

J. 16, 24.

I.

Každý z nás může a má si říci: „Na mně závisí, by milosti, řinoucí se z nejsv. Srdce, rozlévaly se ve mně a kolem mne s větší neb menší hojností.“ Pramen tryská s takovou prudkostí a štědrostí, že zaplaviti může celou zem, že může smýti všechny skvrny, jež zarmucují a znesvěcují město Boží; ale potřebuje průlivů, by rozlévati mohl ty oživující vody; nuže, jedním z těchto průlivů jsem i já. Ach, kdybych té božské vodě zůstavil vždy volný běh! Kdybych nepřekážel působení milosti Boží! Kdybych žárem své modlitby umožnil té živé vodě, by z hlubin Srdce Ježíšova vystoupiti mohla až na úroveň půdy, kterou má očistit a osvěžit! Kdybych správným užíváním svého vlivu mohl zasáhnouti ji všechny duše, jimž vrátiti má život! Kolik těch duší by opět rozkvétlo, jak po hojném dešti rozkvétají květiny, vypráhlé letním vedrem!

Leč bohužel! Ježíš vším právem mohl by obrátiti na nás tutéž výtku, kterou učinil svým apoštolům v předvečer svého utrpení: „Až dosud neprosili jste ve jménu mém. Proste a vezměte, aby radost vaše byla úplná!“ (J. XIV. 25.) Musíme vyznati, že většina křesťanů se nemodlí anebo špatně se modlí, proto požehnání Boží nesestupuje na nás s onou hojností, jak touží a přeje si náš božský Spasitel; proto i naše radost jest tak málo úplná, a místo nezkalené a převeliké útěchy, jež měla by býti ovocem našich modliteb, pijeme vodu úzkosti a hořké víno Božího hněvu.

Jest tedy nesmírně důležité, bychom se naučili dobře se modlit. Proto když pokorně uznali jsme oprávněnost výtky božského Spasitele, hledme těžiti z poučení milosrdenství, jež je doprovází.

II.

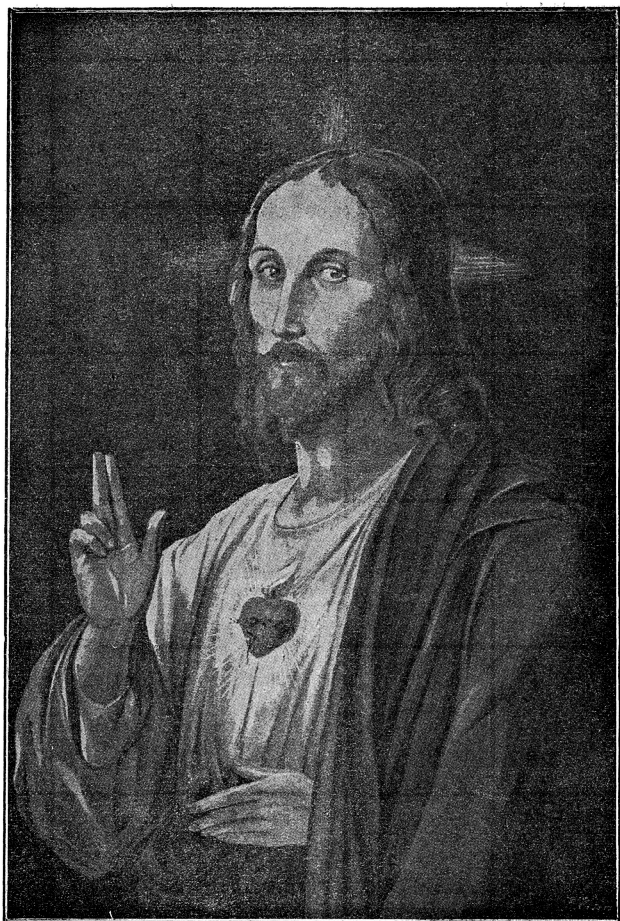
Ježíši, není dosti, že poukazuje na nedostatečnost našich dosavadních modliteb, upozorňuje jistě i na podmínku, na jejímž splnění závisí větší její účinnost. „*Dosud*“, praví, „*o nic jste neprosili ve jménu mém. Proste a vezměte.*“ Chceme-li tedy si vyprositi všechny potřebné milosti, musíme se modlití „*ve jménu Pána Ježíše*“.

Co chtěl Kristus Pán tím říci? Stačí snad k neomylnému vyslyšení pouhé jméno Ježíš? Taková není patrně myšlenka Kristova. Abychom ji porozuměli, hledme rozvážiti tajemství Jeho božského jména.

Koho při čtení svatého Pisma nedojímají chvály jména Božího? Jsouť mu připisovány chvály samého Božství. Síle jeho vděčí Israelští vítězství nad mnohem četnějšími nepřáteli. „*Oni doufají ve své koně a vozy, ale my skládáme svou důvěru ve jméno Hospodino.*“

Proto cítili Israelští potřebu cítiti toto přesvaté jméno; a skutečně chovali je v téže účtě jako archu úmluvy, v níž Hospodin meškal mezi dvěma cherubíny. A jako tajemný závoj ukrýval svatou archu lidským zrakům, tak i jméno Jehovy nesměly vysloviti rty synů israelských, aniž smělo kdy zavzníti v jejich uchu. Zůstávalo ukryté, jak v nedostupné svatyni, v posvátných knihách.

Pro nás křesťany závoj roztržen. Bůh přijal jméno, jimž se k nám přiblížil. Již nenazývá se Jehova. Bytost

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, Tobě poručíme všechno naše
myšlení i konání v tomto roce, budiž nám záštitou i ochranou!

nesmírná a nekonečná, ale Ježíš, Spasitel. Vtělený Bůh. Proto nejen že nezapovídá jméno to vyslovovat, ale naopak chce, by ustavičně bylo na našich rtech. „Cokoliv činíte,“ píše sv. Pavel, „činite ve jménu Pána Ježíše...“ (Kol. II. 16.) Proto apoštolové nejen slovy doporučovali vzývání nejsv. jména Ježíš, ale i svým příkladem. Silou tohoto božského jména vykonali svatí Petr a Jan první zázrak, když uzdravili mrzáka, sedícího u brány chrámové. Když pak kněží židovští žádali, by vydali počet ze svého jednání, vyznali, že učinili to jediné ve jménu Pána Ježíše, a že nikdo, ani jednotlivci ani národové nemohou v jím jménu dojítí věčné spásy, leč jediné ve jménu Pána našeho Ježíše Krista. (Sk. ap. III.)

III.

Odkud taková jeho moc a síla? Jak může dvouslabičné slovo vyvolat tak zázračné účinky? Mocí téhož zákona, jenž hmotné tělo Kristovo činí zrcadlem a orgánem Jeho božství a Jeho duše, a z vody křestní a sv. oleje viditelné znamením milosti neviditelné. Bůh, jenž naši duši zahalil tělem, přizpůsobuje této dvojí podstatě všechny prostředky, jimiž máme Ho dosíci; s dokonalou harmonií přizpůsobil milost Boží naší přirozenosti, když hmotným znamením propůjčil účinky nejduchovnější.

I jméno Ježíš jest svátostí, jež vtěluje milost ve znamení, vypůjčené z sboru lidské přirozenosti. Svátosti — ve vlastním slova smyslu — udělují milost posvěcující a pomáhající s účinností, jež nezávisí na konech duševních, ač často je předpokládá jako smýšlení přípravné, přesvaté jméno Ježíšovo má sílu odlišnou a přináší duši aktuální milost světla a lásky a zásluhu zjednávat pouze tím, že pohání duši si ji získati.

Ač tedy liší se od milosti svátostné, proto síla jména Ježíšova není méně

božskou. Co platí o slovu Božím vůbec, vztahuje se zvláště na toto přesvaté jméno; jestť to jako druhé vtělení, jímž věčné Slovo přizpůsobuje se všem lidem, kdykoli s věrou je vzývají; jest to rozšíření svaté Eucharistie, jímž sto i tisíckrátě můžeme se spojit se Spasitelem; jest to slovní výraz téže pravdy a téže lásky, již formou viditelnou hlásá nám obraz nejsvětějšího Srdce,

IV.

A skutečně jest mezi jménem Ježíšovým a Srdcem Ježíšovým podobnost největší a spojení nejužší. Všecky symboly, jimiž božský Spasitel hlásá žár, oběť a sílu své lásky, tedy plameny z Jeho Srdce šlehaající, otevřená v Ném rána, krev z ní se řinoucí, trny, Srdce věnčící a kříž z plamenů vystupující — to vše připomíná nejsv. jméno Ježíš.

Ano, jméno to hlásá, že Bůh všemohoucí, Bůh spravedlivý, Bůh třikrát svatý miloval tak lidstvo, že vzal na sebe jeho viny a vytrpěl za ně krutou smrt. Jméno to jest jako miniaturou, jež nepatrnými pěti písmeny rýsuje před našim zrakem celé dějiny Vtěleného Slova, všechny styky země s nebem a času s věčností, všeliký předmět naší viry, naší naděje a lásky. Tajemství nejsv. Trojice, Vtělení a Vykoupení; hřích, od něhož nás vykoupila smrt Syna Božího; peklo, od něhož nás zachránila, milost, kterou zasloužila — to vše zahrnuje v sobě to kratičké jméno. Aby podati tento soubor božské pravdy, aby namalovali tento obdivuhodný obraz — k tomu není třeba ani péra neb štětce. Prostý pohyb rtů vyvolá před našim zrakem tato nevystihlá tajemství, a souhlasné hnutí srdce sklízí jich ovoce.

Krátký tento přehled nejen stačí přesvědčiti nás o nekonečné síle nejsv. jména „Ježíš“, ale zároveň i vysvětlí, proč tak úsilovně doporučuje nám božský Spasitel v *Jeho jménu se modlit*.

Jak jsme již řekli, vzývání tohoto božského jména — koná-li se s věrou a láskou — jest skutečným přijímáním, jež sice nevyrovná se eucharistickému, ale má přece nejvyšší s ním podobnost, a nad to předčí je tím, že bezpočtůkráte může býti obnoveno. Bude-li jen podobná příprava, sklídíme plody nejvzácnější.

A v čem záleží hlavně příprava ke sv. přijímání? Předně ve víře, již náš rozum spojuje se se Slovem Božím, skutečně přítomným ve způsobech eucharistických: potom v naději, již naše srdce spěchá vsťříc Spasiteli, jenž sestupuje do našeho srdce; zvláště však v lásce, již oddáváme se Tomu, jenž bez výhrady se nám obětoval, posléze v litošti, již želíme chyby, jimiž jsme urazili srdce svého božského Přítele. Nuže, tytéž city vyvolává i nejsv. jméno Ježíš a tedy může podobným poutem spojení naši duši se Synem Božím.

Vyrknu-li zbožně jméno „Ježíš“, Vtělené Slovo zpřítomňuje se mi svou pravdou, a já spojuji se s Ním přílnutím svého rozumu; zjevuje se mi ve své dobrotě; i co snazšího než přiblížit se k Němu hnutím bezmezné důvěry; ukazuje mi svou lásku; jsem-li jen poněkud vděčný a velkodušný, zahořím k Němu i já vroucí láskou a litovati budu chyb, jimiž jsem Ho urazil. Stačí tedy uvědomiti si, co pravím, kdy vyslovuji jméno „Ježíš“, by stalo se mi nejvýraznější modlitbou, nejvyšším konem víry, naděje, lásky a litošti, by celou mou duši spojilo s Pánem Ježíšem a Jím ji naplnilo.

Není-li to nejlepší příprava, jež mé modlitby učiní milými Bohu Otci? Jak mohl by pak odmítnouti tužby srdce, jež naplněno jest Ježíšem Kristem, osvětleno Jeho světlem, proniknuté Jeho duchem, roznicené Jeho láskou? Sám Bůh Otec nemá větší radosti, než může-li vyrknouti toto božské jméno. Žije jedině věčným plc-

zením, věčným potvrzením svého Slova; a poněvadž to Slovo od věčnosti se rozhodlo, že spojí se poutem nerozlučným s naší přirozeností, jest v Bohu Otcí láska ke svatému člověčenství neodlučno od podstatné lásky ke Slovu. I možno říci, že láskyplné vyslovení jména Ježíš jest životem a blahem Boha Otce, a že nemožno lépe se Mu připodobnit, než když sami budeme je s láskou vyslovovat.

V.

V tom otvírá se nám vevyvážitelný pramen světla, milosti a útěchy, z něhož každé chvíle můžeme čerpat. Kolik zázraků vykonalí světcí nejsvětějším jménem Ježíšovým! Jaké síly nena- byli důvěrným jeho vzáváním v boji proti útokům nepřátelským! Jaké úlevy v bolestech, jaké radosti v soužení, jakého klidu v hodině smrti! Proč ne i my? Poněvadž se nám nedostává jich smýšlení.

Velké věru umění náležitě vyslovovat to božské jméno; umění, jemuž naučíme se, podobně jak všemu jinému, jen studiem a cvičením. Cvičme se proto dobře vzývati toto nejsvětější jméno, jež vše zahrnuje a zdokonaluje: *Verbum consummans et abbrevians* (Řím. II. 28). Okoušejme je, jak okoušíme výtečné pokrmy; nad mannu jest libeznější všem těm, kdo hodni jsou je okoušet. Nechť tento balsám nadpřirozený pronikne všecky mohutnosti naší duše, neboť lépe než olej zlahodí naše duchovní smysly a posílí je k boji.

Vězme však, že umění vzývati účinně božské jméno Ježíšovo, jest uměním zcela nadpřirozeným a tedy důsledně jen ovocem modlitby a milosti. Jediný Ježíš Kristus může nám uděliti pochopení a zakoušení nekonečné skvělosti a libeznosti svého jména. A jen ti naučí se dobře je vzývati, jichž srdce žije ve spojení s Jeho nejsvětějším Srdcem. Spojme tedy tyto dvě nerozlučné pobožnosti: nechť láska

Srdce Ježíšova přiměje nás k častému vzývání Jeho nejsv. jména! Necht' častým vzýváním jména Ježíš vnikneme vzdy hlouběji v poznání a lásku božského Srdce!

Pak splnili jsme podmínku, na níž závisí účinnost našich modliteb. I obdržíme, oč prosíme, poněvadž prosíme *ve jménu Pána Ježíše, a naše radost bude úplná.*

Příběh.

„Nejednou stěžuji si jisté osoby,“ píše P. D., „že pobožnost k nejsv. Srdci není pro široké vrstvy lidové, poněvadž jest příliš mystická, příliš vysoká.“

„Ale nikoli: naopak s obdivem můžeme pozorovat, jak snadno ji chápe náš lid. Nejlepší způsob šíření této pobožnosti jest šíření obrázků nejsv. Srdce, poněvadž vidíme-li Srdce, bezděky je musíme milovat. Jednou řekl mi staříček rolník: „Otče, již od malicka miluji tuto pobožnost. U nás doma visel na stěně velký obraz Srdce Páně. Otec můj ukazuje naň říkával: „Musíme to Srdce milovat... Vizte trnovou korunu, plameny, kříž, ránu. Mělo by to vše býti nadarmo?“

Za pobytu mého v L. přišel ke mně

mladý muž. Svěřil se mi, jak ho rmoutí, že Spasitel není dosti milován.

„Zde máte několik obrázků Srdce Páně,“ pravím mu; „rozdejte je a tak budete šířiti Jeho poznání a lásku.“

Přijal s radostí a začal rozdávati. Vešel do obydli jistého dělníka, známého svým protináboženským smýšlením a svou fanatickou záští ke kněžstvu. Zastal však doma pouze jeho ženu. Požádal ji, by zavěsila obraz na čestné místo přímo nad krbem. Ubohá váhala; znala prudkou povahu manželovu; bude zuřit. Ale na domluvy mladého apoštola konečně svolila. Obraz zavěšen.

Na večer vrátil se muž z práce. S počátku si obrazu vůbec nevšiml. Za chvíli přiblížil se ke krbu. Ubohá žena trnula strachem. Muž pohlédl na obraz. Hleděl dobrou chvíli...

Potom obrátil se k ženě: „Kdo zavěsil zde ten obraz?“

Žena pověděla vše prostě, jak to bylo. Muž se zamlčel. Co se dalo v tomto tak nenávisném srdci? Zvítězila tam láska Srdce Ježíšova. Dělník přistoupiv k ženě řekl mírně: „Ode dneška budeme se spolu modlit.“

Dostál slovu, a záhy modlitba razila cestu ke svatým svátostem.

H. W.

Marie Tesařova:

Zjevení svatě Panny.

Jak světlý obláček v azurné výši
jsi zjevila se, Panno přesvatá,
jen soustrastí a láskou rty Tvé dýši
a u Tvých nohou růže ze zlata.

A Bernardetta, prostičké to dítě,
se noří ve Tvé lásky hlubiny,
svůj život celý v obět zasvěti Tě,
za Tebou chvátá v nebes výšiny.

Buď zdráva, zdráva, naše Paní bílá,
pros za nás stále Boha na nebi,
zde, kde Tvá láska stan si vyvolila,
svět celý vděčně Tebe velebí.

A pramen, který láska Tvá nám dala,
ten hlásá světu Tvoji dobrotu,
ta zdrojem požehnání všem se stala,
vždyť plaší z duše bolest, tesknout.

Zde tisíce zas čerpají slast novou
a tisícům tu vrácen srdce klid,
a Královnou Tě dobrotivou zovou,
zde nadšeně tě pozdravuje lid:

Pastýřka.

Bernardetta, vlastně Marie Bernarda, narodila se v Lurdech 7. ledna 1844. Byla nejstarší dcerou chudého mlynáře Františka Soubirous a Ludvika Castérotové. Měla dvě sestry a pět bratří. Dítka byly celým jménem chudíčkých rodičů. Omilostněné dítko Panny Neposkvrněné poznalo záhy, co jest hlad a bída.

V 13 letech posláno na nějaký čas do blízkého Bartresu, kde pásla stáda. Málo se učila, ale za to tím více prospívala ve vědě nejvzácnější — v modlitbě. Po celý den modlila se na svém růženci k nejsv. Panně.

Neuměla sice při růženci rozjímat, ale její víra a láska nahradily vše.

Po návratu do Lurd začala se připravovati na první sv. přijímání. Nikdo nepovšiml si Bernardetty mezi jejími malými družkami.

Právě v této době nastoupila zázračné zjevení v jeskyni Massabielské, jež před celým světem měla oslaviti pokornou pastýřku z Lurd.

Miláček nejsv. Panny.

Po prvé zjevila se Panna Maria Bernardettě 11. února 1858. Při třetím zjevení žádala, by děvčátko denně po čtrnáct dní přicházelo k jeskyni a dodala: „Slibuji, že učiním tě šťastnou ne na tomto světě, ale na onom.“

Bernardetta splnila věrně daný příkaz.

Nejv. Panna ukázala se jí osmáctkrát. Dne 25. února řekla: „Jdi a napij se z pramene a umyj se v něm!“

Dítě ihned zamířilo k nedaleké řece Gavé. Ale Zjevení dávalo znamení, že ne tam, ale jinde má vodu hledat.

I začala Bernardetta rukou hrabat v zemi; a hle, ukázala se voda z počátku kalná, potom však, když dítě čtyřikrát dlaní ji nabralo, čistá a průhledná.

Konečně na úsilné naléhání zjevila překrásná Panně své jméno: „Jsem Neposkvrněná Početi.“ Jméno to bylo zcela nové pro nevědomou pastýřku; proto po celou cestu k panu faráři Peyramale opakovala si je ustavičně, aby je nezapomněla.

Naposledy zjevila se jí nejsv. Panna 16. července. Do té doby naučila se Bernardetta poněkud katechismu a s vroucí zbožností přijala po prvé Tělo Páně.

Nezmíníme se o divech, jichž jevištěm stala se jeskyně Massabielská se zázračným pramenem. Bernardetta již tam neměla žádné úlohy. Chodila ještě do školy a pak vstoupila do služby u Sester v hospici, zůstávaje vždy prostou, pokornou a obětavou. Vydala svědectví o Marii, a tím úloha její skončena. S odporem odmítala dary bohatých návštěvníků, a za jejím příkladem činila tak i celá chudá rodina.

Řeholnice.

Bernardetta dosáhla 22. roku. Sestry, u nichž pracovala, přes její chudobu přijaly ji do svého noviciátu sv. Gildarda v Neversu.

Omilostněné dítko nejsv. Panny mělo dokončiti svou cestu ke svatosti v utrpení a v ponížení, jimiž Bůh daří ty, jež miluje.

Tu omezíme se na několik črt.

Bernardetta přichází do Neversu 7. července 1866. V celé kongregaci z toho velká radost. Požádáno, by vypravovala řeholnicím o zjeveních P. Marie. S nadšením naslouchaly

Srdce Ježíšova přiměje nás k častému vzývání Jeho nejsv. jména! Necht častým vzáváním jména Ježíš vnikneme vzdy hlouběji v poznání a lásku božského Srdce!

Pak splnili jsme podmínku, na níž závisí účinnost našich modliteb. I obdržíme, oč prosíme, poněvadž prosíme *ve jménu Pána Ježíše, a naše radost bude úplná.*

Příběh.

„Nejednou stěžuji si jisté osoby,“ píše P. D., „že pobožnost k nejsv. Srdci není pro široké vrstvy lidové, poněvadž jest příliš mystická, příliš vysoká.“

„Ale nikoli: naopak s obdivem můžeme pozorovat, jak snadno ji chápe náš lid. Nejlepší způsob šíření této pobožnosti jest šíření obrázků nejsv. Srdce, poněvadž vidíme-li Srdce, bezděky je musíme milovat. Jednou řekl mi staříček rolník: „Otče, již od malicka miluji tuto pobožnost. U nás doma visel na stěně velký obraz Srdce Páně. Otec můj ukazuje naň říkával: „Musíme to Srdce milovat... Vizte trnovou korunu, plameny, kříž, ránu. Mělo by to vše býti nadarmo?“

Za pobytu mého v L. přišel ke mně

mladý muž. Svěřil se mi, jak bo rmoutí, že Spasitel není dosti milován.

„Zde máte několik obrázků Srdce Páně,“ pravím mu; „rozdejte je a tak budete šířiti Jeho poznání a lásku.“

Přijal s radostí a začal rozdávati. Vešel do obydli jistého dělníka, známého svým protináboženským smýšlením a svou fanatickou záští ke kněžstvu. Zastal však doma pouze jeho ženu. Požádal ji, by zavěsila obraz na čestné místo přímo nad krbem. Ubohá váhala; znala prudkou povahu manželovu; bude zuřit. Ale na domluvy mladého apoštola konečně svolila. Obraz zavěšen.

Na večer vrátil se muž z práce. S počátku si obrazu vůbec nevšiml. Za chvíli přiblížil se ke krbu. Ubohá žena trnula strachem. Muž pohlédl na obraz. Hleděl dobrou chvíli...

Potom obrátil se k ženě: „Kdo zavěsil zde ten obraz?“

Žena pověděla vše prostě, jak to bylo. Muž se zamlčel. Co se dalo v tomto tak nenávisném srdci? Zvítězila tam láska Srdce Ježíšova. Dělník přistoupiv k ženě řekl mírně: „Óde dneška budeme se spolu modlit.“

Dostál slovu, a záhy modlitba razila cestu ke svatým svátostem.

H. W.

Marie Tesařova:

Zjevení svatě Panny.

Jak světlý obláček v azurné výši jsi zjevila se, Panno přesvatá, jen soustrastí a láskou rty Tvé dýši a u Tvých nohou růže ze zlata.

A Bernardetta, prostičké to dítě, se noří ve Tvé lásky hlubiny, svůj život celý v obět zasvěti Tě, za Tebou chvátá v nebes výšiny.

Buď zdráva, zdráva, naše Paní bílá,
pros za nás stále Boha na nebi,
zde, kde Tvá láska stan si vyvolila,
svět celý vděčně Tebe velebí.

A pramen, který láska Tvá nám dala,
ten hlásá světu Tvoji dobrotu,
ta zdrojem požehnání všem se stala,
vždyť plaší z duše bolest, tesknotu.

Zde tisíce zas čerpají slast novou
a tisícům tu vrácen srdce klid,
a Královnou Tě dobrotivou zovou,
zde nadšeně tě pozdravuje lid:

Pastýřka.

Bernardetta, vlastně Marie Bernarda, narodila se v Lurdech 7. ledna 1844. Byla nejstarší dcerou chudého mlynáře Františka Soubirous a Ludviky Castérotové. Měla dvě sestry a pět bratrů. Dítka byly celým jménem chudíčkých rodičů. Omilostněné dítě Panny Neposkvrněné poznalo záhy, co jest hlad a bída.

V 13 letech posláno na nějaký čas do blízkého Bartresu, kde pásla stáda. Málo se učila, ale za to tím více prospívala ve vědě nejvzácnější — v modlitbě. Po celý den modlila se na svém růženci k nejsv. Panně.

Neuměla sice při růženci rozjímat, ale její víra a láska nahradily vše.

Po návratu do Lurd začala se připravovati na první sv. přijímání. Nikdo nepovšiml si Bernardetty mezi jejími malými družkami.

Právě v této době nastoupila závažné zjevení v jeskyni Massabielské, jež před celým světem měla oslaviti pokornou pastýřku z Lurd.

Miláček nejsv. Panny.

Po prvé zjevila se Panna Maria Bernardettě 11. února 1858. Při třetím zjevení žádala, by děvčátko denně po čtrnáct dní přicházelo k jeskyni a dodala: „Slibuji, že učiním tě šťastnou ne na tomto světě, ale na onom.“

Bernardetta splnila věrně daný příkaz.

Nejv. Panna ukázala se jí osmnáctkrát. Dne 25. února řekla: „Jdi a napij se z pramene a umyj se v něm!“

Dítě ihned zamířilo k nedaleké řece Gavé. Ale Zjevení dávalo znamení, že ne tam, ale jinde má vodu hledat.

I začala Bernardetta rukou hrabat v zemi; a hle, ukázala se voda z počátku kalná, potom však, když dítě čtyřikrát dlaní ji nabralo, čistá a průhledná.

Konečně na úsilné naléhání zjevila překrásná Paní své jméno: „Jsem Neposkvrněné Početi.“ Jméno to bylo zcela nové pro nevědomou pastýřku; proto po celou cestu k panu faráři Peyramale opakovala si je ustavičně, aby je nezapomněla.

Naposledy zjevila se jí nejsv. Panna 16. července. Do té doby naučila se Bernardetta poněkud katechismu a s vroucí zbožností přijala po prvé Tělo Páně.

Nezminíme se o divech, jichž jevištěm stala se jeskyně Massabielská se zázračným pramenem. Bernardetta již tam neměla žádné úlohy. Chodila ještě do školy a pak vstoupila do služby u Sester v hospici, zůstávajíc vždy prostou, pokornou a obětavou. Vydala svědectví o Marii, a tím úloha její skončena. S odporem odmítala dary bohatých návštěvníků, a za jejím příkladem činila tak i celá chudá rodina.

Řeholnice.

Bernardetta dosáhla 22. roku. Sestry, u nichž pracovala, přes její chudobu přijaly ji do svého noviciátu sv. Gildarda v Neversu.

Omilostněné dítě nejsv. Panny mělo dokončiti svou cestu ke svatosti v utrpení a v ponížení, jimiž Bůh daří ty, jež miluje.

Tu omezíme se na několik črt.

Bernardetta přichází do Neversu 7. července 1866. V celé kongregaci z toho velká radost. Požádáno, by vypravovala řeholnicím o zjeveních P. Marie. S nadšením naslouchaly

všecky. Potom však z ohledu na pokoru mladé čekatelky zapovězeno řeholnicím dotazovati se Bernardetty. Všechny poslechly a Bernardetta zachovávala naprosté mlčení.

Jistá nová čekatelka, jež ji neznala, prosila, by ji ukázaly Bernardettu.

„Bernardetta? Tu jest.“

„To že je Bernardetta?“ zvolala mladá dívka udivena.

„Nu ano, slečno,“ odpověděla Bernardetta, podávajíc ji ruku s milým úsměvem.

Po professi 30. října 1867 čekala s několika spolusestrami na svoji „obedienci“.

„A Sestra Marie Bernarda,“ řekl biskup k Matce Cenerální, „co s tou učiníme?“

„Nevím, Excellenci, co s ní,“ odpovíděla tázaná; „umí tak málo, vlastně nic.“

„Nu a co tedy?“

„Rádi byste-li dovolit, bude pomáhati sestře v domácí nemocnici.“

Bernardetta svěřila se později, jak hluboce se jí dotkla pokořující poznámka, ale přes to při nejbližším společném zotavení byla jako vždy vlídnou a sdílnou.

Když jistá řeholnice ukázala jí obraz jeskyně Massabielské, řekla Bernardetta náhle: „Co děláme koštětem?“

„Zametáme.“

„A potom?“

„Postavíme je kdesi do kouta.“

„Hleďte, tak je i se mnou. Nejsv. Panna užila mne a pak odložila do kouta. Jak jsem šťastna!“

Kdysi v těžké nemoci přijala poslední pomázaní, ale uzdravila se. „Pán Bůh mne nechtěl,“ řekla. „Dostala jsem se až k bráně nebeské, ale

Pán Bůh mi řekl: „Odejdi! Ještě příliš brzy. Musíš více trpět.“

„Utrpení,“ říkávala, „toť můj úřad.“

K nemocné Bernardettě přistoupilo čtyřleté děvčátko. „Sestřičko,“ ptalo se, „vy jste viděla nejsv. Pannu?“

„Ano, mé dítě.“

„A byla krásná?“

„Tak krásná, že kdo jednou Ji spatřil, umřel by touhou opět Ji uvidět.“

Smrt její byla tichá a svatá.

Bylo to ve středu velkonoční r. 1879. Bernardetta seděla v lenošce. Věděla, že smrt jest blízka, ale nemoutila se, naopak těšila se. Vzala do ruky svůj krucifix a přitiskla na srdce. Ale nemožnou ho držeti, prosila, by jí ho zavěsily na hrud. Potom v návalu lásky rozepjala svou náruč křížem vzdychajíc: „Můj Ježíši, miluji Te!“

Odpoledne prosila Matku asistentku za prominutí všech chyb. Na to s vroucí zbožností poznamenala se sv. křížem a šeptala: „Svatá Maria — Matko Boží — pros za mne — ubohou hříšnici — ubohou hříšnici.“

S těmi slovy odevzdala Bohu svou duši. V nevýslovné kráse domu Otcovského spatřila opět Pannu Neposkvrněnou.

Po smrti zjevena svatost služebnice Boží: po tři dni čtyři řeholnice musily bez ustání podávati k dotýkání růžence, medaílky a obrázky.

Její pohřeb byl skutečnou vítěznou slávou.

Proces beatifikační zahájil Pius X. dne 13. srpna 1913. Církev prohlásila ji za blahoslavenou 14. června 1925. a konečně Pius XI. vřadil ji 8. prosince 1933 v počet svatých. H. W.

Před novým úkolem.

Je-li povinností každého křesťana, aby chránil svou duši ode všech škodlivých vlivů, jež by mohly ohrozit jeho náboženské přesvědčení, pak je dnes první jeho povinností, aby ji chránil od škodlivého vlivu protináboženského i indiferentního tisku. Vždyť ten klade nejnebezpečnější podkopy mravním a náboženským základům duše!

Máme však takový list, který by vítězně mohl čeliti tisku zhoubnému? Který by se s ním svou jakostí mohl měřiti?

Díky Bohu, máme! Máme „Neděli“. Máme list s výbornými články poučnými, informujícími o denních otázkách palčivých, ale i s články zábavnými.

„Neděle“ musí proniknouti u nás do každé visky, do každé katolické rodiny. Musí se státi oblíbeným časopisem rodinným, má-li se zastaviti přivalu nevěry a vlažnosti. Obsahem i láci je „Neděle“ toho schopna, jen třeba pochopení se strany katolíků. „Neděle“ vyhovuje po každé stránce všem nárokům kladeným na dobrý tisk.

Nechť splní se proto v tomto roce heslo: „*Jako není opravdové katolické rodiny bez neděle se sváteční bohoslužbou a svátečním klidem, tak nechť není katolické rodiny bez „Neděle“ s čtením opravdové sváteční.*“

Dr. Josef Foltynovský,
metropolitní kanovník olomoucký.

Důležitost a význam

tisku roste více a více. Pro tiskovou propagandu zřizují se v některých státech zvláštní ministerstva. Tisku a rozhlasu chápe se i moderní stát, aby jeho vlády vešly co nejdříve ve styk s nejširšími vrstvami lidu.

Je to jistě významný pokyn i pro nás katolíky, kteří stále ještě více o důležitosti a významu tisku mluvíme, než v tomto směru jednáme.

Je radostno, že „Neděle“ odhodlává se k činu a chce zakotviti v každé farnosti. Nemá k tomu již daleko, ale musí tlouci právě na nejzatvrzejší srdce, aby opravdu pro-

nikla i do těch posledních ještě nedobytych farností. Než vytrvalé a neohrožené snaze a práci neodolá nic. „Neděle“ pronikne všude! Necht však také tam, kde již je, psice její zůstane pevnou i dnes, kdy hospodářská tíseň nás svírá všechny a kdy někteří chtějí šetřiti na tisku. Potravu duše neobmezujte. V dobách zlých dobré duševní potrawy je více potřeba, než kdykoli jindy.

Zdař Bože, „Neděli“ i v novém roce 1934!

František Světlík,
kanovník a poslanec.

Z a s l á n o.

Chudáček Boží, divadelní hra o 4 jednáních od Fr. Valouška zachycuje život sv. Františka, jeho působení na současný život lehkomyšlných boháčů. *Chudáček Boží* — sv. František svou pokorou a chudobou rozsévá símé Pravdy. Cena 6 Kč (osob: 4 muži a

5 žen). — Druhá divadelní hra od téhož spisovatele: *Sv. Alžběta*, hra o 5 jednáních líčí příkladný život sv. Alžběty na šlechtickém dvoře a její lásku k chudým. Odvrácena z hradu je ponechána osudu a jako žebráčka, opuštěna svým mužem a bratry, nalézá spokojenost a hledaný klid. Cena

6.50 (osob: 9 mužů a 8 žen). — Obě divadelní knížky jsou nejlepší pro divadelní sezonu adventní a postní, a lze je obdržeti v Nakladatelství Společenské tiskárny v Přerově. Vše divadelním ochotníkům doporučujeme.

Redakce.

Z a s l á n o.

Právě vyšla knížka „Sepjaté ručky v sepjatých rukou“, velmi cenné dílko,

jež by nemělo chyběti v žádné katolické rodině. Roztomilým způsobem dává matce návod, jak by své dítko již od útlého věku vedla k modlitbám a úkonům naší sv. víry. Kniha je vázaná a vybavena množstvím roztomilých, barevných obrázků a stojí pouze Kč 20.— Vydaly ji Školské sestry O. S. F., Praha XII., Korunní třída č. 4. Všem matkám vše doporučí redakce.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kur. brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, z a u z n á n í B o h a o t c e m v š e c h l í d í a t ě c h t o z a s p o l u b r a t r y a n a v š e c h n y ú m y s l y, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnopmocné. Pius IX. 26. listopadu 1876).

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrile a Metode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Milovati Boha nade vsecko a bližního jako sebe samého.

Úmysl v březnu: V době této nezaměstnaní.

Úmysly apoštolátu modlitby.

Modleme se, aby všichni Boha otcem a vespolek bratřími uznali.

(Ustanoven a žehnán Jeho Svatostí, papežem.)

1. Č. Sv. Ignáce, bisk. m. (107). — Svatý Otec Pius XI. Přemáhání sobectví. Obnova duchovního života. Zdar exerciciím. Zamezení pohoršení.
2. P. Očišťování P. Marie. Hromnice. — Křesťanské matky. Pobožnost k božskému Srdci Páně. Věrné zachovávání příkázání Bcžích. Družiny mariánské.
3. S. Sv. Blažeje, bisk. m. (316). — Naši biskupové. Odvrácení nemocí a všelikého zla. Pomoc Boží v nesnází. Pobožnost v rodinách.
4. Neděle I. po Devít ní ku. Sv. Ondřeje Kors. bisk. (1378). Pokoj a mír mezi lidmi. Náprava zlých poměrů. Ochrana nevinné mládeže. Nemoc.
5. P. Sv. Háty, p. m. (252). — Důvěra v pomoc Boží. Zbožná výchova mládeže. Ženské kláštery. Potírání pchanské módy. Bej proti nestřídmosti.
6. Ú. Sv. Doroty, p. m. (280). — Prává láska k Bohu. Katolické školy. Ochra-na obce. Přemáhání sebe. Smíření nepřátel. Sestry Těšitelky nemoc.
7. St. Sv. Romualda, opata (1207). — Představení řádů. Katolici na Rusi. Sjedenocení pravoslavných s Církví římskou. Povclaní k duchovnímu stavu.
8. Č. Sv. Jana z Mathy, řeh. (1613). — Obrácení hříšníků a nevěrců. Ošetřo-vání nemocných. Padlí vojíní. Duše v očistci. Obrácení Angličanů.
9. P. Sv. Apelenie, p. m. (249). — Útrpnost k chudině. Dobročinné ústavy. Svaz katolických žen a dívek. Pronásledování katol. na Rusi. Nemocní.
10. S. Sv. Školastiky, abat. ř. bened. (543). — Řád svatého Benedikta. Šťastná hodina smrti. Ženské kláštery benedikt. a jejich školy. Pohrdání světem.
11. Neděle II. po Devít ní ku. Zjevení P. Marie v Lurdech (1858). — Zamezení hříchů. Úcta P. Marie. Poutníci lurdští. Poutní místa mariánská.
12. P. Sedmero bratří, služeb. P. M. — Úcta P. Marie, prostřednice milosti. Za rozkelníky a bludaře. Katolická mládež. Dar trpčlivosti. Zemřeli kněží.
13. Ú. Sv. Kateřiny Ricci, p. (1590). — Zamezení hříchů. Přemáhání nestříd-mosti. Odvrácení pohoršení. Odprošení Pána Ježíše za urážky.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, chtěuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII, S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dice. kurenda brn. 1886 č. 11.) — Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za uznání Boha otcem všech lidí a těchto za spolubratry a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždě odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.) — Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždě odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.) — Sv. Jeseře, vzore a patrona ctitelů bož. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Milovati Boha nadovšecko a bližního jako sebe samého.

Úmysl v březnu 1934: V době této nezaměstnaní.

14. St. Popeleční středa. Sv. Valentina, kn. (306). — Dar kajícínosti. Zachování postu. Postní kazatelé. Horlivost ve službách Božích. Zemřeli kněží.
15. Č. Sv. Faustina a Jovity, m. (121). — Svornost v národě našem. Povznesení mravnosti. Návrat odpadlíků do Církve svaté. Zemřeli rodiče.
16. P. Sv. Juliány, p. m. (300). — Abychom si svaté víry vážili. Život podle víry. Dar pokory a poslušnosti. Odvrácení nouze a drahoty. Zemřeli bratři.
17. S. Sv. Evermoda, bisk. přém. (1177). — Rád premonstr. Katolické misie. Šíření Apoštolátu modlitby. Pokoj a mír v republice naší. Zemřeli rodiče.
18. Neděle I. postní. Sv. Simeona, bisk. m. (106). — Naši biskupové. Horlivé obcování službám Božím. Hojní kajníci. Postní kazatelé.
19. P. Sv. Cyrilla Alex., bisk. a učitel. Církve. Sjednocení Církve východní s římskou. Učitelé náboženství. Vyučování na základě náboženství.
20. Ú. Sv. Eucheria, bisk. (778). — Apoštolát nábožen. knih a časopisů. Katolické školy. Obnova křesťanské společnosti. Zamezení krádeží.
21. St. Sv. Severina, bisk. m. (452). — Podpora katolických misí. Duše vočístci. Povolání do řehole. Dorost kláštera. Šíření katolického tisku.
22. Č. Nastolení sv. Petra v Antiochii. — Sv. Otec Pius XI. Hodnostáři Církve svaté. Obrácení židů a mohamedánů na víru katolickou.
23. P. Sv. Petra Damiána, bisk. a uč. Církve (1072). — Ubozí křesťané na Rusi. Katolická Církev v Číně a Japonsku. Spolek sv. Děťství Ježíšova.
24. S. Sv. Matěje, ap. Páně. — Apoštolát sv. Cyrilla a Methoda. Utlačování národové. Dobrý příklad rodičů. Záchrana mládeže.
25. Neděle II. postní. Sv. Valburgy, p. (799). — Pobožnost křížové cesty. Pokoj Kristův v království Kristově. Obnova lidu křesťanského.
26. P. Sv. Nestora, bisk. m. — Křesťanské dělnictvo. Práce nezaměstnaným. Odvrácení mnohých neštěstí. Náhle zemřeli.
27. Ú. Sv. Leandra, bisk. (596). — Katolické školy a spolek katolických učitelů. Katolická Církev ve Španělsku. Návrat odpadlých do Církve svaté.
28. St. Sv. Romana, opata (450). — Dorost kláštera. Členové bratrstva božského Srdce Páně a Apoštolátu modlitby. Nevyslyšené úmysly.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všelijaké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.) — Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za uznání Boha otcem všech lidí a těchto za spolubratry a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby. Pane Ježíši, zastráž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů bož. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methoda, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Milovati Boha nadevšecko a bližního jako sebe samého.

Úmysl v březnu 1934: **V době této nezaměstnaní.**

Škola Božského Srdce Páně,

měsíční list náboženské výchovy, modlitby
a zbožného rozjímání **do nového ročníku**
přeje svým p. t. odběratelům a příznivcům v Novém
roce vše nejlepší a hojnost Božího požehnání.

Předplatte si jej za pouhých Kč 12,- ročně

ke cti a chvále Boží, k výchově své rodiny, pro
potěchu duší a k díkůvzdání Božskému Srdci
Pána Ježíše Krista.

Vydavatelstvo a administrace

Občanské tiskárny v Brně, Starobrněnská 19-21.

KATOLÍKŮM BRNĚNSKÉ DIECÉSE!

EICHLERŮV KANCIONÁLEK

CESTA K VĚČNÉ SPÁSE

VDÁNÍ PRO ŠKOLY OBECNÉ BEZ NOT

PŘÍLEŽITOSTNÁ KOUPE!

TISKNU TO NA KRÁSNÉM JAPÁNSKÉM PAPIŘE,
VÁZÁNO V KŮŽI BARVY TŘEŠNOVÉ NEB ČERNÉ
V PĚKNÉM POUZDŘE - NEJVHODNĚJŠÍ DÁREK
NAŠÍ MLÁDEŽI K SV. BÍŘMOVÁNÍ A KE KAŽDÉ
PŘÍLEŽITOSTI!

CENA POUZE Kč 40,-

OBJEDNEJTE V NAKLADATELSTVÍ

**OBČANSKÉ TISKÁRNÝ V BRNĚ,
STAROBRNĚNSKÁ UL. 19-21.**

**PŘÍLEŽITOSTNÁ
KOUPE!**

**POKUD ZÁSoba
STAČÍ**

Z našeho antikvariátu :

**Sebrané spisy našeho
morav. spisovatele-kukátkáře
Václava Kosmáka,**

díl I.—XVII. a pokračování v dílu XIX.—XXI. (18. díl
v tisku, celkem 20 svazků)

misto Kč 304.—, pouze za Kč 200.—

brož., vázáno v plátně Kč 380.—, v poloplátně se zlacenými
nápisý Kč 320.—, v knih. vazbě již za Kč 300.—,

na měsíční splátky po Kč 30.—.

**Úplné dílo hanáckého kronikáře
K. Křena,**

díl I.—XV.,

misto Kč 183.50, pouze za Kč 120.—,

brož., vázáno v plátně Kč 240.—, v poloplátně se zlacenými
nápisý Kč 202.50, v knih. vazbě již za Kč 187.50,

na měsíční splátky po Kč 20.—.

Expeduje

nakladatelství **OBČANSKÉ TISKÁRNY** knihkupectví
v Brně, Starobrněnská 19-21.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.
Pořádá P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 Kč.
Jednotlivá čísla prodávají se po Kč 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

Obsah:

Nezaměstnaní. (Hlavní úmysl.) — Velepíseň nejsvětějšího Srdce. II. díl. Píseň 47., 48., 49., 50. — Kříž na ramenách. — Prozřetelnost Boží. — Nejsladší Srdce P. Marie budiž naší ochranou. (Obrázek.) Srdce Ježíšovo, z jehož plnosti jsme všichni obdrželi. — Pozdrav sv. kříží. (Báseň.) — Drobné zprávy ze života katolického. — Vezmi kříž svůj a následuj mne. (Obrázek.) — Útěcha. (Báseň.) Vzpomínky. (Báseň.) — Obětování denního úmyslu.

KATOLÍKŮM BRNĚNSKÉ DIECÉSE!

EICHLERŮV KANCIONÁLEK

CESTA K VĚČNÉ SPÁSE

VYDÁNÍ PRO ŠKOLY OBECNÉ BEZ NOT

PŘÍLEŽITOSTNÁ KOUPE!

TISKNUTO NA KRÁSNÉM JAPANSKÉM PAPIŘE,
VÁZÁNO V KŮŽI BARVY TŘEŠNOVÉ NEB ČERNÉ
V PĚKNÉM POUZDŘE - NEJVHODNĚJŠÍ DÁREK
NAŠÍ MLÁDEŽI K SV. BÍRMOVÁNÍ A KE KAŽDÉ
PŘÍLEŽITOSTI!

CENA POUZE Kč 40.—

OBJEDNEJTE V NAKLADATELSTVÍ

**OBČANSKÉ TISKÁRNY V BRNĚ,
STAROBRNĚNSKÁ UL. 19-21.**

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVIII.

BRNO, BŘEZEN 1934.

ČÍSLO 3.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslejš sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se stráví jimi hrud', Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Nezaměstnaní.

Hlavní úmysl.

Zdá se, že nezaměstnanost dnešní je kletbou pro lidstvo! Ničí tak mnohé síly a schopnosti lidské, které by jinak práci a zaměstnáním se uplatnit mohly. Touto nezaměstnaností klesá mysl lidská, naplňuje lidi malomyslností, zlobou a nespokojeností. Otupuje cit zodpovědnosti, brzdi radostné sebevědomí, které člověka snaživého povznáší a k činnosti povzbuzuje. A co nejhoršího jest, nezaměstnanost je původkyní všeliké nepravosti. Či není to smutný pohled, vidíme-li tu a tam lid stojící, staří i mladí, kteří jsou bez práce a bez výděлку, jak reptají, jiné křivě posuzují, v hostinci vysedávají, všechno kritizují a též pobuřují jiné, pokojné lidi. A co otcové rodin si mají počít, jsou-li jen práci živi a čekají na zaměstnání, aby rodině své vydělali na chléb! Mají to veliké starosti. Děti volají o chléb, mají hlad a otec nemá co by jim mohl dát. Dětem je zima, nemají teplého oděvu, a otec jim nemůže oděv koupit, nemá práce, nemá peněz! Co je příčinou této nezaměstnanosti? Dřívější nadvýroba potřebných věcí a nyní vážne obchod, průmysl, továrny zastavily práci a jsou tudíž tisíce a tisíce lidí bez práce, bez výděлку. Následek toho je všeobecná bída a hlad. Mnozí lidé se odvrací od Boha, zanedbávají modlitbu a služby Boží a honí se po zábavách a hřeší a hřeší! Nezdá se vám, že ta nezaměst-

nanost je metlou Boží, kterou Bůh šlehá hříšné lidstvo? A poněvadž se hřích rozmnožil po celém světě, trestá Bůh nezaměstnanosti, bídou a hladem lid po všem světě. Ó kéž by se lidé poznali, kéž by pokání činili! Kéž by se aspoň v této době k Bohu obrátili, s Pánem Bohem se smířili, od hříchů se očistili velikonoční sv. zpovědí a sv. přijímáním! Kéž by všichni u Nejsv. Srdce Pána Ježíše útěchu a pomoc hledali, aby ty zlé poměry se k dobrému obrátily. Z této bídý může jedině Bůh sám odpomoci. Že sv. Otec Pius XI. nynější nezaměstnanost a bída lidu tak na srdci leží, je důkazem tento hlavní úmysl pro měsíc březen. Měsíc březen zasvěcen jest sv. Josefu a sv. Benediktu. Oba světci jsou vzorem ctnostného života, modlitby a práce. Sv. Josef zaměstnával se prací tesařskou a sv. Benedikt s bratřími prací kulturní, proměňoval lesy, močály v půdu úrodnou, a byl velikým dobrodincem netoliko pro své okolí, ale pro celou západní Evropu. Prosme božské Srdce Páně, sv. Josefa a sv. Benedikta, aby dnešní neblahé poměry se zlepšily, lidé aby našli práci a zaměstnání a tím odstranili bídu a nedostatek v rodinách a celých národech. Na ten úmysl konejme modlitby a dobré skutky, abychom takto odčinili urážky Bohu činěné, které jsou též příčinou nezaměstnanosti světové.

Velepíseň nejsvětějšího Srdce.

II. díl.

Jarolím St. Pavlík.

47. píseň.

Soror nostra parva est et ubera non habet;
quid faciemus sorori nostrae in die, quando
alloquenda est? — Sestra naše jest malá a
nemá prs; co učiníme naší sestře v den, kdy
k ní mluveno bude? (Cant. 8, 8.)

Chrámová teď otevřena brána;
do ní vehází Joachim a Anna;
mezi nimi kráčí jejich dcera,
spanilá jak Venuš za večera.

Krásná jako lilie stvol v trsu;
malá je a nemá ještě prsů;
chce se Pánu obětovati,
k němu lásku, věrnost chovati.

Blahopřejte mi; ať jsem tak mladá,
už mne zvolil Pán, bych matkou byla
Synu jeho a jej porodila.

A já jemu sloužiti chci ráda!
Buďte i vy, malá děvčata,
na ctnost, lásku k Bohu bohata!

48. píseň.

Si murus est, aedificemus super eam propugnacula argentea; si aedium est, compingamus illud tabulis cedrinis. — Jestliže jest jako zeď, vystavíme na ní bašty stříbrné; pakli je jako dveře, obložíme je deskami cedrovými. (Cant. 8, 9.)

Svět je zlý, a svědců mnoho teď;
budiž, dívko, jako pevná zeď,
spásy nepřítel jíž neodolá;
andělé ji chrání dokola.

Zavři světu srdce svého bránu,
nechť je volná jenom Kristu Pánu;
dobře ostříhej své oči, uši,
ať tvou nevinu svět neporuší.

Dobře schována jsi v klášteře
proti panující nevěře,
prostopášnosti a všemu hříchu.

Ve svatém tam pokoji a tichu
můžeš Pánu Bohu věrně sloužit,
po sloučení s Bohem toužit.

49. píseň.

Ego murus, et ubera mea sicut turris, ex quo facta sum coram eo quasi pacem reperiens. — Já jsem jako zeď a prsy mé jako věže od té chvíle, kdy jsem se stala před ním jako pokoj nalezající. (Cant. 8, 10.)

Jako zdmi a věžmi obrnila,
Ježíši, své srdce tvoje milá.
Svědců na ni útočilo dost,
ona zachovala nevinnost.

V srdci jejím pokoj svatý vládne,
náruživosti v něm není žádné;
Božskému jsouc věrna ženichu,
není pokálena od hříchu.

Panno, jež se s Kristem v lásce snoubíš
a svou hlavu věncem z myrty vroubíš,
šťastná jsi; já blahoslavím tebe.

Do krásného dostaneš se nebe,
zasedneš tam k svatebnímu stolu,
radujíc se s ženichem svým spolu.

50. píseň.

Vinea fuit pacifico in ea, quae habet populos; tradidit eam custodibus; vinea mea coram me est. — Vinice má pokojný v té, která vládne nad národy; odevzdal ji strážcům; vinice má je přede mnou. (Cant. 8, 11. 12.)

Cirkev svatá Boží vinice,
pracuji v ní kněží tisíce;
bezpečna je; biskupové, kněží
Krista nevěstu vždy věrně střeží.

I tvé srdce je ta vinice,
z níž má Ježíš radost nejvíce,
vino lásky pro nebeské hody,
když v ní zraje, dobrých činů plody.

Anděl strážný dává pozor na ni,
aby do ní hosté nepozvaní
nevnikli; on před škůdcem ji brání.

I ty opatruj ji svědomitě
před tím, jenž tě láká ve své síť,
ďáblem totiž, jinak zahubí tě.

Kříž na ramenách.

Postní úvaha od Jarolima St. Pavlíka.

Jak často už modlili se a konali křesťaně křížovou cestu od toho času, co ji Kristus Pán sám konal a se modlil! První, která ji pilně vykonávala, byla blahoslavená Panna Maria. Jak často sledovala krvavé stopy svého Božského Syna a rozjímalá o tajemstvích umučení Páně! Mnozí, ba nesčetní poutníci se řídili jejím příkladem, kteří zavítali do Svaté země a mluvili o štěstí, že mohli překročit ona všechna místa, jež Vykupitel náš krví svou pokropil a posvětil. Protože však všichni nemohou do Svaté země putovati, hledali křesťané náhradu v pobožnosti křížové cesty, kterou rozdělili na 14 zastavení. V duchu a na obraze viděli teď milého Spasitele s křížem na bedrách, brali vřelou účast na jeho bolestech a uctívali svaté jeho rány. I my jsme již křížovou cestu přechozo vykonali. Trvá sice dlouho, jeť to pobožnost kající, je však Pánu Bohu velmi milá a příjemná; on ji odměňuje mnohými milostmi, obzvláště milostí dobré litosti, a církev ji odměňuje velkými odpustky.

Kdo chce býti mým učeníkem, zapři sebe sám, vezmi kříž svůj na sebe a následuj mne! volá na nás Spasitel, kříž nesoucí. Šimon Cyrenejský jej nesl a Krista následoval; on však jej nerad nesl, aspoň ze začátku, museli ho k tomu donutiti. Známe příklady z dějin, že ten neb onen skutečný kříž dřevěný na svých ramenách nesl, jak se vykládá o opatu Božetěchovi, jenž z pokání nesl kříž až do Říma. Císař Heraklius získal opět pravý kříž Kristův, ježž byli Peršané uloupili; na vlastních ramenou nesl jej na Kalvarii, do chrámu Božího hrobu. Napřed mu bránila v tom neviditelná moc, nemohl ani kroku udělati. Tu upozornil jej biskup, že musí odložit císařský ornát a diadém; to on i učinil a teď mohl bez

překážky kříž svatý na své místo zánést.

Než Spasitel míní zde jiný kříž: kříž útrap a protivenství. Křížem byly ony bolesti a muky, jež bylo svatým mučovníkům vytrpěti; křížem byly skutky kajícího svatých vyznavačů, kteří tělo své ukřižovali s jeho choutkami a naruživostmi. Křížem byly boje pánem o zachování nevinnosti, čistoty a neporušenosti. Kříž náš jsou ta přemnohá pokušení, jichž je nám podstoupiti. Svatý Pavel sám si na ně stěžoval: Já nešťastný člověk, kdo mne od nich osvobodí? Křížem našim jsou nemoci a vady tělesné a stáří samo. Křížem našim jsou děti, starost o živobytí, chudoba, nouze a nedostatek. Křížem jsou ty různé nehody, neštěstí, ztráta jmění a dobrého jména, špatné zacházení, pohrdání a pronásledování se strany našich spolubližních. Pravý kříž je muž nedobrý, pítí oddaný, marnivý, útrpný, zlostný, nebo žena svárlivá, pomluvačná, nepořádná; je to tak zvaný domácí kříž. Křížem jsou povinnosti stavu a obtíže povolání našeho, ta namahavá práce a vůbec celý boj o život. A zajisté jsou ještě i jiné kříže, není možno všechny vypočísti. Každý člověk má svůj kříž, každý má jiný kříž; kříže jsou zrovna tak rozmanité, jako ty na hřbitově.

My musíme kříž z ruky Boží přijati jako Job, jenž řekl, když byl všechno pozbyl: Když jsme dobré přijali z ruky Boží, proč ne i zlé? Hospodin dal, Hospodin vzal, jméno jeho buďž pochváleno! Musíme právě ten kříž přijati, ježž nám Pán Bůh usoudil. I Ježíš nesl onen kříž, jenž mu byl vůle Otce nebeského uloženo. Zdaž-li nemám pítí kalicha, ježž mi Otec můj podal? tak pravil. Kříž od Boha uloženy hodí se právě pro nás nejlépe. Bůh ví, kolik

sneseme, on ví, co nám nejvíce je k prospěchu.

Byl jednou jeden mnich, jenž byl s utrpením svým nespokojen; mínil, že jeho kříž je až moc těžký, druzí lidé že jsou na tom lépe. Tu měl jednou sen, nebo to bylo vytržení. Anděl jeden vedl ho do sálu, kde byly na stěnách opřeny rozmanité kříže, velké i malé. Bylo mu dáno na srovnání, aby si, poněvadž jeho vlastní kříž zdál se mu býti těžkým, vybral druhý, jeden z těch, co tu vidí. Mnich prošel sál, zkoušel všechny kříže, ale žádný se mu nehodil; vrátil se k tomu, jenž mu byl určen, anděl mu totiž označil jeho vlastní kříž. Mnich řekl: „Já si přece podržím ten kříž, který jsem dosud měl, ten se mi hodí nejlépe.“

Milí čtenářové, nesmíme se domnívat, že náš kříž je těžší než onen druhých lidí, že jsme na tom hůře než ti ostatní. Než i kdyby byl skutečně těžší, nejedná se tu pouze o ťarchu, ale o sílu, o trpělivost, o pomoc Boží, o různé okolnosti, jež nám i těžký kříž dělají lehkým a snesitelným. Příslovi jedno praví: Každý ví, kde jej bota tlačí; každý má sám na sobě co nésti; každý člověk má svůj kříž, každý má kříž, který se pro něho nejlépe hodí, jakož i takový šat, který na něm dobře sedí a se mu hodí. Buďme tedy se vším spokojeni, co Hospodin na nás sešle a řekněme s Kristem Pánem: Ne jak já chci, ale jak ty chceš.

Snášení kříže je k našemu se osvědčení a zdokonalení nutným. Zrno se přetřásá, aby neshnilo. Půda se rozrývá, aby plodiny nesla. Réva se ořezuje, aby víno se lépe urodilo. Drahé kovy se vystavují žáru ohně, aby se očistily. Len se vochluje, aby z něho bylo pěkné plátno. Tak jedná s námi i Pán Bůh. Působí nám bolest, aby nás uzdravil, vytříbil, očistil, posvětil a zdokonalil. Proto sesílá na nás kříž.

Snášení kříže je pro nás velmi spasitelné a záslužné. V kříži je naše spása, nejenom v kříži Kristově, ale i v kříži

našem. Zda-li nemusel Kristus všechno toto trpět a tak vejít do slávy své? poučoval. Spasitel učeníky emauzské. Kříž je klíčem k bráně nebeské. Kříž je poukázkou na poklady věčné. Lot kříže má větší cenu, než cent modlitebních knížek, pravil jeden světec. Blahoslavení jste, utěšuje nás svatý Petr, když jste pro jméno Kristovo pohanu utrpěli, neboť čest, sláva, síla Boží a duch jeho spočívá na vás. A Spasitel sám dí: Blahoslavení truchlíci, neboť oni potěšeni budou. Jenom mnohými útrapami můžeme vejít do království Božího. Cesta do nebe je cestou křížovou. Těsná je brána a úzká je cesta, jež vede k životu a málo je jich, kdo ji hledají a naleznou.

Pán Ježíš nám nošení kříže a následování jeho bohatě odmění. Vidíme to na Simonovi Cyrenejském; on nalezl pravou víru a nebeskou blaženost; jeho synové Alexander a Rufus, kteří šli s otcem a tedy i s Ježíšem, stali se biskupy a jsou jako světci v nebi s otcem svým sloučení. Proto praví sv. Petr: Nejmilejší, nedivte se soužení, kteréž se vám děje na zkoušku, jakoby se vám něco nového přihodilo, ale radujte se, majíce podíl v utrpeních Kristových, abyste i při zjevení slávy jeho radovali se s plesáním.

Je to důkazem, že má nás Pán Bůh rád a že dobře stojíme u něho, když nás nechává trpět, když kříž na nás sesílá. Co pravil archanděl Rafael Tobiašovi? Protože byl jsi Bohu milý, muselo toto utrpení přijít na tebe.

Chceme tedy, jakž to činí Spasitel v druhém zastavení, vzít kříž na svá ramena, nereptající, ani si nestěžující na Božskou prozřetelnost, chceme jej i trpělivě nésti. Pouze kříž hříchů chceme shodit se sebe; čas velikonoční je právě k tomu příhodný. Cesta ke zpovědnici je zajisté též cestou křížovou, ale ona nám přinese velikou útěchu, odpuštění hříchů a naději na věčnou blaženost.

Prozřetelnost Boží.

Napsal Mgr. dr. S. S. Gur. Přeložila Hedvika Vávrová, r. S. C. J.

I.

Zdravý rozum již nám pověděl, že jest Bůh. Ale praví ještě dále, že tento velký Bůh pečuje o své tvory, zvláště o nás lidi, které obdařil rozumnou duší a tak uschoпил, bychom Ho mohli poznat, milovat Ho a Jemu sloužit.

Nikomu nenapadlo by pochybovat o jsoucnosti Boží, kdyby nebylo zřejmo, že o nás pečuje, že nás vidí a soudí, a že trestá nás, dopustíme-li se zlého. Samy zlé vášně, kdyby neměly pro Boha popírat, rády by uznaly pravdu, která by jim nijak nepřekážela.

Ale na neštěstí pro tyto zlé vášně svědčí zdravý rozum a svědomí, že Bůh a Jeho Prozřetelnost jest jedno a totéž. Prozřetelnost Boží jest Bůh o nás pečující, nás soudící, nás odměňující neb trestající podle toho, jaké byly naše skutky. Jakmile jsme dokázali jsoucnost Boží, dokázali jsme zároveň i Jeho Prozřetelnost.

II.

A skutečně jest Bohu nemožno o nás se nestarat.

Kdo byl by v pokušení o tom pochybovat, to dojistá jedině proto, že nemá správného ponětí o přirozenosti Boží. Bůh není jak člověk, jenž dokončív nějaké dílo, na př. sochu, stroj a j., dále se o ně nestará. Bůh bez ustání nás zachovává, nás tvoří; každé chvíle na Ném závisíme; nyní, kdy píší tyto řádky, neb později, kdy je čteš, nám oběma dává Bůh jsoucnost, život, všechny mohutnosti těla.

Obdivuhodný kon, jímž Bůh nás tvoří, není jako kon pracujícího dělníka; jestiž to kon ustavičně přítomný, jehož schopen jest jediný Bůh. Pochopit ho nemůžeme, neboť jest to tajemství tvůrčí činnosti Boží; ale známe ho dosti, bychom věděli, že závisíme na Bohu naprosto v každé chvíli svého života, v každé z našich myšlenek,

v každém z našich slov neb činů. — Jsme-li takto ustavičně na Bohu závisli, Bůh vidí a soudí všechny naše skutky; není Mu lhostejno, zda jednáme dobře nebo špatně, poněvadž jest nekonečně spravedlivý a dobrotivý. Vidí vše: minulost a budoucnost právě tak jako přítomnost; trestá, pášeme-li zlé, odměňuje, konáme-li dobro. Nuže, to nazýváme Prozřetelností Boží.

Prozřetelnost Boží jest tedy fakt velmi jistý, jenž nezbytně vyplývá ze samé jsoucnosti Boží.

III.

Ostatně i tu zdravý rozum přivádí nás k víře a ukazuje, jak Bůh Svou prozřetelností stará se o všechno tvorstvo.

Pověz, zda nepečuje otec o své dítky? Zda nechce býti jejich prozřetelností, jež zajišťuje jejich přítomnost a připravuje jejich budoucnost? Zda netouží ustavičně s nimi prodlévat, je podporovat, povznášet, je na drsných stezkách životních těšit a osvěcovat?

A zda nehledí zvláště matka, by nikdy se nevzdálila od svých dětí? Stále chce je mít v očích, chce dnem i nocí o ně pečovat. Vzdálí-li se, s láskou je sleduje, modlí se za ně z celého srdce, žije v nich a s nimi, jest, pokud možno, jejich prozřetelností.

A Bůh, láska nekonečná, měl by nás méně milovat než otec a matka? Měl by postrádati oné něžné a ustavičné péče, kterou vložil v srdce ctovské a mateřské? Nehude vždy a všude provázet nás svou Prozřetelností On, který v otci a matce podává nám živý její obraz?

Ano, Bůh pečuje o nás, pečuje jak přítel o svého přítele, jak pěstoun o svého chovance, jak lékař o svého pacienta, jak král o svůj národ a tisíckrát ještě dokonaleji. Tyto všechny druhy obětavosti pocházejí od Boha;

jsou to prostředky, jimiž projevuje se Prozřetelnost Toho, jenž způsobem nedostupným jest našim Králem, našim Lékařem, našim Pěstounem a Přitelem.

Ale ti, kdo zde na zemi se o nás starají, nemohou učiniti vše, co by chtěli. Jejich péče o nás jest nezbytně omezena a nejednou i znemožněna vzdáleností, mdlobou, nevědomostí, nemocí a smrtí. Bůh však jest všude, jest i v nás. On jest moudrost neskončená, moc neobmezená, dobrota nevystihlá, spravedlnost neomylná... Jeho Prozřetelnost jest tedy všude přítomná, vždy pozorná a účinná, vždy plna nekončenné něhy. Bůh jest nám tím, čím chtěl by býti otec, čím matka svým dítětem. Sám prohlašuje v Písmě svatém, že pečuje o nás laskavěji než matka: „*A kdyby matka zapomněla na své děti, Já nezapomenu na vás,*“ praví Hospodin (Isai XLIX. 15.).

IV.

Mezi nevěrci XVIII. století vynikal zvláště cynismem jistý baron Holbach, jenž otevřeně hlásal, že nevěří v Boha ani v jeho Prozřetelnost.

Jednoho dne předložil své názory jistému velmi vzdělanému knězi. — „Tento vyslechnuv jej, odpověděl stručným příběhem: „Kdosi přede mnou vložil do kališka šest kostek a vsadil se, že vyhodí tři šestky. A vyhodil. Pravím mu: „Také štěstí není nemožné.“ Hodil po druhé — a opět tři šestky. I řekl jsem mu totéž. Vložil kostky opět do kališka a po třetí, po čtvrté, po páté i po šesté vždy vyhodil tři šestky. „Nemožno,“ zvolal jsem, „ty kostky dojista jsou zfalšovány...“ a byly skutečně.“

„Pane barone,“ dodal kněz, „vidím-li ten nezměněný pořádek, který vládne celou přírodou, vidím-li, jak po celé věky od počátku světa krouží hvězdy na nebi vždy týmže směrem; vidím-li, jak pravidelně střídají se doby roční a jakými nezměněnými zákony řídí se rostliny, zvířata a lidé; pomys-

lim-li na tisícové převraty, jež by mohly a měly ten pořádek porušit, musel bych rovněž zvolat: „Příroda je zfalšována...“ Vy dojista za nic na světě nechtěl byste připustit, že ve hře náhodou možná stokrát po sobě vyhodit tři šestky... Jak můžete tedy pouhé náhodě připisovat ten obdivuhodný pořádek, tak patrný, vznešený a složitý? Pane barone, jest Bůh, jest i Prozřetelnost Boží; jest Bůh, jenž učinil všecko, jest Prozřetelnost, jež vše zachovává. A vy nadarmo tvrdíte, že příroda je zfalšována!“

Téhož nevyvratného důvodu užil Napoleon I. v jisté náboženské rozmluvě s několika neznabohy. Císař často uvedl jejich nevěru v rozpaky jasností a originální silou svých důvodů. „Vidím-li,“ řekl, „v jakém obdivuhodném pořádku pracuje tento tak daleký a složitý vesmír, v pořádku lepším než všechny vaše i ty nejlepší stroje, nemohu to připisovati pouhé náhodě. Musí pocházeti z rozumu vyššího a všemohoucího. Hleďte a vezměte na pomoc své přátele matematiky a filosofy; nevěřím, že najdete rozumného rozluštění této záhady bez jasnosti Boží, bez jeho Prozřetelnosti.“

V.

Řekli jsme již, že všichni lidé všech věků klaněli se bytosti nejvyšší, kterou nazýváme Bohem a z tohoto společného přesvědčení veškerého lidstva došli jsme k bezpečnému závěru: jest Bůh. Téhož důvodu možno užití i při Prozřetelnosti Boží. Všichni lidé všech dob věřili a věří v Prozřetelnost. Vždy a všude idea Boha vede k určitému činnému kultu: víra v Boha plodí, jak by nezbytně adoraci Boha, obavu ho urazit, jemu se znelíbit, i potřebu vzdávati mu účtu náboženskou. Nuže, to vše bylo by nejen zbytečné, ale i svrchované směšné a zpozdlé, kdyby Bohu bylo lhostejno, co děje se na zemi. Z pověr nepravých vyznání právě tak, jako z učení pravého náboženství vy-

stupuje jistota, s kterou lidstvo věří ve Jsoucnost Boží, ve Jsoucnost Boha živého, vsudy přítomného, jenž svou svrchovanou vůlí vše řídí a pořádá.

Tak mluví zdravý rozum, od něhož ani ty, drahý čtenáři, ani já nechceme se odchýlit. Věříme, v co věřili, věří a věřiti budou všichni lidé, ti nejučenější i ti nejprostší. V této krásné a četné společnosti není nebezpečí se zmýlit.

VI.

Jest tedy Prozřetelnost, t. j. Bůh, nekonečně svatý, spravedlivý a dobrotivý, jenž laskavě pečuje o své dítky, jenž těší se jejich věrností, soucit má s jejich slabostmi, trpělivě snáší jejich urážky, čekaje shovívavě, až budou jich litovat.

Někdy, vidíme-li, že zlých nestihá zasloužený trest, jsme v pokušení pochybovat o Prozřetelnosti Boží anebo aspoň proti ní reptat. Zapomínáme, co právě jsem řekl, že Bůh jest dobrotivý Pán Bůh, že jest Otcem milosrdným a milujícím, ano více ještě, že jest láskou neskončenou a že jeho božské Srdce vždy jest nám otevřeno. A právě proto jest Bůh i nejvyšší shovívavý, často poprává hříšníkovi dlouhého věku by usnadnil mu pokání. Mohl by okamžitě bít; ale on miluje a nechce smrti nevděčného syna, ale by se obrátil a žil ten, který ho urazil. Kolik neverců vděčí této milosrdné shovívavosti Boží svůj návrat k víře, svou věčnou spásu!

Znal jsem jistou stařenou, která od prvního mládí až do pozdního stáří žila pohoršlivý život; ale ve věku 89 let přivedl ji Pán k sobě velkým zármutkem. Žila ještě rok v horlivosti a v pokání; každé neděle přistupovala ke stolu Páně, rozplývaje se při tom nejhlubší vděčností a hleděla oživit své hasnoucí síly, by nahradila promarněný čas... Známe ještě starce, který rovněž vděčí svou spásu dlouhému věku; dobrota Boží poprála mu ho, ač ho zneužíval; ale po 79 letech začal

svatě plnit své povinnosti křesťanské. Podobné případy vyskytují se každodenně. Ale běda člověku, jenž nechce lásky Boží, jenž pohrdá jeho shovívavostí! Ten pozná jediné jeho spravedlnost!

Bůh jest tak dobrotiv, že ráčí často mlčky snášeti ony nešťastné pošetilce, kteří přímo vyzývají jeho hněv. Slavný člen francouzské Akademie La Harpe, který byl kdysi přítelem Voltairovým, ale potom se obrátil, vypravuje následující:

„Za nehorších dnů francouzské revoluce odvážil se jistý bidník vystoupiti na kazatelnu v kostele sv. Rocha v Paříži a tu obrátiv se směrem k oltáři, začal popírat Boha a metati mu v tvář nejzuřivější rouhání a kteby; na konec vysmíval se, jak Bůh prý je slabý, když nemůže se mu za to pomstít a ostatně prý je zřejmo, že není Boha.“

K tomu La Harpe duchaplně poznamenává: „Ten nešťastník myslil, že Bůh svou cti je vázán odpověděti na jeho výzvu... jako by Bůh nemohl ho jinde potrestati než v kostele sv. Rocha, jako kdyby zanedbav tak výtečné příležitosti, již by jiné k tomu nenalezl. Vy, kteří se divíte, že Bůh netrestá okamžitě, rozvažte hluboké a vznešené slovo sv. Augustina: „*Bůh jest shovívavý, poněvadž jest věčný.* Jest dobře, že ten, jehož ruka bije pro celou věčnost, s ranou nespěchá.“ La Harpe měl k tomu dobrý důvod. Kdyby ho byl Bůh již v mládí potrestal, kdy otevřeně rouhal se tomu komu později se kořil, neměl by času k lítosti ani k odčinění svého pohlouzení.

Ale někdy přece Prozřetelnost Boží vystupuje proti rouhačům hrozným způsobem. Pán Bůh časem podává světu ukázkou své spravedlnosti. Roku 1849 dva svůdcové lidu nejhoršího druhu vycházeli z města Toulousu, kde na jisté schůzi pojednávali, ovšem svým způsobem, o *záležitostech zemských*. Vzdělání v náboženství právě

tak jako v politice, oba čisti ptáckové krátili si cestu rouháním. Cesta nebyla právě příjemná: lilo se a hřmělo. „Vysmívám se ti,“ vykřikl jeden z nich, obraceje se k nebi. „Nebojím se tebe, ani tvého hromu! Pomsti se na mně, můžeš-li!“ Sotva dořekl, zablýsklo se a rouhač omráčený ležel na zemi. Polekaný jeho druh klesl na kolena a prosil o smilování. Potom vzav nešťastníka na ramena, donesl ho pod nejbližší střechu. Za několik hodin přišel omráčený k sobě a pln lítosti a zkrroušeností děkoval za tuto výstřahu Bohu, jenž ho ranil, aby uzdravil.

Rok na to jiný, hroznější výjev naplnil jistě městečko okresu Eurského spásitelnou hrůzou. Bylo to v neděli. Mezitím, kdy ve farním kostele zpívána mše svatá, v sousední krčmě celá banda pijáků seděla u stolu. Ve chvíli pozdvihování zazněl zvonek na kostelní věži. Hlahol jeho rozvzteklil jednoho z pijáků. Celý proud rouhavých slov vychrlil se z jeho úst proti Bohu, proti nejsv. Svátosti, proti Matce Boží a kněžím. Krčmář se ženou marně hleděl ho uchlácholit. „Nebojím se vašeho Boha,“ křičel zuřivec; „necht' mi zabráni, může-li, vypít tuto sklenici.“ Ale sotva přiblížil ji ke rtům, náhle zavravoral a klesl mrtev. Tentokráte Bůh přijal sázku.

Přijal též, ač po delší lhůtě, sázku ohavného Voltaira. Týž den dvacet let před svou smrtí psal jednomu ze svých stoupenců: „Za dvacet let ten hanebník bude mít snadnou práci.“ Hanebníkem minil Božského Spasitele. Jak hrozné to bylo prorocství!

VII.

Vystoupí-li někdy spravedlnost Boží, by potvrdila naši víru, přece mnohem častěji zjevuje se jeho dobrota otcovská; jeho lidebná Prozřetelnost. Toť každodenní zkušenost těch, kdo oddávají se dobrým skutkům.

Sv. Vincenc z Pauly naučil se často nenadálou pomocí Prozřetelnosti Boží naprosto v ni důvěřovat. Důvěra ta ho nikdy nezklamala. Jednoho dne žádal na bratru oekonomu domu Misijního, jehož byl představeným, aby mu přinesl 75 franků, jichž potřeboval k jakési almužně. „Ale velebný Otče,“ namítal bratr, „naše kasa je téměř prázdná a potřeby domácí jsou nemalé. Mám všeho všudy 120 franků.“ „Nuže,“ řekl vliďně světec, „přineste mi ne 120, ale 75 franků. Neřekl-li Pán Ježíš, že bude milosrdný k těm, kteří jsou milosrdní? Neřekl-li: „Dejte a bude vám dáno!“ Ubohý bratr oekonom marně se bránil. „Nebudeme-li mít co jíst a čím se odívat,“ řekl světec s úsměvem, „položme klíče pod dveře a půjdeme žebrotou.“ Oněch 75 franků ihned rozdáno mezi chudinu. Téhož ještě dne obdržel sv. Vincenc od neznámého dobrodince 12.000 franků s prosbou, by jich užito bylo na potřeby Otců misionářů. Velmi potěšený bratr oekonom naučil se tak důvěře v dobrotivou Prozřetelnost Boží.

Nikdy nesmíme se domnívat, že Bůh nás opustil. Často, myslíme-li, že vše jest ztraceno, Bůh jest nám tak blízko.

P. Beauregard, právě tak proslulý svou výmluvností, jak milosrdnou laskou k bližnímu, kázal v jistém pařížském kostele velmi dojemně o Prozřetelnosti Boží. Když se vrátil domů, přišel k němu neznámý muž, prose o kratičkou rozmluvu. „Velebný pane,“ řekl, „byl jsem na vašem kázání; mluvil jste překrásně; ale příliš jste slavil Prozřetelnost Boží, v kterou nevěřím. Hleďte, anebo spíše suďte sám: jsem truhlářem, mám ženu a tři děti; jsme poctiví lidé, pracujeme a nikdy jsme nikomu neukřivdili. Přes to úpadek jednoho z mých dlužníků přivádí mne na mizinu. Zítra mám platit 2000 franků a nevím, odkud je vzít. Prosil jsem Boha, ale nevyšlyšl mne a já se raději utopím, než bych se dočkal hanby a žaláře.“

Nejsladší Srdce P. Marie budiž náš ochranou.

Kněz hluboce dojat vstává, otvírá psací stůl, vyndává tobolku a praví: „Příteli, zde je 100 dukátů. Sám ze sebe nemohl bych vám je dát, neboť nejsem bohat; ale před několika dny měl jsem kázání o almužně a tu kněžna *** dala mi tuto sumu, bych ji udělil tomu, kdo nejvíce potřebuje. Vaše návštěva i vaše trapné položení ukazují mi jasně, co mám činit. Vezměte si to tedy, zaplatte své dluhy a“ — při tom něžně objal svého hosta — „věřte v Prozřetelnost Boží!“

Podobných příkladů mohli bychom podati bez počtu.

Opakují, že zkušenost i zdravý rozum a úsudek svědčí zřejmě, že tam nahore bydlí Bůh všemohoucí, nekonečně dobrotivý a spravedlivý, který raní a těší, který třepe a odměňuje; i docházíme takto jasně a samozřejmé odpovědi na důležitou otázku: Jest nahore tam někdo, kdo o nás pečuje?

VIII.

Ukončeme tuto rozmluvu otázkou celkem zajímavou: Je-li jsoucnost Boží a jeho Prozřetelnost faktem tak jistým a nepochybným, jak možno, že jsou lidé, kteří v ně nevěří?

Snad řekli bychom správněji, že jsou lidé, kteří předstírají, že v něho nevěří; neboť jak jsem již jednou pravil, pochybuji velice, že našli bychom někde na zemi ateistu skutečně přesvědčeného. Jest však možno a nejednou se i přihodí, že pohled na tuto velkou pravdu zakalí se na chvíli neb částečně.

Mlhy, jež zatemňují náš zrak, vyvěrají z dvojího zřídla: buď z neznalosti jedné z největších pravd našeho sv. náboženství anebo ze zkaženosti srdce.

I. *Náboženská nevědomost*, jedna z velkých pohrom naší doby, připisuje Bohu ony nepěkné věci, ona skutečná zla, jež od něho nepocházejí a nijak se nedotýkají dobroty, svatosti a moudrosti jeho Prozřetelnosti. Slyšíme nejednou: „Pečuje-li Bůh o nás a řídí-li celý svět, proč toliké neštěstí stíhá lidstvo?“ — A při tom se zapomíná,

čemu uči víra a co jediné jest s to vysvětliti tuto hroznou záhadu. Zapomíná se, že Bůh nikdy není původcem zla, že zlo rozmohlo se na zemi neblahým působením zlého ducha, jemuž člověk hříchem bídne se poddává, místo aby, jak jest jeho povinností, proti němu bojoval a nad ním zvítězil. Zlý duch a naše hříchy zavinily naše utrpení, ale nikoli Pán Bůh. Bůh již svou přirozeností jest nekonečná dobrota, nekonečná a čistá láska. Poskytuje nám přehojně všech prostředků, bychom mohli se uvarovat hříchu a odolati zlému duchu; bolesti však, jímž nemožno uniknout, poněvadž jsou následkem hříchu dědičného, Bůh zmírňuje utrčenou svatě víry a jistou naději brzké a věčné odměny. Bůh jest tedy vždy dobrotivý a naše utrpení nelze mu přičítat; v slázích, v nemocech a v zármutku můžeme vždy opakovat slovo křesťanské modlitby:

„*Otte náš, jenž jsi na nebesích.*“

Čím více kdo jest vzdělán ve svém náboženství, tím lépe chápe, že jsoucnost zla na zemi shoduje se dokonale s Prozřetelností Boží, ano nejednou vidí v něm i pádný důkaz její, poněvadž Bůh dovede zlo obrátiti v dobro. Jak často nemoci a soužení prospěly k posvěcení pravých přátel Božích! Kolik křesťanů objímá s láskou kříž je tížící, poněvadž nesmírně prospívá jejich duším! Kolika kacířím hříšníkům bylo utrpení převzácným prostředkem zadostučinění! Tedy jsoucnost zla na zemi není v odporu s božskou Prozřetelností.

II. Ale třeba vyznat, že pochybovati o Boží Prozřetelnosti nemají velké váhy, pokud přýští z prvního, právě podaného pramene. Jinak jest však, je-li jejich zřídlem *zkažené srdce*. Tu temnoty rychle houstnou a duše je tak hluboko otřesena, že kdyby bylo možno v Boha nevěřit, záhy by k tomu došlo. Srdce rychle stoupá do hlavy a také opojení jest trvalejší a nebezpečnější než opojení vínem. Opilec po

prohýřené noci přichází záhy k sobě; ale zhýralec, jenž zabředl v bezbožnosti, zůstává po léta v otupělosti nevěry a někdy — žel Bohu — neprobudí se leč na soudu Božím.

Buď ujistěn, drahý čtenáři, že z tisíce osob, které útočí na náboženství, které rouhají se více a našim svatým tajemstvím, kteří vysmívají se Bohu a nevěří v jeho Prozřetelnost, není ani jediné, která by k tomuto svému smýšlení neměla v hloubi svědomí mocného a závažného důvodu. To umíraje vyznal jistý spisovatel, jenž žil na počátku XIX. století, a jemuž se dostalo té milosti, že na konci života vrátil se k Bohu. „Žil jsem bez Boha,“ prohlásil u přítomnosti svých dětí a přátel, „rouhal jsem se jeho jménu a jeho náboženství, popíral jsem Prozřetelnost Boží a vysmíval se jejím tajemstvím. Ale milosrdenství Boží přivedlo mne na lepší cestu. Maje za chvíli objeviti se před svým věčným Soudcem, prohlašuji veřejně, že *to byly mé náruživosti a nikoli mé přesvědčení*, jež strhly mne na špatnou cestu a byly příčinou, že žil jsem, jak jsem žil, že mluvil jsem, jak jsem mluvil, a psal, jak jsem psal. Hřešil jsem mnoho, ale důvěřuji v nekonečné milosrdenství toho, který kajícimu srdci vše odpouští.“

Jistý důstojník, rozmlouvaje s knězem, vysvětloval mu, že tisíce překážky nedopouštějí, by věřil v Prozřetelnost Boží. „Chtěl bych věřit,“ dodal, „ale to převyšuje mé síly. — Nemohu.“

„Nechtěl byste, bych poradil vám neomylný prostředek k dosažení víry?“

„Ovšem,“ odpověděl důstojník udiven. „Nuže, vyzpovídejte se!“

„Já se zpovídám?“, zvolal překvapen.

„Tím se končí, ale nezačíná.“

„A já dovoluji si tvrdit, že tím třeba začít. Věřte mi, drahý pane, minim to doopravdy. Zpovídejte se, zpovídejte se z hloubi své duše a uvidíte.“

Po několikadenním zdráhání důstojník podlehl naléhání sluhy božího. Vy-

konal dobrou zpověď generální, již asi velmi potřeboval. A když vstal rozhrěšen a se sebou smířen, tázal se kněz, tiskna mu vřele ruku: „Nuže, věříte nyní v Boha a v jeho prozřetelnost?“

„Věřím,“ odpověděl důstojník dojat. „Věřím aspoň tak, jako vy. Všecky mé námitky zůstaly ve zpovědnici.“

Námitky ty, jak dojista tušíš, drahý čtenáři, byly hříchy, jež tížily jeho svědomí a pro něž z hloubi srdce si přál, by nebylo Boha, jenž by ho mohl trestati.

To jest — opakuji — příběh přemnohých nevěrců.

Závěr.

Žij, jak pravý křesťan, drahý čtenáři, a nikdy ti nenapadne pochybovat o jsoucnosti Boží, o Jeho svaté Prozřetelnosti.

Žij, jak pravý křesťan, klaň se všemohoucímu Stvořiteli, jemuž náležíš, a jenž jen proto ti popřává několik těch let na zemi, abys mohl si zasloužit účast na věčné blaženosti. Každý den svého života vzdávej Mu úctu své modlitby! Užij všeho, cokoli tě potká v životě, ke splnění vůle Boží, vždy svaté a dobrotitivé! Trpíš-li, spoj své utrpení s utrpením svého Vykupitele Ježíše Krista a tak dodáš mu ceny, které samo sebou nemá; jsi-li chud a lidmi opuštěn, vzpomeň si, že Otec nebeský nikdy tebe neopustí a za chudobu křesťansky nesenou slibuje ti nebeské království. Těšíš-li se však zdraví a blahobytu, necht vděčnost spoji tě úzce s Bohem, od něhož se ti dostává těchto darů. Přejí ti srdce podobného srdci onoho obdivuhodného muže, který uměl tak výborně přestáti všecky životní zkoušky: i velkého bohatství i velkého utrpení a nedostatku. Míním tu Joba, který pozbyl celé své pozemské štěstí; ztratit své dítky, své zdraví, jmění své i věrnost svých přátel a přece v srdci svém neměl jiné odpovědi než slova: „*Bůh dal, Bůh vzal; buďž jméno Jeho pochváleno!*“

Srdce Ježíšovo, z jehož plnosti jsme všichni obdrželi.

P. Rud. Rozkošný, T. J.

Když jeden z vojínů bodl Krista Pána na kříži visícího v bok, hned vyšla krev a voda (Jan 19, 34).

Sv. Otcové vykládajíce tato slova, vztahují je na Církev sv. a praví, že voda znamená křest, jímž býváme od hříchů očištěni a stáváme se údy Církve sv. a krev že znamená krev Páně, t. j. jeho sv. tělo a krev, jímž býváme živeni v životě nadpřirozeném. Proto praví sv. Jan Zlat., že Kristus Pán z boku si učinil Církev, tak jako Eva povstala z boku Adamova. Proto dle slov téhož světce praví sv. Pavel: z těla jeho a z kostí jeho jsme a myslí na proklátý bok Krista Pána. Čerpají-li údové Církve sv. život z boku Krista Pána, z jeho Srdce, jistě z plnosti jeho přijímají mnoho milostí.

Církev sv. není totiž viditelným shromážděním mnoha jednotlivců roztroušených a žijících každý sám pro sebe bez vnitřního pouta, nýbrž spojených nejužším svazkem, Duchem svatým. Kristus seslal Ducha sv., jenž od něho vychází a tento Duch sv. vchází do duší, kterým byly ve sv. svátostech hříchy odpuštěny, spojuje se s každým zvlášť, ale i spojuje tyto údy mezi sebou, a tito údové Církve sv. jsou tělem Krista Pána, jenž jest jejich neviditelnou hlavou. Každý z těchto údů jest chrámem, v němž Kristus Pán bydlí a všichni tito údové jsou živými kameny velkého chrámu, Církve sv., v níž bydlí s plností svého boholidského života; v Církvi sv. jest ohnisko všech milostí, zde je výheň, na níž ustavičně plápolá oheň, který přišel zapáliti, oltář, na němž se ustavičně obětuje. Kazatelna, z níž se hlásá jeho učení, příbytek Boží, v němž bydlí Duch sv. od něho poslaný, jenž si volí své sídlo jak v jednotlivcích tak i v celých národech a činí z nich nádoby milosti, je to místo, kde teče pramen, v němž své údy víc a víc čistí, aby se

kdysi před ním objevili jako nevěsta bez poskvrny a bez vrásky. Co předobrazovala velesvatyně ve Starém zákoně, to se tu vyplnilo. Jako Kristus jest plnost Boží, tak je Církev plností Krista, toho, jenž vše ve všem naplňuje. Sv. Pavel praví: Posadil ho na pravici své v nebesích vysoko nad všechno knížectvo, nade vši mocnost a sílu, nade všechno panství a nad každé jméno, a všechno poddal pod nohy jeho a dal jej za hlavu nade všechno Církvi, která jest tělem jeho a všechno ve všem naplňuje. (Ef. 1, 20—23). Církev jest tedy naplněna Kristem, jeho totiž duchem, silou a mocí, pokud totiž Kristus skrze Ducha sv. v Církvi trvá a ji řídí a věčící svými dary a silou nadpřirozenou proniká, ten Kristus, jenž stále všechno ve všem, t. j. vždy víc svým duchem naplňuje, až by vše bylo spojeno v něm a skrze něho jak mezi sebou, tak s Bohem.

Podobně praví sv. Pavel v listu ku Kolosským (2, 9. 10): Neboť v něm přebývá všechna plnost božství tělesné a vy jste v něm naplněni, neboť on je hlavou všeho knížectva a vši mocnosti. V listu ku Korintským nazývá dokonce sv. Pavel Církev Kristem: Jako totiž tělo jest jedno a přece mnoho údů má, všechny pak údy těla, ač jest jich mnoho, jen jedním tělem jsou, tak i Kristus (1. Kor. 12, 12), každý čtenář by čekal slovo Církev ne Kristus, neboť Církev má mnoho údů.

V Církvi poznáváme tedy Ducha Kristova, Ducha tvůrčího (creator Spiritus), jenž z nádob tuctu činí nástroje, v nichž se ukazuje vznešenost Kristova a ze surového, nevykoupeného lidstva, jako mistr z hrubé pralátky tento vesmír uspořádal, tak tento Duch sv. pořádá Církev Boží, která svými kořeny sahá až do nejtajnějších záhybů srdce, je posvěcující, a svým vrcholem dotýká se nebe a spojuje takto tentýž

Duch sv. tajemným svazkem nebešťanů s věřícími na zemi a s trpícími dušemi v očistci, všechny pod jednou hlavou, Ježíšem Kristem. Proto jest Duch sv. opravdu Utěšitelem; neboť v něm a skrze něho žije ustavičně Kristus mezi námi, připravuje Synu Božímu cestu do našeho srdce, do něhož přichází království Boží.

Jako v Kristu člověčenství podstatným spojením s božstvím bylo Bohem proniknuto, stalo se božským, ba samým Bohem, tak také i vykoupení lidé spojení Duchem sv. jsou vstřípeni jako údové jednoho těla — jeho, Kristova těla. Spojení jeho svatého člověčenství s Bohem jest vzorem a také působící příčinou spojení vykoupené lidské přirozenosti s ním a skrze něho s Otcem. Ve vtělení se nerozlučně spojilo božstvo s člověčenstvím a nikdy toto spojení nepřestane; i Církev sv., jsouc nerozlučně spojena skrze Ducha sv. s Kristem, nebude nikdy od Krista opuštěna; tak jako věrný ženich neopustí nevěstu, tak neopustí Kristus Pán Církev, s kterou se zasnoubil na kříži vydav sebe sama za ni, aby ji posvětil, aby byla bez poskvrny, nemajíc ani vrásky. (Ef. 5, 26). V Duchu sv. má záruku, že Kristus Pán vždycky v ní bydlí, jest „údem těla jeho, z masa jeho a z kostí jeho“ (Ef. 5, 29), ustavičně jea při ní, sice neviditelně, a přece viditelně působí. Skrze něho se stalo lidstvo účastným božského života. Co se stalo ve svatém člověčenství Kristovu, jest vzorem toho, co se děje v každém křesťanu: ustavičně má růsti jeho tělo a se zdokonalovati. Kristus v lidstvu a lidstvo v Kristu, jedno tělo s ním a jedna krev, miliony vykoupených ve všech stoletích a miliony nebešťanů ve všech prostorách nebeských — všechno to jedno tělo — jeho tělo; duchovní tělo, tajemné tělo, ale skutečné, ne obrazné a mravní, jako nějaká společnost. Jeden Pán, jenž jest hlavou všech, jeden Duch, jenž vše oživuje, jedna láska,

kteřá vše proniká — to je tělo Kristovo a toto tělo jest v Bohu a Bůh v něm — Bůh všechno ve všem (1. Kor. 15, 28). Tu Bůh sestoupil k lidstvu, aby v něm přebýval (Jan 1, 14), lidstvo vystoupilo k Bohu, aby v něm zůstávalo (Jan 15, 4): nebo se snížilo k zemi, země se proměnila v nebeskou předsíň, ve stánek Boha s lidmi (Zjev. 21, 3).

V tomto zázračném, milostném vtělení Boha v Kristu a Krista v Církvi, tímto tajemným obnovením, vykoupením, zbožněním lidstva v církvi a skrze Církev celého viditelného tvorstva jest obsažena nejvznešenějším způsobem podstata každého náboženství od nejjemnějších počátků náboženského vědomí až k jeho vrcholu — k zbožnění lidstva a k zlidštění božstva, t. j., v němž lidé se stali bohy a bohové lidmi.

Tak jest Církev dle učení sv. Otců královstvím Božím a Kristovým na zemi, pokračováním jeho vykupitelského díla mezi lidmi, ústředním tělem, v němž žije jeho Duch, jeho slovo dále učí, jeho milost oblažuje, v němž on sám na věky bydlí, je to takřka druhé vtělení Krista, tajemné tělo, které vyrostlo ze zárodku jeho pravého těla a jest nerozlučně s ním spojeno. Jako obraz Páně jest Církev božsko-lidským ústrojem, v němž proniká viditelné s neviditelným, pozemské s nebeským, lidské s božským. Jako v něm božské s lidským jest podstatně spojeno, tak také v Církvi má se ustavičně spojovati časné s věčným, lidské s božským. Protože obě strany jsou spojeny v nerozlučnou jednotu, není možno odloučení; jako jest jen jeden Kristus, tak jest jen jedna viditelně-neviditelná Církev, ne dvě církve; božské se zjevuje v lidském, lidské je proniknuto božským, živé tělo, kde lidská víra a lidský způsob života jest ovládán Kristem a jeho duchem.

V hříšných údech Církev nehřeší, ale trpí v nich; a ustavičně jako z vytryskujícího pramene vychází z ní milost, která očisťuje a povznáší, až bychom se sešli všichni v jednotu víry a poznání Syna Božího, v muže dokonalého, v míru plnosti Kristovy (Ef. 4, 13), až bychom byli čistým odleskem Kristovým.

Kristus podstatným spojením druhé božské osoby s lidskou přirozeností se stal Bohočlověkem, tak také Církev pro skutečnou jednotu s Kristem, s hlavou, s Duchem, jenž ji oživuje, jest skutečně boho-lidským zřízením. Člověk Ježíš Kristus má vlastnosti božské, jest cesta, pravda a život; všechny milosti hlavy i všechny dary Ducha sv. plynou na Církev, která je proto sloup a základ pravdy (1 Tim. 3, 15). Bůh Otec vydal Bohu-člověku svědectví: Tento jest můj milý Syn, toho poslouchajte, a všichni, kteří ho poslouchali, poslouchali Boha; tak i Kristus jest s viditelnou Církví, již řekl: Já s vámi jsem až do skonání světa (Mat. 28, 20), a již slíbil svého Ducha (Jan 14, 16), a všichni, kteří slyší Církev, slyší ho a slovo Ducha sv., které z ní mluví. Petr nechtěl jíti k nikomu jinému, leč ke Kristu, jenž je-

díný má slova života věčného (Jan 6, 69); tak také i my jen od Církve přijímáme slova pravdy. Kristus končně jest tentýž Bůh-člověk včera, dnes i na věky, ať ve stavu ponížení, v hanbě, v bolestech, neb ve stavu cslavení sedě na pravici Boží; tak i Církev jest týměž tělem Kristovým, vyvolenou, nerozlučně spojenou nevěstou (Ef. 5, 24) ať, když bojuje a ať je zatemnělá hříchy svých údů, neb cslavena, na niž není ani nejmenší poskvrny. A jako jest Církev tělem Kristovým, tak jest také plností toho, jenž vše naplňuje (Ef. 1, 23), je to místo zvláštního zjevení Božího, kde Bůh zvláštní milosti uděluje, kde se nám ustavičně vykoupení přivlastňuje, jednotlivcům a celému lidstvu zprostředkuje a celé lidstvo víc a více je přibíráno do jednoty těla, v muže dospělého, v míru plnosti Kristovy (Ef. 4, 13), kde Bůh je všechno ve všem. (Ef. 3, 19).

Děkujeme tedy často božskému Srdci Páně, že jsme členy Církve, která z plnosti jeho přijala, milujeme ji potupe-
nou, hanobenou a snažme se, abychom i my z plnosti Kristovy co nejvíce obdrželi a z toho, co jsme obdrželi, i co nejvíce pro život věčný vytěžili.

Marie Tesařova:

Pozdrav sv. kříži.

Buď pozdraven, svatý kříži,
buď vroucně veleben,
svět s důvěrou se k Tobě blíží,
vždyť z Tebe spása kyne jen.

A kdo se k Tobě s láskou vine
a v pláči v stín Tvůj utíká,
ten v zoufalosti nezahyne,
klíč kříže ráj mu odmyká.

A Srdce kopí otevírá,
hy útočištěm bylo všem,
dnes k Tobě každý s láskou zírá:
buď, svatý kříži, pozdraven!

Vstříc září mu ta láska svatá,
jež na Tobě kdys zmirala,
a náruč Krista rozepjatá
všem otevřenou zůstala.

Ta hlava Jeho nakloněná
s čel zlibati chce bolu stín,
by každá duše vykoupena,
té lásky spěla do výšin.

Ach, ty děti!

Poslední letopisy Bílých františkánek vykazují nejedno zábavné číslo. Jedno na př. týká se kláštera Nuwara Elya na Ceyloně:

Malý Arilando jest sotva tříletý hošík. Ale matka nesmí nikdy od něho odejít. Tu spustí taký rámus, že všem cingaléským sousedům až uši zaléhají, zvláště těm, kteří přicházejí do kláštera.

Proto Loudi Mary, jeho matka, nosíva ho všude s sebou na zádech. Ve svatvečer jistě slavnosti čeká trpělivě, až na ni dojde řada ke zpovědi. Synek, dobře zavinutý v kostkovaný šál, spí klidně na ramenou. Zpovědník nepovšiml si toho spícího svědka. Matka po obdrženém rozhřešení vstává a chce odejít. Tu náhle ozve se jasný hlásek dětský, ale tak pronikavý, že rozléhá se po celém kostele: „Maminko, tys nefekla Otei, že jsi mi dvakrát nabíla...!“

Brabantská vesnička.

„Bois-Seigneur-Isaac“ jest za milostivého léta jevištěm památných slavností. A proč?

R. 1405 ukázal se tam zbožnému rytíři Janovi Kristus Pán třikrát v zářící postavě, zahalené pláštěm, ale tak, že dobře bylo vidět jeho krvácející rány. Po prvé řekl zjevení: „Viz, jak kruté lidé se mnou zacházejí! Smiluj se nade mnou a jdi pro lékaře, jenž by mne uzdravil!“ A když Jan odpověděl, že nezná takého lékaře, odpovědělo zjevení: „Najdeš ho, budeš-li hledat!“ A ukazujíc na zraněné Srdce, dodalo: „Pohleď na tu ránu! Ta nejvíce bolí...“ A když Jan ještě váhal, řekl zjevení: „Nemáš-li léku, polož na mé rány aspoň svoji ruku! Tak se

mi ulehčí! Čiň, co můžeš, a já se ti odvdčím. A pak odpustím světu.“

Po druhé Kristus ještě více naléhal „Což není nikoho, kdo by se mne ujal? Což nemáte srdce, že lhostejně můžete se dívat, jak se mé rány zapalují? Zda pustíte mám uzdu svému hněvu na ten hříšný svět, jenž hluchý jest na moje stesky?“

Jan polekán svěřil se s tím svým rodičem a pak s bratrem uzavřel se v tajemném pokoji. Tu po třetí viděl záhadné zjevení. I osmělil se říci: „Najdu-li lékaře, ke komu mám ho poslat? Nevím, kdo jste a kde bydlíte?“

A zjevení odpovědělo: „Vezmi klíč od kape. Tam mne najdeš!“

Při těch slovech otevřely se rytíři oči. V nevyslovném pohnutí, jež sdílel s ním jeho bratr, ač ničeho neviděl ani neslyšel, zvolal, když zjevení zmizelo: „Nyní vidím, že to byl sám Kristus Pán. Ach, jak bolí ho rána v Srdci, z níž vyřinul se proud krve! Zítra bude umíratí na oltáři!“

Nazítří, když domácí kaplan sloužil v zámecké kapli mši svatou, hostie, sotva posvěcena, začla krváčet. To se opakovalo po pět dní. Krev nabývala až šířky prstu.

Vrchnost církevní dala celý případ bedlivě prozkoumat. Trvalo to osm let, za nichž poutníci doznávali nesčíslných milostí duchovních i tělesných. R. 1413 zázrak slavnostně potvrzen. V archivech zámeckých chová se dosud bulla papežská, potvrzující zázrak. Korporále, nesoucí stopy božské krve, každoročně bývá vystaveno účtě věřících a neseno v slavném průvodu. Za letošního milostivého léta jest spasitelně připomenouti si tento dojemný zázrak.

Vojsko misionářské.

Přesná čísla Propagandy víry:

12.712 kněží a misionářů, z nichž 8196 cizích, 4516 domorodých.

4919 bratří laiků; 4187 cizích, 732 domorodých.

30.736 řeholnic; 12.944 cizích, 17.812 domorodých.

73.815 pomocníků, katechetů a j.; všichni domorodí.

Význačnou část misionářů poskytuje Francie, na niž připadá 36%.

Vítek z Fontgallandů.

Jak známo, připravuje se v Paříži beatifikační proces Vítka z Fontgallandů. Tam též vycházejí Letopisy jeho, jež podávají velezajímavé zprávy. Jeho „budoucích kněží“ napočteno 419, seminaristů a noviců 402. V posledních dnech červnových vysvěceni na kněze tři kněží a čtyři misionáři, kteří prohlásili, že chtějí v kněžství zastoupiti malého Vítka. Hlavním úmyslem při jich primici byla brzká jeho beatifikace. Loňské 24. výročí jeho prvního sv. přijímání 22. května slaveno po celém světě. Věnce bílých květin položeny na jeho hrob a kyticemi rovněž bílými ozdobena jeho podobizna v Paříži v ulici Vitalské č. 37.

Ze všech stran světa docházejí do Říma žádosti a prosby, by sv. Otec záhy povznesl na oltáře dítě, které tolik milovalo Ježíška, nebeskou maminku papeže.

Pout do Říma boso.

Před nedávnem přibyla do Říma poutnice za podmínek velmi záslužných.

Byla to ošetřovatelka ze severoitalského města Bergano, Maria Johanna Benaglia, která z vděčnosti za uzdravení vykonala ke cti Matky Boží boso pout do Říma — 1146 km. Vyšla se na cestu 7. července m. r. a po více než celoměsíční cestě za nesnesitelného vedra dokonala svou pout

k velkému povzbuzení všech, kdo ji viděli. Denně ráno byla na mši svaté a přijala Tělo Páně. Cestou zastavila se ve všech památných svatyních. Všude přijali ji laskavě; osoby světské i řeholní hleděly ji usnadnit těžkou pout.

Svatá potní rouška v Cadoni.

Devatenáctisté výročí našeho vykoupení vystavuje naší účtě vše, co se vztahuje na umučení Páně. K těmto vzácným ostatkům náleží ještě potní rouška v Cadoni, jež vystavena veřejné účtě od 19. září 1933.

Sudarium Capitis Domini nesmíme si másti se sv. prostěradlem v Turině, jež je majetkem domu Savojského.

Za válek křížáckých biskup Puyský Adhémar obdržel tento převzácný statek, chovaný dotud v Jerusalemě. Ustanovil jej pro svůj katedrální kostel; ale události určily jinak.

Cisterciáckému opatství v Cadoni dostalo se od 12. stol. té milosti, že mohlo přechovávat sv. roušku. Přes vrtkavé osudy zůstala rouška neporušeně na témže místě, kde oddaně ji vzdávána účta a kde její ctitelé doznali četných a nepopíratelných zázračných milostí.

Cadonin leží v pěkném údolí mezi Bergeracem a Sarlatem. Krásné staroslavné opatství se svým pokladem náleží k nejpřednějším místům poutnickým.

Tygr provází nejsvětější Svátost.

Stalo se to v jižní Americe. Představená jistého kláštera prosila domácího kaplana, aby časně ráno po mši svaté zanesl umírajícímu Tělo Páně.

Vesnice, kde bydlil nemocný, byla vzdálena od kláštera sice jen několik kilometrů, ale musilo se jíti lesem. Bylo ještě temno, kdy kněz vydal se s Tělem Páně na apoštolskou pochůzku; šel sám; znal dobře cestu; a ostatně co by se mu mohlo přihoditi, když měl s sebou božského a svrchovaného Průvodce?

Vezmi kříž svůj a následuj mne.

V lese pod stromy bylo temno jako v tunelu. Sotva kněz přešel kus cesty, spatřil náhle pod stromem ohromné zvíře, jehož oči svítily v šeru jako dva žhavé uhly. Byl to překrásný tygr, jenž skrčen hotovil se ke skoku na svou oběť.

Kněz neměl pušky a kromě toho nemohl odložit přesvaté brnění, aby se bránil. Již myslil, že je ztracen, již se cítil v drápech krvelačné šelmy.

Ale přes všechnu hrůzu připomněl si, že nese svrchovaného Pána světa a že tygr stojí před svým Stvořitelem. Pln živé víry řekl klidně zvířeti: „Jdi za svým Pánem!“

A tygr poslušně šel za knězem, nesooucím jeho Stvořitele.

Dojista božský Spasitel neměl dosud nikdy podobného akolythy. Král lesa šel za ním poslušně jako beránek.

Když došli k chýši nemocného, tygr zastavil se u prahu. Kněz vešel, vyzpovídal nemocného a podal mu Tělo Páně. Potom vyšel z domu, rozhlížel se opatrně, zda tygr se někde neukryl. Ale zmizel beze stopy. Vycházející slunce rozlévalo své zlaté paprsky po celém tom překrásném kraji, kde Indiáni žijí daleko od bělochů, zatím kdy kněz vrací se lesem, pěl z hloubi srdce chvály Boží.

Annály sv. Děťství, březen 1932.

„Brzy...“

Před nějakým časem uveřejněna promluva, již měl ke karmelitkám v Lisieux Magre Sloskan, apoštolský administrátor Mohilevský. Jak známo, teprv nedávno byl vypuštěn z dlouholetého žaláře sovětského. Zde několik jeho slov:.

Když opouštěl jsem Řím, chtěje cestovati do Francie, řekl mi papež: „Pomodlete se za mne v Lúrddech a v Lisieux!“ Potom dodal, pohlížeje s vděčnou úctou na obrázek sv. Terezičky, stojící na jeho psacím stole: „Svatá Terezie — ona má tajemství mého zdraví.“ I putoval jsem tehdy do Lisieux, bych se tu pomodlil na

úmysl sv. Otce, totiž za Rusko, tuto milovanou dceru jeho otcovského srdce, milovanou, poněvadž jest těžce nemocna a zraněna...“

„Když před několika měsíci, na výslovný rozkaz sv. Otce odjížděl jsem z Ruska, ač nijak jsem se nestaral o svoje osvobození, cestoval jsem přes Rigu přímo do Říma. Vim, jak nezně mnozí rodiče milují své děti. Ale láska jich nedá se přirovnati k oně, jakou projevil mi sv. Otec při první audienci. Když na jeho přání vypravoval jsem mu o svém dlouholetém vězení, řekl mi s neodolatelným přesvědčením a s nadlidským výrazem v pohledu: „Mám naději, že situace ta brzy se v Rusku skončí.“

A toto hluboké přesvědčení náměstka Kristova proniklo i mne. Otázeli se mne kdo v té příčině, i já odpovídám: „Brzy... Brzy se skončí!“ Nevím sice, jak; lidské naděje není... Ale spoléhám na božskou dobrotu a na modlitby a oběti, jež se všech stran na ten úmysl vznášejí se k nebi.

Papež mi doporučil, bych všude dožadoval se modliteb zbožných duší; bych vyličil jim neštěstí Ruska, jež není dostatečně pochopeno. V této nesmírné říši 160 milionů není kněží a téměř ani kostelů. Duše nežijí životem křesťanským, nepřijímají sv. svátostí. Vychování dětí tone v nenávisti k Bohu a ve všech neřestech. Synové jsou zrádci svých otců. Nemohu vyjádřiti, jaké pohnutí se mne zmocnilo, když překročiv hranice, spatřil jsem drobné dítky nevinných tváří. Bohužel, v Rusku již dvou- a tříleté děti mají výraz bolesti a vzpoury. Tam nespátříme úsměv ani na jediné tváři.

Tam trpí se všemi možnými způsoby: hladem, nemocemi, nedostatkem všeho druhu. S mnohými zacházeno méně dobře než se mnou, a přece málem byl bych dvakráte zemřel hladem. Abych nepodleh, musil jsem žebrať o drobečky chleba. Nemravnost šíří se úžasně; mohu vyznat, že duch nečis-

toty tam přímo panuje — spiritus fornicationis.

Člověk utonul by v tomto nečistém kanále, kdyby ho nesílila milost Boží svým ochranným dechem. Proto všude dovolávám se pomoci kněží, řeholí a zbožných osob, by naklonili milosrdenství Boží ve prospěch té ubohé země a s útěchou sklízím velkodušné sliby mši svatých, svatých přijímání, modliteb a obětí. Seznam těchto svatých závazků a iniciativ posílám sv. Otci, bych potěšil jeho srdce. Společně mnoho na modlitby v Lisieux, na přímlovu svaté Terezie od Ježíška, již církev světila tu velikou úlohu. Neboť pod její ochranou vzdělávají se v římském Russicum Sanctae Theresiae budoucí apoštolové Ruska.

Leč k pouti do Lisieux měl jsem ještě pohnutku zcela osobní, poněvadž vděčím tolik své drahé malé světici.

Znal jsem ji sice již dávno, neboť četl jsem její životopis v polském překladu. I musím kajícím vyznat, že tenkrát jsem ho nechápal. Dával jsem přednost životům jiných světců. Musil jsem se octnouti v těžkém utrpení, bych pochopil hrdinství její ctnosti a sílu jejího učení.

Bylo to r. 1931 ve vězeňské cele v sibiřském Turukansku, kde dostala se mi do rukou její kniha „Histoire d'une âme“, originál francouzský z r. 1910. Otevřel jsem jej. Již při prvních stránkách vyřinuly se mi slzy z očí. A dokončiv knihu zvolal jsem: „Soror mea carissima! Sestro moje nejdražší! Nemožno mi bylo jmenovat ji jinak. Od té chvíle nebyl jsem sám. Tato milovaná sestra s nebes silila mne ve zkoušce; neviděl jsem ji, ale cítil u sebe. Její dobročinná přítomnost byla mou oporou. Sytil jsem svou duši jejími slovy, naučil se francouzsky, ač již dávno zapomněl jsem první počátky tohoto jazyka.

Jak miluji tuto svou sestru, svatou Terezii! Soror mea! Zahrnula mne tolika milostmi! Bez nadsazování mohu

vyznat, že ustavičně zakouším její pomoci. Ona ukázala mi královskou cestu duchovního dětství, ona probudila ve mně i velkou touhu, kráčetí tou cestou po celý život. Mám k ní důvěru dětinnou. Od jistého času nosím při sobě ostatek její a několikrát denně tisknu jej k srdci, zvláště za těžkých hodin. Podle mnoha znamení poznávám, že mé spojení se světici není povrchní, ale založené na božském Spasiteli.

Chei býti jejím knězem, chei v jejím srdci čerpat ctnosti kněžské. Ona toužila po kněžství; i doufám, že přijme přání ubohého kněze, biskupa, jenž pro svou viru chce se dát i proklít.

(Viz „Letopisy sv. Terezie“.)

Jak vidno, důvěra Pia XI. a Msgr. Sloskana neopírá se o žádné zvláštní zjevení božské, ale o zjevení samého evangelia.

Zda neřekl Pán Ježíš: „Začkoli prositi budete Otce ve jménu mém, dá vám...“

Nuže, této chvíle nesčíslné modlitby a oběti stoupají k nebi za ubohé Rusko. Není možno, by Bůh oslyšel tolikeré zbožné volání:

Modlitba jest víc než cokoliv jiného; jest velkým nám poskytnutým prostředkem spásy. Kde schází modlitba, tam všechno schází.

V těchto drech slyšeli jsme o jistém horlivém knězi, jenž rozdával katolické listy a časopisy všem rodinám své farnosti. Ale kolikrát při návštěvě upozoroval, že nebyly ani rozřezány a bezpochyby nikdy nebudou.

Jak možno přesvědčiti ty lhostejné duše o potřebě dobré katolické četby? Jiný z našich spolubratří, jenž na počátku setkal se s podobným nezdarem, odpověděl: „Nechte děti se modlit a děti naučí rodiče se modlit.“

Taký je program apoštolátu „růžence dětí“.

Povězme upřímně: Činy jsou nezbytné. Dobré noviny a časopisy též jsou nezbytné, rovněž i katolické školy; ale modlitba jest nezbytnější než všechno ostatní.

M. V.

Dobračka.

Dobračka.

Jméno to jí dali, hned jak přišla, kuchařka, vrátný, topič, ano i sám správce domu, ač křesťní její jméno jest Marie.

Dobračka? A proč?

Poněvadž se všim jest spokojena a nikdy pánů nepomluví. Ale zvláště proto, že každodenně ráno v šest hodin spěchá na mši svatou.

To nemůže pochopit nejen tlustý topič, ale ani vrátný, ani sama kuchařka.

*

Ranní mše jest obcerstvením duše.

Tento z rána tak málo naplněný kostel jest jejím útulkem, jejím klidem, její radostí.

Vyhledala si mistečko za pilířem. Odtud vidí oltář, vidí i zlatý kalich a bílou Hostii.

Tu jest doma; tu její srdce může vše povědět.

„Tys mé všecko. Jen Tobě důvěřuji. Tvorové — toť pouhé třtiny větrem se klátí. Jen Tobě chci naslouchat! Jen na Tebe spoléhat! Jen Tebe milovat!“

Po ukončené mši nerada odchází. Ještě naposledy pohlédne na zářící malby v oknech, na hasnoucí svíce, na svatostánek, který osamotněl... Opouští ideál, vrací se do šedé skutečnosti. Ale jako Mojžíše, když sestupoval s hory, i jí sleduje světlo Boží.

Po ulici spěchá, neboť v sedm hodin začíná již služba.

Její pánové jsou pravými bohy velkého obchodního světa.

Ach ano, obchodní svět!

Musí přinést snídani a noviny, rozmanité denní listy.

V poledne obsluhuje a večer též.

V této době hospodářské krise rozmluva u stolu jest velmi živá a horká. Hovoří se o sněmu, o socialismu, o komunismu. Mluví se i o penězích. Systémy a důvody se hromadí. Hosté mají své názory, s nimiž se nijak ne-

tají. „Tak by se to mělo udělat...“ „Já bych dokázal...“ „Nechápu, jak možno...“

Mladá panská — „dobračka“ — je velmi diskrétní. Ale při podávání jídel nemůže si zacpat uši.

Proto někdy, ač oči má skromně sklopeny, chvílemi objeví se úsměv na jejích rtech.

A v hloubi duše své odpovídá:

„Ale, milostpane, je-li vaše rozřešení tak správné, proč nehledíte je uplatnit?“

„Ale, milostivá paní, jsou-li lidé tak špatní, proč nehledíte je polepšit? Vaše děti neučí se náboženství, neznají chudiny, neví o dobročinných dílech... nic jim nedáváte, co by v nich vzbudilo ideál. Každou písemnou prosbu o příspěvek na kostel házíte do koše. Nechcete odbírat dobré časopisy. Nechcete se účastnit dobročinného bazaru. A za to po stoletích povalují se prapodivné knihy a časopisy.“

„A peníze? Myslíte, že budete věčně žít? Milostpán bývá často podrážděn, milostpaní mívá zvláště ráno podezřelou barvu. A mladí pánové již třikrát jen divem vyvázli ze srážky samochodů.“

Závěr: „Dobračka“ bývá roztržita.

„Ale, mé dítě, již třikrát podáváte nám to kuře.“

„Ach, račte odpustiti, milostivá paní.“

*

V šest hodin večer — uši ještě plně poledních a odpoledních rozmluv — spěchá s listy na pcštu. Na zpáteční cestě zastaví se v kostele.

„Můj Bože, jak milo jest u Tebe si odpočinout ze všeho toho všedního hluku! Jak milý jest Tvůj zákon! Jak líbezná a silná Tvá láska! Mar-nost nad marnost vše ostatní.“

Po skončené kratičké návštěvě před Nejsvětějším kvapí domů. Musí ještě při obědě obsluhovat.

*

Oběd jest vždy velmi hlučný. Dojmy a zkušenosti celého dne dostanou se na přetřes. Pohlceňy poslední noviny. Japonsko, Čína, Hitler, Musoliny. Samovraždy. Neštěstí. Kam to dojde! A co ti diktátorové! Ach železná pěst! Jak to skončí?

A již zaťaté pěstě dopadají na stůl až sklenice řinčí.

*

Ale i tu „dobračka“ se usmívá, byť i smutně. Ví, že jen to se sklídí, co se zasévalo, a že především nutno polepšiti svědomí lidu. Ale jak polepšiti svět bez náboženství? Podivné. Ti, co vědí vše, nevědí nic! „A já, která nevím nic, vím přece všecko. Nevědí o Bohu, o kameni uhelném — o Ježíši Kristu. Bez něho musí se budova zřítit.“

„Milé dítě, jste opět kdes v oblacích...“

„Ne, milostivá paní, tentokráte jsem ve skutečnosti.“

*

Na večer, když dokončeny poslední cigarety a dozněly poslední dělové rány, namířené proti všem vládním systémům, „dobračka“ stoupá zamýšleně do své podkrovní světničky, kde Spasitel ji čeká s otevřenou náručí.

Jest to její svatyně.

Než ulehne, chce se nadýchati zdravého povětří nebeských výšin, i běže do ruky knihu některého sluhy Božího a rozjímá z ní stránku.

Toť její nápoj.

Když pak ulehne, praví ke Spasiteli: „Tvé jho jest sladké a Tvé břímě lehké. V ruce Tvé odevzdávám svou duši. Jsem šťastna, poněvadž v Tebe věřím a Tebe miluji.“

*

V kuchyni jsou v ustavičném obdivu. Nechápu „dobračky“. Topič, který se hněvá na všechny zbohatlíky, kuchařka, která se hněvá na správce, který se hněvá na vrátného — nemohou pochopit, jak oči jich mladé

družky mohou ustavičně zářiti štěstím.

Hledí dopátrati se jejího tajemství. Kombinují nejsladší domněnky.

„Ach, ne, mylíte se. Mé tajemství je zcela prosté. Vy nenávidíte, já miluji.“

A topič, kuchařka, správce i vrátný s údivem na ni hledí.

Nechápou... Pierre d'Ermite.

Obrázky ze života a umučení Páně.

Kniha tato velmi se hodí na četbu v této postní době všem věřícím. Jak začnou čísti, nepřestanou, tak poutavě je sepsán život Krista Pána. Z polského byla přeložena H. Wávrovou, ctihodnou sestrou, velmi přesně a vzletně! Nebude nikdo litovat, kdo si tuto knížku objedná v Obč. tiskárně v Brně, Starobrněnská 19-21. Cena laciná.

Redakce.

Devatenáctisetletá památka ustanovení nejsv. Svátosti oltářní. Tato myšlenka došla v celém katol. světě radostného ohlasu. O podrobnostech oslavy sděluje se toto: Ve čtvrtek po 4. neděli postní, t. j. 15. března, konati se bude adorační hodina duchovenstva. V Římě shromáždí se veškerý světský i řádový klerus odpoledne v basilice sv. Petra. Stejně slavnosti konati se budou po celé Itálii a ostatním katolickém světě. V neděli 18. března je adorační hodinka pro lid. V Římě se bude konati opět v basilice sv. Petra. Obou adorací v Římě zúčastní se Sv. Otec a sám je povede, aby tím velký význam tohoto náboženského projevu co nejvíce zdůraznil. Na Zelený čtvrtek (29. března) bude vyzván celý katolický svět ku přijetí sv. svátostí, aby tak poděkoval Nejvyššímu za ustanovení nejsv. Svátosti a kněžství. V četných diecích již začaly přípravy pro všechny udané tři dny krásných oslav. Zejména v biskupských městech má býti vzácného jubilea vzpomenuť s co největší horlostí, příkladností a pobožností.

Našinec.

1000leté jubileum poutního místa Mariánské Pustevny, čili Maria Einsieden ve Švýcarských případě tohoto roku 1934. Bylo to právě před 1000 lety, totiž roku 934, kdy blahoslavený Eberhard ze Štrasburku přeměnil dosavadní společnost poustevnickou na klášter podle řehole sv. Benedikta, kteřížto mnichové jsou až dodnes strážci této velepamátné jubilejní svatyně. První původ pouti einsiedelských sahá až do století IX., kdy tu poustevničil sv. Meinrad. Poutní místo toto bylo navštěvováno císaři a krály, papeži, patriarchy, arcibiskupy, biskupy atd. Mezi vznešené tyto návštěvníky čítá se též náš Otec vlasti, císař a král Karel IV. Odnesl pak odtud vzácnou památku, totiž posvátné ostatky sv. Zikmunda a Mauritia, které umístil v našem pražském dómu svatovítském. V pokladnici klášterní pak ještě dnes se ukazují dary, jež tam učinil náš zbožný panovník. — Jubilejní slavnosti započnou nedělí dne 6. května 1934 a skončí nedělí dne 14. října 1934. Zvláštním slavným způsobem bude se konati dne 14. září 1934 výroční památka, jak posvátná kaple byla zázračným způsobem posvěcena samým našim Spasitelem Ježíšem Kristem. — Švýcarské Mariánské Pustevny nejsou u nás neznámy. Národní poutě Lúrdské se braly nejedenkrát svou cestou tímto směrem. Naši alpiští turisté neopomenou doista letos toto malebné místo poutní navštívit. Zajímavé jest, že i v tomto vzdáleném místě je neustálý zpovědník, mluvící československy. Je to novicmistr tamějšího kláštera benediktinského, který má obzvláštní dar řeči. Mluví dosti dobře česky, jen poněkud s polským přízvukem.

Pro dobu svatopostní doporučujeme: „Život blah. Gemmy Galgani“, jak jej sepsal P. German, její zpovědník. Je to dílo uchvacující mystikou, jež vzbudilo v Itálii neobyčejnou pozornost,

takže v krátkém čase bylo několikrát vydáno a přeloženo též do jiných jazyků. U nás vydaly životopis blah. Gemmy Školské sestry O. S. F., Praha XII., Korunní 4. (Kč 16.—). Vydaly též „Svatou hodinu“, dojemná pobožnost k utrpení Páně, jak ji sám Božský Spasitel bl. Gemmė nařídil. (Kč 2.—). „Krátkou pobožnost křížové cesty“ (30 hal.).

Ukončení Milostivého roku. V březnu tohoto roku bude 1900leté jubileum ustanovení nejsv. Svátosti oltární a kněžství oslaveno co nejdokonaleji. Římský klerus shromáždí se 15. března u Sv. Otce Pia XI. V neděli 18. března budou eucharistické bohoslužby po celém světě a v Římě u sv. Petra za přítomnosti Sv. Otce. Ve čtvrtek dne 22. března bude u sv. Petra adorační hodina. Vyvrcholení oslav má býti po celém světě na Zelený čtvrtek dne 29. března, kdy bude všude generální sv. přijímání. Nutno se proto všude na to připravit už nyní a včas věřící lid na tu slavnost upozorniti.

Čechoslováci uctívají roucho Páně, uschovávané v Argenteuil u Paříže. Celý svět zná roucho Páně, jež se chová v Trevírech v Německu na řece Mosello; málo však poměrně lidí ví, že i naše přátelská Francie se smí honositi podobným vzácným pokladem. V Argenteuilu totiž u Paříže chová se cd nepamětných dob posvátná relikvie, zvaná „Tunique de Notre Seigneur“, t. j. Roucho Pána Ježíše Krista. Došlo se tomuto předměstu pařížskému této starobylé relikvie za císaře Karla Velikého. Všemocnému tomuto vladaři křesťanského Západu učinila tento tak vzácný dar byzantská císařovna Irena. Měl pak Karel Veliký v Argenteuilu dceru, jež byla abatýší tamního kláštera. Této odevzdal křesťanský tento císař vzácnou tu památku na opatrování a tak se tedy stalo, že Argenteuil honosí se velikou touto vzácností až do dnes. V minulém století byla pro

posvátné roucho Páně vybudována veliká, prostranná, třílodní svatyně — s příční lodí, které se dostalo od Sv. Otce titulu Basiliky. Dle výnosu biskupského ordinariátu ve Versailles — kamž Argenteuill patří — bude letos posvátné roucho Kristovo vystaveno věřícím a poutníkům k veřejné účtě. Výstava tato započne na Veliký pátek dne 30. března 1934 a potrvá až do svatodušního pondělka dne 4. května 1934. V Argenteuilli, která je velkým městem, čítajícím na 80.000 obyvatel, je velmi mnoho našich vystěhovalců, hlavně ze Slovenska. Počet jejich se odhaduje na 1000 duší. Naši Argenteuilští krajané založili si i katolický spolek sv. Cyrila a Methoděje, jsou horlivými návštěvníky bohoslužeb, pročež ustanoven jim i zvláštní den ku pobožnostem a k uctění posvátné „Tuniky“ Páně. Bude to na Pondělek velikonoční dne 2. dubna 1934. Přijde tam zvláštní kněz z naší Čsl. republiky, aby jim posloužil sv. svátostmi v naší mateřštině, jim tam i kázal, jakož i jiné pobožnosti vykonal. Argenteuill jest již v jiném departementu a v jiné diecési než Paříž, třeba není od tohoto velkoměsta příliš vzdálen. Jede se tam z města drahou neb tramvají asi čtvrt hodiny. Slovenské naše pobožnosti se těší neobyčejným sympatiím věřících Francouzů, našim krajanům pak jsou milým poutem ke staré vlasti.

Dr. R. Zháněl.

M. T.:

Naříkáš, že v cestu žiti
dal ti osud tolik béd,
že jen trny místo kvítí
nabízi ti celý svět?

Prodiráš se jenom bídě,
v trní vázne chabý krok,
marně hledáš, kdo by vlídně
postavil se tobě v bok.

Nuže, jdi, má duše milá,
pozdrav Krista na kříži,
zde tvá útěcha i síla,
kříž ti nebi přiblíží.

Z Rajhradu. Celkový přehled činnosti ctih. sester Těšitelek bož. Srdce Páně úhrnem ze všech osmi filiálních domů:

Během roku bylo ošetřováno celkem nemocných . . . 1.344

Z těchto nemocných bylo:

mužů 244
žen 957
dětí 143

Domácnost byla obstarávána
Hmotně bylo podporováno . . . 690

Nemoci byly: různé zápaly 242
případů, tuberkulosa 96, stáří 145, rány 105, chřipka 83, spalničky 34 a různé jiné, jako rakovina, dna, rheumatismus, vysýchání míchy, záněty nervů atd. 554 případů.

Služba u nemocných konána:
v půldnech 5.834
v službách trvajících méně než půl dne 26.382
v nočních službách 1.043

Výsledky duchovní činnosti mezi nemocnými a v jejich okolí:

Z ošetřovaných nemocných bylo katolíků 1.270
jinověrců a bezvyznání . . . 74
Velikonočních sv. přijímání . . 728
Zaopatření sv. umírajících . . 391
Návratů do církve svaté . . . 110
Pokřtěno větších dětí . . . 35
Napraveno manželství . . . 7

Útěcha.

Žel — tak málo lidí v světě
chápe cizí bolesti,
ještě méně, u nichž kvete
kvítek sdílné radosti.

Než rei vděčně: Bohu díky,
kudy kráčíš, vidíš kříž,
pohled na něj tiší vzlyky,
trpíš-li, jsi Kristu blíž.

Vzpomínky.

Za večera, kde je která
v mysli lidské myšlenka,
vzlétne tiše v nebes říši
z každinkého srdénka.

V trudném žití byly vznítí
neštěstí a starosti,
v lásce, štěstí, s milou zvěstí
nese úsměv radosti.

Každá duše v mysli kluše
do neznámých do světů,
staré, mladé, všechny svádí
tichý večer když je tu.

K vzpomínání, rozjímání
volá všechny jeden hlas,
co již zašlo, život našlo
vzpomínky jak přišly zas.

Za večera dnes jak včera
myšlenky se vynoří
a tvou duši neohluší,
až tě spánek umoří!

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kur. brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, z a n e z a m ě s t n a n é, a b y n a š l i p r á c i a n a v š e c h n y ú m y s l y, j e ž d o p o r u č e n y j s o u n a t e n t o m ě s í c a t e n t o d e n č l e n ů m A p o š t o l á t u m o d l i t b y.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Mariel Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876).

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrile a Metode, orodujte za nás a z a v š e c k y n á r o d y s l o v a n s k é, a b y v j e d n o t u v í r y k a t o l i c k é b y l i s h r o m á ž d ě n í a b y l j e d e n o v ě č i n e c a j e d e n p a s t ý ř!

Heslo apoštolské: Hledejme práci!

Úmysl v dubnu 1934: Aby ovoce svatého roku všude uzrálo!

Úmysly apoštolátu modlitby.

Modleme se za nezaměstnané!

(Ustanoven a žehnán Jeho Svatostí, papežem.)

1. Č. Sv. Rudesinda, bisk. (909). — Nezaměstnaní. Dar sebranosti myslí. Bohoslovné ústavy. Povolání do řehole. Naši spolupracovníci.
2. P. Bl. Anežky České, řeh. (1282). — Pokoj a mír v naší republice. Pobožnost k božskému Srdci Páně. Mariánské Družiny. Časté sv. přijímání.
3. S. Bl. Bedřicha, ř. prem. (1177). — Pouti na Sv. Kopeček. Návrat pobloudilých kněží. Řád premonstrátský. Napravení mládeže. † rodiče.
4. Neděle 3. v postě. Sv. Kazimíra, krále (1438). — Za ochranu našeho státu. Zdar duchovním cvičením. Dar poslušnosti a pokory. † spolubratři.
5. P. Sv. Perpetuy a Felicity, muč. (203). — Statečné vyznávání víry: Dar obětování sebe. Nemocní a umírající. Svaz katolických žen a dívek.
6. Ú. Sv. Jany M. Boncmo, p. — Duchovní péče o nemocné. Odvrácení drahoty. Kongregace Těšitelek. Klášterní školy a ústavy. † kněží.
7. St. Sv. Tomáše Akv., uč. Círk. (1274). — Bohoslovné ústavy. Katolické školy. Dar zbožného rozjímání. Katoličtí učenci. Poučování věřících.
8. Č. Sv. Jana z Boha, zakl. ř. (1550). — Řád Milosrdných bratří. Nemocní a umírající. Spolek sv. Dětství. Šíření víry. Dar poznání sebe. Pokání.
9. P. Sv. Františky Řím., vd. (1440). — Zbožné a mravné vychování dětí. Podpora katolického tisku. Křesťanské vdovy a sirotci. Šíření katolického tisku.
10. S. Sv. 40 vojinů, muč. (320). — Naše armáda. Pravé vlastenectví. Statečnost našich vojinů. Padlí a † vojínové ve válce. Katolíci zemí protestantských.
11. Neděle 4. postní. — Sv. Vincence, muč. (630). — Za církevní smýšlení. Lidové misie. Jednoty duchovenstva. Katolická Omladina.
12. P. Sv. Řehoře Vel., pap. a uč. Círk. (604). — Sv. Otec Pius XI. Za církevního ducha. Řád benediktinský. Katolíci v severních krajích. Umírající.
13. Ú. Sv. Nicephera, bisk. (828). — Sjednocení Církve východní s římskou. Apoštolát sv. Cyrila a Metoděa. Náhle zemřeli. Pronásledování křesťanů na Rusi.
14. St. Sv. Matildy, cis. (968). — Smíření národů. Odvrácení války. Zbožnost v rodinách. Horlivá návštěva služeb Božích. Katolické školy.
15. Č. Sv. Longina, muč. (80). — Obrácení hříšníků a nevěrečů. Apoštolát modlitby. Úcta nejsvětější Svátosti. Časté sv. přijímání. Umírající.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkrvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII, S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.) — Obzvláště Ti je obětují za Tvoju svatou církev a její nejvyšší hlavu, za nezaměstnané, aby našli práci a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlime-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.) — Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.) — Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů bož. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methodě, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Hledejme práci!

Úmysl v dubnu 1934: Aby ovoce svatého roku všude uzrálo!

16. P. Sv. Klementa M. Hofbauera, vyzn. (1820). Úcta sv. patronů. Čechové ve Vídni. Jednota sv. Metcda. Horlivost pro čest Boží.
17. S. Bl. Jana Sarkandra, m. (1620): — Horliví zpovědníci. Úcta tohoto svěťce. Pouti na sv. Hostýn. Trpělivost v soužení. Dar živé víry.
18. Neděle smrtná. Sv. Eduarda, kr. — Pobožnost k umučení Páně. Apoštolát modlitby. Aby všichni vykonali pobožnost velikonoční.
19. P. Sv. Josefa, pěstuna Páně. — Úcta sv. Josefa. Živnostníci a dělníci. Jednoty sv. Josefa. Družiny mužů a jinceů. Kněží.
20. Ú. Sv. Cyrila Jerus., bisk. a uč. Cirk. (381). — Naši velepastýři. Příprava dítek ke sv. přijímání. Dar čistoty srdce a bázně Boží. † bratři.
21. St. Sv. Benedikta, patr. řeh. (543). — Řád benediktinský. Spolek šíření víry. Povolání studujících do řádu benediktinského. Misie benediktinské.
22. Č. Sv. Viktorina, muč. (484). — Duchovní čtení a umučení Páně. Spolek obětavých duší. Obhájci víry a Cirkve sv. Katolické misie.
23. P. Sedmero bolestí P. Marie. Arcibratrstvo bolestné Panny Marie. Spolek armáda sv. kříže. Dobrodinci posvátných míst v Palestině. † rodiče.
24. S. Sv. Gabriela, archanděla. — Modlitba: Anděl Páně. Bratrstva mariánská. Vzbuzení apčtcl. kněží. Apčtclát sv. Cyrila a Metcda.
25. Neděle k věčná. — Účast na službách Božích. Úcta k posvátným obřadům. Obrácení hříšníků. Dar kajcnosti. Dobré sv. zpovědi.
26. P. Sv. Haštala, 1. stcl. m. — Sv. Otce Pius XI. Usmíření Boba. Časté svatě přijímání. Školní mládež. Dar zdraví. Bratrstva růžencová.
27. Ú. Sv. Ruperta, bisk. v 8. stcl. — Naši velepastýři. Jednoty duchovenstva. Odstranění zlé příležitosti. Za Boží ochranu. Duše v očistci.
28. St. Sv. Jana Kp. (1260). — Horliví kazatelé. Obrácení bludařů. Požehnání polním pracím. Hojní kajcníci. Dar kajcnosti.
29. Č. Zelený čtvrtek. — Úcta nejsvětější Svátosti oltární. Dar živé víry. Hojní kajcníci. Bratrstvo věčného se klanění nejsvětější Svátosti oltární.
30. P. Veliký pátek. Láska k ukřižovanému Spasiteli. Uctívání sv. kříže. Pronásledování křesťané na Rusi, v Mexiku a jinde.
31. S. Bílá sobota. Obnova křesťanského slibu. Obrození života skrze Krista. Víra naše ve vzkříšení. Příprava na hod. Boží.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všelijaké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.) — Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za nezašestnané, aby našli práci a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby. Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého. Otče! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokždě odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokždě odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů bož. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Hledejme práci.

Úmysl v dubnu 1934: **Aby ovoce svatého roku všude uzrálo!**

K UCTĚNÍ SLAVNÉ PAMÁTKY

našeho velikého spisovatele-kritika, buditele moravského lidu

VÁCLAVA KOSMÁKA

SNÍŽILI jsme CENY jeho SEBRANÝCH SPISŮ:

Díl I.	<i>Fouňa, svobodný pán z Nadutína.</i> Str. 508	z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl II.	<i>Na lehčím chlebě.</i> Str. 565	- - - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl III.	<i>Pošetilci. — Lidský zvěřinec.</i> Str. 576	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl IV.	<i>Kukátko.</i> Str. 570	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl V.	<i>Povídky. (Cestopisné obrázky.)</i> Str. 668	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl VI.	<i>Kukátko.</i> Str. 402	- - - - - z Kč 15.—	na Kč 10.—
Díl VII.	<i>Chrt.</i> Str. 514	- - - - - z Kč 18.—	na Kč 12.—
Díl VIII.	<i>Ztracená.</i> Str. 376	- - - - - z Kč 14.—	na Kč 8.—
Díl IX.	<i>Kukátko.</i> Str. 432	- - - - - z Kč 16.—	na Kč 10.—
Díl X.	<i>Povídky.</i> Str. 452	- - - - - z Kč 16.—	na Kč 10.—
Díl XI.	<i>Myslivec Anton a jiné povídky.</i> Str. 536	- - - - - z Kč 19.—	na Kč 12.—
Díl XII.	<i>Eugenie.</i> Str. 404	- - - - - z Kč 15.—	na Kč 10.—
Díl XIII.	<i>Ženit se či neženit?</i> Str. 516	- - - - - z Kč 18.—	na Kč 12.—
Díl XIV.	<i>Potkalo ji štěstí.</i> Str. 484	- - - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl XV.	<i>Boží mlýny. Z odvčkých bojů myslivců s pytláky, práva s násilím.</i> Str. 611	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XVI.	<i>Kukátko.</i> Str. 514	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XVII.	<i>Radostné cestování.</i> Str. 592.	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XVIII.	<i>Básně a řeči.</i> Str. 402	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XIX.	<i>Životopis Václava Kosmáka. Z pera Dra Pavla Vychodila.</i> Str. 656	- - - - - z Kč 16.—	na Kč 10.—
Díl XX.	<i>Kukátko.</i> Str. 494	- - - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl XXI.	<i>Otrávená růže.</i> Str. 478	- - - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—

ÚPLNÉ DÍLO — 21 svazků — - - - - z Kč 316.— na Kč 200.—

brož., v á z á n o ve vkusné plátěné vazbě se zlatými nápisy o Kč 9.—
za svazek více, úplné dílo Kč 389.—, v poloplátně více o Kč 6.—
jednotlivě, v celku za Kč 326.—, v pevné knižní vazbě bez nápisů
o Kč 5.— za svazek více, 21 svazků již za Kč 305.—.

DODÁME NA MĚSÍČNÍ SPLÁTKY PO Kč 20.—, 30.— až Kč 50.—, DLE
FINANČNÍCH MOŽNOSTÍ.

TAK UMOŽNÍME VŠEM VRSTVÁM NAŠEHO LIDU ČETBU DÍLA bezvadně
výchovného, vzácného po stránce literární a cenného v úpravě.

KOSMÁKŮV ODKAZ DO VŠECH KNIHOVEN!

Buditelská a literární činnost Václava Kosmáka našla brzy učenlivého a horlivého žáka i následovníka v knězi Fr. K. Křenovi (František Zgoda). Naše Haná, kde Fr. K. Křen řadu let na různých farech působil, vděčí svému hanáckému „bardovi“ téměř za národopisnou historii. Povídky a črtý Křenovy, kde humorným způsobem dovedl vykreslití typickou postavu hanáckého „stréčka“, v mnohém podobají se Kosmákově kukátkům.

ZAŘAĎTE VEDLE SPISŮ VÁCLAVA KOSMÁKA TĚŽ

SPISY FR. K. KŘENA DO SVÉ KNIHOVNY:

- Díl I. *Z hanáckých gruntů a mlýnů.* Str. 334 místo Kč 12.— pouze Kč 8.—
Díl II. *Veselé hanácké příběhy.* Str. 320 - místo Kč 11.— pouze Kč 8.—
Díl III. *Pod hanáckým nebem.* Str. 320 - - místo Kč 11.— pouze Kč 8.—
Díl IV. *Příhody hanáckých strýčků.* Str. 350 místo Kč 13.— pouze Kč 8.—
Díl V. *Strýčkovy rozumy.* Str. 348 - - - místo Kč 13.— pouze Kč 8.—
Díl VI. *Z hanáckých rodin.* Str. 320 - - - místo Kč 11.— pouze Kč 8.—
Díl VII. *Z kraje hanáckých palem.* Str. 344 místo Kč 13.— pouze Kč 8.—
Díl VIII. *Na té naší Haně.* Str. 352 - - - místo Kč 13.— pouze Kč 8.—
Díl IX. *Z niv Ječmínkových.* Str. 360 - - - místo Kč 13.50 pouze Kč 8.—
Díl X. *Obrázky k desateru.* Str. 372 - - - místo Kč 14.— pouze Kč 10.—
Díl XI. *Obrázky ze života.* Str. 340 - - - místo Kč 12.50 pouze Kč 8.—
Díl XII. *Rozmysli si, Mařenko, rozmysli.* S. 356 místo Kč 13.50 pouze Kč 8.—
Díl XIII. *Do světa.* Str. 396 - - - - - místo Kč 15.— pouze Kč 10.—
Díl XIV. *Vážně i žertem.* Str. 332 - - - - - místo Kč 12.— pouze Kč 8.—
Díl XV. *Životopis Fr. K. Křena.* Str. 104. místo Kč 6.— pouze Kč 4.—

Ú P L N Ě D Í L O — 15 s v a z k ů — místo Kč 183.50 pouze Kč 120.—
brožováno, v á z á n o ve vkusné plátěné vazbě se zlatými nápisy o Kč 8.— za svazek více, úplné dílo Kč 240.—, v poloplátně o Kč 5.50 více jednotlivě, v souboru za Kč 202.50, v pevné knihovní vazbě bez nápisů o Kč 4.50 za svazek více, 15 svazků Kč 187.50.

SNÍŽILI JSME PODSTATNĚ CENY děl našich dvou lidových spisovatelů, abychom umožnili největší rozšíření jejich literární tvorby, plně poesie moravského venkova, a tím zdůraznili výchovný význam nesmrtelného odkazu našich obou kněží-buditelů 70.—80. let minulého století.

NA MĚSÍČNÍ SPLÁTKY PO Kč 20.—, 30.— a 50.—.

OBEČNÍ, SPOLKOVÉ I SOUKROMÉ KNIHOVNY NAJDOU V TĚCHTO SPISECH VHODNÉHO DOPLNĚNÍ.

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.

Pořádá P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 Kč.

Jednotlivá čísla prodávají se po Kč 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

Obsah :

Aby ovoce sv. roku všude uzrálo. (Hlavní úmysl.) — Velepíseň nejsvětějšího Srdce. II. díl. Píseň 51., 52. — Radost velkonoční. — Vzkříšení. (Báseň.) Homilie na Bílou neděli. — Společenské království nejsv. Srdce Ježíšova. — Nová světice Bernardeta Soubirousová. (Obrázek.) — Drobné zprávy ze života katolického. — Zasláno. — Zavzni, písní skřivánčí! (Báseň.) — Obětování denního úmyslu.

LITERATURA.

První katolický český hlubotiskový časopis „Katolické misie“ právě vyšel.

A byli jsme opravdu velmi příjemně překvapeni. Především bohatostí textu prvního dvojsešitu, který mluví o snaze redakce vyhovět co nejdokonaleji přání sv. Otce o misijní činnosti a sám textový obsah upoutá pozornost čtenářovu; každá stránka Katolických misii zanechává v duši světlou stopu nadšení pro misie, povzbudí k obětavosti a pobídne k dobrému. Úplnou novostí jest koutek dětských přátel misii a oznámené misijní romány a povídky na pokračování. Nač docela zvláště jest třeba upozorniti, bylo naznačeno v nadpisu naší zprávy. Katolické misie vycházejí jako první katolický český

časopis hlubotiskový. Jest skutečnou rozkoší listovati krásně ilustrovaný sešit Katolických misii, a roste naše sebevědomí a důvěra, že nám náleží budoucnost. Odvážný a přece nutný krok zdokonalení Věstníku Dila šíření víry — a tím jsou Katolické misie — jest projevem naší síly a naší důvěry v lepší zítřky katolického života v našem národě. Katolické misie vycházejí zatím ve stejných obdobích jako vycházel Věstník Dila šíření víry a přes dokonalejší výpravu zůstalo předplatné nezměněno, t. j. 10 Kč na rok. Nepochybujeme, že Katolické misie budou časopisem každé katolické rodiny. Přihlaste se za odběratele na adresu administrace Katolických misii, Praha IV., 36. — Vřele doporučujeme.

DOPORUČUJEME:

3.10 m pánské vlněné látky 140 cm šíře
na celý oblek pouze za Kč 62.—, 3.50 m
dámské látky 115 cm šíře na celé
dámské šaty pouze za Kč 34.—.

Zasílá přímo továrna na vlněné zboží

L. Kraus, Vír na Moravě.

Pište ihned! Za málo peněz se dobře ošatíte!

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVIII.

BRNO, DUBEN 1934.

ČÍSLO 4.

Ó Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se stráví jimi hrudí, Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Aby ovoce sv. roku všude uzrálo.

• Hlavní úmysl.

Letos 2. dubna ukončí se svatý rok, památka 19setletá našeho vykoupení. Byla to šťastná, svatá myšlenka oslaviti po 19 stech letech bolestnou smrt Vykupitele našeho a vykoupení všeho lidstva. Památka tato měla naše myšlení od světských, marných věcí odvrátit a obrátit se k našemu věčnému cíli, totiž ke spase naší. V tomto roce měli jsme si dobře uvědomiti neskonalelou lásku Spasitele našeho Ježíše Krista, abychom jemu s obětavou láskou sloužili. Pro nás hříšné s nebe sestoupil Syn Boží, sebe samého ponížil, poslušným se stal až k smrti a to k smrti kříže, aby nikdo, kdo v něho uvěří, nezahynul, ale měl život věčný. Sám vzal na sebe hříchy nás všech, zraněn pro nepravosti naše, potřen pro hříchy naše, zsinaloší jeho uzdravení jsme. Z lásky k nám dal se Spasitel na kříž přibít, aby všechny lidi přitáhl k sobě. Nikdo jiný neměl takovou lásku k nám, jako Ježíš Kristus, který se vydal ukrutnému mučení a bolestné smrti, aby nás od věčných trestů vysvobodil. Nezasluhuje proto Spasitel náš, abychom jej nade vše milovali, jemu se obětovali a jemu sloužili? To vše jsme si měli ve svatém roce dobře uvědomit a lásky božské pamětliví býti. Toť ovoce svatého roku.

Kromě tohoto požehnání pro jednotlivé duše, doufá sv. Otec, že svatý tento rok přinese Církvi sv. příslušnou ji svobodu a národům svornost a pravé blaho. Mnohého ovoce tohoto svatého roku bylo již částečně dosaženo a přejeme si, aby dobrý výsledek byl hojnější a trvanlivější. Dobrým ovocem svatého roku bylo by, aby věřící dle učení a dle sv. víry živi byli, pamětliví jsouce Toho, jenž pravil: Já jsem cesta, pravda a život. Kdo věří ve mne, byť by i umřel, živ bude a já jej vzkřísím v den poslední. Živá víra roznlití v duši naději, roznlití lásku k milovanému Spasiteli, jehož Srdce je plno lásky k nám. Tato víra naše musí býti živena slovem Božím a nebeským chlebem, o němž praví Spasitel: Nebudete-li z toho chleba jísti a z kalicha pít, nebudete mítí života v sobě. Víra vaše má býti živena častým přijímáním nejsv. Svátosti, která jest ustavičnou památkou smrti Krista Pána. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, bude mítí život věčný a já jej vzkřísím v den poslední. Nikdy nezapomínejme, jak draze je vykoupěna duše naše; nikdy nezapomínejme, za jakou cenu duše naše je vykoupěna, ne zlatem a stříbrem, ale předrahou krví Beránka nevinného. Nejkrásnějším ovo-

cem svatého roku bude obnova, ob-
rození života křesťanského. A proto
dle úmyslu a přání sv. Otce Pia XI.
chceme tento měsíc se modlití, obě-

tovat i kajeností zadostučiniti, aby
dobré ovoce svatého roku bylo trvalé
po všem světě křesťanském. Kéž utvrdí
v nás Bůh, co v nás způsobil!

Velepíseň nejsvětějšího Srdce.

II. díl.

Jarolím St. Pavlík.

51. píseň.

Quae habitas in hortis, amici auscultant; fac
me audire vocem tuam. — Tobě, kteráž pře-
býváš v zahradách, přátelé naslouchají; dej
mně slyšeti hlas tvůj. (Cant. 8, 13.)

Ty, již poji ke mně lásky svaz,
nech mne slyšeti tvůj krásný hlas,
když se modlíš a když písně zpíváš,
a tak radost v posluchače vlíváš.

Tobě naslouchají andělé,
a je jim tak při tom vesele;
každé tvoje slovo, každý tón
libě zní jak na kapliče zvon.

Ty tak ráda chodíš do zahrady,
růží kde jsou krásných celé řady;
ty víš, to jsou tvojích etností vnady.

Než to jsou i růžencové růže;
každá lásku k Bohu zvýšit může,
s milým Spasitelem spojit úže.

Konec velepísně.

52. píseň.

Fuge, dilecte mi, et assimilare capreo hin-
nuloque cervorum super montes aromatum.
— Uteč, milý můj, jako srna a kolouch jelení
na horách vonných. (Cant. 8, 14.)

Pryč jen od světa a od hříchu!
Ó, pojď se mnou, Božský ženichu,
tam, kde necítit už těla tíži;
smrti hodina se ke mně blíží.

Vzhůru, vzhůru k nebes výšinám!
Křídla svoji duše rozpinám.
Vale, marný světe, já jdu tam,
kde mne nezaslepí světa klam.

Když tvá vůle zemřít poručí,
ráda letím ve tvé náručí,
milý Ježíši; vždyť jsem já tvoje.

Konec trápení a konec boje!
Smrti se má duše nepoleká,
neboť věčná radost na mne čeká.

Radost velkonoční.

Jarolím St. Pavlík.

Jak jednotvárným a nudným byl
by každý rok, kdyby žádných svátků
nestálo v kalendáři. Byl by jeden den
jako druhý. Jak milé jest, že nám ka-
tolická církev dává příležitost, během
roku slaviti rozmanité svátky. Ony
jsou příjemnou změnou všedního ži-
vota; zabraňují, abychom neklesli pod
tížiездеjších starostí, abychom v
práci neumdleli; pozdvihují nás z pra-
chu pozemského a dávají nám pocítiti
už napřed nebeské radosti; ony oza-
řují náš život pozemský. Kdyby nás

chtěl připravit o náboženství, ten by
nám vzal i ty krásné slavnosti, tu
největší radost.

Když už každý svátek je nám zříd-
lem čisté a svaté radosti, tak je to ob-
zvláště Hod Boží velkonoční, největší
svátek v roce. Přechod z největšího
smutku do největší radosti zrovna nás
překonává. Chrám Páně oděl se v rou-
cho nejslavnější, stříbro a zlato třpytí
se na rouchách kněžských. Jasně a ra-
dostně znějí zvony, varhany jásají,
církev neumdlévá ve zpívání alleluja.

Sama přiroda se raduje, probouzejíc se ze zimního spánku, skrývanci jásají a vítají blížíci se jaro. Slavnost velikonoční je slavností nejradostnější.

Komu platí ta naše radost? Ježíši milému. My se radujeme nad jeho zmrtvýchvstáním. Ach, co všechno nebylo mu trpěti! To se nedá nikterak popsat. Teď však všechno šťastně přestál. Dokonáno jest, zvolal už na kříži. Ta tam bolest, teď následuje klid, dokončena práce, teď následuje odměna. Radujeme se nad vítězstvím, jehož dobyl Pán Kristus. Když David, překonav obra Goliáše, vítěz z boje vracel se domů, přišly mu naprotiv panny s tamburinami, s plesáním a zpěvem, takže Saul Davidovi záviděl. Pán Ježíš přemohl obra daleko mocnějšího, knížete temnot. Jakž bychom se neměli nad tím radovati? Radujeme se i nad svým vykoupením. Za času královny Estery měli býti všeci židé vyhubeni. Spiknutí to však se nezdařilo; zlý Aman byl oběšen, židům život a svoboda vráceny. Veliký jasot rozlehl se u židů, uspořádali velikou slavnost a poslali sobě navzájem pokrmů z hcdů radostných. Celé město, čteme v knize Ester, plesalo a radovalo se; židům zdálo se, že vzešlo nové světlo, radost a čest a plesání. I nám, křesťanům, vzešlo nové světlo, nový den, když nás Kristus na kříži vykoupil a od hříchu, smrti a pekla vysvobodil. Kristus, vítěz nad smrtí, původ světa obnovy, mocnou rukou mocně zdrtí kruté pekla okovy, zpíváme v kancionále. Proto se musíme radovati a velkou slavnost konati.

S námi se raduje celé nebe a celá země. Radují se a n d ě l é. Dosud byli samojedinými chyvateli nebeskými, pádem zlých andělů mnoho míst se v nebi uprázdnilo; teď mají býti vyplněna, nové zástupy občanů nebeských ubírají se do království věčného, novospolečnost obdrží blažení duchové.

Radují se spravedliví starého zákona. Ach, jak dlouho

bylo jim v předpekli čekati, jak toužili po svém vysvobození a vykoupení, po jasných výšinách nebeských, po patření na Boha. Jak často se modlili: Rosu spustte, nebesa, s hůry a oblaky dštěte spravedlivého! Země kéž se otevře a vypučí Spasitele! A teď je Spasitel už tu, už zemřel na kříži; duše jeho sestupuje do předpekli, aby zvěštovala spravedlivým jejich vykoupení! Ó, jaká radost! Jako se vězeň raduje, když je puštěn na svobodu, tak se oni radovali. Cítíme s nimi radost tu a pějeme alleluja.

Radují se apoštolové nad vzkříšením Božského Mistra. Nezklamali se v něm. V poslední byla jejich věrnost, trpělivost, víra a naděje těžké zkoušky vystavena. Čas zkoušky je u konce; Spasitel žije opět; měl pravdu, když jim předpověděl své vzkříšení: Hle, my vystupujeme do Jerusalema a tam se všechno vyplní, co psali proroci o Synu člověka; neboť bude pohánům vydán, zle s ním bude nakládáno, bude bičován a uplván; potom jej usmrtí a na třetí den vstane opět. Tenkrát nechápali těch věcí; teď chápou všechno, teď věří, že Ježíš musel zemřít, aby lidstvo vykoupil; teď jsou pro něho celi rozhněni.

S apoštoly radují se spolu z b o ž n é ž e n y. S láskou lnouce k Spasiteli, plakaly velmi, když ho viděly v bolestech a mukách, měly s ním soustrast, neopustily ho, ještě pod křížem vytrvaly u něho a zůstaly seděti u jeho hrobu a po sobotě hned tam zase šly, aby tělo jeho pomazaly. Za tu věrnost čekala jich odměna; měly první spatřiti vzkříšeného a zvěstovati ostatním radostné poselství o jeho zmrtvýchvstání. I šly, vypravuje svatý Matouš, s velikou radostí od hrobu a běžely, aby to zvěštovaly jeho učedníkům.

Radost má i ž e n a P i l á t o v a, jež se namáhala, aby Ježíše osvobodila. „Neměj nic s tím spravedlivým, neboť jsem k vůli němu ve snách

strašně trpěla.“ Jistě zaslechla též zprávu, že onen spravedlivý, jehož nemohla smrti ubránit, vstal z hrobu.

Raduje se dále k a j í c í l o t r ; je teď opravdu v ráji, jakž mu to Ježíš slíbil. Asistoval mu při krvavé oběti na kříži; teď mu bude asistovati při nebeském průvodě, tentokrát v bělostkvoucím rouše oslavy. — Raduje se ř í m s k ý h e j t m a n, jenž byl zvolal pod křížem: „Vpravdě tento byl synem Božím.“ Teď má nový důkaz, že Ježíš je skutečně Synem Božím. — Raduje se J o s e f z A r i m a t i e, jenž ve své vlastní hrobce poslední útulek popřál muži, jimž všichni opovrhovali a za zločince ho považovali. Milosrdnost jeho došla skvělé odměny; hrob jeho se proslavil, zahrada jeho stala se svatyní, k níž putují křesťané z celého světa.

Nejvíce však se raduje b l a h o s l a v e n á P a n n a M a r i a. Komu šlo utrpení Ježíšovo více k srdci jak jí? Zato se měla nejvíce a nejspíše ze všech nad jeho vzkříšením radovati. Když patriarchu Jakubovi donesli zprávu, že Josef, jeho syn, je na živu, bylo mu, jak kdyby se byl probudil z těžkého sna; byl radostí celý překonán a zvolal: „Dostačí mně, když žije jenom syn můj Josef.“ Už si nechtěl více stěžovati, že ho oloupili o nejmilejšího syna, nemyslel více na ty mnohé slzy, jež byl pro něho vydal; byl spokojený, věda, že Josef ještě žije. Tak asi bylo u srdce Matce Boží, když uzřela opět syna svého živého. Když nemocné dítě zase

ozdraví, ach, jakou radost má jeho matka; jakou radost by teprv měla, kdyby ji dítě zemřelého zase oživilo. Jak se asi radovala vdova v Sareptě, když vzbudil Eliáš syna jejího k životu! A žena sunamitská, když synáčka jejího už zemřelého odevzdal jí prorok Elizeus opět živého! Kdož je v stavu vyličiti radost vdovy naimské a ženy Jairovy, když Spasitel vzkřísil dítky jejich k životu. Takovou a ještě větší radost měla milá Matička Boží nad shledáním se svým Synem. Proto píše církev hned na Bilou sobotu při vzkříšení: „Regina coeli laetare, alleluja — raduj se, nebes královno, alleluja, neb ten, jehož jsi nosila pod srdcem, alleluja, vstal opět z mrtvých, jakž byl předpověděl, Alleluja!“

Ježíš je vlastní syn Panny Marie; kromě něho má ještě přijaté děti; to jsme my, křesťané. Ach, jak mnohé z těch dětí onemocní těžce na duši, ba zemrou zrovna pro nebe, upadnuvše do hříchu smrtelného. Zdaž-li bychom neměli jí dáti náhradu za bolesti, jež vystála, a ji novou radost velkonoční připraviti, anžto opustíme hříchů hrob nečistý a zapáchající a vstaneme k novému životu milosti? Ó kéž by tak všichni učinili v tomto čase velikonočním! Co prospějí krásné velikonoce, když se neslaví spolu vlastním duchovním zmrtvýchvstáním a životem novým? Kéž se tedy vyplní, oč prosíme v jedné písni velikonoční: „Kriste, jenž jsi pro porobu lidstva složil božskou zář, dej, ať povstanouce z hrobu, věčně zříme tvoji tvář.“

Vzkříšení.

Vstalt jest Kristus! Všecko jása,
stromků tiché šumění
všemu světu zvěst tu hlásá,
slaví Pána vzkříšení.

Slavné jitro velikonoční!
Slunko zemi celuje,
duše, nový život počni,
Bůh nás nejvš miluje.

Hlásají to Krista rány,
jež mu září na těle,
k záruce jsou lidem dány,
skví se v záři přeskvělé.

Bůh se s láskou na svět dívá,
Krví Syna zrozený,
srdcem víří radost živá,
slaví Boží vzkříšení.

Vstalt jest Kristus! Není smrti
s Nim-li budem spojeni — —
pouta hříchů Ježíš drtí,
chystá duším vzkříšení.

Homilie na Bílou neděli.

Jarolím St. Pavlík.

O dvou událostech vypravuje evangelium Bílé neděle; jedna se sběhla v neděli velikonoční, druhá čsm dní nato, tedy na Bílou neděli, jak my ji teď nazýváme. Jedná se o dvojí zjevení Božského Spasitele; při prvním chyběl apoštol Tomáš, při druhém byl přítomen.

Ze strachu před židy zavřeli se svatí apoštolové. Vzkříšený Vykupitel včel k nim zavřenými dveřmi. Před Pánem Bohem nemůže se nikdo uzavřít; Mnohý člověk zamyká dveře, chtěje něco zlého učiniti; hledá tmavý kout, čeká na tmavou noc. Ale noc je před Bohem tak jasnou jako den a žédná závora nemůže mu přístup zabrániti; všude je svědkem našich skutků. Neběš tedy, když jsi sám. Neboj se však svou víru, své náboženské přesvědčení veřejně ukázati. Mnohý křesťan je jencm doma při zavřených dveřích křesťanem; venku se však má na pozor, aby se neukázal nábožným, venku vyje s vlky a dělá se, jak by mu bylo náboženství jen věci privátní či soukromcu. Kdo mne vyzná před

lidmi, toho i já vyznám před Otcem svým, jenž je v nebesích; kdo se však za mne bude stydět, za toho bude se i Syn člověka stydět.

Spasitel pozdravil apoštoly slovy: Pokoj vám! On nám přinesl pokoj, cn nás smířil s Otcem nebeským. Pravý pokoj duše lze nalézt jen u Spasitele; desáhneme ho však jen tenkrát, když se smíříme s Bohem ve svátosti pokání a odpouštění hříchů obdržíme. Bez zpovědi není pokoje. Proto dýchá Ježíš na apčtoly a uděluje jim moc hříchů odpouštět, an praví: Přijměte Ducha svatého; kterým odpustíte hříchů, odpouštějí se jim (totiž i v nebi). Mír velikonoční najdou jen ti, kteří vykonají zpověď velikonoční; pakli ji zanedbají, nejco jistě spokojeni a šťastni, třebaš by se i vrhli do víru pecemských rozkcš a svědomí uspali. Pakli se teď neprobudí, probudí se plni hrůzy na cnem světě jako lidé, když troubí na oheň, na místě, kde není žádného pokoje, ale věčný nepořádek. Každý nechť zjedná si pokoj duše, pokud je ještě čas.

Tomáš nechtěl apoštolům uvěřiti, když mu vypravovali, že se jim Ježíš ukázal, že tedy svatý z mrtvých; proto mu říkáme: nevěřící Tomáš. Slabá jeho víra byla ovšem chybou, ale druzí apoštolé též nebyli bez chyby. Nikdo není náraz svatým, ale po troše. Tomáš měl na sobě i dobré vlastnosti. Celou duší byl oddán Kristu Pánu, miloval jej z celého srdce, byl ochoten u něho vytrvati, s ním zemřiti; neboť čteme o něm, že pravil k ostatním apoštolům, když Ježíš dal najevo, že chce jíti do Judey, aby Lazara vzbudil k životu: Jdeme tedy a umřeme s ním! Když byl Ježíš zajat, odsouzen a ukřižován, byl Tomáš celý bez sebe; netrpělo ho to doma, chodil sem tam a nařikal o milovaného Mistra. Bolest jeho byla spolupříčinou, že nechtěl lehkou druhým uvěřiti, když mu vypravovali, že viděli Ježíše. Jeho malověrnost je tedy z části omluvitelná.

On však chybu svou zase napravil; neboť když jej Spasitel při druhém zjevení vyzval, vložit prsty do jeho ran, nestál na tom, už i tak věřil, že je to skutečně Ježíš, ba on i vyznal víru v Božství Ježíšovo způsobem každou pochybnost vylučujícím. Padl před ním na kolena a zvolal: Pán můj a Bůh můj! — Možná, že jsme i my pochybovačností zhřešili, důvěru v Boha pozbyli, zrovna zázrak očekávající od něho. Napravme to, anžto víru v něj opět vzbudíme, k čemuž na Bílou neděli — výroční to den prvního přijímání — máme pěknou příležitost.

Tomáš napravil svoji chybu i svou horlivou apoštolskou činností. V těsném prostoru jídelny jerusalemské dal najevo svou nevěru; a v širém světě hlaholila potom posauna jeho víry, když po seslání Ducha svatého vyšel, aby hlásal evangelium Peršanům, Médanům, Hyvkánům, Baktrům a naposledy Indům a posléze je svoji krví zpečetil. Tak můžeme i my svoje přestupky následující horlivostí napra-

viti. Všecko se dá ještě dohoniti, co jsme dříve proměškali.

Nevěra Tomášova více nám prospěla jak víra zbožných žen; neboť ta okolnost, že nechtěl tak lehkou uvěřiti, tím více nás utvrzuje ve víře. Aspoň nemůžeme apoštoly obviňovati z lehkověrnosti; jejich svědectví pro zmrtvýchvstání Páně tím spíše padne na váhu. Dnes je hodně takových, kteří nechtějí věřiti, co katolická církev k věření předkládá. Tomáš uvěřil, když měl důkazy pro pravdu zmrtvýchvstání v ruce. Katolická církev též podává takové důkazy; též nechce víru slepou po nás, ale rozumnou. Vyšetřováním a zkoumáním přišli již mnozí z jinověrců k poznání pravdy katolické církve. Mnozí však nedělají ani pokusu k přezkoumání, oni jen nadávají.

Jiný pochybuje opět, zdali je všecko pravda, co katolická církev učí. Takový nechť se sebe otáže: Kdo věří katolické církvi? Jsou to snad jen děti a zbožné ženy? Zdaliž to nejsou i muži, a sice nejenom neucení, ačkoliv i tito mají zdravý rozum a nejsou na hlavu padlí, ale i vzdělání, kteří studovali? Nezasluhují naší důvěry? Právě nejučenější mužové byli věřícími. Nechei mluvit o slavných teologech, jako na příklad byl Augustin, Ambrož, Jarolím, Jan Zlatoústý, Albert a mnozí jiní, jež ctíme jako učitele církevní; podotýkám výslovně, že i učení mužové ze stavu světského byli věřícími, jako na příklad Newton, Kepler, Volta, Ampér, Linné, Pasteur a mnozí jiní; a třeba některý z nich nepatřili ke katolické církvi, tak byli přece ve své víře věřícími.

Pozoruhodný jest výrok Spasitelův ke konci evangelia bílonedělního: Protože jsi mne uviděl, Tomáši, uvěřil jsi; blahoslavení, kteří neviděli, a přece uvěřili! My se můžeme počítati k těm blahoslaveným, neboť my nevidíme Spasitele ve velebné svátosti, ale přece věříme, že je tu; za tu víru obdržíme

odměnu. Musíme věřit i na mnohé jiné věci, kterých nevidíme, protože jsou zde. Nevidíme elektrické síly v drátě, nevidíme svých myšlenek, a přece nikdo nebude jich popírat.

Konečně máme v tomto evangeliu i důkaz proto, že nejenom Pismo svaté, jak miní protestanté, nýbrž i ústní podání je pramenem víry. Není všechno napsáno, co musíme věřit nebo konati; svatý Jan podotýká: Ježíš konal sice

i mnohá jiná znamení (zázraky) před očima svých učedníků, jež nejsou napsána v knize této. Apoštolové a evangelisté neměli tedy úmyslu celé křesťanské učení napsati. Pán Ježíš neporučil apoštolům, aby psali, ale aby učili. Co však je napsáno, má nás ve víře utvrditi, že Ježíš Kristus je Synem Božím; skrze viru v něho budeme mít život ve jménu jeho, totiž věčný život v nebi.

Společenské království nejsv. Srdce Ježíšova.

P. Jindřich Ramière T. J.

I. Královská důstojnost Ježíše Krista.

1. Ježíš Kristus jest Král.

Ježíš Kristus jest Král.

Tvrdíce to, nezapomínáme bývalé sporné otázky, zda Ježíš Kristus, pokud na zemi dlel, měl nad všemi pozemskými říši i časné svrchované panství. Někteří učitelé obávali se připisovat Spasiteli tuto svrchovanost, by nezatemnili lesk oné božské chudoby, již přišel nám dát tak dokonalý vzor.

Ale obava ta zdá se bezpodstatnou; neboť jak možno, by svaté člověčenství Kristovo, povznesené od první chvíle své jsoucnosti k důstojnosti božské, postrádalo svrchovaného panství nade vším tvorstvem? Leč o to nám tu neběží. My chceme zírat na Ježíše Krista tak, jak nyní jest, a ne jakým byl za svého krátkého pozemského života. Hledíme naň ne v propasti ponížení, ale ve skvělosti slávy. On chudobu, s níž na zemi se zasnoubil, a která, podle půvabného výrazu Chudáčka z Assisi, provázela Ho až na kříž, by v jejím náručí mohl umírat, tu nemohl vzít s sebou do nebe. Tam ujal se veškeré slávy a všech pokladů nebeského Otce, moci Jeho podrobno jest vše na nebi i na zemi.

Ostatně zmínění učitelé nepomýšleli nikdy upíratí Spasiteli, byť i jen na dobu Jeho smrtelného života, onu svrchovanost, které se tu pro Něho dovoláváme. Neboť chceme-li ukázat nepopíratelnou pravdivost své thèse, k tomu postačí, by byl v držení svrchovanosti duchovní, již ovšem žádný křesťan nechtěl by Mu nikdy upírat.

Důkazy, o něž tuto svrchovanost opíráme, dovozují zároveň i Jeho svrchovanost časnou, i skýtají tak naši položce dvojí jistotu. Ale tento nadbytek evidence není nezbytný. Duchovní svrchovanost Ježíše Krista úplně postačí. A skutečně není-li pochyby, že Ježíš Kristus měl naprostou autoritu nad králi a národy země, jest rovněž neméně jisto, že nikdy nechtěl užiti této autority v řádu čistě přirozeném. Všecky příkazy, jež nám dal, všecky instituce, jež stvořil, vztahují se na statky věčné, jedině hodné naší vážnosti. Zbývá jen otázka, zda ty příkazy a instituce týkají se pouze jednotlivců v jich soukromém jednání, aneb zda i společnosti ve své hromadné činnosti jsou zavázány jim se přizpůsobit; nuže, naše tvrzení vztahuje se zvláště na tento druhý bod, poněvadž

jediný shoduje se s elementárními zásadami křesťanského života.

I.

Víra zavazuje nás uznávat i Ježíši Kristu dvojí přirozenost v jediné osobě. Jest člověkem nám podobným, ale zároveň jest i Bůh; a člověk a Bůh mají jedinou a touž podstatu a tedy i totéž božství. Ježíš Kristus člověk jest Bůh, a Ježíš Kristus Bůh jest člověk. V něm božství přivlastnilo si vlastnosti a slabosti lidské, ale udělilo zároveň této lidské přirozenosti svá práva a své výsady. To popírat znamenalo by popírat viru křesťanskou a zabřednouti ve zjevň blud.

A nyní otázka-li se kdo: „Ale zda není panství nad veškerenstvem, naprostá svrchovanost nade vším tvorstvem nezbytnou vlastností božskou?“ Patrně ano; je-li jen jediný Bůh a tento Bůh jest tvůrcem veškerenstva, pak musí být i jeho naprostým svrchovaným pánem. Tedy vtělil-li se a udělil-li všechny své vlastnosti a všechna svá práva přirozenosti lidské, s kterou se spojil, musil nezbytně udělit i její svrchovanost.

Tu není střední cesta: buď musíme popírat božství Ježíše Krista anebo uznat, že i jako člověk jest králem všeho, co žije, králem jak společnosti občanských, tak i rodin a jednotlivců. Pouze jemu přísluší určit, v jakých mezích chce užít této své autority; ale samu autoritu omezovat nemůže, nemá-li se zřeknout svého božství.

Této výsady rovněž nemůže se zříci, nechce přetřhati vazby nás s ním spojující. Syn Boží stav se člověkem, stal se nezbytně i hlavou lidstva. Na lidskou přirozenost, již povzněl k důstojnosti božské, nabyl zvláštního tím práva; spojil se s ní mnohem úže než s ostatními tvory.

Společný střed tvorstva, skvoucí článek pojící dílo Všemohoucího s jeho božským Původcem, cíl všech záměrů a prací Prozřetelnosti Boží, jest ve

smyslu mnohem pravdivějším a právem mnohem světlejším hlavou lidstva, nejvyšším cílem záměrů Božích nad lidstvem, měřítkem našeho pokroku a svorníkem našich určení. Není-li tím, není ničím. Neboť domnívat se, že vtělený Bůh jest v lidstvu pouhým případkem, znamenalo by zachováti si z viry křesťanské vše, čeho třeba, aby božské Moudrosti připisovali čirý nesmysl.

Ale je-li Ježíš Kristus tím, co jsme řekli, jak možno připustiti, že společnosti občanské mají právo se mu odcížit? Nemá snad působnost těchto společností rozhodného vlivu na osudy lidstva? A kdyby Ježíš Kristus byl pro ně nicou, jak mohl by být lidstvu vším? Proto nemožno, by s věrou křesťanskou shodovalo se t. zv. zesvětštění společností občanských, nemáme-li na každém kroku naraziti na nesmysl.

To pochopíme ještě lépe, kdy rozvážíme, jaké poslání dal Bůh svému Synu, když poslal ho na svět. Není-li králem společností, nemožno, by dokonale splnil svoji úlohu.

Proč přišel na zem? Jeho jméno to hlásá. Nazývá se Ježíš; a jméno to je mu dáno, aby spasil lid svůj (t. j. celé lidstvo) od hříchu a jeho následků.

Proto nemožno, nemá-li se zpronevěřit svému jménu a poslání, by odřekl se potřebné moci k vyvrácení panství hříchu a k založení království zákona Božího. Tážeme se: zda nemůže směr občanských společností v té příčině mnoho vykonat anebo účinně překážet? A nevšímají-li si ty společnosti zákona Božího, zda jednotlivé vůli dcstane se dosti pomoci k věrnému jeho plnění? Nemohou snad nepravosti libovolně po něm šlapat? A veřejná lhostejnost, společenské výsady udělené právě tak duehu vzpoury, jak věrné oddanosti, zda neskýtají jim velké moci a smělosti, věrnost ochromovat a ji překážet? O tom nemůže býti pchyby.

Nová svěřice Bernardeta Soubirousová.

Před 76 lety zjevila se Panna Maria v jeskyni massabielské v Lurdech 14leté pasačce Bernardetě Soubirousové. Těchto zjevení bylo v době od 11. února do 16. července 1858 celkem 18.

(Prohlášena za svatou dne 8. prosince 1933).

Tedy vymykati civilní společnosti duchovní autoritě Bohočlověka, znamenalo by autoritu tu omezovat a se domnívat, že tvorům dovoleno s nejvyšší mocí, jež vložena do jich rukou vystupovat nejdražšímu dílu Srdce Božího.

Nebylo potřebí, by Všemohoucí v té příčině projevil svou vůli. Stačilo poslat na svět Syna, by všichni lidé a všechny společnosti podrobili se jeho nejvyšší autoritě. Od chvíle, kdy nepopíratelné znaky zjevují v něm Boha, musí nejprostší zdravý rozum uznati v něm svrchovaného Krále. Víra nemůže stanoviti žádný princip, z něhož by logika nevyvodila důsledek. A souvislost mezi důsledkem a principem jest tak zjevná, že není k tomu ani světla víry zapotřebí. Evidenci této neodolá ani moslemín, ani pohan. Tento ovšem neuznává jediného Boha, a onen nepřipouští, že Bůh má rovného sobě Syna, ale první i druhý musil by uznati obě, kdyby pravdivost obou dogmat byla dokázána, poněvadž společenské království Bohočlověka jest nezbytným jich důsledkem.

II.

A Bůh tak si cení slávy svého Syna, že nechtěl pouze položit základy této svrchované moci nad společnostmi lidskými. Zalíbilo se mu, jistým způsobem vlastní rukou vzdělati tu budou a zjeviti její skvělost a krásu vlastními ústy.

Dřív než poslal milovaného Syna na svět, oznámil lidem, po jakém znamení ho poznají. Nuže, mezi všemi rysy, jimiž načrtnut obraz Mesiášův, mezi všemi výsadami, jež jsou mu připsány, bez odporu nejvýznamnější jest jeho společenské království.

Naslouchejme, jak ústy žalmisty Páně líčí Bohočlověk svoje poslání: „*Hospodin pravil ke mně: Syn můj jsi Ty, já dnes zplodil jsem Tebe. Požádej ode mne a dám Ti národy v Tvé dědictví, a v Tvé vladařství končiny země.*

Budeš je spravovati prutem železným a rozbiješ je jak nádobu hrnčířskou.“

Jak vidíme, Bůh poddává a r o d y moci Synově; by však nebylo pochybnosti o rozsahu tohoto daru, žalmista sám vyvozuje závěr. Obrací se k těm, kteří jistým způsobem zosobňují hromadnou existenci společností i praví jim: „*A nyní, králové, srozumějte: Podropte se, kdo soudíte zemi.*“ (Ž. II.)

V jiném žalmu líčí David dobrodini a moc tohoto Krále. Ukazuje, jakým mírem daří svůj lid, jak jest spravedliv ke všem, jak milostiv zvláště k chudým a zarmouceným. Kdo nepoznává tu Krále-Spasitele? Kdo jiný než on kraluje *trvale jak slunce?* Či království zasahuje *všecka pokolení?* (Ž. LXXI. 5.) Nuže, tento Král tak velký, tak laskavý, tak pokorný a mocný *bude panovati od moře až k moři a od řeky až do končin země. A budou se mu klanět všichni národové, všichni národové budou mu sloužit.*“ (Ž. LXXI. 8, 11.)

Leč ne pouze Davidovi zjevil Bůh budoucí království vtěleného Syna. Není ani jediného proroka v Izraeli, jenž by nebyl povolán zirati naň a hlásati Jeho slávu. Isaiáš ukazuje naň jako *na horu, jež převyšuje všechny pahorky* (t. j. všechna pozemská knížectví). A všichni národové spěchají k němu řkouce: „*Pojďme a vystupme na horu Páně, do domu Boha Jakubova. Naučí nás svým cestám a my kráčeři budeme po jeho stezkách, neboť zákon vyjde ze Sionu a slovo Hospodinovo z Jerusalema. On bude soudit národy, a lid, uchvácen jeho slovem, zamění meče v pluhy a kopl v srpy. I přestanou národové válčit proti sobě.*“ (Is. I.)

Jaké je to proroctví! Království Spasitelovo vyličeno všestranně: Jest to *království pozemské*; neboť prostírá se na zemi a vévodí všem velkostími pozemským; jest to *království společenské*, neboť zasahuje všechny národy a dává jim své zákony; jest to *království duchovní*, neboť orgánem

jeho jest slovo Boží; království to skýtá společněm pozemským nejvzácnější podmínky blahobytu, míru, a jednoty.

Syn Amosův opominul jen jediné: nemluví o nekonečném trvání této říše, jež započata v čase, má dovršiti se na věčnosti. Ale závěrečný ten rys najdeme u Daniele v onom skvělém vidění, kde obrazem čtyř živočichů ličí čtyři světové říše, jež předcházeti budou království Syna Božího. Když pád posledního a nejhroznějšího z nich, symbolujícího říši římskou, dodává: „*I spatřil jsem na oblacích Syna člověka; předstoupil před Věčného. jenž dal mu moc. čest a království. Všichni národové, všechna pokolení a všichni jazykové budou ho poslouchat. I sdíleti bude se svatým lidem Hospodinovým království a moc. I nebude pod nebem říše, jejíž velikost by mu nenáležela. Vláda jeho jest vládou věčnou; a všichni králové budou mu sloužit a ho poslouchat.*“ (Dan. VII. 13.)

III.

Co proroci ukazovali jako ukryté v pokladech božské moudrosti, to Ježíš Kristus zjevuje skutečněné ve své osobě. On tak pokorný a nepřítel vši okázalosti, on, jenž činí zázraky, by unikl lidu, jenž chce ho králem prohlásiti, hle, jaké svědectví vydává pravdě této své důstojnosti královské, jejíž slávu však odmítá: „*Dána jest mi velká moc na nebi i na zemi*“ (Mat. XXVIII. 18.)

Všimněme si posledního slova: „*Vše-liká moc na zemi*“. Pokus se, kdo chceš, uvéstí ve shodu svědectví tak jasné a naprosté s nedostatkem moci nad společnostmi pozemskými. A jinde praví Spasitel bez jakékoli výhrady a výjimky: „*Všecko jest mi dáno od Otce mého.*“ A ve chvíli, kdy sklání se k nohám apoštolů ke službě nejpokor-

nější, di: „*Nazýváte mne Mistrem a Pánem a dobře pravíte; jsemť zajisté.*“

Není tedy Ježíš Kristus nejvyšším Knězem Nového zákona, ale jest i Králem králů. Kdyby neměl jiné moci královské než pouze duchovní, jež v jedno splývá s kněžstvím, nebyl by všemohoucí. Kdyby nepanoval po libosti, leč jediné duchům blaženým, postrádal by veškeré moci na nebi i na zemi. Jest tedy skutečným králem, králem duchovním i pozemským, králem duší a těl, králem národů i jednotlivců. Jiní králové mají vládu jen od něho; panují, pokud on chce, a jsou přísněji vázání řídití se jeho zákony než jich vlastní ministrové.

Proto uznati Ježíše Krista za svého svrchovaného Pána, řídití se ve všech stycích jak občanských, tak i politických zásadami sv. evangelia, utíkati se k němu ve všech potřebách, děkovati mu za úspěch, zadostičiniti za urážky, páchané veřejně proti jeho božské velebě, podporovati rozvoj jeho království na zemi — také jsou od chvíle vtělení povinnosti panovníků a národů.

* * *

„Ježíši Kriste, uznávám Tě za Krále světa. Všechno, co bylo stvořeno, pro Tebe je stvořeno. Jednej tedy se mnou podle svého práva!

Obnovuji svůj křestní slib a odříkám se zlého ducha i vši pýchy jeho i všech skutků jeho. Slibuji, že budu žiti jako řádný křesťan. Zvláště se zavazuji, že vynaložím vše, aby zvítězilo právo Boží a Tvé sv. Církve.

Božské Srdce Ježíšovo, obětuji Ti své nepatrné skutky, aby všechna srdce uznala Tvé svaté království a Tvůj pokoj aby zavládl na celém světě. Amen.“ (Plnomocné odpustky jednou denně. Pius XI. 21.-II. 1923.)

K svatořečení blahosl. Bernardetky.

Dne 6. prosince konala se v Římě první schůze t. zv. antipraeparatoria s hledem ke kanonisaci bl. Bernardetky. Po ní byla praeparatoria a konečně generální, jež byla konána u přítomnosti sv. Otce; po vyslechnutí náhledů všech členů sv. Kongregace ritů Jeho Svatost prohlásil Svou nejvyšší autoritou pravdivost zázraků a určil kanonisaci.

Snad nejednomu ze čtenářů je nápadno, proč svatořečení Bernardetky postupovalo volněji než u sv. Terezie z Lisieux? Nevyrovná se miláček Matky Boží mladé svaté karmelitce?

Tu těžko soudit. Sám autor „Následování“ varuje nás před sporem o slávu a zásluhu světců.

Pravá odpověď bude dojista ta, že Bůh jen proto urychlil svatořečení sv. Terezie, by záhy rozšířilo se po světě její učení o „cestičce lásky“. Za tím účelem dovolil, by učinila telik zázraků, že právem se považuje za jednu z největších divotvůrkyň svaté Církve.

Poslání blah. Bernardetty — probuzení pobožnosti k nejsvět. Panně — počalo již dlouho před její svatou smrtí, a proto její sláva nebyla potřebnou k šíření pobožnosti k Matce Boží.

Tím však nepozbývá svého kouzla těch pastýřka Bartreská, pozdější sestra Marie Bernarda. Dodejme však, že co ztrácel s jedné strany, získává s druhé. Její tělo zůstalo neporušené, jak pednes viděti možno v kapli sv. Gildarda v Neversu. Tu znovu a znovu můžeme se zahleděti v tu libeznou tvář, na níž cdráží se odblesk Neposkvrněné Penny.

Zákon proti rouhání.

V Nizozemí vyhlášen zákon, zapovídající rouhání. Zákon trestá vězením jednoročním neb pokutou aspoň 100 florinů nejen všechny, kdo veřejně slovy neb ilustracemi urážejí náboženský cit, ale i ty, kdo veřejně na viditelných místech píší slova a věty neb kreslí obrazy, jež svým rouháním raní náboženský cit veřejnosti.

Zákon ten je ovšem spontánní reakce proti bezbožnému tisku komunistů. Jich deník Tribuna uveřejnil minulého roku řadu drzých článků proti Bohu, náboženství a Církvi. To pobouřilo veřejnost nejen katolickou, ale i protestantskou a katolický tisk zahájil otevřený boj, vyzýváje příslušnou vrchnost, aby takovému řádní učinila přítrž.

Prvním výsledkem tohoto boje bylo zmizení komunistického listu, jemuž souhlasně uzavřeny všechny knihovny, čítárny i kiosky. Ale na tom nebylo dosti. Katoličtí poslanci druhé sněmovny podali návrh zákona proti rouhání; zákon přijat všemi stranami kromě socialistů a ovšem i komunistů.

Dojemný příběh kněžského povolání.

Nedávno v alpské visce italské Torcegno mladý kněz, tamní rodák, Don Almiré Faccenda slavil první mši sv. u přítomnosti všech obyvatel vesnice i okolí.

Původ tohoto povolání kněžského jest velmi dojemný. V listopadu 1915 obklcpena vesnička nepřátelskými zákopy a přední občanství odvedeny do zajetí. K útěše vesničanů zůstal pouze kaplan, který však též záhy odveden. Tuše svůj csud, učinil důstojný kněz opatření, aby v případě náhlého jeho uvěznění uchráněny byly svaté Hostie

ve svatostánku před zneuctěním. Vybral si nevinného a bystrého sedmiletého hošíka, kterého vycvičil, jak rozdati má věřícím pozůstalé svaté. Hostie. Malý Almiro splnil tuto úlohu ke spokojenosti všech. Od oné chvíle datuje se jeho povolání.

Katolická universita v Miláně.

Dne 8. prosince v přítomnosti italského následníka trůnu a ministra osvěty otevřeno v Miláně nové sídlo katolické university nejsv. Srdce. Zdvihá se nedaleko bývalého kláštera sv. Ambrože. Universita nejsvětějšího Srdce čítá v různých fakultách a vyšších školách 1426 studujících. Založena byla před 11 lety a otevřena téměř v téže době, kdy kardinál Ratti, arcibiskup milánský, povolán na stolec sv. Petra.

V sakristii.

Jistý kněz vypravuje: „Právě jsem skončil zpívanou mši svatou v jistém kostele, jehož farnost dala svaté Církvi již dvacet kněží. Jeden z nich jest osmnáctým knězem svého rodu. Mladá vdova přichází ke mně do sakristie. Privádí hochy.

„Důstojnosti,“ praví mi, „hle, to můj synek. Je mu 12 let. Račte ho přijati do svého malého semináře; slyšela jsem, že děti jsou tam výborně vychovány.“

„Ale tento jest dojisty váš nejstarší?“

„Ano, nejstarší z pěti dětí.“

„A vy jste vdova?“

„Ano.“

„A nebudete ho jednou potřebovat?“

„Mé dítě náleží především Bohu.“

„Nuže dobře. Přijmu ho příští rok.“

„Ach, lépe hned. Chodí do světské školy; bojím se, že průběhem roku odvrátí se od jeho povolání.“

„A učí se dobře?“

V té chvíli přichází pan kaplan.

„Důstojnosti, odpusťte, ale řekněte mi, co soudíte o tom hochu?“

„Toť můj žák, výborný, velmi nadaný.“

„Tedy ho přijímám. Syn chudé vdovy stane se knězem lásky.“

Dům dobrého tisku.

V Paříži oslavoval „Dům dobrého tisku“ sté výročí narozenin svého zakladatele P. Vincence Bailly, assumptionisty, a 50leté výročí založení výtečného deníku „Kříže“, jehož heslem jest: „Přijď království Tvé!“

Na třicet biskupů sešlo se k děkovné mši svaté v basilice nejsv. Srdce na Montmartru 1. prosince 1932, kterou sloužil generál Otců assumptionistů P. Guénard u přítomnosti papežského nuncia a kardinála Verdiera. Nesčíslné množství zbožně se modlící plnilo rozlehlé prostory památné basiliky. Zvuk varhan a stříbrných trubek zvyšoval slavnostní dojem, jakým působil pohled na velebný věnec biskupů, jenž v kněžišti obklopoval zářící Hostii.

V slavnostní promluvě začal kardinál Verdier heslem „Kříže“: Adveniat regnum tuum! Toť heslo velikého díla, které dnes oslavujeme. Toto přání nebeského Otce bylo a bude vždy heslem a modlitbou všech, kdo milují Otce a Syna. Jen proto jsme na světě, bychom Boha milovali a Jemu sloužili; máme uskutečnit na zemi království Boží. Panny, Bohu zasvěcené, misionář, pokorní faráři našeho venkova i nejvyšší Pastýři volají k Bohu denně svými činy a modlitbou: „Přijď království Tvé!“

Ale v díle Božím jsou dělníci zvláště vybrání. Dostavili se k práci v hodině těžké a začali pozhnaněji a plodněji pracovat. K nim náležejí ti, jichž památku slavíme.

Bylo to po osudné válce r. 1870. Celou zem zastíral závoj pokoření a smutku; byla vypleněna a zpustošena. Hroznější však pohled naskýtal se zraku mnicha — apoštola: vzrůstající materialismus šířil a budil v širokých vrstvách lidových náboženskou lhostejnost. I sešli se řeholníci assumptionisté, by společně osnovali výbojný

plán válečný: chtěli zameziti postupy satanovy a dopomccí k vítězství Božímu království.

Z těchto klášterních schůzí zrodilo se dílo, jež dnes slavíme. Dosud nebylo jednoty mezi katolíky; odtud tolik slabosti, rozdrobenosti a skličnosti. I nastala potřeba jednotou uvědomit si svou sílu, dobyvatelsky vytáhnout na bojiště, otevřeně vrhnout se na nepřitele, demaskovat zednářství a nebezpečné idee revoluční zastoupiti učením sv. evangelia.

Bylo potřeba povolati k životu dílo, jež by ukázalo, že zbožnost, dcera náboženství, má zaslibení života časného i budoucího. Prvním krokem byla obnova křesťanské výchovy, druhým válka proti lidským ohledům. Svět usiloval dosud zatlačit náboženství do sakristie — proto rozhodnuto hrdě na Božím výsluní rozvinouti svůj katolický prapor. Pořádány slavné veřejné pouti a sjezdy a konečně došlo k založení „Děmu dobrého tisku“. Pokolení, jež dosud hltalo nezdravou a zkaženou četbu, podána četba zdravá, živá a sytá. Nejprve nastoupil „Poutník“ svou cestu, později časopis „Kříž“ a konečně deník „Kříž“, jímž zahájena nová epocha. Od té doby katolická Akce měla svůj orgán, jímž každodenně i nejdlehlší dědiny mohly se účastniti života církevního a cítiti se dítkami Církve katolické.

A přece s jakými nesmírnými obtížemi bylo „Kříž“ zápasit! Ale nikdy neustoupil od zájmů sobě svěřených. Zrak jeho hleděl neodvratně na římského Kormidelníka a vždy hrdě zvedal prapor Církve. Proto svatá Církev ústy nejvyššího Pastýře oslavila to velké dílo a žehná mu, svolávajíc požehnání Boží na život, práci i „Dům dobrého tisku“.

D o d a t e k : Ke čtenářům „Kříže“ náležela i sv. Terezie z Lisieux, rozsevačka růží. Byla ještě maličká, když dočetla se v „Kříži“ o vrahu Pranzini, jenž byv odsouzen na smrt, nechtěl o knězi ani slyšet. Žalem sevřelo se srdce malé Terezie. I začala se vroucně modlit za jeho obrácení a vykonala za něho několik malých obětí, které jí stály nemalé přemáhání. Prosila pak Pána Ježíše, by dal jí znamení, odpustí-li vrahovi. Nazítří dočetla se v „Kříži“, že Pranzini, jenž dosud tvrdošijně odpiral milosti Boží, vystupuje na popraviště, náhle obrátil se ke knězi, požádal ho o krucifix, jež dojat políbil. To bylo ono znamení, jež jí Bůh dal, že Pranzini se obrátil a došel odpuštění.

Podle poslední statistiky čítá Berlín 3 miliony protestantů s 240 modlitebnami. Katolíci v počtu 400.000 mají 72 farností s 223 kněžími. Židů jest 172.000 se 41 synagogou.

Pozoruhodné jest, že všichni katolíci účastní se činného života katolického.

Veledůležitá zpráva.

Rok 1933, označující 19. věků od smrti a vzkříšení Pána našeho Ježíše Krista, byl, jak svatý Otec oznámil rozhlasem, svatým rokem jubilejním, milostivým létem. Rok ten, jenž přinese nesmírné poklady modliteb a duchovního bohatství, byl zahájen dne 2. dubna 1933 nedělí smrtelnou a skončil se dne 2. dubna 1934 v pondělí velikonoční.

ZASLÁNO.

Dnešní doba se vyznačuje vystupňovanou péčí o výchovu dětí. Čím kritičtější přítomnost prožíváme, tím více těšíme se blahou nadějí, že mladé pokolení bude nositelem lepší budoucnosti. Bohužel skutečnost ukazuje, že dorůstající mládež nesplňuje, co jsme od ní očekávali. Chyba je u kořene: dnešní výchova dětí všímá si téměř výlučně kultury těla, zatím co život duše je opomíjen. A přece budoucnost lepších dní záleží v první řadě na výchově duše dětské.

Dokavad náboženský motiv — a zvláště motiv eucharistický — nestane se základem a středem rodinné výchovy, marně budeme očekávat zlepšení mravních i sociálních poměrů.

Půvabný obrázek výchovy dítěte líčí kniha *Ježíškovo sluníčko*.

Je to životopis francouzského dítěte, malé, šestileté Lucietty; životopis prozářený nejen smavou radostí veselého dítěte, nýbrž i hřejivou láskou a příkladnou moudrostí matky — vychovatelky. A proto bude kniha stejně milá jak dětem, tak i matkám.

Dr. Čeněk Tomiško použil k českému vydání jako pramene francouzského díla P. Viktora Marmoiton S. J.: „Lucette“, které letošního roku dosáhlo již 39.000 rozebraných exemplářů. V Itálii, ba i v Japonsku mají již několikáté vydání. Doufáme, že „Ježíškovo sluníčko“ i u nás co nejvíce se rozšíří, aby započalo blahodárný apoštolát mezi dětskými dušemi. Kniha zvláště se hodí jako dárek k prvnímu sv. přijímání (místo obvyklých obrazů), k sv. biřmování, jako odměna pilnosti a při jiných příležitostech.

Cena této knížečky velmi úhledné je mírná 5 Kč. Všele doporučíme.

Vydaly Školské Sestry O. S. F. v Praze-Král. Vlnohrady.

Liturgická příručka pro ministranty právě vyšla nákladem Legio Angelica družiny hochů ministrantů v Praze II.-320, Emauzský klášter. Str. 128, oktáv, cena Kč 5.—. V posledním čase nevyšlo nic tak praktického pro hochy v ohledu náboženské výchovy jako právě tato příručka. Je sice určena pro ministranty, ale její obsah je takového druhu, že se hodí každému katolickému chlapci, ano i dospělí v ní najdou mnoho, co sami ještě nevědí. Je to vlastně rozbor a výklad všeho, co se vztahuje ke mši svatě. Zvláště vzorně je pracována vlastní Mše svatá, kde se nachází nejen vlastní ministrance, ale i vše, čeho je zapotřebí k missa recitata, k tomu pak přesný a podrobný návod podle římského předpisu k skutečnému ministrování a při jednotlivých částech i stručný liturgický výklad. — Zvláštní ceny nabývá příručka tato dalšími předpisy pro ministranty dva, je zde provedena i celá Mše svatá s asistencí zpívaná, i zvláštní privilegium, kde může se slaviti Mše svatá s jedním knězem a akolyty a thuriferářem. Jsou vloženy i 2 mše s notami pro chorální zpěv, zvláštní obřad zasvěcení hochů v ministrantskou službu. I slovníček celé spousty cizích liturgických výrazů; je zde ovšem i stručné uvedení neznalých v organizační konstrukci ministrantské družiny, které se říká Legio Angelica. Umělecká výprava knihy po stránce typografické je vzorná. Kresby mladého umělce J. Langa překvapují svým jemným pojetím. Knížečka je milým překvapením a přejeme jí velikého rozšíření. Tiskla Československá akciová v Praze.

Rozšiřujte katolický tisk!!!

Zavzni, písni skřivánčí!

Zavzni, písni skřivánčí,
v našem luhu zase,
ať se jaro kýžené
vrátí v luzné krásce!

Ať se vrátí přes hory
v probuzenou zemi,
a hruď lidskou naplní
míru nadějemi.

Zažeň z duše každičké
vše, co v ní dnes boli
a rolníka při práci
potěš zase v poli.

Zpívej jemu nad hlavou
od rána až k noci
a svým zpěvem radostným
spěj mu ku pomoci.

Ať se cítí blaženým
na tom orném láně,
kde on seje obilí
a ty pějěš Pánu.

Pánu Bohu milému,
jenž nás láskou živí,
v písni sladké vyzpívej
moc i jeho divy.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevymýšlím, za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kur. brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za trvání ovoce svatého roku a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876).

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrile a Metode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčínec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Láska ke Spasiteli.

Úmysl v květnu 1934: Maria, matka Páně a matka naše!

Úmysly apoštolátu modlitby.

V dubnu modleme se za trvání ovoce sv. roku.

(Ustanoven a žehnán Jeho Svatostí, papežem.)

1. *N. Hod Boží velikonoční.* — Vira v naše vzkříšení. Duchovní radost. Návrat k Bohu. Oživení víry. Sjednocení církve východní.
2. *P. Pondělí velikonoční.* Vytrvání v dobrém. Vykonání velikonoční sv. zpovědi a sv. přijímání. Pro následování křesťanů na Rusi a v Mexiku.
3. *Ú. S. Marie Egypt. (431).* — Dar pravé litości. Vytrvání v dobrém předsevzetí. Pokoj Kristův v říši Kristově. Obrácení protestantů.
4. *St. Sv. Isidora, bisk. (636).* — Naši včlepaství. Poznání pravého povolání. Vládcové národů. Církev katolická v Číně a Japonsku.
5. *Č. Sv. Vincence Fer. (1419).* — Dorost duchovní. Misie mezi pohany. Potlačení komunismu. Obrácení Buddhistů v Indii. † rodiče.
6. *P. Sv. Viléma, opata (1202).* — I. pátek. Pobožnost k božskému Srdci Páně. za řeholního ducha. Dobrý příklad křesťanů. Církev na východě.
7. *S. Bl. Heřmana Jos., ř. prem. (1233).* — Bolest nad smysly. Život dle víry. Úcta andělů Boží. Za povolání k misiím. † bratři.
8. *Neděle bílá, I. po Velik. Sv. Alberta, bisk. (1214).* — První sv. přijímání. Pevná důvěra v Boha. Za čistotu srdce. Za odvrácení překážek.
9. *P. Sv. Celestina, pap. (432).* — Sv. Otec Pius XI. Návrat odpadlíků do Církve svatě. Představení duchovní. Dobrodinci katolických misií.
10. *Ú. Sv. Mechtildy, abatyše (1312).* — Ženské kláštery. Ošetřování nemocných. Rozkvět církevních studií. Včasné zaplacení nemocných. † spolubratři.
11. *St. Sv. Lva Vel., pap. (461).* — Vítězství sv. Církve. Náboženská bratrstva. Úcta andělů strážných. Ti, kteří umírají bez sv. svátostí.
12. *Č. Sv. Julia I., papeže (352).* — Dar víry. Návrat lidu k Bohu. † rodiče. Apoštol mezi dělníky a chudinou. Domorodí seminaristé.
13. *P. Sv. Hermenegilda, m. (586).* — Dar trpělivosti. Odvrácení drahoty a všeho zlého. Za větší horlivost katolíků pro misie. † kněží.
14. *S. Sv. Justina, muč. (167).* — Úcta sv. kříže. Přemáhání vášní a naruživostí. Dobré skutky prostředkem obrácení. Obrácení Anglie.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chválu jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje (ic), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i sleva svá. (Odpustky 100 dní jedncu za den, Lev XIII, S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.) — Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za trvání ovoce svatého roku a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.) — Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.) — Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů bož. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jedncu za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apštolské: Láska ke Spasiteli.

Úmysl v květnu 1934: **Maria, matka Páně a matka naše!**

15. Neděle II. po Velikonoci. Sv. Petra Genz., řeh. (1247). — Povolání do řehole. Obháje katolických zájmů a Církve sv. Obrácení židů a mohamedánů.
16. P. Sv. Paterna, bisk. (555). — Pčeňnání polních prací. Láska k chudině. Sta-
tečnost a vyznání víry. Katolické vychování mládeže. Láska k Církvi.
17. Ú. Sv. Aniceta, pap. m. (168). — Sv. Otec Pius XI. Radostné konání povin-
ností. Odvrácení nebezpečí představení v kincch. Konvertité.
18. St. Slavnost sv. Josefa, ochránce sv. Církve. — Úcta sv. Jo-
sefa, ochránce Církve sv. a křesťanských rodin. Pobožnost k Duchu sv. † bratři.
19. Č. Sv. Lva IX., pap. (1059). — Podpora katol. Bulharům. Aby věřící rádi a
zblčně chcovali mši svatě. Spolek Děství Ježíšova.
20. P. Sv. Arežky z Montpel., p. (1316). — Oživení duchovního života. Svěcení
redělí a svátků. Bratři a sestry v misiích. Snášení protiverství.
21. S. Sv. Anselma, bisk. (1100). — Umění státí se svatým. Nebezpečí bolševiků.
Katoličtí lékaři v misiích. Vysoké školy. Nepřátelé Boží.
22. Neděle III. po Velik. Sv. Setora a Kaja, p. m. (296). — Smíření různých
stran. Spravedlnost a pokoj mezi národy. Povolání misionářek.
23. P. Sv. Vojtěcha, bisk. m. (997). — Benediktinské kláštery. Obrácení Anglie.
Katolická akce. Lid protestantský. Apoštolát sv. C. a M. Umírající.
24. Ú. Sv. Jiří, muč. (333). — Požehnání polim. Zachování úrody. Spása Ruska a
mládeže. Návrat rczkolníků do Církve katolické.
25. St. Sv. Marka, evang. P. (68). — Odvrácení živelních pohrom. Horlivost katol.
pro misie. Charitaš nástrojem obrácení pchaňů.
26. Č. Sv. Kleta a Marcelina p. m. (89). Oddanost ke sv. Otcí. Za cdvrácení pře-
kážek katol. misií. Naše semináře. Dar poslušnosti.
27. P. Sv. Petra Kanisia, T. J. (1597). — Podpora spolku šířící víry. Za pevnou
důvěru božského Srdce Páně. Katolické školy. Ženské kláštery.
28. S. Sv. Pavla z Kříže, zakl. ř. (1795). — Duch katolických splků. Za obrácení
Indů. Za rozmnožení misionářů. Družiny mariánské.
29. Neděle IV. po Velik. Sv. Hugona, cpata (1169). — Povolání do stavu
řeholního. Za ochranu Církve svatě v Číně. Šíření katolických knih a novin.
30. P. Sv. Kateřina Sen., p. (1380). — Příprava na májovou pobožnost. Živí a †
členové Bratrstva božského Srdce Páně a Apoštolátu modlitby.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi
nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši
zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tebě celý dnešní den, ani
sebe menší částky jeho nevyjimaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a
neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti,
všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr.
Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11.) — Obzvláště Ti je obětuji
za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za trvání ovoce svatého
roku a na všechny úmysly, jež doporučeny jscu na tento měsíc a tento
den členům Apoštolátu modlitby. Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského
Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši
a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a)
více a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to
denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů bož. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní
jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny
národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni
a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Láska ke Spasiteli!

Úmysl v květnu 1934: **Maria, matka Páně a matka naše!**

K UCTĚNÍ SLAVNÉ PAMÁTKY

našeho velikého spisovatele-kritika, buditele moravského lidu

VÁCLAVA KOSMÁKA

SNÍŽILI jsme CENY jeho SEBRANÝCH SPISŮ:

Díl I.	<i>Fouša, svobodný pán z Nadutína.</i>	Str. 508	z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl II.	<i>Na lehčím chlebě.</i>	Str. 565	- - - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl III.	<i>Pošetilci. — Lidský zvěřinec.</i>	Str. 576	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl IV.	<i>Kukátko.</i>	Str. 570	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl V.	<i>Povídky. (Cestopisné obrázky.)</i>	Str. 668	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl VI.	<i>Kukátko.</i>	Str. 402	- - - - - z Kč 15.—	na Kč 10.—
Díl VII.	<i>Chrt.</i>	Str. 514	- - - - - z Kč 18.—	na Kč 12.—
Díl VIII.	<i>Ztracená.</i>	Str. 376	- - - - - z Kč 14.—	na Kč 8.—
Díl IX.	<i>Kukátko.</i>	Str. 432	- - - - - z Kč 16.—	na Kč 10.—
Díl X.	<i>Povídky.</i>	Str. 452	- - - - - z Kč 16.—	na Kč 10.—
Díl XI.	<i>Myslivec Anton a jiné povídky.</i>	Str. 536	z Kč 19.—	na Kč 12.—
Díl XII.	<i>Eugenie.</i>	Str. 404	- - - - - z Kč 15.—	na Kč 10.—
Díl XIII.	<i>Ženíť se či neženíť?</i>	Str. 516	- - - - - z Kč 18.—	na Kč 12.—
Díl XIV.	<i>Potkalo ji štěstí.</i>	Str. 484	- - - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl XV.	<i>Boží mlýny. Z odvěkých bojů myslivců s pytláky, práva s násilím.</i>	Str. 611	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XVI.	<i>Kukátko.</i>	Str. 514	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XVII.	<i>Radostné cestování.</i>	Str. 592.	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XVIII.	<i>Básně a řeči.</i>	Str. 402	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XIX.	<i>Životopis Václava Kosmáka. Z pera Dra Pavla Vychodila.</i>	Str. 656	- - - - - z Kč 16.—	na Kč 10.—
Díl XX.	<i>Kukátko.</i>	Str. 494	- - - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl XXI.	<i>Otrávená růže.</i>	Str. 478	- - - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—

ÚPLNÉ DÍLO — 21 svazků — - - - - z Kč 316.— na Kč 200.—

brož., v á z á n o ve vkusné plátěné vazbě se zlatými nápisy o Kč 9.—
za svazek více, úplné dílo Kč 389.—, v poloplátěné více o Kč 6.—
jednotlivě, v celku za Kč 326.—, v pevné knihovní vazbě bez nápisů
o Kč 5.— za svazek více, 21 svazků již z a Kč 305.—.

DODÁME NA MĚSÍČNÍ SPLÁTKY PO Kč 20.—, 30.— až Kč 50.—, DLE
FINANČNÍCH MOŽNOSTÍ.

TAK UMOŽNÍME VŠEM VRSTVÁM NAŠEHO LIDU ČETBU DÍLA bezvadně
výchovného, vzácného po stránce literární a cenného v úpravě.

KOSMÁKŮV ODKAZ DO VŠECH KNIHOVEN!

Buditelská a literární činnost Václava Kosmáka našla brzy učenlivého a horlivého žáka i následovníka v knězi Fr. K. Křenovi (František Zgoda). Naše Haná, kde Fr. K. Křen řadu let na různých farách působil, vděčí svému hanáckému „bardovi“ téměř za národopisnou historii. Povídky a črty Křenovy, kde humorným způsobem dovedl vykreslití typickou postavu hanáckého „stréčka“, v mnohém podobají se Kosmákově kukátkům.

ZARAÐTE VEDLE SPISŮ VÁCLAVA KOSMÁKA TÉŽ

SPISY FR. K. KŘENA DO SVÉ KNIHOVNY:

- Díl I. *Z hanáckých gruntů a mlýnů.* Str. 334 místo Kč 12.— pouze Kč 8.—
Díl II. *Veselé hanácké příběhy.* Str. 320 - místo Kč 11.— pouze Kč 8.—
Díl III. *Pod hanáckým nebem.* Str. 320 - - místo Kč 11.— pouze Kč 8.—
Díl IV. *Příhody hanáckých strýčků.* Str. 350 místo Kč 13.— pouze Kč 8.—
Díl V. *Strýčkovy rozumy.* Str. 348 - - - místo Kč 13.— pouze Kč 8.—
Díl VI. *Z hanáckých rodin.* Str. 320 - - - místo Kč 11.— pouze Kč 8.—
Díl VII. *Z kraje hanáckých palem.* Str. 344 místo Kč 13.— pouze Kč 8.—
Díl VIII. *Na té naší Hané.* Str. 352 - - - místo Kč 13.— pouze Kč 8.—
Díl IX. *Z niv Ječmínkových.* Str. 360 - - místo Kč 13.50 pouze Kč 8.—
Díl X. *Obrázky k desateru.* Str. 372 - - místo Kč 14.— pouze Kč 10.—
Díl XI. *Obrázky ze života.* Str. 340 - - - místo Kč 12.50 pouze Kč 8.—
Díl XII. *Rozmysli si, Mařenko, rozmysli.* S. 356 místo Kč 13.50 pouze Kč 8.—
Díl XIII. *Do světa.* Str. 396 - - - - místo Kč 15.— pouze Kč 10.—
Díl XIV. *Vážně i žertem.* Str. 332 - - - - místo Kč 12.— pouze Kč 8.—
Díl XV. *Životopis Fr. K. Křena.* Str. 104. místo Kč 6.— pouze Kč 4.—

Ú P L N Ě D Í L O — 15 s v a z k ů — místo Kč 183.50 pouze Kč 120.—
brožováno, v á z á n o ve vkusné plátěné vazbě se zlatými nápisy o Kč 8.— za svazek více, úplné dílo Kč 240.—, v poloplátně o Kč 5.50 více jednotlivě, v souboru za Kč 202.50, v pevné knihovní vazbě bez nápisů o Kč 4.50 za svazek více, 15 svazků Kč 187.50.

SNÍŽILI JSME PODSTATNĚ CENY děl našich dvou lidových spisovatelů, abychom umožnili největší rozšíření jejich literární tvorby, plně poesie moravského venkova, a tím zdůraznili výchovný význam nesmrtelného odkazu našich obou kněží-buditelů 70.—80. let minulého století.

NA MĚSÍČNÍ SPLÁTKY PO Kč 20.—, 30.— a 50.—.

OBECNÍ, SPOLKOVÉ I SOUKROMÉ KNIHOVNY NAJDOU V TĚCHTO SPISECH VHODNÉHO DOPLNĚNÍ.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna v Brně. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.
Dle výnosu Ředitelství pošty a telegrafů v Brně, čis. 44.387/Vl. ze dne 3./6. 1922 je povoleno používání známek novinových pro časopisy: „Škola Božského Srdce Páně“.

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.
Pořádá P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 Kč.
Jednotlivá čísla prodávají se po Kč 1'40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

Obsah :

Maria, Matka Boží — matkou naší. (Hlavní úmysl.) — Zrcadlo. — Pozdrav Královně máje. (Báseň.) — Maria, Prostřednice vši milosti. — Královna máje. (Obrázek.) — Srdce Ježíšovo, živote náš a naše vzkříšení. — Čemu se učíme ve škole Božského Srdce? — Nový světce Jan Bosco. (Obrázek.) — Přišlo jaro. (Báseň.) — Drobné zprávy ze života katolického. — Obětování denního úmyslu.

ZASLÁNO.

Evropané v Číně a v Japonsku
usedlí nejsou jisti životem! Japonsko žádá, aby se Čína připojila k útoku proti Evropanům. V ruském Charbině bylo zapáleno mnoho obytných a úředních budov. Půjde Rusko proti Číně? Žluté nebezpečí stává se stále hrozi-
vějším.

Bude se opakovati historie bezpříkladného fanatismu, o němž zachovaly se úřední zápisy velitelů evropských vojsk potlačujících krvavé povstání v Číně r. 1900? Čtete román: „Ve spárech Žlutého Draka“, v němž dle těchto úředních zápisů líčeno jest nejen pronásledování Evropanů, ale který vypráví o hrdinské smrti pokřtěných Číňanů, o pronásledování kněží a řeholnic, o zapalování kostelů a nemocnic. Román lásky čínského kavalíra k hrdinné Evropance, vystavené utrápám pronásledování, a líčení osudu lásky kozáckého vojína k čínské chudinké dívce, probíhá celým románem a činí jej zajímavým a napínavým, vedle líčení čínských slavností a obyčejů. Román napsal vynikající romanopisec A. Krasnickij, přeložil spisovatel A. Hetzl, ilustruje malíř-umělec K. Rélínek. Toto dílo obohatí každou knihovnu, neboť není to román podfádného druhu. Román bude vycházeti týdně v sešitech po Kč 1.50. Vydává jej Knihovna lidových románů v Č. Budějovicích. Žádejte sešit na ukázkou.

Hold českoslov. katolíků Sv. Otci.

U příležitosti ukončení jubilejního svatého roku a jubilea 15letí republiky, vydán bude: Jubilejní holdovací památník českoslov. katolíků Sv. Otci.

Tento holdovací památník obsahovati bude přehled vývinu katolicismu za dobu trvání republiky a uvedeny v něm budou adresy gratulantů. Snahou vydavatelství jest, aby v tomto holdovacím památníku zúčastnil se svoji adresou co největší počet katolíků československých bez rozdílu národnosti tak, aby tento jedinečný projev úcty a oddanosti k Cirkvi a jejímu nejvyššímu představiteli byl co nejimposantnější. Vydání tohoto holdovacího památníku děje se za souhlasu nadřízených orgánů pod protektorátem Katolické Akce a Vydavatelství jeho pro celou republiku jest v Brně, Jesuitská 9-11.

„Mamince“ jest název brožurky o 32 stranách textu a vkusnou hlubotiskovou obálkou. Brožurka tato jest určena našim katolickým matkám pro květnový jejich Svátek matek. Mimo vhodných básniček a povídek opěvujících dobré a obětavé srdce matčino, uveřejněno v ní bude několik obrázků maminek našich katolických představitelů. Cena Kč 3.—. Otcové! Opatřte včas tuto brožurku svým dítkám. Za Kč 3.30 ve známkách zasílá přímo Lido-Publicitas, akv. a prop. kancelář českoslov. strany lidové v Brně, Jesuitská ul. 9-11.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVIII.

BRNO, KVĚTEN 1934.

ČÍSLO 5.

Ó Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, nášší láskou buď!

Maria, Matka Boží — matkou naší.

Hlavní úmysl.

Nemůže býti příhodnějšího úmyslu pro měsíc květen, jako tento, ustanovený sv. Otcem Piem XI. Přeje si totiž nejvyšší hlava Církve, abychom v měsíci květnu s velikou důvěrou ctili Marii Pannu, Matku Boží a matku naší. Ctíme-li nejsv. Pannu vždycky, tím vroucněji ji máme ctít tento měsíc, tím důvěrněji se modlíti, volajíce: Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné, nyní i v hodinu smrti naší. Matkou Boží se nazývá Panna Maria, protože porodila Ježíše Krista, jenž jest pravý Bůh. Dle lidské přirozenosti přijal Pán Ježíš z Marie Panny přirozenost lidskou, t. j. duši a tělo lidské, jest Maria Panna Bohorodičkou, protože lidská přirozenost nerozlučně s božskou přirozeností spojena byla, protože Kristus od prvního okamžiku jeho bytí pravým byl Bohem. Jaká to důstojnost Marie Panny! Převyšuje Cheruby a Serafy a jest Bohu nejbližší. Ty jsi po Bohu ta nejprvnější, Tobě čest a chvála nejpřednější andělů a svatí Tobě vzdávají, královnou Tebe nazývají!

A tato Matka Boží jest též matkou naší! Ve svém vtělení zastoupil Ježíš Kristus celé pokolení lidské a tím jest jeho Matka v tajuplném a skutečném smyslu též matkou naší. Na hoře Kalvarii bylo slyšeti hlas Pána Ježíše:

Ejhle, syn tvůj! Ejhle, matka tvá! Byla to poslední vůle umírajícího Spasitele na kříži, dle níž měla jeho Matka přijmouti nás za dítky své a my zase měli jsme Pannu Marii přijmouti za matku naši. Sv. Jan, miláček Páně, nás všechny zastupoval, stojí pod křížem Páně! Maria je tedy skutečně též matkou naší. Co vše zmůže laskavá matka u takového Syna, který tak vroucně matku svou ctí, miloval a jí pokorně poddán byl! Jak se máme radovati, majíce takovou Matku; jak nás to musí těšit, můžeme-li volati: Svatá Maria, Matko boží, pros za nás hříšné! Vzávejme tedy po všecken čas s dětinnou důvěrou Matku Boží, prosme ji, zapřisahejme ji, aby se nás ujímala ve všech našich potřebách; Ona to může činit, Ona to chce činit, Ona to bude činit. Není slycháno, že by byla koho opustila, když k Ni bylo voláno! Ó, Maria, kdo je s to pochopiti důstojnost a vyvýšenost Tvou! Jak mohu dosti Tě chváliti a velebiti, když Bůh sám Tě tak povýšil a za Matku Syna svého Tě vyvolil! Ó, Maria, shlédni s trůnu velebnosti Tvé na nás nehodné dítky své! Vždyť jsme tak slabí, tak ubozí, tak biďní! Tam v nebi trůní Tvůj božský Syn, silný v Israeli, lev z kmene Judova, jemuž dána veliká moc na nebi i na zemi, pros Jej za nás!

Ten, jenž ti byl poddán, neodepře ti žádnou prosbu. Pros Jej za pokoru, za poslušnost, za čistotu těla i duše; právě tyto ctnosti mi chybí a jak nutně jich potřebuji, chci-li Tvého

Syna a Tvou slávu spatřiti v nebesích. Amen.

Heslem naším budiž: Vše ke cti a chvále božského Srdce Páně a nejčistšího Srdce Marie Panny!

Zrcadlo.

Rozprava na 5. neděli po velikonoci.

Jarolim St. Pavlík.

Člověka, jenž slyší slovo Boží a hned zapomene, co slyšel, a se podle něho ani tedy neřídí, přirovnává sv. Jakub apoštol v epistoletě páté neděle povelikonocní k muži, jenž pozoruje svůj obličej v zrcadle, a když se byl naň podíval, odejde a ihned zapomene, jak vypadá.

Je známo, že ženy, ať už jsou ještě svobodné anebo již vdané, ještě častěji a raději do zrcadla se dívají než muži. Ba, mnohé dámy ztráví velkou část dne před zrcadlem; toaleta zdá se býti jejich nejdůležitějším zaměstnáním; všechno ostatní je věci vedlejší. V saloně, ve spárně je zrcadlo nejdůležitějším nářadím; po svatých obrazech bychom se darmo rozhlíželi; ale velké zrcadlo padne hned do očí.

Když jsem byl ještě malým studentem, dostali jsme jednou za úlohu napsati rozpravu o zrcadle. Podotkl jsem v ní, že se ženské rády dívají do zrcadla, aby viděly, jak jsou krásné, a že to nemá býti. Dotyčnému panu profesorovi se zdálo, že ta poznámka nepatřila do úlohy; udělal přes ni červenou čáru, i ještě u druhého žáka, jenž měl též nápad. Ale je tomu skutečně tak. Jencm bych podotkl, že i mužští se rádi dívají do zrcadla.

Je dívání se do zrcadla hříchem? Ano i ne; přijde na to, z jaké příčiny se do zrcadla díváme. Činíme-li to, abychom viděli, je-li obličej čistý, soují-li vlasy v pořádku, při holení a

vůbec z nějakého rozumného důvodu, pak se samo sebou rozumí, že to není žádný hřích. Kdo však se dívá do zrcadla z marnivosti, domýšlivosti a samolibosti, pcněvadž mnoho si zakládá na pěkném obličejí a zraky druhých chce na sebe upoutati, pak to bude hříchem, ačkeliv jen všedním hříchem. Zde však nedělá hřích dívání se do zrcadla, ale pýcha neb smyslnost, tak jako při přestoupení postního přikázání nedělá hřích požívání masa, ale neposlušnost.

Máme se do jiných zrcadel pilněji divati, kde je dívání se zrovna dobrým skutkem. A sice: do zrcadla přírody. Vidíme v něm Boží všemohoucnost a moudrost. Svatý Pavel píše: Teď vidíme Boha jako v zrcadle a pcdobenství; potom však, v jiném životě totiž, na onom světě, budeme ho viděti tak, jak jest. Příroda chová v sobě tak mnoho krásných a velkolepých věcí, že musíme nad tím žasnouti: ve hvězdovém vesmíru, v říši minerální, rostlinné a živočišné. Odkud berou malíři a dekoratěři motivy a ideje ke svým kresbám? Z velkého dílu z přírody. V přírodě nalezneme ty nejpěknější vzorky a předlohy. Ach, jak krásným musí býti ten, jenž ten krásný svět stvořil! Všecko v přírodě je tak rozumně a účelně zařazeno; nic tu není zbytečného. Jak moudrým musí býti Tvůrce světla! Míhá se nám před očima, když uvažujeme o obrov-

ských vzdálenostech vesmíru; naše země je proti němu jako zrnko pisku proti Saháři. Jak mocným musí být Stvořitel těles nebeských! Jdeme-li lesem neb polem, otevřeme oči pro krásy jeho a chvalme Boha všemohoucího! Každá květinka je zrcadlem, v němž zříme dokonalosti Boží.

Druhé zrcadlo, do něhož se často dívati máme, je život Pána Ježíše, Panny Marie a svatých. Ježíš sám je v Písmě svatém jmenován zrcadlem bez skvrny, odleskem Otcovým, obrazem jeho dobroty. Celá bytost Boha Otce zrcadlí se v Synu. Život Boháčovka přes těch 33 let, jež prožil na zemi, je pro nás zrcadlem všech ctností. Všem dává dobrý příklad: dětem příklad poslušnosti, mládencům a pannám příklad nevinnosti a pracovitosti, dospělým příklad trpělivosti a lásky k bližnímu, pokory a tichosti, horlivosti, sebezapření a jiných ctností. Každé evangelium ukazuje nám jej v jiném světle. Čtème rádi v knize evandělní, starší lidé budou ji ještě mít, anebo v bibli; zajímejme se o to, jaké evangelium připadne na tu neb onu neděli, vyhledejme v něm něco, co se hodí pro naše poměry, konejme, co se nám v něm na srdce vkládá.

Zrcadlem je nám i život blahoslavené Panny Marie. Nazýváme ji zrcadlem spravedlnosti; život její nám ukazuje, jak se můžeme státi spravedlivými a svatými. Děti, děvčata, panny, ženy, matky a vdovy mají na životě neposkvřněné Panny ten nejkrásnější příklad ctnostného života. I ostatní svatí dávají nám pěkný příklad, jeden v té ctnosti, druhý v jiné ctnosti. V každém stavu, ve všech poměrech nalezneme na světech vzor k následování. Proto by měla být v každé křesťanské rodině legenda svatých, to jest kniha s životopisy svatých pro každý den v roce. Taková legenda, velmi dobrá, vyšla ve svatojanském dědictví.

Jeden rakouský princ, jenž se stal později císařem, obdržel od svého vychovatele darem zrcadlo. Později pozoroval vychovatel, že se princ ukradkem až příliš často do toho zrcadla dívá. Proto mu vytýkal jeho marnivost; než jak byl překvapen a pohnut, když uzel v zrcadle obraz Pána Krista trním korunovaného; princ jej tam vložil, aby jej měl stále před sebou. Ano, do takového zrcadla směl se často dívati a rozjímati, jak velice nás Spasitel miloval, jak velikou obět pro nás přinesl.

Třetí zrcadlo, do něhož často, ba každý den, večer před spaním, máme se dívati, je zrcadlo s vědomí. Ukazuje nám, jak vypadá naše srdce. Ach, snad jest hodně zašpiněné, zakalené a zaprášené; je v něm mnoho hříchů, chyb a nedokonalostí. Očišťme srdce ve svaté zpovědi nejenom jedenkrát, ale častěji přes rok. Má být čisté nejen od hrubé špíny hříchů těžkých, ale i od prachu hříchů všedních. Zvykni si každý, kdo to ještě nedělal, při večerní modlitbě i účet klásti před Pánem Bohem za den uplynulý, jak ho prožil; nechť zpytuje svoje svědomí.

Zrcadlem duše jsou i oči. Jak září oči dítěte! Jako dvě hvězdičky. Srdce dítěte je nevinné. I jakož je zrcadlem duše. Čeho srdce je plno, tím ůsta oplývají. Nemravné řeči odhalují nám stav srdce. Varujme se lidí, kteří vedou špatné řeči; my sami žádných takových nevedme.

Jsou zrcadla, která obraz zvěšují; to jsou dutá zrcadla; a jsou zrcadla, která obraz zmenšují, totiž vypouklá zrcadla; nepodávají nám věrného obrazu. Do takových zrcadel dívají se často lidé, když posuzují své spolubižní: tu vidí hříchy druhých hodně veliké a ctnosti jejich hodně malé. Když však sami sebe posuzují, tu vidí své vlastní chyby hodně malé, své dobré skutky hodně veliké. To je farizejské zrcadlo. Pán Kristus nám

je stav před oči, když pravi: Proč vidíš třisku v oku svého bratra, ale břevna ve svém vlastním oku nevidíš? Pokrytče, vyvrz napřed břevno ze svého oka, a potom můžeš pomýšleti, jak bys třisku z oka bratra svého vytáhl. Do toho farizejského zrcadla nemáme se dívat.

Mnohý ze čtenářů snad již slyšel něco o fata morgana. To jest zrcadlení se ve vzduchu. Zříme ve vzduchu hory, řeky, města, lidi, kteří jsou daleko od nás vzdáleni, tak blízko, jak kdybychom neměli obraz, ale skutečný předmět před sebou. Takové vzdušné zrcadlo již mnohého poutníka oklamalo.

Fata morgana jsou statky tohoto světa. Tak mnohý člověk dělá plány do

budoucnosti a staví vzdušné zámky. On baží po bohatství, vyznamenání, rozkoši a zábavě; avšak brzo přijde smrt, a svět se před duší rozplyne jako pára; všechno zmizí, nač člověk kladl váhu, na čem srdce lpělo; pak musí říci se Šalomounem: Všechno je marnost! Fata morgana! Obraz vzdušný! Jenom nebeské statky jsou pravé statky; ne jen na pohled; ale všechno pravé a cenné. Po těch tužme podle napomenutí apoštolského, jež stojí v breviáři pro čas velikonoční: Bratři, zdali jste skutečně s Kristem z mrtvých vstali, hleďte, co jest vzhůru, kde Kristus sedí na pravici Otce; co s hůry jest, po tom dychtěte, a ne po tom, co jest na zemi.

Marie Tesařova:

Pozdrav Královně máje.

Budiž zdráva, Kněžno máje,
královský Tě zdobí lem,
nad hlavou Tí prapor vlaje,
třímán lásky andělem.

Budiž zdráva, Květe bílý,
vůni libou nosíš v svět,
dobrota Tvá s lidem sdílí
lásky Boží sladký vznět.

Budiž zdráva, Holubice
s olivovou větvičkou,
soucitem Tvé září lice,
Tys nám dobrou Matičkou.

Budiž zdráva, Paní svatá,
trůn Tvůj šíří rajskou slast,
denně k němu lid náš chvátá
v péči Tvou své srdce klást.

Budiž zdráva, Hvězdo spásy,
svítilš bída do šera
svítem lahodící krásy
májového večera.

Maria, Prostřednice vši milosti.

Ze čl. P. Pavla Galtier T. J.

Název „prostřednice“ náleží k těm, které víra a zbožnost katolická nejraději přiznávají Panně Marii. Souvisí úzce s úlohou, která jí přísluší ve Vykoupení. Tento tradiční, všeobecný a vždy aktuální pojem bez ustání dochází výrazu jak v učení, tak i v modlitbě. Ježíš přišel k nám skrze Marii a my nemůžeme k němu jinak přijít než skrze ni. Tak vždy tomu křesťané rozuměli, byť i více neb méně uvědoměle.

Od chvíle, kdy spatřili božské Dítě v náručí panenské Matky, kdy viděli, s jakou něžnou pozorností samovolně, nejsou o to prošena, ušetřiti chce zahánění nezámožným svatebčanům, zvláště od chvíle, kdy zírali na ni, jak stojíc pod křížem obětuje svého Syna a s ním se modlí za ty, kdo s ním i ji bezděky ranili, cd té chvíle vrylo se jim do srdce hluboké přesvědčení, že nová Eva nerozlučně spojena jest s novým Adamem, a že je-li Ježíš naším všemohoucím Prostředníkem, jest Maria Prostřednicí vždy hotovou k našim službám.

I.

Myšlenkou tou zvláště hluboce jsou proniknutí členové „*Apoštolátu modlitby*“. Učení o všeobecném prostřednictví Mariině jest podkladem jich denního obětování. Skrze Srdce Panny Marie obětují nejsv. Srdci Páně všechny své činy, svá utrpení atd.; nebť vědí dobře, že tím zvýší jejich hodnotu.

Naše ubohé skutky samy sebou mají tak nepatrnou cenu; i když nezhydí jich žádná nedbalost, přece přimísí se k nim nějaký osobní zájem; tak málo jich hledá jedině zalíbení Boží a na zřeteli má pouze jeho zájmy. Ale prostřednictvím Mariiným mění se ten drobný penízek ve zlatý dukát. Úcta, vzdávaná takto nejprv

Marii, utváří její úzké spojení se Synem. Zavírá i kon viry v plány Průzřetelnosti, podle nichž bylo dokonáno naše vykoupění, jehož posvěcujících účinků se nám dostává.

Lidstvo vzdálo se od Boha návodem oklamané ženy; vrátilo se k němu zase, kdy jiná žena dala své svolení k jeho milosrdným plánům. Proto sv. Ireneus bez váhání ji připisuje naše obrození. Davši lidský život Synu Božímu, stala se těm, kdo věří v něho, principem onoho božského života, jimž stávají se dítkami Božími. Proto Církev ve svých modlitbách obrací naše zraky k Marii, jako k té, skrze Niž dospějeme ke Kristu:

„Ukaž se co Māti,
rač se přimlouvati,
by vždy s námi chodil,
jenž se z tebe zrodil.“

I můžeme volati k ní plni důvěry, že dá nám ho osobně: „*A Ježíše, požehnaný plod života tvého, nám po tomto putování okaž...*“ A jinde:

„Spravuj jistě cestu
k nebeskému městu
a nás ku Ježíši
uvď v blahou řiši!“

II.

Jestli tedy hledíme vždy častěji utíkat se k Marii ve všech stycích s jejím božským Synem a též jiné duše k tomu přiměti, pak šíříme úctu k Marii, Prostřednici vši milosti. Úcta ta prýští z hlubokého přesvědčení, že jí dostává se lidem těchto dobrodiní.

Maria není dojista zdrojem milosti. Potřebovala sama ke splnění svého prostřednického poslání milostí nedostatečně četnějších a vzácnějších; jak pro nás, tak i pro ni byly ty milosti

darem darmodatným, uděleným pro předvídané zásluhy Synovy. Na tuto pravdu nesmíme zapomenout ani ji zneužívat. Maria sama měla by za urážku a rouhání, kdyby jejímu prostřednictví v rozdávání milostí byl připisován týž řád jako Synu. „Ne, ne,“ řekla by, jako kdysi Pavel a Barnabáš obyvatelům Lystry, kteří chtěli jim vzdát poctu božskou. „Ne, nečítejte toho! Já též jsem jen pouhým tvorem, já byla a vždy zůstanu jen služebnicí Páně. Bůh nedopustil sice, bych kdy náležela mezi hříšníky. Hřích nebyl mi odpuštěn jako vám, ale byla jsem od něho uchráněna. A tato první milost, příprava na všechny ostatní, byla mi udělena, aniž bych se mohla na ni připravit a k ní se přičinit...“

Tedy prostřednice milosti není původkyní milosti. Zachováme-li však mezi ní a Synem tento nekonečný rozdíl, pak svobodně můžeme zírati na jejich společnou účast v díle lidské spásy.

Maria přijavši svůj podíl ve smírné oběti, přivábila na sebe zalíbení Boží. Její spolupůsobení v našem vykoupení jest velmi skutečné a velmi záslužné. V onom nesmírném dramatu o nekonečných perspektivách, jenž začíná se v ráji a dovršuje se na Kalvarii, představuje doslovně jednak ty, kdo se ho účastní, a jednak i ty, kdo z něho těží. V ní jako v Kristu lidstvo dle možnosti pomstěno za klam, jemuž kdysi padlo za obět, i odčinilo urážku, učiněnou Stvořiteli.

Takto zalíbilo se Bohu dokonati velké dílo obnovy lidstva. Žalostný pád doznává skvělé odvety. V ní rovněž vystupuje muž, zástupce a hlava všech, a žena, spojená s ním vazbami těla a krve a účastnicí se jeho díla. Avšak jak účast Evina, tak ani její účast není rozhodující, ano vliv její tentokráte jest zcela opačný; podnět vyckání ne od ní, ale od nového Adama; on sám chce ji přidružit ke svému dluhu; a ona učiní to z celého svého

srdce; posilněna silou, čerpanou u svého Syna, půjde až do posledních důsledků svého velkodušného „Fi a t“.

Tak se i stalo; a jako kdysi dva v ráji neposlechli, tak nyní dva jsou poslušni. Byť i vůle Boží byla sebe bolestnější, přijímají ji, chtějí a milují. Z lásky a z úcty k ní chtějí nésti celou její tíhu. Tak odčiní nevděk a drzost, s jakými v ráji ji odpíráno. I pozná svět, čeho schopna jest uctivost a láska k Bohu, a obnovena bude porušená kdysi rovnováha. Dvoji poslušnost Krista a jeho Matky odčiní přebhatě dvoji vzpuru prvního muže a první ženy. Od té doby lidé, chtějí-li, mohou s důvěrou se k Bohu obrátit. Jich dluhy jsou splaceny. Nadto nahromaděn pro ně poklad milostí, jenž nebude již rozplýtván. Toto obnovení promarněného kdysi dědictví jest dílem Ježíše Krista, jejich staršího bratra; leč Maria, jejich nová matka, pomáhala jim je zabezpečit; proto nedostane se jim žádné výhody ani pomoci, za něž by všim právem nebyli i ji zavázáni.

III.

K tomuto prostřednictví Mariinu druží se ještě jiné, jež více ještě dovolává se jména prostřednice milosti. Křesťanský lid vidí v Kristu Prostředníka, jenž ustavičně u Otce za něho se přimlouvá, ale vedle něho vidí i Matku, která rovněž za něho prosí. A nejednou se stává, že v souzení obračejí se věřící nejdříve a nejraději k ní.

Je-li prostřednicí, jest i branou nebeskou: dvoji ten výraz jest souznačný. Byť se octl člověk v bidě sebe větší, byť sebe více se hanbil objeviti se před Bohem, Maria vždy mu usnadní přístup k němu. Nikdy nesmí též pochybovat, zda bude jeho prosba přijata. Ostatně ať jakkoli Syn jest pln dobroty a slitování, jeho Matka vždy nám zůstane bližší. Cítíme jaksí, že jest více naše; u Ní hříšník snadněji se omluví svou slabostí; ji ukáže též snadněji, kam až zavedly ho jeho

chyby; u jejich nohou pláče bez obavy a hanby. A Matka s druhé strany tak dobře rozumí a chápe. Duše nic neřekla a o nic neprosila — a přece, hle! došla odpuštění, došla milosti, zazářilo světlo a vrátil se mír. Mluvila pouze k Marii, vzývala jen Marii, a hle, již přišel „*požehnaný Ježíš*“ a přišel tím laskavěji, čím více ho těšilo, když viděl, jakou úctu vzdáváme Jeho milované Matce.

Není milosti, o níž nemohli bychom již předem býti ujištěni, že Maria nám ji může vymoci. Leč aby ji vymohla svým dětem, zda musí o ni prosit? Jsouť poklady již nahromaděny, díky jejímu spolupůsobení; není-li však právě ona ustanovena jich svrchovanou rozdatelkou? Ale více ještě: je-li pravda, že mateřská její péče zasahuje všechny, jež Syn její vykoupil a jí za dítky dal, jak možno by bylo pochybovat, že jak On i Ona bdí nad jejich potřebami a hledí jim — i bez prošení — ochotně vyhovět? Tím nechceme říci, že již předem jich spása jest zajištěna; milosti ty, jež vymohl Kristus neb Maria, Bůh pouze *nabízí* dobré vůli lidské, která může odporovat anebo spolupůsobit; ale s výjimkou toho zdá se nepopíratelné, že dřív než sami zatoužili po milosti, mohou lidé býti ujištěni, že Maria — jako Kristus — již pomýšlela vyjednat jim toto dobrodíní.

Co se týče Krista, Církev nedovoluje o tom pochybovat. Aby kdo doznal jeho prostřednictví u Otce, není nezbytno, by náležel mu věrou a láskou. I ti, kdo ho neznají neb zavrhují, jako židé, pohané, bludaři a jiní, zakoušejí přece jeho působení. U nich jak u hříšníků, kteří ho urazili, první myšlenka, by se vzpamatovali a k němu obrátili, jest ovocem jeho zásluh a účinkem jich přivlastnění, jež jim zajišťuje. Jeho přímlovčí úřad jako hlavy celého lidstva jest právě tak všeobecný jak jeho úřad vyku-

pitelský. Není ani jediného dítěte Adamova, za něž by nebyl úmyslně proléval svou krev; není rovněž ani jediného, jemuž by nehleděl s toužebností umožniti přijetí tohoto dobrodíní.

Podobně i Maria. Zákon jejího nebeského prostřednictví zůstává týmž, jímž řídilo se její prostřednictví pozemské. S hledem k ní nedoznal plán Boží změny. Aby dílo již ukončené nezůstalo nadarmo, jest v díle, zbývajícím ještě k vykonání, skutečně Kristu přidružena — ovšem na svém místě a na svém stupni. Její všeobecné mateřství a její všeobecná svrchovanost zaručují svrchovanost jejího působení. Ji rovněž nemůže býti lhostejno, cokoliv dotýká se nesmírné rodiny, jejíž hlavou jest její Syn. Úřadem svým bdí u Boha nad zájmy celého lidstva. Nikdo neunikne její péči, Ona též, jako Kristus a jak by skrze Krista, zná ho, vidí a všude sleduje. Na celé zeměkouli není ani jedině duše, již by neviděla zbarvenou krví Synovou. Co více mohlo by ji pohnout a se dovolávat jejího prostřednictví? A kdyby i duše se k ní nemodlila, a kdyby i nikdo se za ni vždy tu jest, by volal a prosil!

Účinné prostřednictví Mariino, jako prostřednictví Kristovo, zasahuje tedy ve prospěch všech lidí. Ona též všem a všude dává jistým způsobem pocítiti svůj vliv; tedy ne pouze v perspektivě, neb v naději budoucího panování, pozdravujeme Ji jako naši Paní *Africkou* neb *Čínskou*. Neméně jak naše křesťanské země, náležejí jí i nesmírné kraje pohanské, jak jejímu Synu i jí dány národy a lidé v dědictví, a s ním i ona nepřestává Boha prosit, by i do těch dalekých krajů přišlo království Boží.

IV.

Takové jest tedy prostřednictví, jež zbožnost katolická vždy víc a více uctívá v Panně Marii: ať jest prošena

neb ne, vždy přimlouvá se za lidi u svého Syna a u Boha. Jako žádná milost nebyla jim zasloužena bez jejího spolupůsobení, tak rovněž žádná nebude jim přivlastněna bez její přimluvy.

Snad myšlenka ta nepodává plně přesný smysl *nového svátku P. Marie, Prostřednice vši milosti*, stanovený na den 31. května. Modlitba mešní nevystihuje dosahu tohoto názvu; připomíná pouze, že „*zalíbilo se Pánu učiniti svou Matku naší Matkou a Přimluvkyní*.“ Ale přece dává vytušiti, že následkem toho obdržíme všechna dobrodíní, o něž budeme ho prosit jejím prostřednictvím, a že naše radost bude tím větší, kdy se nám jich dostane její přimluvou: „*Ut quisquis ad te beneficia petiturus accesserit, cuncta se per eam impetrasse laetetur*.“ Způsob zde uvedený v rozdávání milosti souvisí tedy zřejmě s účinným prostřednictvím Panny Marie: i kdybychom neprosili skrze ni, obdrželi bychom přece jen skrze ni.

Tak vysvětluje to i hymnus svátečních jitřních hodin. Mluví jasně, že Kristus rozdává milosti podle přání své Matky.

Ta dobrodíní, jež vyplývají z pokladu nahromaděného Spasitelem — kdo bude je rozdávat? Maria. Toť její úloha.

Vůdkyně božského proudu milosti řídí po libosti jeho běh:

Qui ministrabit? Datur hoc Mariae munus, ut divae moderetur undae Arbitra cursum.

Všecky milosti, jež Spasitel zasloužil, rozdává jeho Matka, Syn plní její přání, udílí dobrodíní.

Cupis ad votum sua fundit ultro Munera Natus.

Není tedy pochyby, že v myšlence původců tohoto svátku vztahuje se prostřednictví Mariino i na rozdávání milosti.

Jak se to děje, jakým pořadím musí naše prosba projíti, by stihla ke Kristu a k Bohu a potom vrátila se k nám ve formě pomoci, síly neb světla, netřeba vědět. Stačí připomenouti si skutečnou solidaritu, která z vůle Boží utvořila se z jedné strany mezi Kristem a Marií, s druhé mezi jimi a vámi. V tom tkví pravý a hluboký základ pobožnosti ke všeobecnému Mariinu prostřednictví.

Kde neběží o poklad uložený v nedobytné pokladně, od níž klíč měl by Kristus a klíč ten světil by své Matce. Nikoli. Zde pokladem jest sám Kristus, Kristus a jeho Matka. Přístup k tomuto pokladu otvírá nám láska, již oba nás ustavičně milují, a potom naše větší neb menší s nimi spojení. Nejlepším nárokem na přízeň velmožovu neb mocnářovu jest příbuznost s některým členem jeho rodiny neb přátelství s některým z jeho důvěrníků. Udělenou milost vděčíme tedy oně osobě.

V téměř smyslu vděčíme Marii účast na milostech, zasloužených kdysi s jejím spolupůsobením. Její přimluva — toť ona sama, toť její místo u trůnu Božího a zalíbení, jež mají v ní Kristus a Otec nebeský. Kdy tedy dávají nám zakoušeti svou dobrotu, zvyšují tím blaženost, kterou ji zahrnují, i radost, když vidí, jak milování a milostmi zahrnutí jsou ti, kdo současně jsou jejími chráněnci, bratry a dítkami.

V.

To jsou tedy nároky na milosti Boží, jichž se nám dostává Pannou Marií: záleží podstatně v našem spojení s Ní, v naší lásce k ní, ve všeobecném a ustavičném zájmu, jež u ní vzbuzujeme. Proto pobožnost k jejímu prostřednictví má záležeti v tom, aby spojení to vždy víc a více se upevnilo. Čím více budeme projevovali svou lásku k Marii, tím ochot-

Královna máje.

nějí sklóní se k nám Syn, tím více zahrne nás svými milostmi.

Důsledně neběží tu o nové pobožnosti, o nová pobožná cvičení; ale denně účinněji musí vystupovati přesvědčení, že Marii nelze od Krista odloučit. Právý křestan nikdy neodlučuje jich ve své lásce, ve své úctě a důvěře. Naopak blaží ho vědomí, že má touž Matku jako Kristus, že v ní má svou přímlyvkyni, své útočiště a svou oporu. A radost tu projevovat jest mu potřebou. „*Dignare me laudare te, Virgo sacra.*“ „*Dovol mi chválit tebe, Panno převaťá,*“ praví jí pokorně; a skutečně jest pro něho vznešenou ctí, že připuštěn jest v pocít těch, kdo se zasvětili její oslavě.

Snad již tomu dávno, kdy v domácí kapli vychovávaciho ústavu připojil se ke ctitelům Matky Boží. Vždy byl hrd, že se jí zasvětil. Jako student, důstojník, inženýr, advokát, lékař atd. nezanedbal nikdy slíbené jí úcty. Mezi dvojím cvičením, mezi dvěma pochůzkami neb záležitostmi vždy pravidelně hleděl splatiti jí povinnou daň své chvaly. A ty, který jsi snad z pouhé zvědavosti navštívil prslulou svatyni neb kapli mariánskou, snad jsi se tam pozdržel déle z pouhého údivu, že tam kdesi v koutku známý průmyslník neb vynikající muž s knížkou v ruce zbožně se modlil své hodinky mariánské. Porozuměl jsi mu: Toužil více Marii chválit než dovolávat se její pomoci.

Tak činila všechna pokolení, všechny rodiny, všechny duše cžívené ryzím duchem katolickým. Jak spěchali pod korouhev Mariinu, s jakým zápalém dávali se zapsat do jejího bratrstva, do její Družiny! Takto zřejmě osvědčili pobožnost k jejímu prostřednictví! *Hodinky mariánské, růženec, Zdrávas Královno, Rozpomeň se* — jsou věkovitými jejími projevy. Jak výmluvně jí hlásají i *Litanie Loretánské: Útočiště hříšníků, Uzdravení nemocných, Utěcha zarmovených, Pomoc*

nice křestanů. Není soužení, které by ji nevzývalo, není nebezpečí, které by k ní o pomce nevolalo! Práví křestané vždy věděli, že Maria je chrání. Není-li jejich Matkou? Kdo jí slouží, nemůže zahynout.

Sotva matky počaly ve svém lůně, již jí zasvětily své dítě. A když ditko dešlo ve křtu svatém obrození, vždy obětovaly je Matce Boží a položily na její oltář. Když smrt ohrožovala mladíčský život, slíbily oblékati je po určitý čas v její barvy, modrou a bílou. Maria jim též ukázala, jak mají naučiti své syny a dcery stříci smysly a srdce; svým instinktem křestanským vytušily v kultu mariánském záchranu skromnosti a ctnosti. Není řeholníka ani kněze, jenž by Marii nevděčil svého povolání. Tohoto známého faktu připomenuto na známém kongresu pro kněžský dorost. Vyjevena tam obava, že v dnešním rodinném vychování snad hasne láska k Marii. Nuže, nechť křestanské matky na to nezapomenou! Snad příčinou toho jest dnešní mravní krise, zvláště krise skromnosti a čistoty. Jisté toalety tak málo se shodují s oddanou láskou k Panně Marii. Nevězí v tom snad i záhada dnešní krise kněžských povolání? Mají-li tyto převzácné květy vypučet a se rozvinout, potřebují libezného tepla lásky k Matce Boží.

Proto vzdáleno zůstaň jakékoli opačné smýšlení! Kdo by se domýšlel, že povznesen jest nad důvěrnou pobožnost k nejsv. Panně, ukazoval by zřejmě, že nechápe řádu stanoveného. Prczřetelností Boží. Učení Cirkve zdůrazňuje nácipak vždy víc a více, že ten není z Krista, kdo není z Matky. Cirkev si přeje, by věřící vždy více vážili si milosti, že u trůnu Božího přimlouvá se za ně Matka Boží. Necht rádi skrzé ni ubírají se k Synu. Tato záliba a snaha jsou jak vrozeny křestanskému dítěti. Proto rodiče a vychovatelé budou hledět v dorůstající mládeži je silít a rozvíjet. Ono vychování

nebylo by křesťanským, které by zanedbávalo anebo dokonce se hanbilo vštěpovati v mladistvé srdce úctu a lásku k Marii. Bez nich není pravého křesťanství. Hrubě by se klamal, kdo by pod záminkou vroucnější lásky k Ježíši zanedbával lásku k jeho Matce. V onom životě rodinném, jakým jest život křesťanský, důvěrná láska k Hlavě rodiny žádá nezbytně i důvěrné lásky k Matce. Jsouť jednoho srdce. Naším ideálem má býtli ztotožnění jistým způsobem našeho srdce s jejich.

Právě toho chce docíliti *pobožnost k Marii, Prostřednici vši milosti*.

„Pod ochranu tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko! Prosbami našimi nezhrdej v potřebách našich! Ale ode všeho nebezpečí vysvoboď nás vždycky, ó Panno slavná a požehnaná. Paní naše, Prostřednice naše, Orodovnice naše! Se Synem svým nás smíř, Synu svému nás poroučej, Synu svému nás obětuj!“¹⁾ H. W.

¹⁾ Modlitba ta pochází z r. 1248. Připisuje se bl. Hermanovi Josefovi, jenž jí obdržel mnoho vzácných milostí.

Srdce Ježíšovo, živote náš a naše vzkříšení.

Když po zázračném nasycení pěti tisíc lidí pěti chleby a dvěma rybičkami chtěl zástup provolati Krista Pána za krále židovského, ušel Kristus na horu sám jediný. Nepřenocoval však na hoře, nýbrž ještě za noci se vydal za učedníky a přišel po jezeru Tiberiánském na jeho západní břeh do Kafarnaa. Když jej tu zástup zázračně před tím nasycený spatřil, hrnul se k němu. Pán jim však vytýkal, že ho hledají jediné proto, že z chlebů byli nasyceni. I počíná pozornost jejich obracet na jiný chléb, jenž nehyne jako chléb obyčejný, třeba i zázračně rozmnožený, nýbrž zůstává a sytí k životu věčnému. Tento chléb je rozdílný od manny, kterou Bůh živil jejich otce na poušti. Ačkoli manna byla pokrmem zázračným, přece byla jen pokrmem hmotným a pozemským, kdežto pokrm, který Kristus chce jim dáti, jest pokrmem nebeským — on sám, jenž za tím účelem s nebe sestoupil a stal se člověkem. Když se Židé horšili nad těmito slovy a pravili: Není-li tento Ježíš syn Josefův, jehož my známe otce i matku? Kterak tedy praví: s nebe sestoupil jsem? Kristus neodvolává slov svých, nýbrž žádá víry

v sebe jako v živý chléb, jenž s nebe sestoupil a slibuje všem, kdo v něho uvěří, život věčný. „Já jsem chléb živý, který s nebe sestoupil. Bude-li kdo jísti z chleba toho, živ bude na věky. Kdo ji mé tělo a pije mou krev, má život věčný, a já ho vzkřísím v den poslední. Neboť tělo mé právě jest pokrm a krev má právě jest nápoj. Kdo ji mé tělo a pije mou krev, ve mně zůstává a já v něm.“ Vysvětleme si tato slova příkladem.

Radostí zářící seděla ráno ve velkonoční neděli sv. Maří Magdalena z Tartzis v klášterní jídelně. Její sousedka vidouc, kterak je veselá, pošeptala jí: Co je to? Proč jste tak veselá? A světice povzdychla: „Ach, jak je to krásné, mítí Boha v srdci! V srdcích všech sester vidím odpočívati Ježíše.“ „A v jaké podobě?“ tázala se dychtivě sousedka. „Ježíše z mrtvých vstalého v září a slávě, tak jak nám jej Církev ukazuje. Domluvila a byla ve vytržení. Ještě potom dlouho s duchovní radostí a útechou opakovala slova: Jaká láska povstává ve mně k mým spolusestrám, k těmto živým schránkám Nejsvětější Svátosti! Tak často přijímají tento nebeský pokrm a velmi pečlivě jej v srdci svém opatrují!

Kristus Pán pravil: Kdo ji mé tělo a pije mou krev, ve mně zůstává a já v něm. Ona světice viděla Krista Pána zůstávati v duších svých spoliester. Takový život duše je nekonečně vznešenější než život přirozený, než ten, který se udržuje obyčejným chlebem pozemským. Neboť tento vznešený, nadpřirozený život duše se udržuje chlebem, který Kristus Pán nám dává, o němž sám praví: Já jsem chléb živý, který s nebe sestoupil.

Musíme však poznamenati, že duše musí být živa, nadpřirozeně živa, musí býti v milosti posvěcující, aby mohla býti živena tělem Krista Pána. Kdo je v těžkém hříchu a přijímá tělo Páně, ten nezůstává v Kristu a Kristus nezůstává v něm.

Jako tělo potřebuje chleba, aby bylo živo, tak i duše v milosti posvěcující potřebuje chleba nadpřirozeného, těla a krve Kristovy, aby byla nadpřirozeně živa, aby si krásu duše v posvěcující milosti zachovala.

Srdce Ježíšovo jest tedy vskutku životem naší duše. Tážeme-li se, co působí Nejsvětější Svátost Oltářní v duši, poukazuje papežský dekret pro Armény na tyto účinky: udržuje, zvyšuje, napravuje a utěšuje život nadpřirozený, podobně jako hmotný chléb. (Denzinger 698.)

Nejsvětější Svátost Oltářní udržuje život nadpřirozený tím, že rozmnožující milost a lásku posiluje v nebezpečnostvích duše proti pokušením a chrání před těžkým hříchem. Tak pomáhá zachovati posvěcující milost a skýtá záruku věčné blaženosti. Svátý Jan Zlatoústý praví, že ti, kteří hodně přijali Nejsv. Svátost oltářní, odcházejí od tohoto stolu jako lvi oheň sršící, dáblu hrozni. Sněm tridentský nazývá sv. přijímání prostředkem, jímž se chráníme před smrtelnými hříchy, a zbavujeme se každodenních poklesků.

Jestliže krev velkonočního beránka, nástinu to Nejsv. Svátosti oltářní, na stězech a veřejích prolitá, takovou

měla moc, že lidi v těch domech bydlící od trestu a usmrčení smrtelného ducha ochraňovala, čím spíše krev Kristova dveře naší duše zachrání. Sv. přijímání jest však zvláštním prostředkem a lékem k zachování sv. čistoty. Ono krotí nezřízené a smyslné hnutí našeho těla, csten hříchu otupuje a jako voda oheň, tak hasí plamen našich náruživostí. Kdo často Nejsv. Svátost přijímá, má zalíbení ve věcech a radostech nebeských, a proto se mu tělesné radosti českli. Ó přestátne ovoce té úrody, ze které se rodí panenství, velají sv. Otcové.

Sv. přijímání dále zvyšuje život nadpřirozený tím, že rozmnožuje milost a tedy i jeho mohutnosti a ctnosti. Duše sv. přijímáním posilovaná jest úrodnou rolí, kde se hojně rodí ctnosti a dobré skutky. Chléb požitý se mění v tělo lidské, proto že tělo je něco vyššího než chléb, tedy nižší se mění ve vyšší, tak i sv. přijímáním nižší, t. j. člověk, se mění ve vyšší, t. j. v Krista. Ve sv. přijímání dostává člověk hojných milostí, aby se stal Kristu podobným, by mohl říci jako sv. Pavel: Žiji, nikoli já, nýbrž žije ve mně Kristus (Gal. 2, 20). Kristus v něm bydlel, skrze něho mluvil, skrze něho působil, skrze něho žil. Sv. Pavel neměl v sobě žádné pychy, žádného strachu, žádné vzpomínky na přikofi, žádné závisti, žádné pomsty, žádné touhy po majetku, žádné ctižádosti, žádného hněvu, žádné starosti, proto že v něm bydlel, ten, jenž jest světlo, svatost, nesmrtelnost, pravda, ten, jenž se pase mezi liliiemi ve skvělosti svatých. (Sv. Rehoř Nys).

Sv. Kunhuta, cisařovna, jak píše Surius, pravila: Kdykoli velebnou Svátost přijímám, dávám velmi bedlivě na své srdce celý den pozor. Vzpomínám, že Pán můj v něm přebývá jako ve vlastním domě. Proč se chovám tiše a počestně v řečech, pohledech, v chůzi a ve všem obcování. Jsem jako strážný sluha, který,

když pán jeho spi, prst klade si na ústa, když jde někdo mimo a tak ho napomínal, aby jej šeptáním neb hřmotem nevzbudil.

Z duše, v níž zůstává Kristus, mizí mdlota, slabost a melátnost, již zavíňují všední hříchy. Neboť sv. přijímání rozmnožuje lásku, která zhlazuje všední hříchy a pobádá k lítosti.

Jako chléb, který sytí hladového, jej také uspokojuje, tak i sv. přijímání člověka potěšuje a oblažuje. Slast a blaho, které skýtá, jest duchovní, může se však pocíťovati i ve smyslové snažnosti, která je v těsné souvislosti s mohutnostmi duševními. Sv. Ambrož praví: Tento kalich napájí touhu věřících, takže se zhořčují starosti tohoto světa, bázně před smrtí a obav. Sv. Jan Zlat. nazývá sv. přijímání pramenem, z něhož Utěšitel mnoho potůčků rozvádí. Církev sv. velebí N. S. Olt. jako chléb s nebe, všecko potěšení obsahující.

Jest tedy Srdce Páně ve sv. přijímání životem naší duše, neboť udržuje, zvyšuje, napravuje a utěšuje život nadpřirozený.

Srdce Ježíšovo jest také naším vzkříšením. „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já jej vzkřísím v den nejposlednější.“ Kdo požívá jeho tělo, připravuje se již na věčnou slávu hlavně nadějí. Když totiž Kristus Pán se nám dává již tu na světě za pokrm, oč spíše se nám dá v nebeské slávě spatřiti jako odplatitel dobrých skutků. Častým sv.

přijímáním dostáváme pomoc, bychom v milosti Boží až do konce setrvali, ba v ní vzrůstali.

Že vskutku jest věčná sláva ovocem tohoto nebeského pokrmu, soudíme z jeho předobrazení, z manny, kterou požívali Židé na poušti dotud, dokud nepřišli do země zaslíbené, a také z druhého předobrazu, z podpopelného chleba, který Eliáš na poušti pojedl a byl tak posílněn, že šel 40 dní a nocí až k hoře Boží. Horeb (3 Král. 14, 8). Tak i Nejsv. Svát. olt. se nazývá viaticum, zaopatření na cestu do věčnosti.

Tak bývali také mučedníci zaopatření před smrtí tělem Páně. Když hrozilo pronásledování křesťanů, ustanovil sv. Cyprián se 40 biskupy, že se má dát kajenickým znamení pokoje a sv. přijímání. Píše: Abychom nenechali beze zbraně ty, které napomínáme a povzbuzujeme k boji, ale je opevnili ochranou těla a krve Kristovy, ozbrojili zbraní Boží hojnosti; neboť jak bychom je mohli vybízeti, aby pro vyznání víry krev prolili, kdybychom jim před bojem odpirali krev Kristovu?

Proto sv. přijímání dává křesťanům nové právo na slavné vzkříšení; totiž kdyby dle všeobecného zákona lidé remusili vstáti z mrtvých, přece by měli býti vzkříšení aspoň ti, kteří zbožně přijímali tělo Páně, neboť sv. přijímáním dostávali zvláštní milosti, aby dosáhli vzkříšení.

Jest tedy Srdce Páně nejen naším životem, ale i vzkříšením.

P. Rud. Rozkošný.

Čemu se učíme ve škole Božského Srdce?

Duchu kajenosti.

P. Jindřich Ramière T. J.

Continuus dolor cordi meo.
Mám ustavičnou bolest v srdci svém.
Řím. IX. 2.

I.

Theologové se táží, zda mohl Boho-
člověk mít ctnost kajenosti? Ctnost
ta, již očekáváme si hřích a činíme za-
dost za to, čím jsme překročili zákon
Boží a urazili božskou Velebu, ne-
může dle zdání příslušet leč hříš-
nému člověku a proto neshoduje se
s dokonalou spravedlností Vtěleného
Slova.

Kajenost, v přesném slova smyslu,
pokud se vztahuje na hříchy kajíc-
níkem spáchané, nemožno ovšem při-
pisovat Srdci Ježíšovu, v němž ne-
bylo chyby, již by bylo třeba žet
a za ni se kát. Ale ve smyslu širším,
kdy hledíme na ni prostě jak na bo-
lest a nelibost nad urážkou způsobe-
nou božské Velebě, dojísta Srdce Je-
žíšovo nepostrádá této ctnosti; na-
opak povznáší ji v sobě na taký stu-
peň dokonalosti a intensity, jakého
nedosáhli ani nejhřdnější kajenící,
poněvadž žedný z nich nečklivil si
hříchu jak Ono.

Chceme-li však dekonale poznati
kajenost Srdce Ježíšova, musíme při-
pomenouti si učení sv. Augustina, jež
velkolepě rozvíjí ve svých komentá-
řích Žalmů. Velký ten Učitel vidí
v těchto zpěvech posvátných výraz
citů samého Bohočlověka, jichž David
byl pouze hlasatelem a bez váhání
přičítá mu ona četná místa, v nichž
žalmista mluví o svých nepravostech
výrazy nejhlubšího zahanbení a nej-
trpčí litosti: *Počtem převyšují množ-
ství vlasů na hlavě* (Ž. XXXVII. 5),
obstupují ho jak řvoucí lev (Ž.
XXXIX. 13); *tone v nich jak v oceáně
bezedného bahna* (Ž. LXVII. 3). Podle

sv. Augustina mluví takto sám Ježíš
Kristus. A nemodli-li se Spasitel na
kříži první slova žalmu XXI.: „*Bože
můj, Bože můj, proč jsi mne opustil*“
a tedy dojísta i jich pokračování:
„*Daleko od pomoci mé volání mých
hříchů...?*“

Hle, tu jest kajenost v přesném
slova smyslu. A poněvadž dostalo se
jí tak silného výrazu na rtech Boho-
člověka, jak možno pochybovat, že
nevnikla až do jeho Srdce, jehož věr-
ným tlumočníkem byla vždy jeho
ústa?

II.

Leč jak uvést ve shodu nekonečnou
svatost Kristovu s tímto pravdivým
vyznáním nesčíslných těžkých provi-
nění? Záhadu tu rozlušťuje sv. Au-
gustin učení, na něž za jeho příkla-
dem již tak často jsme upozornili.
Ve Vtěleném Slově ukazuje dvoji ži-
vot, rovnou měrou mu příslušející,
z nichž jeden jest rozdvojen a dopl-
něním druhého: Jeho život osobní,
jímž žije sám v sobě, a Jeho život
jako Hlavy, jímž žije v nás. Stavší se
hlavou těla, jehož my jsme údové,
vešlo s námi ve spojení užší — ač
řádu odlišného — než ono, jímž hlava
a údové tvoří jedno a totéž tělo. Jím
žije v nás, jak my v něm. Ač spojení
to uskutečňuje se pouze u křesťanů,
přece, poněvadž všichni lidé jsou po-
voláni k jeho účasti, jest Ježíš Kristus
vším právem hlavou lidstva. Když
Vtělením se s ním spojil, přivtělil je
sobě, a dav mu všecka svá bohatství,
přivlastnil si všechny jeho bědy.

Tot v pravdě tajemství nevýslovné
lásky, o němž Ježíš mluvil již dávno
před jeho uskutečněním. *Vzal na sebe
všecky naše mdloby, nesl tíhu našich*

bolestí.“ (J. LXIII. 4.) Těž sv. Pavel mluví o této výměně, již všechny naše hříchy obtížily nejčistší Srdce božského Beránka, zatím kdy přioděl nás svou dokonalou nevinností: „*Ten, jenž neznal hříchu, učiněn jest za nás hříchem, abychom se v něm stali spravedlností Boží.*“ (2. Kor. V. 21.)

Toto spojení lidstva s Bohočlověkem v jediném těle, jimž doplňuje se spojení přirozenosti božské s přirozeností lidskou v jedné esebě, jest v pravdě velikým tajemstvím; ale tajemství ke svou zářivou temnotou zjasňuje všechna ostatní tajemství a rozlévá nejskvělejší a nejtěšivější světlo po celém obzoru naší víry.

III.

A právě to skýtá dojemný a plodný předmět k rozjímání všem horlivým ctitelům božského Srdce, již za příkladem sv. Markéty Marie druží se k bolestné agonii ze Zeleného čtvrtku na Velký pátek.

A skutečně musíme zajíti si do Gethsémani, chceme-li vidět nejúchvatnější důkaz kajencství Srdce Ježíšova. Tu všechny hříchy světa, jichž odpovědnost vzal na sebe současně s naší přirceností, vystupují před ním ve svém nesčíslném množství a skličují Ho celou svou vahou. Zkusme aspoň přibližně je spočítat! Nemcžno! Kolik hříchů smrtelných páse se na celém světě v průběhu jediné hodiny? A kolik za den, měsíc, rok, celé století? Kolik po čtyřicet věků? Kolik bude jich ještě spácháno až do konce světa? Sám rozum andělský ustupuje před takým výčtem. Ale Ježíš počítá ty zločiny, vidí je jasně se všemi okolnostmi. A poněvadž On sám měří jejich nekonečnou tíhu, poněvadž On sám zná velebnost Božskou hříchem uraženou, proto důsledně On sám nenávidí hříchu tak, jak zasluhuje. A co je měrou této nenávisti? Jest jí energie, již Srdce Ježíšovo miluje Boží dobrotu, poněvadž

nenávisť zla je v úměrnosti s láskou k dobru, jež ono zlo chce zničit.

Srdce Ježíšovo s celou silou své lásky, již miluje Boha, zavrhuje urážku, způsobenou hříchem Jeho dobrotě. Ale marně; lnout k Němu ty nepravosti tak mocně, že tvoří s ním jedno jediné. Stal se hříchem. Všecky hříchy, jichž cd počátku světa bez ustání dopouští se lidstvo, jsou Mu přičítány. Zahaluji Ho jak roucho, jež svléci nemůže, vnikají jak olej až do samých kostí. Všechny ty příšerné zločiny, jež po dlouhé věky plní naši zem, vrhají se jak divoká zvíř na duši Božského Spasitele, a nemůže jejich zubům uniknout.

Zároveň však vystupuje proti Němu i spravedlnost Boží. Vzáť na sebe všechny naše viny, a proto spravedlivě nekonečná a hříchem uražená svatost Boží stíhá Ho s celou přísností. Nemůže tedy odmítnouti tento nezbytný důsledek svého spojení s lidstvem. Proto ani nepomýšlí jemu se vymknout. Prosi sice, by Otec vzdálil cd něho kalich našich nepravostí, jehož hořkost jest mu nekonečně nesnesitelnější než muky nejkrutší, ale zároveň svoluje vypítí jej až na dno.

IV.

Nehledejme proto jiného vysvětlení k zázračné agonii, k níž letopisy lidské bolesti nemají druhého příkladu: k onomu potu krvavému, jenž vylítl z žil Spasitele, smočil jeho roucho a potůčky stékal na zem. „*Factus est sudor ejus sicut guttae sanguinis decurrentis in terram.*“ (Luk. XXII. 44.)

Ty potůčky krve jsou konem lítosti Srdce Ježíšova. Jsouť výrazem dvojího citu, jenž zápasil v jeho Srdci: Jeho lásky k údům, již si přivlastnil naše hříchy, a jeho lásky k Otci, jež nad těmito hříchy vyvolala v jeho Srdci smrtelnou bolest a nenávist.

Hříchy ty — vizme dobře — jsou naše hříchy. Každý z těch, kterých

jsme se dopustili, měl svůj význačný úděl v krvavé agonii, tížil Srdce Ježíšovo a sklíčoval tak, že způsobil krvavý pot.

Tu krev, jež se vyřinula z jeho žil, Pán vzal nazpět při svém vzkříšení; jest to táž, kterou podává nám jako nápoj při hostině eucharistické. Na nás závisí tedy, když přistupujeme ke stolu Páně, bychom s ctí Srdce Ježíšova přivlastnili si i jeho kajenost.

To Božské Srdce dává se nám právě proto, by nám je udělilo. Jestli oslavené tělo nesnáší se již s bolestí nad hříchy, neoslabila se přece nijak ona bezmezna k nim nenávisť, jež v Gethsémani byla principem a měrou jeho bolesti. Spojením s námi ve sv. Eucharistii nabývá opět moci, již pozbyl svým vstupem do nebe: bolest, již sám nemůže již zakončit, cítí v nás. Je-li naše přijímání tím, čím býti má, jestli přijímajíc jeho tělo, přijímáme i jeho srdce, pak udělí nám i svou nenávisť ke hříchu, a bolest ta bude mít v našem srdci též účinek jako v jeho za dnů smrtelného života: bolest nad hříchy vlastními a nad hříchy našich bratří učiní z nás dokonale kajeníky.

V.

Taký jest ve skutečnosti onen dvojitý pokrm, jímž bez úkoje živí se praví služebníci nejsv. Srdce. Hledí oškloviti si hříchy a za ně se káti. Hledí tak je nenávidět, jak Spasitel sám je nenáviděl, a pocítiti bolest rovnou oné, již sám byl proniknut; a poněvadž toho nikdy nedocílí, nemohou nikdy myslit, že učinili dcsti. A skutečně kdo z křesťanů mohl by si lichotiti, že neměl viny v agonii Kristově? Cítil-li Ježíš tak hlubokou bolest nad hříchy všech lidí, i těch, kdo nikdy nenáleželi a nebudou dáležeti k jeho mystickému tělu, jak tím více bolely ho hříchy křesťanů, jeho údů? Zvláště ty si přivlastnil, zvláště

jich tíží cítil, jak by sám je spáchal. Hříchy jiných byly spíše jen rouchem, jímž se přiděl, aby tyto vnikly jak olej až do hlubin jeho podstaty.

Není-li tedy spravedlivě, bychom sdíleli tuto bolest Srdce Ježíšova? Bylo-li to nezbytno, aby s námi se specijl, chtěl-li za naše hříchy zadost učinit, poněvadž my sami nebyli jsme s to to vykonat, jak možno bez nespravedlivosti cdepřítí svou účast na tomto zadestučinění? Zde připustíme, máme-li jen trachu citu, by Srdce Ježíšovo za naše hříchy trpělo víc než my? Ta smrtelná bolest, ty děsné úzkosti, ten krvavý pot nedávající nám na srozuměnou více než všechny jiné důvody, jak těžké jsou naše hříchy? A ukazující nám, čím býti má naše litce, nepovzbudí nás vždy k novému úsilí, připodobnění se k božskému Kajeníku v Gethsémani? I kdybychom nikdy nedopustili se smrtelného hříchu, najdeme snadno v agonii Páně pohnutku k nejtrpčí litosti.

Či duše jest tak čistá, že nemůže si vytýkati nejedno zneužití milosti Boží, nejednu dobrovolnou nevěrnost? Zda ty nedokonalosti, ač samy sebou lehčí než hříchy nevěřících, poněvadž však vyšly ze srdce něžněji milovaného a více emilestněného, nebolely mnohem více nejsvětější Srdce Ježíšovo?

VI.

S tohoto právě jmenovaného hlediska musíme zvážiti jich pravou tíhu, bolest způsobená Srdci Ježíšovu musí býti měrou bolesti našeho srdce. Úvaha ta usnadní nám i porozumění oné heřké litosti, kterou světci oplakávali své chyby, jež v našich očích jsou jen nepatrnými nedokonalostmi.

Kromě toho však agonie Páně probudí v našem srdci ještě nenávisť k pekleskům dle zdání lehkým. Co by se s námi stalo, kdyby jich byl Spasitel nesmyl svou krví? Můžeme snad

Nový světec Jan Bosco,

narozený před 100 lety v italském městečku Murialdo,
největší vychovatel opuštěné mládeže, zakladatel řádu
Salesiánů a Dcer Panny Marie, Pomocnice křesťanů.
Prohlášen slavnostně svatým dne 1. dubna 1934.

Svatý Jene Bosco, buď vůdcem a ochráncem i dnešní
naší mládeže !

pochybovat, že oloupivše nás o množství aktuálních milostí, jichž pomocí naše slabost tolik potřebuje, nestrhly by nás zvolna ke hříchům těžkým? Kdo spočítá to množství, kdo uváží tíhu všech těch nepravostí, k nimž by nás svedly, kdyby nás od nich neuchránila kajinnost Srdce Ježíšova?

Tak láska Srdce Páně v litosti chyb vlastních připravila naši kajinnosti zdroj nevyčerpatelný; ale látku ještě bohatší poskytuje nám ve hříších druhých lidí.

Jestli významným znakem této pobožnosti lepší porozumění tajemství Vtělení Syna Božího, mocí jehož jsme s ním spojení a žijeme v něm, jak On žije v nás; tajemství pro něho právě tak bolestné jak pro nás slavné.

Nuže, jestli následkem tohoto spojení byla božská Hlava zavázána, přes všecku svou nekonečnou svatost přivlastniti si nepravosti svých údů, jest současně i každý křesťan zavázán káti se za hříchy svých bratří. Pociťuje-li Hlava všechny choroby svých údů, jak možno, by údové odepřeli soucitu na bolestech Hlavý? Spojení nezbytně musí býti vespolečné.

Kdy přeneseme se duchem do zahrady Olivetské, bychom se zúčastnili agonie Kristovy, neb kdy poklekáme před svatostánkem, bychom se prodchli city Srdce Ježíšova, nemůžeme rozdělovati hříchy, jež ve svém souhrnu byly příčinou smrtelného zápasu jeho a které ještě nyní jsou předmětem jeho oběti. Naše oddaná láska k božskému Srdci nedopustí, bychom litostí nad vlastními poklesky omezovali svou účast na jeho agonii a oběti: musíme si ošklivit, jak sám si ošklivil, všechny hříchy lidstva.

VII.

Nyní již tedy poznáváme předmět a míru kajinnosti každého křesťana. Nalezli jsme obě v nejsv. Srdci Ježíšově. Jak patrně, ten předmět jest nevyčerpatelný a míra jeho nezná

mezí. Jak o Ježíši Kristu, možno říci i o každém z jeho přátel: „*Tvůj zármutek jest veliký jak moře.*“ (Thren. II. 13.) Vztahuje se na všechny zločiny, jež od počátku světa urážely božskou Velebu, i na ty, které nyní se páší, i na ony, jež budou spáchány až do dne, kdy „*nepravost bude dovršena, a hřích pohlcen ve věčné propasti.*“ (Dan. IX. 12.)

Pravý přítel Ježíše Krista musí si, jak jeho božský Přítel, přivlastniti každou z těchto vin, prosit Boha za odpuštění, hledět smýti ji svými slzami a odčinití svými obětmi.

Jak smířiti se s myšlenkou, že od 19 věků Srdce Ježíšovo, přítomné ve všech svatostáncích, bez ustání se obětuje v obět smírnou za hříchy lidstva — a zatím lidé hromadí ustavičně nové a nové zločiny?

Jak možno lhotejně hledět na to nepravost devatenáctkrát stovkou? Jak nepocítit nutnosti smírné náhrady? Jak necítiti se sv. Pavlem puzei božské lásky: „*Láska Kristova pudí nás! Neb jestli Kristus za všechny se obětoval, nesmíme žiti sobě, ale Tomu, jenž za nás zemřel!*“ (II. Kor. V. 14.)

Tím způsobem spojí se v našem srdci, podobně jak v Srdci Ježíšově, účinná kajinnost s účinnou láskou a horlivostí, a zásluhou těchto spojených ctností uspišíme vyvrácení tyranství hříchu a příchod království Božího na zemi.

Příběh.

„Jednou v pátek,“ vypravuje ctihodný kněz, „byl jsem volán k nemocnému. Zastal jsem chudého, asi čtyřicetiletého muže na lůžku. Od 18 měsíců ležel ochromen; jak Ježíš na kříži, spočíval i on na otevřených ranách. Kromě toho byl zcela opuštěn; jediná dvacetiletá dcera musila po celý den pracovat, by vydělala na chléb.“

Snadno jsme se spřátelili; mně překvapovala zvláště jeho klidná mysl v tak těžkém a trapném položení.

„Jak můžete si zachovati taký duševní klid uprostřed tolika utrpení a strádání?“ tázal jsem se ho s obdivem. „Račte otevřítí dveře,“ řekl mi (zavřel jsem dveře komůrky, chtěje ho vyzpovídati), a „uvidíte, odkud čerpám útěchu.“

Otevřel jsem. Na protější stěně visely dva krásné obrazy Srdce Pána Ježíše a Panny Marie. „Vizte, Otče, odkud mi přýští velká útěcha. Nemohu-li již dále, zadívám se brzy na

obraz Srdce Páně, brzy na obraz Srdce Panny Marie. „Trpěli víc než já,“ pomyslím si, „a byli nevinní. A co jsi ty, ne-li jen ubohý hříšník?“ Myšlenka ta mne velmi potěší a mi ulehčí.“

Hluboce pohnut a povzbuzen vyšel jsem z prostiického příbytku. Poslal jsem tam milosrdnou sestru, by chudáa ošetřovala, aby mu nic nescházelo. Poslední svaté svátosti přijal s city nejhlubší zbožnosti. Za dva dni zemřel volaje: „Vizte, mé lůžko je poseto překrásnými květy! Hleďte, Maria sestupuje s nebe! Přichází si pro mne...“

H. W.

Marie Tesařova:

Přišlo jaro.

Přišlo jaro, přišlo zase,
s ním nám přišel jarní ples,
všecko vůkol usmívá se,
voní louka, voní les.

Sněženek běl z trávy svítí,
brouček leze z úkrytu,
již se budí jarní kvítí
v smaragdovém pažitě.

A to srdce v každé hrudi
vstává hřichu ze spánku,
jaro lásky ctnosti budí
v prvním slunka červánku.

Ježíš čeká. Duše spěchá
k svátostnému spojení,
starosti a bídě nechá
u bran svého vzkříšení.

Jaro přišlo — jara slasti
na srdce ti zabuší,
nenechej se, synu, másti,
chystej jaro pro duši.

Tajemné zjevení v Beauraingu.

Poslední dobou celá Belgie jest vzrušena. V Beauraingu v belgických Ardenách ve školní zahradě Sester „křesťanského učení“ zjevuje se čtyřem malým děvčátkům a malému hošíkovi překrásná Paní. Prvně ukázala se jim 29. listopadu v půl sedmé večer; od té doby v touž hodinu již několikráte. Výpovědi dítek znějí obdivuhodně souhlasně. Vidí překrásnou Paní v běloskvoucím oděvu s modravým odbleskem, dlouhé roucho zakrývá úplně nohy, ruce jsou sepjaty; s pravého ramě visí růženec. Hlava ozářena skvoucími paprsky. Na otázku, kdo jest, odpověděla: „Jsem Panna Neposkvrněná.“ Zjevení ke konci rozvírá sepyté ruce a mizí. Nyní navečer čeká na zjevení tisíce osob, jež zbožně se modlí s dětmi růženec. Při zjevení mlknou dítky, a přítomných zmocňuje se hluboké pohnutí. Sestry však málokoho vpuštějí do zahrady samé. Nedávno smělo tam vejiti patnáct lékařů, kteří ztvrдили normální stav dítek.

Ve Španělsk bídíci hledí ještě tu a tam pálit kláštery a kostely. Ale zřejmé a patrné jest mocné probuzení katolických sil. Organisuji se a modlí. Katolický tisk, používaje poměrné zatím svobody, hledí hnutí řídit.

Zatím však nové porážky: konfiskace statků darovaných věřícími Církvi. V únoru byl projednáván zákon o řeholních kongregacích. Vláda prověděla nejkřiklavější nespravedlnosti.

Slza sv. Vincence z Pauly.

Jednou dověděl se světec, že skvělý ples připravuje se na dvoře Anny Rakouské, zbožné matky Ludvíka

XIV.; poněvadž byl jejím rádcem, měl ke dvoru volný přístup.

Chvilí zamyslel se nad královnou, jež obětuje tolik peněz, aby se zalíbila několika marnivým lidem, a potom vzpomněl si na ubohé nalezené děti, jež dojista zahynou, nepomůže-li účinná a vytrvalá láska křesťanská.

Bez váhání vchází do paláce, přímo do komnat královniných — tak jak jest — ve svém chudičkém rouchu ten bělovlasý kmet.

„Veličenstvo,“ oslovuje královnou, „chystáte se na ples. A já též chci připravit ples ubohým ptáčkům, kteří umírají hladem ve svém hnízdečku. Jsou to mé nalezené děti. A mé ruce jsou prázdné. Však dobře je chudásovi u vás, která nikdy neodmítáte pomoci.“

Před několika dny mnoho hluku nadělala s: hůze v městě, k níž světec přinesl drobná nemluvnata, zahalená v hadrech, a řekl: „Milostivé dámy, chcete, by zahynuly ty děti? Odpovězte!“

A hle, téže chvíle házely přítomné dámy své šperky k nohám prostředníka těch, kteří mluviti mohli pouze slzami.

Velká duše královny Anny porozuměla tiché prosbě. Pohlédla na sebe a zarděla se. Strhla drahocennou perlovou čelenku s hlavy i náramky a vložila vše do rukou chudičkého kněze.

„Co činíte, Veličenstvo?“ zvolala dvorní dáma. „Ty skvostné perly. Váš účes v nepořádku! Jak to napravíme?“

Ale královna klidně vytáhla z kytice před ní stojící překrásnou růži a připjávši ji do vlasů, řekla s úsměvem: „Myslíte, že tato růže není hezká? Nevyrovná se broušeným kamenům?“

Potom spatřivši třpytící se slzu v oku světce, zvolala: „Co jsou všechny ty krásné perly u porovnání s jedinou slzou v oku P. Vincence?“

Způsoby pozdravu.

Způsoby ty jsou různé podle různých národů co do výrazu i pohybu.

Máme krásný katolický pozdrav: „Pochválen buď Ježíš Kristus. Až na věky věkův. Amen.“

Ve Španělech říkají: „Ave Maria purissima!“ Odpověď: „Sin pecado concebida.“ „Zdrávas Maria nejčistší!“ „Bez hříchu počatá.“

V některých katolických domech a závodech obvyklé telefonické „halo“ zastupují slovy: „Ave Maria!“

U Řeků a Rusů velkonoční pozdrav zní: „Christos anasti.“ Kristus vstal z mrtvých.“

V zemích arabských pozdravují se: „Salem alejkum!“ „Buď spása tobě.“

V Turecku: „Dobré jitro!“ „Dobrý večer!“ „Sabahlar hair olsun!“ — „Akchamlar hair olsun!“

Na východě mniši a kněží líbají si ramena.

Obyvatelé západu smekají klobouk. Na východě pozvednou ruku a dotknou se srdce, úst a čela.

U Tibetanů uctivý pozdrav záleží ze tří věcí: sklonit hlavu, poškrábat se za uchem a vypláznouti jazyk.

Křest sultánův.

Misijní list Bílých Otců vypravuje zajímavou událost:

Den 15. dubna 1933 — Bílá sobota — zůstane nezapomenutelným v dějinách vikariátu Tanganjika. Dne tohoto Gwasa, sultán Uhajský, s manželkou a se starší dcerou přijali sv. křest. Mladší dceruška byla již dříve pokřtěna, když za těžké nemoci oetla se v nebezpečí života. Zpráva ta vzbudila úžas Vasvahaliů, našich moslemských sousedů. „Aj,“ řekli, „sultán Uhajský přijme křest! Komisař provinciální přijde osobně na ten obřad a bude kmotrem.“

V úterý svatého týdne přijel sultán s rodinou do Ujiji. Miluje prostotu a proto nechtěl žádného průvodu. Ubytoval se v bývalé německé tvrzí, v bezprostředním sousedství našich školních budov.

Sv. obřad vykonal se na Bílou sobotu v seminářské kapli. Sám Msgre vikář apoštolský udělil křest našim třem katechumenům. Sultán obdržel jméno Jusufa; jeho manželka jméno Alžběty a starší dcera Terezie. Při mši svaté, jež potom následovala, byla účast tak velká, že musili postaviti oltář do hlavního vchodu našeho semináře. Noví křesťané s velkou zbožností přijali Tělo Páně. Za jejich dikčičinění udělil P. Superior dodatečně křestní obřady malé Marii.

Po mši svaté sultán s celou rodinou odebral se k apoštolskému vikáři Msgru Birraux i k panu komisaři Bagshawé, by jim poděkoval. Naši žáci vyslovili jim své blahopřání a jim na počtu provedli národní tance.

Sultán si přál, aby všichni s ním se mohli těšit, proto daroval tři býky: prvního žákům naší školy, druhého naši nemocnici a třetího svým poddaným, kteří přišli na slavnost.

V pondělí velkonoční přijal v domácnosti kapli apoštolského vikáře svátost manželství.

Dětský desátek růžencový.

V r. 1900. vesnice M., čítající 280 obyvatel, náležela k nejlhostejnějším farnostem. Na nedělní mši přicházelo pár osob. Povinnost velkonoční ko-nalo asi dvanácte žen a jediný muž. Dostati děti k prvnímu sv. přijímání bylo nesmírně obtížno. Nedbali o to.

Zmíněného roku přijela tam na prázdniny zbožná Pařížanka. Zelela, že Pán Ježíš po celý den jest opuštěn ve svatostánku a proto přicházela častěji Ho navštívit — náhradou za lhostejnost a hlad druhých. Obvyčejně s růžencem v ruce klečela před svátostánkem.

„Jednoho dne,“ vypravuje, přicházím ke kostelu ve chvíli, kdy děti vycházely ze školy. Sotva jsem vešla, objevila se v kostelních dveřích dětská hlavička, potom druhá a třetí. I vyzvala jsem malé zvědavce, aby se mnou poklekly před svatostánkem a pomodlily se Zdrávas Maria. Učinily to ochotně. Nazítří o téže hodině šla jsem opět navštívit Pána Ježíše a úmyslně nechala dveře pootevřené. Celá řada dětí se přihnala a pomodlila se se mnou Zdrávasek. Třetího dne přišly všechny školní děti. Místo jediného Zdrávas pomodlily jsme se desátek růžencový. Záhy dilo uspořádáno. V M. zaveden dětský růžencový desátek. Osada se změnila k nepoznání.

O tom dověděli se Otcové Redemptoristé. I zaváděli to dilo všude. Množství farností dalo své děti zapstati v centrále: Paříž VI., ulice Universitní č. 5. Dilo překročilo hranice a rozšířilo se i po zemích misijních. Ach, co nevymohou modlitby dětí! Ostatně děti jsou výtečnými apčstoly.

Malý příklad:

Tři malí hošici chudě oděni vcházejí do kostela sv. Jana. Klekají u oltáře Matky Boží. Jistá horlitelka, která se tam modlila před nejsv. Svátostí, přiblížila se k nejstaršímu. „Chodiš na náboženství?“ ptá se ho tiše. „Ne.“ „Snad maminka nechce?“ „Ona by chtěla, ale tatínek nechce.“ „Umíš se modlit?“ „Umím jedinou modlitbu: Zdrávas Maria.“ „Kdo tě ji naučil? Snad maminka?“ „Ach, ne, tatínek by se s ní vyvadil.“ „Kdo tedy?“ „Ferda.“

Ferda náležel k hloučku dětí, jež denně přicházely pomodlit se s onou horlitelkou desátek růžencový. Nazítří horlitelka ptá se Ferdy, jak se jmenuje ten hošík, kterého naučil Zdrávas Maria? Ferda je na rozpácích. Nemůže povědět, poněvadž naučil modlit se Zdrávas Maria *všecky své malé spolužáky*.

„V mé ubohé farnosti,“ píše P. Thieulle 5. října 1933, „bývalo na velké svátky jen dvanáct sv. přijímání; po sedmi letech víc než čtyřicet. Výsledek ten děkuji dětskému růženci; denně bral jsem s sebou do kostela na růžencový desátek svých deset hochů z hodin katechismu. Díky za to Matičce Boží!“

„Má farnost byla dosti zanedbána, píše P. Gibot 26. srpna 1933. „V únoru dával tu misie P. B., který denně bral děti do kostela, by se tam s nimi pomodlil růžencový desátek. Chodily rády. Po ukončení misii obával jsem se, že zápal pohasne. Ale nikoli. Za vedení obětavé horlitelky přicházelo denně 40—50 dětí. Některé modlí se ho i doma. Díky jich modlitbám, udržuje se ovoce svatých misii.“

Povolání.

Jsem jist, že nejedno povolání se ztrácí pro nedostatek vnějšího povzbuzení, jež by je přivedlo k sebevědomí. Nesmíme mysliti, že povolání jest výrazný hlas Boží, jenž klepá na dveře našeho svědomí a volá třikráte: „Samueli! Samueli!“ na kterýž hlas odpovídáme ihned: „Zde jsem, Pane!“

Ctihodný P. Chevrier již měl čtrnácte let a ještě mu ani nenapadlo, že by se mohl stát knězem. A přece to bylo omilostněné dítě: jednou při pozdvihování spatřil nad kalichem zářící kouli — a nebyl udiven; první svaté přijímání vykonal s andělskou zbožností; denně vstával velmi časně, aby již v pět hodin byl v kostele a mohl ministrovat při mši svaté; Bůh vedl ho všemi těmito milostmi, aby z něho učinil světce a divotvůrce.

A přece nikdy myšlenka na kněžství nepřišla mu vůbec na mysl. Toužil vždy Bohu a duším se obětovat, ale nevěděl jak. Teprv když jednoho dne otázal se ho pan kaplan, zda by nechtěl se stát knězem, náhle

prosté to slovo ukázalo jasně jeho povolání.

Když po letech se ho někdo dotazoval, kdy zatoužil státi se knězem, odpovídal: „Nevím určitě; ale když po prvé pan kaplan mluvil mi o kněžství, pocítil jsem velkou radost.“

Následujeme s odvahou příkladu pana kaplana od sv. Františka!

Msgre. Lavallée.

S oltářem na vrcholek Alp sloužiti mši za mír národů.

Loňského roku byl podniknut ojedinelý výstup na nejvyšší evropskou horu Mont Blanc. Osmnáct francouzských skautů ve věku 10 až 17 roků vydalo se pod vedením Abbého Paulina — aby prvně v dějinách lidstva byli přítomni sloužení mše na hoře vysoké 4807 metrů. Chlapci, kteří studují v Juilly, vydali se nejprve do Chamonix v Savojských Alpách, odkud se dali na cestu do chaty v Paprionu. Nesli s sebou skládací oltář, kněžské roucho a mnoho kostelních věcí, což nebylo lehkou věcí. — Výprava přešla pověstný ledovec zvaný Bionanassav a dostala se do chaty Tete-Rouse, která leží už ve výši 3165 metrů. Odtud začalo nejobtížnější stoupání. Cesta k vrcholku Mont Blanku vedla výpravu kolem propasti, hluboké 700 metrů. Hochů se zmocňovala únava. Někteří z nich nesli batohy ve váze mnoha kilogramů. — Výprava se proto musila dostat za každou cenu aspoň k Valottovu útulku, kde kynula naděje na zotavení. Zde ve výši 4300 m musili přenocovat, poněvadž nastala noc a další pochod byl vyloučen. Výprava trpěla velikou žízni. Chata je vlastně pouhý dřevěný kryt, zcela prostě zařízený, jak v podobné výši je myslitelné. Druhý den ráno byl zdolán poslední kus cesty. V osm hodin dorazila výprava na vrcholek hory. — Skauti na vrcholku Mont Blanku rozevřeli přenosný oltář a abbé Paulin vzal kněžské roucho. Toliko černé brýle si po

prudké slunce musil ponechat z turistické výzbroje. Dva skauti ministrovali. Zůstali ve svých kožších, které si vypůjčili v útulku v Tete-Rouse a tak byla sloužena tato zvláštní mše svatá ve výši 4807 metrů, v oblasti pod oblaky — nebi blíž. Pro smýšlení francouzského národa je příznačné, že abbé Paulin zahájil svůj posvátný úkon úvodem: „Sloužíme tuto svatou mši pro světový mír!“ — Chlapci po dokončení mše svaté sestoupili hladce dolů, kde byli očekáváni svými rodiči. Byla to první mše svatá, sloužená v těchto výšinách, a zároveň první hromadná výprava na Mont Blanc, který až do nedávna sloužil jen malým turistickým skupinám.

Svatořečení Dona Bosca slavností nepopsatelné krásy.

Asi 300.000 osob, z nichž polovina poutníků a turistů z ciziny, zúčastnilo se na Hod Boží velikonoční dne 1. dubna 1934 dopoledne na náměstí sv. Petra nebo uvnitř basiliky sv. Petra nádherných ceremonií kanonisace Dona Bosca. Již od časného rána za neobyčejně příznivého počasí a úplně jasného nebe počalo se náměstí plnit nepřehlednými davy a brzy také velechrám sv. Petra byl naplněn věřícími. Skvělé procesi pontifikální defilovalo tentokrát po prvé za ceremonii Milostivého léta přes náměstí Bronzového portálu kolem schodiště basiliky sv. Petra až do jejího středu, načež počalo vcházeti do basiliky hlavním vchodem. Za průvodu byl Svatý Otec předmětem nadšených ovací, které se obnovily v okamžiku, kdy papež byl nesen do chrámu. Kanonisačních ceremonií se zúčastnili: italský korunní princ, královští manželé siamští, princové němečtí, rakouští a španělští, členové rodiny papežovy, potomci sv. Dona Bosco, diplomatický sbor, předseda senátu, předseda italské Akademie věd a umění, zástupci fašistické strany, římská šlechta a patricijská

rody, jakož i velké množství vynikajících osobností. Poté přistoupil Sv. Otec k sanktificační ceremonii Dona Bosca. Po korunovaci sloužil pontifikální mši, za níž po prvé byly provedeny pěveckým sborem Sixtinské kaple mše sv. a Te Deum, složené zvláště k této příležitosti italským akademikem Perosim. Pak odebral se Svatý Otec na vnější logii basiliky sv. Petra, odkud udělil papežské pozhánání urbi et orbi. Přesto, že ke konci ceremonii počalo pršet, přijalo množství, vyplňující náměstí sv. Petra, papežské pozhánání kleče, načež uspořádalo papežovi neutuchající ovace. Ježto velký počet návštěvníků nemohl naléztí místa v římských hotelích, které již byly úplně obsazeny, bylo třeba

umístiti je v předměstí. Počasí bylo spíše nejisté, avšak teplota jarní a příznivá pobytu cizinců. Ježto basilika sv. Petra nemohla pojmuti celé množství věřících, zůstala většina poutníků před katedrálou na náměstí sv. Petra, kde byla přítomna pozhánání, které udělil Sv. Otec z vnější lože basiliky urbi et orbi. Dopoledne naplnilo několik set tisíc osob do posledního místečka náměstí Sv. Petra, zatím co v basilice sv. Petra sloužili pontifikální mši, komponovanou pro Milostivý rok italským akademikem Lorenzo Perosim. — Mezi cizími poutníky byla také výprava Čechoslováků. Církevní oslavy velikonoční počínaly výjimečně již o 8. hod. ráno v basilice sv. Petra a pokračovaly až do 15 hodin. Kv. I.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všelike úmysly a myšlenky, žádosti, všelike skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kur. brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, z a p e v n o u d ů v ě r u k M a t e e B o ž í a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876).

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrile a Metode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Budiž čest a chvála Marii Panně!

Úmysl v červnu 1934: Nasledování nejsv. Srdce Páně.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V květnu: Maria, Matka Boží — matkou naší.

(Ustanoven a žehnán Jeho Svatostí, papežem.)

1. Ú. Sv. Filipa a Jakuba, apošt. P. (62). — Mariánské pobožnosti. Horliví kazatelé. Hojní kajícníci. Bratrstva růž. Dar bázně Boží.
2. St. Sv. Zigmunda, kn. m. — Hojná návštěva pobož. máj. Vroucí úcta k Marii P. v naší republice. Duch křesť. v životě našem. Naši vojini.
3. Č. Nalezení sv. Kříže (326). — Sv. kříži, tebe ctíme. Pronásledování křesťanů ve Španělsku, v Mexiku a na Rusi. Katolici v Palestině. Kněží.
4. P. Sv. Floriána, m. (297). Sv. Moniky, vd. (387). — Pobožnost k bož. Srdci P. Odvrácení neštěstí. Křesť. matky a vdovy. Dar modlitby. Obrácení hříšníků.
5. S. Sv. Pia V., pap. (1572). — Sv. Otec Pius XI. Vítězství Církve sv. Katolici v Číně a Japonsku. Smíření národů. Apoštolát modlitby. Kněz.
6. Neděle V. po Velik. Sv. Jana, ap. P. (95). — Trpělivost v pronásledování. Vyslyšení našich prosb. Obrácení Anglie na viru katol. Bohoslovci.
7. P. Sv. Stanislava, bisk. m. (1079). — Naši velepastýři. Apoštolát modlitby. Ženské kláštery. Jednota mezi Slovany. Katol. školy. Dar bázně Boží.
8. Ú. Zjevení se sv. Michala, arch. (490). — Spolek pro sv. Otce a Církev sv. Úcta sv. andělů. Smíření rozved. manželů. Katol. misie a dobrodinci.
9. St. Sv. Řehoře. Naz. bisk. a uč. Círk. (391). — Sjednocení Řeků s Církví řím. Církev sv. na východě. Povznesení mravnosti. Studující.
10. Č. Nanebevstoupení Páně. — Touha po nebi. Příklad království Tvé. Povolání ke stavu duchov. Hledíme král. Božího a spravedlnosti jeho.
11. P. Sv. Mamerta, bisk. (477). Odvrácení přírodní pohromy. Požehnání úrody zemské. Vyslyšení prosb našich. Duše v očistci. † příbuzní.
12. S. Sv. Pankráce a spol. (304). — Statečnost ve víře. Dar zdraví. Zbožnost v rodinách. Odvrácení války a drahoty. Omladina katol.
13. Neděle VI. po Velik. Sv. Serváce, bisk. (384). — Zachování úrody zem. Setrvání v dobrém. Povolání k životu řehol. Náprava poměrů.
14. P. Sv. Bonifáce, m. (307). — Obnova křesť. života. Vzbuzování dobrého úmyslu. Dobrodinci katol. misii. Spolek šíření víry. † spolubratři.
15. Ú. Sv. Isidora, rol. (1130). — Požehnání polním pracím. Záchrana mládeže. Katol. zemědělci. Odvrácení hosp. krise. Katolici na Rusi. † kněží.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII, S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.) — Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za pevnou důvěru k Matce Boží a naší a za všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlime-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.) — Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.) — Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů bož. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolů: Budiž čest a chvála Marii Panně!

Úmysl v červnu 1934: **Následování nejsv. Srdce Páně.**

16. St. Sv. Jana Nep. muž. (1383). — Úcta sv. patrona vlasti naší. Horliví zpo-
vědníci. Bohoslovci. Za umírající bez sv. svátostí. Dělnictvo.
17. Č. Sv. Paschala Bayl. řeh. (1592). — Touha po sv. přijímání. Úcta nejsv.
Svátosti. Poznání života svatých. Obrácení protestantů v misiích.
18. P. Sv. Venancia, muž. (250). — Ošklivost a lítost nad hříchem. Příprava ku sv.
břimování. Láska k duch. životu. Zdar misiím v Číně.
19. S. Sv. Petra Celest., pap. (1296). — Pohrdání slávou světskou. Břimovanci.
Dar pobežnosti i bázně B. Obrácení buddhistů v Indii.
20. Neděle. Hod Boží svatodušní. Přijď, ó Duše přesvatý. Za dary
Ducha sv. Život podle sv. víry. Za rozmnožení misionářů a pomoc.
21. P. Pondělí svatodušní. — Břimovanci. Dar svornosti. Kmotrové břimo-
vanců. Pevná důvěra v nejsv. Srdce P. Za odvrácení neštěstí.
22. Ú. Sv. Julie, p. (439). — Duch. cvičení dívek. Kongregace Těšilelek. Pečlivé
očišťování duše. Za katol. semináře v misiích. † rodiče.
23. St. Sv. Ondřeje Bobel. ř. m. (1657). — Suché dny. Zachování postu. Časté vzý-
vání Duchu sv. Spása Ruska a jeho mládeže. Katolická akce.
24. Č. Panny Marie, pomocnice křesť. — Pevná důvěra k Marii P. Obrácení hříšníků
a bludařů. Pokoj a spravednost mezi národy.
25. P. Sv. Řehoře VII., pap. (1085). — Suché dny. Zachování postu. Návrat odpad-
lých kněží. Nebezpečí bolševictví. Svěcení nedělí a svátků.
26. S. Sv. Filipa Ner. vyzn. (1595). — Suché dny. Zachování postu. Obětavost
věřících pro potřeby chrámu P. Spolek sv. Dětství. Spolek katol. stud.
27. Neděle I. po sv. Duchu. Nejsv. Trojice Boží. Obnova slibu
křestního. Zbuzné vychování dítek. Apoštolát sv. C. M. Dobrodinci chrámu P.
28. P. Sv. Vítěma, řeh. (812). — Dersť řádu bened. Za dary Duchu sv. Obnova
řehol. ducha. Katol. učitelé. Podpora katol. misií. † rodiče.
29. Ú. Sv. Maximina, bisk. (394). — Duen pravé lásky. Představení řeholů. Čtení duch.
knih. Šíření katol. tisku. Přehánání pracím.
30. St. Sv. Gerlaka, ř. přém. (1689). Řád přém. a Jednota duchovenstva. Časté
sv. přijímání. Náhrada P. Ježíši za učiněné urážky. † dobrodinci.
31. Č. Sv. Anděly Mer., zakl. ř. (1540). Šíření úcty bož. Srdce P. Živí a † členové
bratrstva bož. Srdce P. a Apoštolát modlitby. Naše prosby.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi
nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši
zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani
sebe menší částky jeho nevyjimám(e), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a
neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti,
všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr.
Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.) — Obzvláště Ti je obětuji
za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za pevnou důvěru k Matce
Boží a naší a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento
den členům Apoštolátu modlitby. Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského
Srdce našeho svatého Otce Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši
a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a)
více a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to
denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů bož. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní
jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny
národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni
a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Budiž čest a chvála Marii Panně!

Úmysl v červnu 1934: **Následování nejsv. Srdce Páně.**

K UCTĚNÍ SLAVNÉ PAMÁTKY

našeho velikého spisovatele-kritika, buditele moravského lidu

VÁCLAVA KOSMÁKA

SNÍŽILI jsme CENY jeho SEBRANÝCH SPISŮ:

Díl I.	<i>Fouňa, svobodný pán z Nadutína.</i>	Str. 508	z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl II.	<i>Na lehčím chlebě.</i>	Str. 565	- - - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl III.	<i>Pošetilci. — Lidský zvěřinec.</i>	Str. 576	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl IV.	<i>Kukátko.</i>	Str. 570	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl V.	<i>Povídky. (Cestopisné obrázky.)</i>	Str. 668	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl VI.	<i>Kukátko.</i>	Str. 402	- - - - - z Kč 15.—	na Kč 10.—
Díl VII.	<i>Chrt.</i>	Str. 514	- - - - - z Kč 18.—	na Kč 12.—
Díl VIII.	<i>Ztracená.</i>	Str. 376	- - - - - z Kč 14.—	na Kč 8.—
Díl IX.	<i>Kukátko.</i>	Str. 432	- - - - - z Kč 16.—	na Kč 10.—
Díl X.	<i>Povídky.</i>	Str. 452	- - - - - z Kč 16.—	na Kč 10.—
Díl XI.	<i>Myslivec Anton a jiné povídky.</i>	Str. 536	- - - - - z Kč 19.—	na Kč 12.—
Díl XII.	<i>Eugenie.</i>	Str. 404	- - - - - z Kč 15.—	na Kč 10.—
Díl XIII.	<i>Ženit se či neženit?</i>	Str. 516	- - - - - z Kč 18.—	na Kč 12.—
Díl XIV.	<i>Potkalo ji štěstí.</i>	Str. 484	- - - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl XV.	<i>Boží mlýny. Z odvčkých bojů myslivců s pytláky, práva s násilím.</i>	Str. 611	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XVI.	<i>Kukátko.</i>	Str. 514	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XVII.	<i>Radostné cestování.</i>	Str. 592.	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XVIII.	<i>Básně a řeči.</i>	Str. 402	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XIX.	<i>Životopis Václava Kosmáka. Z pera Dra Pavla Vychodila.</i>	Str. 656	- - - - - z Kč 16.—	na Kč 10.—
Díl XX.	<i>Kukátko.</i>	Str. 494	- - - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl XXI.	<i>Otrávená růže.</i>	Str. 478	- - - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—

ÚPLNÉ DÍLO — 21 svazků — - - - - z Kč 316.— na Kč 200.—

brož., v á z á n o ve vkusné plátěné vazbě se zlatými nápisy o Kč 9.—
za svazek více, úplné dílo Kč 389.—, v poloplátěné více o Kč 6.—
jednotlivě, v celku za Kč 326.—, v pevné knihovní vazbě bez nápisů
o Kč 5.— za svazek více, 21 svazků již z a Kč 305.—.

DODÁME NA MĚSÍČNÍ SPLÁTKY PO Kč 20.—, 30.— až Kč 50.—, DLE
FINANČNÍCH MOŽNOSTÍ.

TAK UMOŽNÍME VŠEM VRSTVÁM NAŠEHO LIDU ČETBU DÍLA bezvadně
výchovného, vzácného po stránce literární a cenného v úpravě.

KOSMÁKŮV ODKAZ DO VŠECH KNIHOVEN!

Buditelská a literární činnost Václava Kosmáka našla brzy učenlivého a horlivého žáka i následovníka v knězi Fr. K. Křenovi (František Zgoda). Naše Haná, kde Fr. K. Křen řadu let na různých farech působil, vděčí svému hanáckému „bardovi“ téměř za národopisnou historii. Povídky a črty Křenovy, kde humorným způsobem dovedl vykreslit typickou postavu hanáckého „stréčka“, v mnohém podobají se Kosmákově kukátkům.

ZAŘAĎTE VEDLE SPISŮ VÁCLAVA KOSMÁKA TĚŽ

SPISY FR. K. KŘENA DO SVÉ KNIHOVNY:

Díl I.	<i>Z hanáckých gruntů a mlýnů.</i> Str. 334	místo Kč 12.—	pouze Kč 8.—
Díl II.	<i>Veselé hanácké příběhy.</i> Str. 320	místo Kč 11.—	pouze Kč 8.—
Díl III.	<i>Pod hanáckým nebem.</i> Str. 320	- - místo Kč 11.—	pouze Kč 8.—
Díl IV.	<i>Příhody hanáckých strýčků.</i> Str. 350	místo Kč 13.—	pouze Kč 8.—
Díl V.	<i>Strýčkovy rozumy.</i> Str. 348	- - místo Kč 13.—	pouze Kč 8.—
Díl VI.	<i>Z hanáckých rodin.</i> Str. 320	- - místo Kč 11.—	pouze Kč 8.—
Díl VII.	<i>Z kraje hanáckých palem.</i> Str. 344	místo Kč 13.—	pouze Kč 8.—
Díl VIII.	<i>Na té naší Haně.</i> Str. 352	- - místo Kč 13.—	pouze Kč 8.—
Díl IX.	<i>Z niv Ječmínkových.</i> Str. 360	- - místo Kč 13.50	pouze Kč 8.—
Díl X.	<i>Obrázky k desateru.</i> Str. 372	- - místo Kč 14.—	pouze Kč 10.—
Díl XI.	<i>Obrázky ze života.</i> Str. 340	- - místo Kč 12.50	pouze Kč 8.—
Díl XII.	<i>Rozmysli si, Mařenko, rozmysli.</i> S. 356	místo Kč 13.50	pouze Kč 8.—
Díl XIII.	<i>Do světa.</i> Str. 396	- - - - místo Kč 15.—	pouze Kč 10.—
Díl XIV.	<i>Vážně i žertem.</i> Str. 332	- - - - místo Kč 12.—	pouze Kč 8.—
Díl XV.	<i>Životopis Fr. K. Křena.</i> Str. 104.	místo Kč 6.—	pouze Kč 4.—

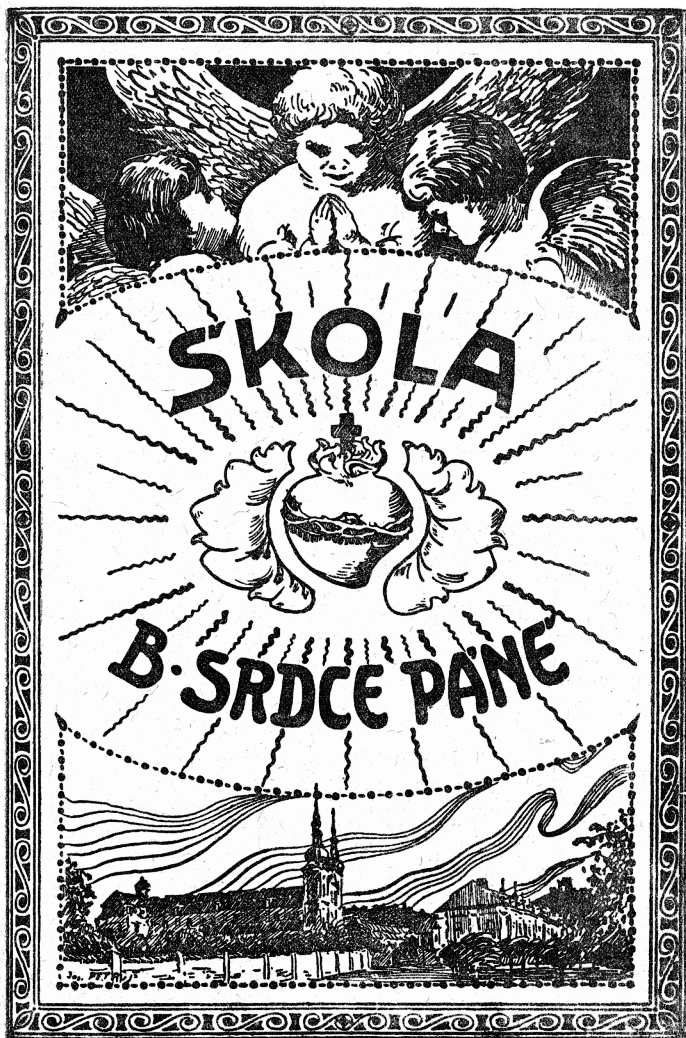
Ú P L N Ě D Í L O — 15 s v a z k ů — místo Kč 183.50 pouze Kč 120.—
brožováno, v á z á n o ve vkusné plátěné vazbě se zlatými nápisy
o Kč 8.— za svazek více, úplné dílo Kč 240.—, v poloplátně o Kč 5.50
více jednotlivě, v souboru za Kč 202.50, v pevné knihovní vazbě bez
nápisů o Kč 4.50 za svazek více, 15 svazků Kč 187.50.

SNÍŽILI JSME PODSTATNĚ CENY děl našich dvou lidových spisovatelů,
abychom umožnili největší rozšíření jejich literární tvorby, plné
poesie moravského venkova, a tím zdůraznili výchovný význam nesmrtel-
ného odkazu našich obou kněží-buditelů 70.—80. let minulého století.

NA MĚSÍČNÍ SPLÁTKY PO Kč 20.—, 30.— a 50.—.

OBECNÍ, SPOLKOVÉ I SOUKROMÉ KNIHOVNY NAJDOU V TĚCHTO SPISECH VHODNÉHO DOPLNĚNÍ.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna v Brně. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.
Dle výnosu Ředitelství pošt a telegrafů v Brně, čís. 44.382/VI. ze dne 3./6. 1922 je povoleno používání známek
novinových pro časopis: „Škola Božského Srdce Páně“.

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.

Pořádá P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 Kč.

Jednotlivá čísla prodávají se po Kč 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

Obsah :

Následování nejsvětějšího Srdce Ježíšova. — (Hlavní úmysl.) — Ježíš, příklad duchovního milosrdenství. — Srdce Ježíšovo kopím probodené. — Pán Ježíš, příklad tělesného milosrdenství. Svátý Alois. (Obrázek.) — Srdce Pána Ježíše. (Báseň.) — V poli. (Báseň.) — I u nás jsou duše milující vroucně Srdce Pána Ježíše. — Drobné zprávy ze života katolického. — Obětování denního úmyslu.

KATOLÍKŮM BRNĚNSKÉ DIECÉSE!

EICHLERŮV KANCIONÁLEK

CESTA K VĚČNÉ SPÁSE

VDÁNÍ PRO ŠKOLY OBECNĚ BEZ NOT

PŘÍLEŽITOSTNÁ KOUPE!

TISKNUTO NA KRÁSNÉM JAPANSKÉM PAPIŘE,
VÁZÁNO V KŮŽI BARVY TŘEŠNOVÉ NEB ČERNÉ
V PĚKNÉM POUZDŘE - NEJVHODNĚJŠÍ DÁREK
NAŠÍ MLÁDEŽI K SV. BIŘMOVÁNÍ A KE KAŽDÉ
PŘÍLEŽITOSTI!

CENA POUZE Kč 40.—

OBJEDNEJTE V NAKLADATELSTVÍ

**OBČANSKÉ TISKÁRNY V BRNĚ,
STAROBRNĚNSKÁ UL. 19-21.**

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVIII.

BRNO, ČERVEN 1934.

ČÍSLO 6.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Následování nejsv. Srdce Ježíšova.

Hlavní úmysl.

Zlatá jsou slova Páně, jimiž vyzývá nás všechny k následování nejsv. Srdce svého. Právě Pán: Příklad zajisté zanechal jsem vám, abyste i vy tak činili, jako já jsem činil. A na jiném místě di božský Mistr: Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, naleznete pokoj duším svým. (Mat. 11, 20.) Slovy těmito vybízí Pán, abychom poznali a následovali ctnosti Srdce jeho, abychom mohli být i ode vši bíd duše očištění a opravdu oblaženi. Kde však nalezneme výbornějšího učitele nad Syna Božího? On jediný jest od věčnosti k tomu Otcem ustanoven, v něm jsou všechny poklady moudrosti a poznání Boha nejvyššího. Modliváme se litanie k nejsv. Srdci Ježíšovu, v nichž poznáváme nejkrásnější vzory ctností, jež máme následovati. Právě následováním těchto vznešených ctností nejlépe se zavedeme Srdci Ježíšovu, které se tím raději a ochotněji bude smilovati nad námi. Následování nejsv. Srdce Ježíšova jest ke spasení nevyhnutelně potřebné. Jednoho jest potřebí nám, abychom spasili duši svou, neboť jednomu jednu duši máš, ztratíš-li tu, vše ztraceno máš. Chceme-li věčně spasení být, musíme se připodobniti ve smýšlení a jednání božskému Srdci Páně. Kdybys, člověče, rozdal na po-

krmy chudých veškoren statek svůj, vydal tělo své ke spálení, znal všechna tajemství i všeliká umění a činil divy a zázraky, srdce pak tvé kdyby nebylo podobno Srdci Ježíšovu, ničím nejsi a nic ti to všechno neprospívá. Všechna naše dokonalost záleží v následování ctností Srdce Ježíšova. Srdce Ježíšovo jest vzor dokonalosti a pramen vši milosti, musíme se tedy od něho učit, co máme činiti, abychom se posvětili. Čím podobnější jemu budeme, tím budeme dokonalejšími. — Srdce Páně je pokorné; pokora pak je základ pravé svatosti. Chceš-li být svatým, buď tichým a pokorným podle Srdce Ježíšova. Kdo chce následovati Srdce Ježíšovo, ať napřed očistí srdce své od hříchu smrtelného, zla to největšího. Srdce naše musí být čisto i od hříchů nejmenších, protože všední hřích zeslabuje lásku k Bohu, plodí vlažnost, kazí ctnosti, překáží prameni milosti a spásitelných prostředků, zbavuje duši pomalu jejích statků a zůstává jí nakonec prázdnu. Proto volá Pán Ježíš: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste a já občerstvím vás!“ (Mat. 11, 28.) Pojď, spravedlivý, abys byl spravedlivějším; vlažný, abys byl horlivým, hříšník, abys byl očištěn a posvěcen. Kdo chce následovati

Srdce Ježíšovo, musí srdce své odtrhnouti od světa, protože je svět podvodný a falešný a sloužití světu jest otroctví. Za to Ježíši musíme celé srdce své darovati. Srdce naše má dle příkladu Srdce Ježíšova zcela Bohu zasvěceno býti. Nejsv. Srdce Ježíšovo učí nás chudobě, učí nás čistotě a poslušnosti, mrtvení sebe, učí nás míti ve všem čistý úmysl, učí nás vroucné

modlitbě, odporovati všemu zlému, ostříhati pokoje srdce svého, horlivosti o spásu duši našich spolubližních, snášeti chyby spolubližních, trpělivosti, lásky k Bohu a bližnímu. — Kdož vypočítá všechny ctnosti, jimiž božské Srdce září a k následování nás zve. V tomto měsíci budiž nám ve všem zářným příkladem nejsv. Srdce Ježíšovo!

Ježíš, příklad duchovního milosrdenství.

Jarolím St. Pavlík.

Byť by byl člověk i lehkomyšlným a pokaženým, přece jsme nakloněni jej omluviti, jemu odpustiti, má-li aspoň dobré srdce. Dobrosrdečný člověk rád rozdává almužnu. Jsou nám z dějin příklady známy, že i loupežníci byli k chudým dobrotiví a jim pomáhali, zatím co bohaté okrádali. Kdo má dobré srdce, ještě není ztracen; almužna může mu milost obrácení zjednat. Nabuchodonozor byl nehodným králem; Daniel ho napomínal, aby se zachránil almužnou. Rozoznáváme dvojí almužnu, tělesnou a duchovní. Prvnější udělujeme, konáme-li tělesně, poslednější, konáme-li duchovní skutky milosrdenství.

Milý Spasitel měl to nejlepší srdce, srdce plné dobroty a lásky, srdce plné smilování. V tomto článku chci ukázati, jak Pán Ježíš znal od srdce a dosud koná skutky duchovního milosrdenství, abychom jej v tom následovali. Je *sedm skutků duchovního milosrdenství*, jež nám Písmo svaté doporučí: hříšníky napomínati, nevědomé poučovati, nerozhodným dobře raditi, zarmoucené těšiti, bezpráví trpělivě snášeti, těm, kteří nás urazili, odpustiti, za živé a zemřelé se modliti.

Je dobrým skutkem, *napomeneme-li hříšníka*, domlouváme-li chybuujícímu, abychom zabránili něčemu zlému, jež

by jinak druhé lidi potkalo, abychom přivedli hříšníka k poznání, abychom ho obrátili a jeho duši zachránili. Kdo tak jedná, myslí to jistě dobře se svým bližním. — Spasitel myslil to nejlépe se všemi lidmi; proto často užil práva bratrského napomenutí. Apoštolé chtěli ku příkladu na Samaritány oheň svolati, protože tito zavřeli dveře před Spasitelem; Spasitel jim domlouval: Nevíte, čího ducha jste. Hádali se spolu, kdo by byl největším v rebeském království; on je napomenul, že mají býti pokornými jako dítě. Jednou nechtěli k němu malé děti pustiti; tu je pokáral: Pustte maličké ke mně a nebraňte jim, neboť pro takové je království nebeské. Káral lidi, proč vidí třísku v oku bližního svého, a ne břevno ve vlastním oku. Farizeje často upozorňoval na jejich pokrytectví; měli tím přijíti k rozumu, druhí měli býti varováni. — Jako tenkrát, tak i nyní užívá práva bratrského napomenutí. Činí to buď prostřednictvím svých zastupitelů, kněží, na kazatelně a ve zpovědnici, anebo bezprostředně hlasem svědomí, často i časnými tresty, ku př. povodní, zemětřesením, neúrodou atd. On to myslí dobře, jako rodiče, kteří své děti napomínají a kárají. Kdo šetří metly, nenávidí svého syna, praví Písmo

svaté. Následujeme jeho příkladu! Napomínejme své podřízené a spolubližní, je-li třeba, i představené; tím jim vlastně službu prokážeme přátelskou. Zhřešil-li bratr tvůj proti tobě, pravi Spasitel, tak mu to domluv. Poslechne-li tě, získal jsi bratra svého.

Nevědomé učiti, stojí na druhém místě mezi skutky duchovního milosrdenství. Takové dobré skutky konal Spasitel po tři léta s velkou pílí, v horku i zimě, při dobrém i špatném počasí, i když byl unavený. Dobré jeho srdce nechalo jej na všechny obtíže zapomenouti. Dobře to minil s lidmi; ukázal jim, jak by mohli dojít spasení; učil je nejen slovem, ale i příkladem. I hostiny používal, aby těm, kteří jedli pokrm tělesný, předložil pokrm duševní; neboť ne samým chlebem živ jest člověk, ale každým slovem, jež vychází z úst Božích. — A dosud ještě poučuje nevědomé: skrze své zástupce v kostele a ve škole, skrze bohonaděšené spisovatele, hlavně však skrze slova Pisma svatého. Ale i přímo učí neumělé; jeho přítomnost v nejsvětější Svátosti je ustavičným — sice němým, ale přece všem srozumitelným kázáním. Následujeme ho; poučujeme děti a spolubratry, i spolubližní, hlavně v náboženství a ctnosti; to je větší dobrodíní než podávání potraviny tělesné, pravý skutek milosrdenství, duchovní almužna.

Nerozhodným dobře raditi, je třetí skutek duchovního milosrdenství, jež i Spasitel konal za každé příležitosti, která se mu naskytla. Když se ho bohatý mládenec tázal, co by měl konati, aby dosáhl života věčného, dal mu vyžádanou zprávu: Chceš-li vejít do života, zachovávej příkázání. Když se mladík dále doptával, co by měl kromě toho ještě konati, dal mu dobrou radu: Chceš-li býti dokonalým, jdi, prodej vše, co máš a dej chudým a potom přijď a následuj mne. — I teď ještě uděluje radu těm, kteří jsou v pochybnosti, an je osvěcuje a vnuká, co

by měli činiti, aby to lépe konali, anebo rodiče a představené zcela mocně, ve jménu jeho dobrou podřízeným radu dají. Modleme se v pochybnosti před nejsvětější Svátostí, dávejme pozor na hlas svědomí, skrze něž Spasitel k nám mluví, nejednejme nikdy proti svědomí. Dáváme-li jiným dobrou radu, ukažme, že máme dobré srdce: nehledme při tom na vlastní zisk, ale na prospěch bližního.

Zarmoucené těšiti, je čtvrtý skutek duchovního milosrdenství. Kde najdeme lepší útěchy v zármutku a bolesti, jak v sladkém srdci Ježíšově? Pán Ježíš těšil Jairu, když měl strach, že jeho dceri nelze již pomoci: Věř jen, a bude zase živa. Těšil vdovu Naimskou: Neplač! S útěchou skýtal zároveň pomoc, to byla nejlepší útěcha. Těšil Martu a Marii nad ztrátou jejich bratra. Těšil apoštoly, napomínaje je, aby nebyli smutni, když musí od nich pryč. Nermuť se srdce vaše, pravil, v domě Otce mého je mnoho příbytků, a já jdu, abych vám místo připravil. Seslal církví utěšitele Ducha Svatého, jenž až dosud zastává v ní úřad těšení. Kdo je zarmouceným, ať jde k Pánu Ježíši do kostela, ať se tam vypláče, ať požaluje mu svoje soužení; nebudeť propuštěn bez útěchy. Když smrt čeká na člověka, co je mu milejšího, jak přijati útěchu svatého náboženství? Potěšme i my Spasitele v jeho opuštěnosti, jej navštívíme a svou soustrast jemu projevíme, aby nám neplatila výtka: Hledal jsem, kdo by mne potěšil a nenašel nikoho. Těšme své spolubratry, rodiče, děti, přátele a příbuzné, když jsou ve starosti, a vykonáme dobrý skutek.

Na pátém místě v řadě skutků duchovního milosrdenství stojí; *bezprávě trpělivě snášeti*. Zdaž nám nedává milý Spasitel nejkrásnější příklad trpělivosti? Komu se dělo větší bezpráví, jak jemu? Byl nejnevinnější ze všech, a přece s ním nakládali jako s největším zločincem; byl zajat, od jednoho soudce

k druhému vlečen, křivě obžalován, ze zlých činů obviňován. Posmívali se mu, měli ho za blázna, plivali naň, bili ho a kopali; byl bičován, trním korunován a konečně mezi dvěma lotry ukřižován. A všechno to bezpráví snášel trpělivě. — A i teď děje se mu křivda od bezbožného světa, jenž jeho Církev a jeho služebníky pronásleduje, jeho příkázání si nevšímá, jemu se rouhá, jím povrhne, jej ignoruje. Mnozí neprokazují mu žádné úcty a nutí ho, vejíti do srdce nečistého. Ale všechno to snáší mlčenlivě a trpělivě; zřídka jen se přihodí, že rouhače potrestá okamžitě. Vůbec každý hřích je bezprávím, jež činíme srdci Ježíšovu, je trnem do nejsvětějšího srdce; proto vidíme srdce to korunou trnovou ovinuto. Učiňme mu zadost za všecku křivdu jemu způsobenou od nás neb od druhých, přijímejme na ten úmysl svátosti, konejme pobožnosti, především v první pátky každého měsíce, obětujme na ten úmysl kající skutky. Snášejme však i sami trpělivě křivdu, již nám druzí dělají, odměníme od sebe žádost po pomstě. Takovým způsobem ukážeme, že máme dobré srdce a budeme podobnými srdci Ježíšovu.

Těm, kteří nás urazili, ochotně odpustiti, je šestý skutek duchovního milosrdenství. Tím dáváme najevo dobré srdce, když ochotně odpustíme. Spasitel též si tak počínal. Odpustil tyranům, kteří ho ukřižovali, a modlil se za ně: Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí. Odpustil hříšníkům jejich viny; protože byl Bůh, tak byl každý hřích i pro něho urážkou. Viděl-li u hříšníků lítost, pravil k nim potěšná

slova: Odpouštějí se tobě hříchové tvoji! — I teď ještě rád všechno odpouští, vidí-li, že je nám hříchů líto. Prosme ho hned za odpuštění, když jsme ho urazili; nečekejme s tím, ale pospěšme si. Odpusťme ochotně všem, kteří nás urazili; budme milosrdní, abychom milosrdenství došli. Odpusťme a bude nám odpuštěno.

Poslední skutek duchovního milosrdenství zní: *za živé i zemřelé se modliti.* Ó, jak často se modlil Spasitel za nás; celé noci probděl na modlitbách. Modlil se za všechny; za své přátele, ale i za své nepřátele. Nejpamátnější modlitbu vykonal u večer před svým umučením; byla to jeho velekněžská modlitba. Otče svatý, modlil se, zachovej je ve jménu svém, jež jsi mi dal, aby byli jedno. Svět je nenávidí, protože nejsou podle světa. Neprosím, abys je vzal se světa, ale abys je zachoval od zlého. Posvětiž je v pravdě. — Ve své modlitbě pokračuje Ježíš, jak v nebi, kde je naším prostředníkem, naším přímluvcem u Otce, tak i na zemi, an ve svatostánku za nás se modlí a ve mši svaté za nás se obětuje a nám všechny milosti zjednáva. I za zemřelé se modlí a obětuje. Jeho dobré srdce má na mysli všechny lidi, všechny potřeby duše i těla. Přidružíme se k jeho modlitbám, navštěvujeme ho často, modleme se k němu modlitby chvalné, děkustavné, zadostčinné, prosebné. Útočme na svaté srdce Ježíšovo svými modlitbami ve svých potřebách; vždyť je plné dobroty a lásky; ono nás k dobrému povzbudí, nás poučí, nám poradí, nás potěší, nám odpustí, nás milostmi obohatí. Jemu čest a chvála na věky věků.

Srdce Ježíšovo kopím probodené.

P. Rud. Rozkošný. T. J.

Když jsme uvažovali o Srdci Ježíšově potupami nasyceném a pro nepravosti naše potřeném, zdálo se nám, že smrti tyto potupy skončí. Ale nestalo se tak. Ač byl Pán Ježíš již mrtvý, přece i po smrti jeho tělo, jeho nejsvětější Srdce bylo probodnuto. Uvažujme o tom, kterak se to stalo, a jaké to mělo následky.

V páté knize Mojžišově jest následující předpis o zločincích: Bude-li kdo odsouzen na smrt a pověšen na dřevo, nesmí zůstat jeho tělo na dřevě, ale téhož dne budiž pohřbeno; neboť od Boha jest zlořečen, kdo visí na dřevě. (5. Mojš. 21, 23.) Byl-li tedy někdo u Židů ukamenován, neb jiným způsobem popraven, a po smrti jeho tělo k zvýšení trestu a na výstrahu na kůl pověšeno, muselo se ještě téhož dne sejmuti a pohřbiti. Obtíže však byly s těmi, kteří byli ukřižováni. Tito často jen zvolna na kříži umírali a přece měli býti ještě večer téhož dne pohřbeni. U Krista Pána měli Židé ještě zvláštní příčinu, aby ho i oba lotry pochovali do večera. Na druhý den totiž připadala sobota, a to sobota veliká, jak ji sv. Jan nazývá bezpochyby proto, že na ni připadal druhý svátek velkonoční, o kterém se obětoval první snop obilní a počínaly se žně. Poněvadž však ještě všichni odsouzcenci nebyli mrtví, chtěli zákoníci a farizeové, aby se jim smrt urychlila tím, že by se jim zpřerážely nohy. Avšak tento úkon byl samostatným trestem smrti, a proto se mohl státi jen se svolením vladařovým. Proto se opět odebrali k Pilátovi o dovolení. Pilát dovolil a dal příslušný rozkaz. Brzy silné údery dřevěných nástrojů železem obitých drtily kyčle a stehenní kosti obou zločinců. Jak asi hrozně oba bolestí křičeli! Snad jim také dali několik ran do hrudi, aby spíše byli mrtví.

Ale u Pána Ježíše bylo tomu jinak.

Posel od Piláta vyslaný naléhal také na zlámání kosti. Setník však, jenž byl při umučení, a jenž vyznal víru v jeho Božství slovy: Jistě Syn Boží byl tento (Mat. 27, 54. Mar. 15, 39. Luk. 23, 47. 48.), zhrozil se toho a tvrdil, že jest již mrtev. Pro jistotu však vzal setník kopy se širokým a ostrým hrotem a vrazil je do pravého boku Kristova a to tak mocně, že kopy vniklo až do srdce a udělalo takovou ránu, že sv. Tomáš do ní ruku vložil. (Jan 20, 25.)

Sv. Jan praví o tom (19, 33): Když však přišli k Ježíšovi a uzzřeli ho již mrtvého, nezlomili mu nohou, ale jeden z vojinů bcdl jej kopím v bok. Bůh tak chtěl, a setník byl jen bezděčným nástrojem. Nevěděl, že již před 2000 lety byl v Egyptě ustanoven předobraz božského Spasitele v beránku velikonočním.

Před odchodem totiž Židů z Egypta do země zaslíbené musil každý hospodář dešátého dne prvního měsíce v roku vybrati ze stáda beránka neb kozla ročního, jenž nesměl míti žádné vady, a zvláště odděleného od ostatních čtyři dny chovati. 14. toho měsíce jej zabil, do krve smočil svazeček hyssopový a krví potřel veřeje a horní prah dveří, aby anděl, jenž měl vraziti prvorozence egyptské, nic zlého Židům neučinil. Zvířeti nesměla býti žádná kost zlomena, musilo býti celé upočeno a s nekvašeným chlebem a hořkými zelinami snědeno. Prvorozenci egyptští byli od anděla pobiti, Židé zachráněni a od Egyptanů do země zaslíbené propuštěni. Sv. Jan evangelista, jenž píše o probodnutí boku Kristova, poznamenává zvláště: Stalo se to zajisté, aby se naplnilo Pismo: Kostí mu nezlomíte. (Jan 19, 36.) Onen vojin tedy — dle zbožného podání onen setník, jenž stál pod křížem a uvěřil v Syna Božího — jenž proklál bok Kristův, vyplnil velmi důležité předobrazení Kristovo.

Tímto skutkem měl být všem budoucím pokolením svědkem velmi důležité pravdy: že Kristus Pán je mrtvý. Silná rána srdcem je z čistě přirozeného stanoviska neklamným znamením smrti. Tím napřed vyvrátil klamnou domněnku nepřátel tvrdících, že božský Spasitel na kříži jen zdánlivě zemřel, že ho apoštolové živého šáli, vzkřísili a tvrdili, že vstal z mrtvých.

Máme tedy Pánu Bohu děkovati za to, že tímto způsobem zajistil smrt svého Syna, tak že nemusíme mít ani nejmenší pochybnosti o jeho smrti; máme mu děkovati, že ušetřil svému Synu hanbu, kterou mu chtěli způsobiti nepřátelé zlámáním kostí.

Otevřením boku a probodnutím srdce chtěl nám dáti dále Spasitel očividný důkaz, že se úplně za nás obětoval. Jeden z vojinů bodl jej kopím v bok a vyšla krev a voda. (Jan 19, 34.) Tím ukázal, že za nás vylil poslední kapku krve, která se v srdeční komoře shromáždila a že docela chce nám náležeti. Proto také řekl Pán Ježíš Nikodemovi: Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal. (Jan 3, 16.) Bylo to úplné odevzdání. Chtěl tím také naznačiti, že vše, co činil a trpěl, a co nám celým životem zasloužil, je naše, že tedy máme co nejhojněji čerpati z nekonečného pokladu jeho zásluh a obohacovati se jeho milostmi, ctnostmi a zásluhami. Nádoba, z níž můžeme čerpati, je kající a důvěrná modlitba a svátosti církve sv.

Jak se Kristus Pán na kříži za všechny obětoval, tak to učinil i za každého z nás zvlášť. Zamiloval si mne a vydal sebe sama za mne. (Gal. 2, 20.) Vydal-li se úplně Syn Boží za každého z nás, neučiníme mnoho, jestliže i my své nepatrné já dáme za Spasitele, a budeme-li se snažiti jen pro něho žiti a pracovati. Neboť konec konců pracujeme nejlépe sami pro sebe, neboť on od nás ničeho nepotřebuje. My však ho potřebujeme na každém kroku, a když se mu úplně ode-

vzdáme, zajistíme si nejlépe jeho pomoc.

Probodené Srdce Kristovo má koenečně jiný, duchovní význam. Svati Otcové jej takto vykládají. Když Kristus Pán na kříži spal spánkem smrti, nechal si otevřiti ránu v boku, aby jako z boku spícího Adama byla stvořena Eva, tak z boku druhého Adama vyšla nová Eva, svatá Církev, matka to živých. Z rány jeho otevřeného Srdce vytekla krev a voda, aby se tak naznačila dvě velká tajemství a dva dary, které pocházejí ze Srdce Ježíšova, dvě svátosti, křest a nejsv. Svátost oltářní, jimiž duše jsou v Kristu znovuzrozeny a duševně živeny pro život věčný.

Abyste tato rána Srdce Ježíšova nikdy z naší paměti nevymizela, ponechal si ji Spasitel na oslaveném těle a vzal si ji do nebe, takže si jej bez této otevřené rány ani správně mysliti nedovedeme. Když tedy klekáme před Spasitelem a skrýváme se myšlenkami do jeho otevřeného Srdce, vzpomínáme na vodu a krev na nás stékající, na nesmírné dobrodiní křtu sv. a nejsvětější Svátosti oltářní a ustavičně za ně děkujeme.

Nikdy nepochopíme velikosti těchto darů. Byvše zrozeni z vody a z Ducha svatého, stavše se dítkami Božími, jestliže se této cti dobrovolně nezbavíme — budeme po celou věčnost podobni Bohu! Jak bychom si měli této milosti vážit, jak ji pečlivě opatrovati, a kdybychom ji ztratili, jak rychle máme hleděti opět ji nabýti!

Ještě vznešenější musí nám být druhá svátost, v níž se nám sám Spasitel dává za pokrm a v níž nás, kolikrát jen chceme, vždy k novému životu živi a chce nás v sebe proměnit. Mysleme často na tento nebeský pokrm! Již vzpomínka a touha — duchovní sv. přijímání — nás živi, což pak teprve skutečné sv. přijímání! Přičiňme se, aby se na nás uskutečnila slova: Kdo ji mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. (Jan 6, 57.)

Pán Ježíš, příklad tělesného milosrdenství.

Jarolím St. Pavlík.

Hospodin se smilovává podle množství svých smilování, neboť nerad pokoruje a zavrhuje syny lidské; dobrý jest Hospodin všem, kteří v něho doufají, duši, která ho hledá. Smilování Hospodinova na věky opěvati budu od pokolení do pokolení. Těmi slovy introitu, vzatými z proroka Jeremiáše a ze žalmů Davidových, začíná církev mši svatou ke cti nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Chce nám tím uvést na mysl, jak milosrdné bylo Srdce Ježíšovo, dokud viditelně mezi lidmi Kristus Pán obcova a dosud jest v nejsvětější Svátosti oltářní. Srdce Ježíšovo, trpělivé a plné smilování; Srdce Ježíšovo, plné dobroty a lásky, smiluj se nad námi! modlíme se v litanii. Srdce Ježíšovo je vskutku vtělená milosrdnost, dobrota a láska.

Jak dobrým někdo jest, jak velice miluje své spolubližní, poznat inějlépe na skutech milosrdných, jež koná. Kdo je koná, dává na jevo, že má dobré srdce. Srdce Ježíšovo je to nejlepší srdce; proto musel Pán Ježíš co nejhorlivěji konati skutky milosrdné. Tak tomu i vskutku jest.

Je dvojí druh skutků milosrdných: tělesné a duchovní. V Písmě svatém se následující skutky tělesného milosrdenství — jest jich sedm — doporučují: hladové krmiti, žíznivé napájet, pocestné přijímat, nahé odívat, nemocné navštěvovati, vězně osvobodovati, mrtvé pochovávat. Vizme, jak Pán Ježíš skutky tyto vykonával a dosud ještě vykonává, abychom seznali dobrotu a lásku nejsvětějšího Srdce.

Hladové krmiti, je první skutek milosrdenství tělesného. Již na sinajské poušti nasýtil Bůh křepelkami a mannou Izraelity, když neměli co jísti. Na jiné poušti nasýtil Pán Kristus několika málo chleby 5000 mužů, podruhé 4000 mužů. Mám útrpnost s li-

dem, pravil tenkrát, neboť už tři dny vytrvávají u mne a propustím-li je, pohynou na cestě, neboť mnozí přišli z daleka. Po zmrtyvýchvstání Páně šli apoštolé ryby lovit. Po práci dostali hlad. Tu se jim ukázal Božský Spasitel na břehu mořském. Když k němu přišli, našli řěřavé uhlí a pečenou rybu i chléb. Zatím co pracovali, připravil jim Pán Ježíš pokrm. Evandélium praví, že jim oboje podal k jídlu. To však byl jen obyčejný chléb. Pán Ježíš chtěl dáti svým učedníkům mnohem lepší pokrm. Své vlastní tělo a svou krev dal jim za pokrm při poslední večeři. A ještě dosud nasytuje nás jak pokrmem pozemským, an nechává obilí na poli růsti a se rozmnožovati, tak i pokrmem nebeským, nejsvětější Svátostí, o níž dí: Tělo mé jest vpravdě pokrm; kdo jí z chleba toho, živ bude na věky. Lačné nasytuje dobrými věcmi, zpívala Panna Maria. Tukem pšenice sytí tebe, prokřoval žalmista. Chléb s nebe dal jsi jim, chléb andělský požíval člověk. Milý Spasitel stará se ve své dobrotě, aby druzí měli co jísti; on sám nemyslí na to, se nasýtit. Na mne čeká pokrm, kterého vy neznáte, pravil k apoštolům, když mu přinesli pokrm z města a vybidli ho, aby jedl. Divili se, že mu snad někdo zatím obstaral pokrm. On však řekl: Můj pokrm jest, abych konal vůli toho, jenž mne poslal, abych dílo jeho dokonal.

Žíznivé napájet, je druhý skutek tělesného milosrdenství. Už ve Starém zákoně pomohl Bůh Izraelitům na poušti, když měli žízeň, ale žádné vody, proměnil trpkou vodu v pitnou a dvakrát nechav podivným způsobem ze skály vody vytrysknouti. Pán Ježíš trpěl sice sám často žízeň, na příklad u studny Jakubovy, kde pravil k Samaritance: Dej mi pít, nebo na kříži, když zvolal: Žízním; on však

nepomýšlel tak na svoji vlastní žízeň, jako spíše na žízeň druhých lidí, staraje se, aby měli co pít; milý Spasitel dopomohl jim k dobrému a hojnému vlnu způsobem zázračným. Měl však ještě něco mnohem lepšího pohotově k utišení žízně, svoji milost totiž. Kdo žíznil, pravil, ten pojď ke mně a pij; z těla jeho budou proudy žive vody milosti se prýstiti. Potom to byla jeho přesvatá krev, nápoj nejdrahocennější. Vezměte a pijte z toho všichni, toť jest krev má! A ještě dosud zjednával lidem nápoj pozemský, an nechává křišťálovou vodu z pramenů se tryskati a révu zrátí, i nápoj nebeský, an nás občerstvuje a posiluje svoji milostí a svou krví, pravě: Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vás občerstvím. Jdeme tedy k němu, jdeme k jeho stolu a pochutnejme si na tom, co nám dobrotivé Srdce Ježíšovo přichystalo. Blahoslavení, kteří lační a žízni po spravedlnosti, neboť nasyceni budou.

Pocestné hostiti je třetí skutek tělesného milosrdenství. Svatá rodina nenalezla sice žádného pohostinství v Betlemě. Přišel do svého majetku a vlastní ho nepřijali. Ale milý Spasitel přijímal všechny, kdož k němu přišli, i hříšníky a celníky, takže se farizeové nad tím hořili. V Nazaretě mohl cizinec ve vlastním domě přechovávat; později neměl však žádného vlastního krbu. Lišky mají doupata svá a ptáci hnízda svá; ale Syn člověka nemá tolik místa, kam by hlavu svou sklonil, pravil jednou. Kde však byl náhodou u dobrých cizích lidí, byl mu každý vitaným, kdo k němu přišel. Mistře, kde bydlíš? tážali se ho první učedníci. Pojďte a vizte, řekl jim. I zůstali u něho ten den. Nikodemus přišel k němu v noci; Ježíš ho přijal a rozmlouval s ním o spasitelných věcech. Ve chrámu Páně koná Ježíš dosud třetí skutek milosrdenství. Co Job jednou o sobě tvrdil: Venku nezůstal žádný cizinec, moje dveře stály otevřeny pocestně-

mu: to může i Kristus Pán o sobě tvrditi. Dveře chrámové jsou otevřeny, a každý poutník a pocestný může k němu zavítati, a mnozí jsou, kteří ho navštěvují; i my můžeme k němu každou chvíli. Spasitel nás laskavě k sobě přijme. Jdeme tedy k němu, navštívme ho často! Navštívme-li ho v jeho přibytku, poskytne nám, kteří teď pocestní a poutníci jsme na této zemi, útulku ve svém přibytku nebeském. Vždyť řekl: V domě Otce mého jsou mnohé byty, a já jdu, abych vám tam obydli připravil.

Nahé odívati, zní čtvrtý skutek tělesného milosrdenství. Svaté evangelium nikde nevypravuje, že by byl Pán Ježíš chudým šaty daroval; neměl sám nic nazbyt. Ve stáji v Betlemě musel se spokojiti plenkami. Později mu zhotovila blahoslavená Panna potřebné šatstvo; až po smrti mohl je druhým rozdati; vojáci rozdělili mezi sebou jeho oděv a metali o něj los. Tím pilněji odíval Spasitel nuzné šatem nevinnosti, milostí posvěcující, na př. Majdalenu, ženu cizoložnou, pokorného publikána, dnou poraženého, Zachea a mnohé jiné. A to koná dosud. Vrátili se k němu ztracený syn ve svaté zpovědi, praví hned ke svým služebníkům, andělům: Přineste mu nejpěknější šat! Dejte mu prsten na ruku, na znamení, že je opět dítkem Božím; dejte mu obuv na nohy, aby šel opět cestou záslužnou! Připravte hostinu radostnou při svatém přijímání! Třeba se nám radovati; neboť tento můj syn byl mrtvý, a zase ožil; byl ztracen, a opět jest nalezen. Ó, jak dobrotivé jest Srdce Ježíšovo! Nevzpomíná urážek, jež jsme mu způsobili; odpouští nám naše hříchy, darem dává šat nevinnosti, odívá nás svými zásluhami, abychom nestáli naří před soudnou stolicí Boží.

Nemocné navštěvovati je pátý skutek tělesného milosrdenství. Tento skutek koná každý, kdo se nemocných s účastenstvím ujmá, jim přispívá, je ošetruje nebo aspoň těší, poměry jejich

Svatý Alois,
patron mládeže. (K svátku 21. června.)

zlepšuje, jim pomáhá. Kdo se víc nemocných ujímal, jak Pán Ježíš? Všeci znali jeho dobré Srdce, všeci byli pevně přesvědčeni, že jim může pomoci. Přiváděli k němu slepé, hluchoněmé, chromé, ochrnulé, na dnu trpící, ná-měsíčné, ty, co měli zimnici a mnohé jiné; on skládal na ně ruce a uzdravoval je. Navštěvoval je i v jejich příbytcích, jako na příklad tehyni Petrovu; ba i nepřítomen je uzdravoval. Pán Ježíš byl ten nejlepší lékař a nežádal žádného honoráře za své návštěvy. Všechno dělá dobře, říkali o něm lidé. Co tenkrát konal, koná i dnes. Ve velebné Svátosti navštěvuje nemocné i v nejbídnější chatrči, těší a je síli, uzdravuje na duši a mnohdy i na těle. V nejsvětější Svátosti koná i teď zá-zraky na nemocných. Do Lurd přijdou nemocní z celého světa; mnozí dosáhnou zdraví, jakmile dostali požeh-nání s monstřancí nebo ji políbili; už pouhý pohled na velebnou Svátost uzdravuje mnohé. Je i mnoho dušev-ních nemocí na světě; i od těch pomáhá velebná Svátost. Ovšem nám pomá-hají svatí svoji přimluvou; Pán Ježíš může však sám pomoci a útěchu po-skytnouti v rozličných útrapách. O-braťme se na něho s důvěrou!

Vězně vysvobozovati je šestý skutek milosrdný. Konáme jej, hledíme-li zlepšiti postavení uvězněných, zvláště nevinně uvězněných, nevinně trpících. I tento skutek konal Ježíš. Isaiáš předpověděl o něm: Duch Hospodinův jest nade mnou; proto mne pomazal a mne poslal, kázati chudým evangelium, hojiti, kdož jsou zkroutěného srdce, vězňům vysvobození zvěstovati, sle-pým zrak. Toto musto prorocké před-čítal Pán Ježíš a vysvětlil v modli-tebné nazaretské. Kajíci lotr na kříži též patřil k vězňům; Pán Ježíš ho vysvobodil, třebaš ne od časné smrti, tož přece od věčné smrti, slibiv mu, že bude s ním v ráji. Osvobozoval za-jatce ďablový, posedlé, an vyháněl z nich zlé duchy. Přičinil se na hoře

Olivetské, aby apoštolé nebyli zajati. Aby druhé osvobodil, nechal se sám zajmouti a odsouditi. Po své smrti vysvobodil arcioctce zajaté v před-pekli. V konání takových skutků milo-srdných pokračuje až dosud. Snaží-li se katolická církev ulehčiti osud otroků a naléhá-li na zrušení otroctví, ujímá-li se i restanců ve vězeních, aby mo-rálně nezahynuli, tak jedná v duchu a rozkazu Ježíšovu. Ve svátosti křtu a pokání osvobozuje nás Ježíš od pout hříchů, od otroctví v jeho blahodárné působnosti a shodíme-li se sebe vazby zlých návyků; on nám při tom po-může.

Mrtvé pochovávat je sedmý skutek tělesného milosrdenství. Skutku toho zásluhu má každý, kdo zemřelému poslední poctu prokáže. Takž i Spasitel se o zemřelé zasloužil. Hned se při-družil k průvodu pohřebnímu v Naimu, těšil zarmoucenou vdovu, projevil své nejupřímnější účastenství, jež bylo tak veliké, že se rozhodl, zemřelého mla-díka z mrtvých vzkřísiti. Plakal nad smrtí Lazarovou, nechal se zavésti k jeho hrobu, nechal hrob otevřítí. I toho zavolal zpět k životu k radosti obou sester. Těšil i Jaira nad ztrátou své dcerky, šel s ním do domu úmrtní-ho, vyhnal zvědavce a vzkřísil děvče k životu. Dosud ještě ujímá se Spasitel zemřelých, pouští je k sobě do kostela, obětuje se za ně při mši zádušní, nechá je skrze své sluhý pokropiti svěcenou vodou, okouřiti kadidlem a za mnohých modliteb pochovati i obraz svůj na kříži nad rovem upevniti. Tím způ-sobem drží takřka pohřební stráž nad zemřelým, až jej svým všemohoucím slovem v poslední den k životu vy-volá.

Tak vykonával Spasitel v dobrotě Srdce svého skutky tělesného milosr-denství a koná dosud. My však máme ho v tom následovati a skutky ty na něm konati, aby srdce naše jeho Srdci bylo podobno. Konáme je na něm, když svým spolubližním pokrmu a ná-

poje i přístřeší skýtáme, je šatíme jako svatý Martin, v nemoci je navštěvujeme, postavení jejich v neštěstí zlepšujeme, jim poslední poctu prokazujeme; neboť Ježíš praví: Co jste učinili nejmenšímu z bratří svých, mně jste učinili. Můžeme však skutky tělesného milosrdenství i Spasiteli samému prokazovati. On lační po záchraně duše naší; ukojme tento jeho hlad, staráme se o blaho duše své. On žízní po naší lásce. Žízními volá dosud ze svatostánku. Darujme mu tedy srdce své. Obyčejného pokrmu a obyčejného nápoje nepotřebuje. Chce se také v našem srdci ubytovati; hostme ho rádi u sebe, přijímajíce Tělo Páně. Je-li nahý, ošatme jej. To činíme, když se staráme o paramenty a ozdobu kostela. Na obrazech křížové cesty vidíme

jej nemocného a plného bolestí. Ukažme při pobožnosti dotyčně, že s ním máme útrpnost. Ve svaté hostii je jak bez vlády, protože se nemůže pohnouti; kněz jej musí zdvíhati a nositi jako nemocného. Z lásky k nám je i dobrovolným vězněm v tabernáklu, zavřeným po celý den. Navštívme ho hodné často, to ho potěší. Vypadá jako mrtvý, protože nedává žádné známky života. Rád se nechává v našem srdci pohřbiti. Prokažme mu tento skutek lásky.

Hle, jak můžeme prokazovati skutky tělesného milosrdenství svým spolubližním i Spasiteli samému. Konáme-li je, vyplní se na nás, co Kristus Pán v kázání na hoře pravil: Blahoslavení milosrdní, neboť oni milosrdenství dojdou.

Marie Tesařová:

Srdce Pána Ježíše.

Ó Srdce lásky neskonalé,
že žasne nad ní lidský duch,
tu hloubku nikdo neprozkoumá,
tak milovat zná jenom Bůh.

Tak mocný plamen z Tebe šlehá,
že zapálit chce celý svět,
ta láska v jesličky Tě klade
a na kříž vbíjí naposled.

Ó, dej nám poznati tu lásku,
jež skrývá pro nás Srdce Tvé,
až budeme kdys umíratí,
pak přivíň nás na Srdce své.

A. M. Kadlčáková:

V poli.

Jaká krása jíti polem,
skřivan když tam zazpívá,
když na tebe tráva, kvítí
i klas žita zakývá.

Když tě vůně omamuje
z rozkvetlých těch rodných niv,
že tvé srdce radost cítí,
věru není žádný div.

V poli sladce jak v pohádce
omámí tě luzný sen,
že vše, co tu oko uží,
vytvořil nám Pán Bůh jen.

I u nás jsou duše, milující vroucně Srdce Páně...

Nejsvětější Srdce Páně má vždy své miláčky. Nebyl jím pouze sv. Jan. Také duše jsou mu útěchou za zprozněvrou a chlad tolika jiných. K těmto vzácným duším náležela nedávno zemřelá učitelka, slečna Marie Jiroušková.

Narodila se v Hořicích 25. září 1894 jako dcera soudního úředníka. Dítkem sv. Církve se stala v den sv. Brunona; proto vedle své vznešené patronky, Matičky Boží Neposkvrněné, uctívala po celý život i tohoto velikého světce. Časté a těžké choroby oslabovaly zdraví dítěte; za to tím rychleji se rozvíjel duch. Proto lékařka z Dobrušky upozornila rodiče, že dítě sotva vychovají, poněvadž nad svůj věk jest vážné a rozumné. Bylo však i tiché, dobrosrdečné, vždy pravdomluvné a útloctné. Něžně milovalo rodiče a mladšího bratra; ublížit nikomu nedovedlo. Nápadná byla u něho ctnost u dětí velmi řídká — vděčnost; za sebemenší pozornost děkovalo a — snad již tenkrát cítíc svoji nedostatečnost — hledělo se cvdvětčiti vroucí modlitbou.

Do školy šla Mařenka s velkou obavou; ale obava brzo se změnila v nadšení. Učení šlo hravě, a ve škole všecko se jí líbilo; nejvíce však svaté náboženství. Milost Boží působila chdivu-hodně v tomto nevinném srdci, pro něž věci Boží měly nevýslovný půvab. „Kdybych byla hochem,“ svěřila se mamince, „byla bych velebným pá-nem.“ S jakou radostí chodila od čtyř let za družičku prvního a posledního máje a zvláště na Boží Tělo, kdy mohla Ježíškovi sypat na cestu kvě-tinky. Ježíšek byl její nejvroucnější láskou. Jemu patřily první květy, rozkvetlé v domácí zahradě. Jak ráda přinášela mu na oltář snitky květou-cího bezu a jasmínu, neb sněhové koule a japonské růže.

Rodiče měli za hřbitovním kostelem sv. Gotharda pole, proti němuž za úvozní cestou stála kaplička svaté

Rodiny. Na každé vycházce přinášela tam Mařenka Ježíškovi kytici neb vě-neček z polních květin; kladla mu je na nožičky, posílala hubičku a vroucně se modlíla. Ale vždycky se musila v kapli zastavit, jak by ji tam cosi neodola-telně táhlo.

Od babičky, kterou bohužel ztratila již v osmém roce svého věku, dostala první knížku — o Srdci Páně. Sotva se naučila čísti, již horlivě v ní četla. Hluboce ji dojímalá nekonečná láska Božího Srdce. Dojem ten nikdy nevy-mizel z její paměti a vždy vděčně vzpomínala na chvíli, kdy poznala nejsv. Srdce Ježíšovo.

K prvnímu sv. přijímání přistou-pila s andělskou zbožností. Výročí tohoto dne slavila věrně podobně jako výročí sv. křtu. Se stejnou horlivostí přijala později i svátost biřmování. Bylo to při visitaci biskupské. Před tím nej-důstojnější arcipastýř sám zkoušel školní dítky. Dával otázky nezvyklé, neprobírané. Mařence bylo jasno, co druhým dětem dalo velké přemýšlení. Ustavičně se hlásila. A pan biskup stále ji vyvolával, zachycuje s úsmě-vem její neúnavné třepetající se prs-tičky.

Se školou nechtěla se rozloučit. Tou-žila po učitelství. Ještě, pokud ba-bička žila, prosívala, aby se za ni u ro-dičů přimluvil, by ji dali studovat. Proto po výborném ukončení mės-tanky svěřili ji rodiče ctihodným ses-trám v Chrudimi. Odbyla tam při-pravku a první ročník. Tam záhy přijata do dívčí Družiny Mariánské. S jakou radostí zaslétla se Matičce Boží! Drahá medálka byla jí zárukou její mateřské ochrany. V Chrudimi též vykonala první duchovní cvičení. Za této blažené samoty promluvil výrazně hlas Boží. Cítila, že Bůh ji chce vý-hradně pro sebe. Vědomí to blažilo ji nevýslovně. Bylo jí tenkrát patnáct let. Když později ctec přeložen do

Prahy jako vrchní oficiál trestního soudu, dokončila v Praze svá studia jako všude i tu s výborným prospěchem. Po maturitě přijala místo v klášterní škole Božského Srdce Páně na Smíchově. Jak se cítila šťastnou! Též dívky milovaly a ctily tu tichou a obětavou učitelku. Ač záhy byla odvolána na výpomoc do Prahy, zůstala vždy ve spojení s drahým klášteřem. Nemožnou ještě splnit své nehlubší tužby, zasvětila se o slavnosti nejsv. Srdce r. 1915 slibem ustavičné čistoty tomuto Božskému Srdci. Té doby byla již sodálkou v Mariánské Družině učitelek. Pod ochranou Matičky Boží hleděla denně upevnit pouto, vizíci ji s nejsvětějším Srdcem.

Družina byla jí vždy oporou a povzbuzením k úspěšné práci nad mládeží. Vědouce, že duše dětské zůstanou vždy rozkoši nejsv. Srdce: „Nechte maličkých přijít ke mně...“ vždy něžně milovala dívky, zvláště ty nejchudší. Měla zvláštní dar pochopení dětské duše. Již první den znala všechny dívky podle jména a záhy též vystihla jejich vrozené sklony, by oprela o ně své vychování a zdárněji mohla působiti. Učila živě a zajímavě. Samy dívky říkaly, že slečna vyučuje zábavně a poučně. Pod jejím vedením i slabší dívky začaly chápat a prospívat k velké radosti svých rodičů. Ostatně učila výmluvně celým svým zjevem, vždy skromným a důstojným, vždy obětavým a rozhodným.

S úsilivnou prací vnější slučovala i neobyčejně silný život vnitřní. Božské Srdce vždy mocněji přitahovalo k sobě tu duši, žízničí po dokonalé sebeoběti. Lásku tu silily časté návštěvy evatostánku, časté přijetí sv. svátostí, Družinské schůze, každoroční sv. exercicie a rozsáhlá čtení. Každá duchovní kniha ji vábila; odtud také znalost autorů. Zvláště vábily ji „Dějiny duše“ svatě Terezičky, s níž spojovaly ji tytéž tužby a později i táž choroba, a malá knížečka sestry Be-

nigny Consolaty. V důvěrných slovech božského Spasitele slyšela ozvěnu svého vlastního vnitřního života. „Tu malou knížku,“ psala v červenci 1926, „mám velmi ráda, je mi nějak blízko... Ach, kéž Pán dovoli, bychom Ho vždy lépe poznávali, milovali a stále dokonaleji následovali...“ Význačné myšlenky z přednášek a četby bedlivě si zapisovala. Nejsv. Srdce vždy bylo sluncem jejího života. Láskou k němu dýše celá její korespondence, ano i ty milé prostínkové verše na tom neb onom malém obrázku. Tak čteme na obrázku Srdce Páně z r. 1920.

„Buď pozdraveno, Srdce Páně,
Ty květe lásky nejčistší!
Buď pozdraven a uctěn v světě,
můj nejmilejší Ježíši!“

„Buď pozdraveno, Srdce Páně!
Jen na Tvou milost spoléhám!
Své srdce, duši, vše Ti dávám,
jen o Tvou lásku prosívám!“

Na jiném obrázku „Krista-Krále“ z října 1932 — tedy z doby poslední choroby — napsáno:

„Králi nebes, země, moci Tvé se kořím;
ještě víc však láskou vroucí k Tobě
hořím!“

Požehnej mi, Pane, velkou láskou
svojí,
nechať mne moc žádá s Tebou
nerozdvoji!“

Touto láskou oživena toužila přivést i mu všechny duše. Proto zaslechla-li o někom, že žije od Boha daleko, začala „útočiti“ na božské Srdce. Pán nedolal — duše se vrátila na dobrou cestu. Kolikrát umírající nechtěl o knězi ani slyšet. Ale důvěrná a vytrvalá modlitba zvítězila. Zvláštním vnuknutím Božím dal si nemocný zavolat kněze a smířen s Bohem umíral. Kdo však spočítá všechny ty duše, jež zachránila svými obětmi a utrpením?

Utrpení — toť královská cesta všech miláčků Božích. Únavná práce školní

zvláště ve spojených třídách, častá změna působistě, daleké cesty do školy, za mrazu a nepohody podkopalý její vždy útlé zdraví. R. 1922 — učila tenkrát na Maninách — onemocněla zápalem plic, z čehož se vyvinula vleklá plicní choroba. Po několikaměsíčním pobytu v sanatoriu jevišském mohla se sice opět oddat drahé práci školní, ale bývalé zdraví se nevrátilo. Každého roku musila hledat úlevy v některé ozdravovně. Ale nestýskala si — ač vzdát se musila splnění svých tužeb. Živá její víra viděla ve všem nejsvětější vůli Boží — souznačnou s nekonečnou láskou božského Srdce. I její modlitbou bylo: „Ne jak já, ale jak Ty...“

Jinou těžkou obětí byla smrt drahého otce 15. dubna 1932. „Jen víra ve vzkříšení a ve shledání,“ psala tehdy, „povznášá naši bolest a mírní žal... Náš drahý tatínek byl zaopatřen již 7. dubna. Trpělivě snášel těžkou chorobu, za vše děkoval a chvílemi modlil se Zdrávas Maria neb části Otčenáše. Ještě čtyři dni před smrtí zpíval, ač s námahou: „K nebesům dnes zalet písní, tam, kde sídlí Matka Tvá...“ To všem nám dodává důvěry, že Matička Boží a sv. Josef vyprosili mu šťastnou smrt a odměnili jeho oddanost a lásku...“

Leč po odchodu otcově zhoršila se její vlastní choroba. Koncem června 1932 hledala úlevy v Kardašově Řečici u ctihodných sester. S počátku zdálo se, že bude lépe. Dne 18. července prosila o modlitby, neboť „dnes večer začínají sv. exercicie, abych z nich měla hojný duchovní užitek.“ Ale záhy lékaři uznali, že postup nemoci znemožňuje další práci školní. Náhla výslužba u věku třiceti osmi let byla novou těžkou obětí. „Ač mám vůli chtít jen to, co Bůh chce a jak chce,“ psala s milou velkodušnou pokorou, „přec nemohu se tak snadno vžít do nové situace. Kéž mi Pán pomůže, abych ve všem viděla jen jehořízení!

Kašel, chrapt, horečka, obtížný dech — znemožnily posléze i účast na družinských schůzích. „V Družině nebyla jsem již od naší titulární slavnosti 8. prosince,“ psala koncem března 1933. „Těším se, až mi to bude dopřáno.“ Starostku Družiny, jež ji navštěvovala, dojímala hluboce její neochvějná odevzdanost do vůle Boží, její oddaná věrnost k Družině, její vroucí láska k Tomu, jenž jí posílal utrpení.

Lékaři chtěli zkusit soustavnější léčení a proto doporučili sanatorium na Pleši. Tam se odebrala v květnu. Těžká to byla doba. Pán však silil ji velkými útěchami; byly to zvláště libné sny. Zdálo se jí několikrát, že Kristus Pán k ní přišel a podal jí sám své nejsv. Tělo. Chvilky ty plnily ji nevýslovným blahem a silily k dalšímu utrpení ve spojení s nejsv. Srdcem. Zde měla předtuchu blízkého dokonání obětí?

Ve čtvrtek 22. června 1933 v předvečer svátku božského Srdce sama požádala o poslední pomazání a s nejhlubší živou věrou přijala Posilu na cestu do věčnosti. Po sv. obřadu řekla panu faráři: „Ač mám zde ještě matinku a bratra, jsem přece ze všech nejšťastnější...“ V pátek na slavnost nejsv. Srdce — v osmnáctém výročí svého zasvěcení — smírná oběť dohořivala. Světa zevního jako by pro ni nebylo. Zda Pán čekal, až zasvitne sobota, den zasvěcený jeho Matce? V půl třetí ráno nemocná se probudila a chtěla vstáti. Lékař a ošetřující sestra upokojili ji, že příliš časně a pohodlně vysoko jí ustlali. Rozhlédnuvši se kolem sebe zašeptala: „Děkuji vám.“ Zavřela oči a sklonila hlavu... Nejsv. Srdce široce se otevřelo té, jež po celý život tak velkodušně je milovala.

„Ještě nikoho neviděl jsem tak lehkou umírat,“ řekl lékař dojat.

„Naše Družina má v ní věrnou a mocnou přímlyvkyni,“ psala starostka

Družiny; „ona byla naší perličkou, naší Terezičkou... Minulý družinský vdp. ředitel mi řekl, že dojísta její duše šla přímo do nebe aneb po kratičkém očistci...“

„Sloužil jsem za ni tři mše svaté,“

psal dlouholetý její vůdce duchovní; „ale jsem jist, že již nepotřebuje našich modliteb. Spíše mnoho čekám od její přimluvy. „*Milovalat tak vroucně nejsvětější Srdce Páně.*“

H. V.:

* Drobné zprávy ze života katolického. *

Svatá Terezie z Lisieux a malý Mexikán.

Letopisy sv. Terezie z Lisieux přinásejí zprávu o zázračném uzdravení 4letého Antonína Zippiain. Dítě onemocnělo nebezpečnou zimnicí a nový záchvat přivedl dítě na pokraj hrobu. Lékaři vzdali se vši naděje.

„Zvěděvši to,“ vypravuje matka, „zavolala jsem své tři dcerušky, sdělila jim, jak je s malým bratříčkem, ale dodala, že Bohu nic není nemožno a proto budeme ho prosit o pomoc prostřednictvím sv. Terezie. Bylo 10 hodin večer, když u hlav dítěte položila jsem obrázek svěřice. Ubohé o tom nevědělo. Leželo ve mdlobách. Těličko silně oteklo, dech těžký a nepravidelný. O půlnoci měřila jsem horečku a potom o 3. hodině. Horečka stoupala, oteklinu vzrůstala. Můj muž i já spánkem přemoženi ze samého zármutku jsme usnuli. Časně zrání přistupuji k postýlce. Hoch upírá na mne velké zářící oči. Měčky měřím teplotu; 37°. Nedůvěřivě vrtím hlavou a za chvíli opět měřím. Zkousím ještě po třetí a vždy teploměř ukazuje 37 stupňů. Dítě se směje.“

„Ale, maminko, nemám již horečky. Jsem uzdraven.“

„Co to pravíš? A kdo tě uzdravil?“

„Svatá Terezie přišla a uzdravila mne.“

„A jak? Pověz mi to!“

„V ruku měla křížifix a čerstvé květiny. Voněly libezně.“

„Když přišla, svítila ještě lampa?“

„Ne, bylo temno.“

„A jak jsi ji mohl tedy vidět?“

„Když přišla, osvětlil se pokoj jako hvězdami.“

„Co ti řekla?“

„Že jsem zdrav, ale abych byl hodný a poslušný.“

„Byla sama?“

„Ne. Byla s ní ještě velmi krásná paní, celá bílá; vznášela se ve vzduchu.“

„A co dělaly?“

„Hleděly na mne a usmívaly se; potom sv. Terezie přistoupila ke mně.“

Tak mi vypravoval synek. Když jsem se svým mužem prohlížela dítě, shledali jsme oba, že oteklinu zmizela; též horečka se již nevrátila. Nebylo potřeby ani rekonvalescence. Ve dvou dnech vstalo dítě úplně zdravě. Bylo to 27. května 1931. Téhož dne dostali jsme od syna, jenž mešká ve Francii, sochu Matky Boží Lurdské. Sotva ji Antonín spatřil, zvolal: „To jest ta Paní, která ke mně přišla se svatou Terezii; ale nebyla tak žlutá; byla živá a mnohem krásnější.“

Připomínám, že dítě nevědělo nikdy obrázek sv. Terezie; znalo ji jen z doslechu. Jeho uzdravení stvrzeno lékaři. Díky vroucí Matce Boží Lurdské a svatě Terezii!“

Rafaela N. de Zippiain, matka zázračně uzdraveného dítěte.

Výtečný ělviček.

Desítiletý Lucian vběhl udýchan do síně kadeřnické. „Proč jsi tak běžel?“ ptá se kadeřník.

„Potkal jsem opilce,“ odpověděl hoch.

„Proto není třeba utíkat. Opíje-li se tvůj otec, také neutíkáš.“

„To se přihodí velmi zřídka,“ odpovéděl nevrle hoch; „a já vždy tak začnu plakat, že otec ani slova nepromluví a ihned jde spat.“

Poněvadž v síni čekalo více osob, musil i Lucián čekat na ostříhání vlasů. Aby se příliš nenudil, podal mu kadeřník knihu ke čtení.

Lucián prohlédl si obálku a titul. Nelíbily se mu. „Maminka by se mrzela,“ šeptal si, „kdyby tu knihu u mne spatřila. Chvilí listoval v knize, ale záhy přestal.“

„Nu, co to jest?“ diví se kadeřník. „Čti jen a uvidíš, jak je krásná.“

„Ne,“ odpověděl rozhodně hoch; „ta kniha není pro mne. Nemám rád takových věcí.“ S těmi slovy položil knihu na stůl a usedl.

V síni zavládlo ticho. Mimoděk malý Lucián dal všem výtečné naučení.

Nový důkaz, že věda shoduje se s věrou.

Profesor na universitě v Nancy, pan Jiří Renard, jehož choť zabita minulého roku při srážce samochodů, opustil čestné a výhodné stanovisko a vstoupil do kláštera.

U věku 56 let byl přijat do noviciátu Otců dominikánů nedaleko Amiensu. Jako profesor vynikl články a spisy z oboru filosofie práva, v nichž zdůraznil zvláště aktuálnost filosofie sv. Tomáše z Aquinu. Jest švagrem P. Petra Gény S. J. i P. Pavla Gény S. J., profesora na gregoriánské universitě v Římě, který 12. října 1925 zavražđen byl na ulici jakýmsi šilencem.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ce), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkrvněné Panny Marie, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kur. brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, z a pevnou důvěru k nejsv. Srdci Tvému a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokazdžé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876).

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokazdžé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrile a Metode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Čest a chvála Srdci Páně.

Úmysl v červenci 1934: Láska k bližnímu znamením Kristova učeníka.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V červnu modleme se o důvěru v Božské Srdce Páně.

(Ustanoven a žehnán Jeho Svatostí, papežem.)

1. P. Sv. Fortunáta, kněze. — Úcta bož. Srdce P. Pobožnost I. pátku. Kněžské povolání. Zasvěcení se bož. Srdci Páně. Dar pokorné víry.
2. S. Sv. Blandiny, p. m. (177). — Odvrácení neštěstí a pohromy. Věrné plnění povinností. Aby muži častěji přijímali sv. svátosti. Duše v očistci.
3. Neděle II. po sv. Duchu. Sv. Klotildy, král. (545). — Pobožnost k bož. Srdci Páně. Ženské kláštery. Spolek šíření víry a jeho dobrodinci. Křesť. na Rusi.
4. P. Sv. Františka Caracciola (1608). — Katol. akce. Obnova ducha v řehol. Návrat protestantů do Církve katol. Pronásledování křesťanů v Německu.
5. Ú. Sv. Bonifáce, bisk. m. (755). — Naši velepastýři. Misijnáři českých menšin v Německu. Dar svornosti. Smíření národů. Katolici ve Španělsku.
6. St. Sv. Norberta, zakl. ř. prem. (1134). — Řád prem. Jubileum 800leté. † biskup. Dobrodinci ústavů slepých. Živá víra v nejsv. Svátost. Časté sv. přijímání.
7. Č. Sv. Roberta, opata. — Představení klášterů. Povolání k řehol. životu. Katolici v Mexiku. Obrácení židů na viru katol. Dorost řeholní.
8. P. Nejsv. Srdce Ježíšova. — Důvěra v bož. Srdce Páně. Časté sv. přijímání. Bratrstvo ústav. klanění nejsv. Svát. Odpřešení bož. Srdce Páně. Kněží.
9. S. Sv. Prima a Felicianá, m. (286). — Požehnání polním pracím. Křesť. dělnictvo. Jednota duchovenstva. Zachování úrody. Těžce nemocní. † kněží.
10. Neděle III. po sv. Duchu. Sv. Markéty, král. (1093). — Křesť. sdružení. Odvrácení škodlivé bouře. Svěcení nedělí a svátků. Návštěva služeb Božích.
11. P. Sv. Barnabáše, ap. P. (I. stol.) — Apoštolát katol. tisku. Pronásledování křesťanů. Apoštolát sv. C. a M. Boj proti pohanským mravům. † kněží.
12. Ú. Sv. Lva III. pap. (816). — Sv. Otec Pius XI. Povolání kněžské. Pokoření nepřátel Církve. Návrat odpadlíků do Církve sv. Svaz katol. žen a dívek.
13. St. Sv. Antonína Pad. (1239). — Úcta a důvěra k tomuto divotvorci. Péče o chudé. Chléb sv. Antonína. Podpora katol. misii. Řády ve vlasti naši.
14. Č. Sv. Basilia, bisk. a uč. Círk. (379). — Zbožnost v rodinách. Časté přijímání sv. svátostí. Církev katol. v naší republice. Čekatelé stavu kněžského.
15. P. Sv. Vít a spolum. (300). — Dostavení chrámu sv. Vít v Praze. Dobrodinci. Naše republika. Katol. semináře v zemích pohanských. † bratři.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Těbě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjimaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII, S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Decr. kurenda brn. 1886 č. 11.) — Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za pevnou důvěru v nejsv. Srdce Tvému a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.) — Sladké Srdce Marie, buďž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.) — Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů bož. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Čest a chvála Srdci Páně.

Úmysl v červenci 1934: **Láska k bližnímu znamením Kristova učedníka.**

16. S. Sv. Bennona, bisk. — Katolíci v sever krajinách. Katol. misie. Apoštolát sv. C. a M. Sjednocení Slovanů v Cirkvi sv. Sestry Těšitelky.
17. Neděle IV. po sv. Duchu. Sv. Františka Regis (1640). Smír rozloučených manželů. Shoda a svornost v rodinách. Apoštolát mužů.
18. P. Sv. Elřem Syn, uč. Círk. — Bohosl. vci. Lepší poznání Písma sv. Církve katol. na východě. Sjednocení církve východní s římskou.
19. Ů. Sv. Julián z Falkon. (1340). — Vroucná úcta nejsv. Svátosti. Bratrstvo ustavičného klanění se nejsv. Svátosti. Apoštolát katol. žen a dívek. Obrácení mohamedánů na víru katol. Pronásledování křesťanů.
20. St. Sv. Florentiny, p. — Družiny mariánské. Slušnost v oděvu. Misie v Africe.
21. Č. Sv. Aloise z Gonz. (1591). — Studující mládež. Bohoslovci. Katolíčtí akademici. Povclání k řeholi. Dar nevinnosti a čistoty. Noviciáty.
22. P. Sv. Paulína, bisk. — Velepastýři naši. Šíření katol. tisku. Obrácení Anglie na víru katol. Misie mezi černochoy. Za Boží ochranu.
23. S. Sv. Ediltrudy, abat. (679). — Ženské kláštery a jejich ústavy. Kongregace Těšitelek. Svaz katol. žen a dívek. Těžce nemocní a umírající.
24. Neděle V. po sv. Duchu. Narcení sv. Jana Křt. — Dar kajienosti. Horliví kazatelé. Pozorné slyšení slova Božího. Obrácení hříšníků a bludařů.
25. P. Sv. Viléma, opata (1142). — Mužské kláštery a dorost jejich. Návrat rozkolníků do Církve římské. Duchovní povolání. Studující.
26. Ů. Sv. Jana a Pavla, muč. (362). — Horlivá návštěva služeb Božích. Apoštolát modlitby. Šíření katol. knih a novin. Smíření různých stran.
27. St. Sv. Ladislava, kr. (1095). — Blaho naši republiky. Armáda sv. kříže. Laický apoštolát. Dar jednoty a svornosti. Jednota duchovenstva.
28. Č. Sv. Lva II., pap. (683). — Sv. Otec Pius XI. Katol. misie a jejich dobrodinci. Misi nářské povolání. Misie na ledovém severu. † rodiče.
29. P. Sv. Petra a Pavla, ap. P. (67). — Vítězství Církve sv. na celém světě. Úprava círk. poměrů v naší republice. Obnova života křesť. skrze Krista.
30. S. Sv. Pavla, památka. — Obrácení nevěřců a bludařů. Živí a † členové bratrstva bož. Srdce Páně a Apoštolátu modlitby. Dcsud nevyslyšené prosby.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.) — Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za p e v n o u d ů v ě r u k n e j s v. S r d c i T v ě m u a na všechny úmysly, jež doporučeny jscu na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby. Pane Ježíši, zastráž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlime-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone titelů bož. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Čest a chvála Srdci Páně.

Úmysl v červenci 1934: Láska k bližnímu znamením Kristova učedníka.

K UCTĚNÍ SLAVNÉ PAMÁTKY

našeho velikého spisovatele-kritika, buditele moravského lidu

VÁCLAVA KOSMÁKA

SNÍŽILI jsme CENY jeho SEBRANÝCH SPISŮ:

Díl I.	<i>Fouňa, svobodný pán z Nadutína.</i>	Str. 508	z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl II.	<i>Na lehčím chlebě.</i>	Str. 565	- - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl III.	<i>Pošetilci. — Lidský zvěřinec.</i>	Str. 576	- - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl IV.	<i>Kukátko.</i>	Str. 570	- - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl V.	<i>Povídky. (Cestopisné obrázky.)</i>	Str. 668	- - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl VI.	<i>Kukátko.</i>	Str. 402	- - - - z Kč 15.—	na Kč 10.—
Díl VII.	<i>Chrt.</i>	Str. 514	- - - - z Kč 18.—	na Kč 12.—
Díl VIII.	<i>Ztracená.</i>	Str. 376	- - - - z Kč 14.—	na Kč 8.—
Díl IX.	<i>Kukátko.</i>	Str. 432	- - - - z Kč 16.—	na Kč 10.—
Díl X.	<i>Povídky.</i>	Str. 452	- - - - z Kč 16.—	na Kč 10.—
Díl XI.	<i>Myslivec Anton a jiné povídky.</i>	Str. 536	- - - - z Kč 19.—	na Kč 12.—
Díl XII.	<i>Eugenie.</i>	Str. 404	- - - - z Kč 15.—	na Kč 10.—
Díl XIII.	<i>Ženit se či neženit?</i>	Str. 516	- - - - z Kč 18.—	na Kč 12.—
Díl XIV.	<i>Potkalo ji štěstí.</i>	Str. 484	- - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl XV.	<i>Boží mlýny. Z odvěkých bojů myslivců s pytláky, práva s násilím.</i>	Str. 611	- - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XVI.	<i>Kukátko.</i>	Str. 514	- - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XVII.	<i>Radostné cestování.</i>	Str. 592.	- - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XVIII.	<i>Básně a řeči.</i>	Str. 402	- - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XIX.	<i>Životopis Václava Kosmáka. Z pera Dra Pavla Vychodila.</i>	Str. 656	- - - - z Kč 16.—	na Kč 10.—
Díl XX.	<i>Kukátko.</i>	Str. 494	- - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl XXI.	<i>Otrávená růže.</i>	Str. 478	- - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—

ÚPLNÉ DÍLO — 21 svazků — - - - - z Kč 316.— na Kč 200.—

brož., v á z á n o ve vkusné plátěné vazbě se zlatými nápisy o Kč 9.—
za svazek více, úplné dílo Kč 389.—, v poloplátěné více o Kč 6.—
jednotlivě, v celku za Kč 326.—, v pevné knihovní vazbě bez nápisů
o Kč 5.— za svazek více, 21 svazků již z a Kč 305.—.

DODÁME NA MĚSÍČNÍ SPLÁTKY PO Kč 20.—, 30.— až Kč 50.—, DLE
FINANČNÍCH MOŽNOSTÍ.

TAK UMOŽNÍME VŠEM VRSTVÁM NAŠEHO LIDU ČETBU DÍLA bezvadně
výchovného, vzácného po stránce literární a cenného v úpravě.

KOSMÁKŮV ODKAZ DO VŠECH KNIHOVEN!

Buditelská a literární činnost Václava Kosmáka našla brzy učenlivého a horlivého žáka i následovníka v knězi Fr. K. Křenovi (František Zgoda). Naše Haná, kde Fr. K. Křen řadu let na různých farech působil, vděčí svému hanáckému „bardovi“ téměř za národopisnou historii. Povídky a čerty Křenovy, kde humorným způsobem dovedl vykreslití typickou postavu hanáckého „stréčka“, v mnohém podobají se Kosmákově kukátkům.

ZAŘAĎTE VEDLE SPISŮ VÁCLAVA KOSMÁKA TĚŽ

SPISY FR. K. KŘENA DO SVÉ KNIHOVNY:

- Díl I. *Z hanáckých gruntů a mlýnů.* Str. 334 místo Kč 12.— pouze Kč 8.—
Díl II. *Veselé hanácké příběhy.* Str. 320 - místo Kč 11.— pouze Kč 8.—
Díl III. *Pod hanáckým nebem.* Str. 320 - - místo Kč 11.— pouze Kč 8.—
Díl IV. *Příhody hanáckých strýčků.* Str. 350 místo Kč 13.— pouze Kč 8.—
Díl V. *Strýčkovy rozumy.* Str. 348 - - - místo Kč 13.— pouze Kč 8.—
Díl VI. *Z hanáckých rodin.* Str. 320 - - - místo Kč 11.— pouze Kč 8.—
Díl VII. *Z kraje hanáckých palem.* Str. 344 místo Kč 13.— pouze Kč 8.—
Díl VIII. *Na té naší Haně.* Str. 352 - - - místo Kč 13.— pouze Kč 8.—
Díl IX. *Z niv Ječmínkových.* Str. 360 - - místo Kč 13.50 pouze Kč 8.—
Díl X. *Obrázky k desateru.* Str. 372 - - místo Kč 14.— pouze Kč 10.—
Díl XI. *Obrázky ze života.* Str. 340 - - - místo Kč 12.50 pouze Kč 8.—
Díl XII. *Rozmysli si, Mařenko, rozmysli.* S. 356 místo Kč 13.50 pouze Kč 8.—
Díl XIII. *Do světa.* Str. 396 - - - - - místo Kč 15.— pouze Kč 10.—
Díl XIV. *Vážně i žertem.* Str. 332 - - - - - místo Kč 12.— pouze Kč 8.—
Díl XV. *Životopis Fr. K. Křena.* Str. 104. místo Kč 6.— pouze Kč 4.—

Ú P L N Ě D Í L O — 15 s v a z k ů — místo Kč 183.50 pouze Kč 120.—
brožováno, v á z á n o ve vkusné plátěné vazbě se zlatými nápisy
o Kč 8.— za svazek více, úplné dílo Kč 240.—, v poloplátně o Kč 5.50
více jednotlivě, v souboru za Kč 202.50, v pevné knižní vazbě bez
nápisů o Kč 4.50 za svazek více, 15 svazků Kč 187.50.

SNÍŽILI JSME PODSTATNĚ CENY děl našich dvou lidových spisovatelů,
abychom umožnili největší rozšíření jejich literární tvorby, plné
poesie moravského venkova, a tím zdůraznili výchovný význam nesmrtel-
ného odkazu našich obou kněží-buditelů 70.—80. let minulého století.

NA MĚSÍČNÍ SPLÁTKY PO Kč 20.—, 30.— a 50.—.

OBEČNÍ, SPOLKOVÉ I SOUKROMÉ KNIHOVNY NAJDOU V TĚCHTO SPISECH VHODNÉHO DOPLNĚNÍ.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna v Brně. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.
Výhoda novinové sazby přiznána výnosem Ředitelství pošt a telegrafů v Brně, čís. 44.382/Vl. ze dne 3/6. 1922.
Časopis je p o d á v á n u p o š t . á ř a d u B r n o 2 .

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.
Pořádá P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 Kč.
Jednotlivá čísla prodávají se po Kč 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

Obsah :

Křesťanská láska k bližnímu. (Hlavní úmysl.) — Srdce Ježíšovo, Syna věčného Otce. — Zrána. (Báseň.) — Hvězdám. (Báseň.) — Homilie na 8. neděli po sv. Duchu. — Láska k bližnímu. — Maria Magdalena u nohou Páně. (Obrázek.) — Proměnění Páně. — Naučení nejsv. Srdce Ježíšova. — Markéta Alacoque. (Obrázek.) — Jubilejní rok 1935. — Nový apoštolát smíru Božského Srdce. — Drobné zprávy ze života katolického. — Obětování denního úmyslu.

O Konnersreuthu - Terezii Neumannové

vyšlo právě III. vydání „**Spasitel jest dobrý**“ od P. O. Staudingera
v překladu superiora K. Kolíška. Jest to přepracované a rozmno-
žené dílo s nejnovějšími zprávami. Stran 208 se 2 novými obrázky.
Cena lidová, pouze Kč 8.50. Objednávky přijímá administrace
„**Růže lurdské**“ v Brně, Falkensteinerova ulice čís. 42.
Pěkně vypravená knížka hodí se za milý dárek.

KATOLÍKŮM BRNĚNSKÉ DIECÉSE!

EICHLERŮV KANCIONÁLEK

CESTA K VĚČNÉ SPÁSE

VYDÁNÍ PRO ŠKOLY OBECNÉ BEZ NOT

PŘÍLEŽITOSTNÁ KOUPE!

TISKNU TO NA KRÁSNÉM JAPANSKÉM PAPIŘE,
VÁZÁNO V KŮŽI BARVY TŘEŠNOVÉ NEB ČERNÉ
V PĚKNÉM POUZDŘE - NEJVHODNĚJŠÍ DÁREK
NAŠÍ MLÁDEŽI K SV. BÍRMOVÁNÍ A KE KAŽDÉ
PŘÍLEŽITOSTI!

CENA POUZE Kč 40.—

OBJEDNEJTE V NAKLADATELSTVÍ

OBČANSKÉ TISKÁRNY V BRNĚ,
STAROBRNĚNSKÁ UL. 19-21.

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVIII.

BRNO, ČERVENEC 1934.

ČÍSLO 7.

Ó Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vyslejš sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hrudí, Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Křestanská láska k bližnímu.

Hlavní úmysl.

Dvě jsou hlavní přikázání lásky k Bohu a k bližnímu. Na těchto dvou přikázáních zakládá se celý zákon. Miluj Boha nade všechno a bližního svého jako sebe samého. Sebe sama miluje člověk tak mocně, že jeho sebeláska bývá pramenem mnohých nespravedlností a hříchů. Mění se v sobectví, v závist a nenávisť. A právě za doby naší vymizela láska k Bohu a tím způsobem i k bližnímu. Kdo nemiluje Boha, nemiluje ani bližního svého. Zato hříšná sebeláska, sobectví, nenávisť, závist jsou všude v největším květu. Proto Kristus Pán tyto hříchy přísně odsuzuje. Ukazuje na milosrdném Samaritánu, jaká má být láska naše k bližnímu, jímž je každý člověk, přítel i nepřítel. Hlavně za naší doby je křestanská láska k bližnímu velmi důležitá. Je prostředkem, jímž můžeme mnohé získat pro Boha a jeho Církev. Pán Ježíš žádá na nás, abychom se navzájem milovali a tuto lásku dobrými skutky osvědčovali. Po tři léta Spasitel učedníky mnohému dobrému naučil, ale v poslední chvíli při loučení hlavní váhu klade na lásku k bližnímu, aby nejen vespolek se milovali, ale aby milovali své bližní. Právě u sv. Jana (15, 17): Přikazují vám, abyste se vespolek milovali. A nazývá tuto lásku novým přikázá-

ním, totiž přikazuje, aby se učedníci vespolek milovali, jako On sám je miloval. Láska Kristova má být směrnicí naší lásky k bližnímu. Jak důležitou, jak obětavou, jak stálou musí naše láska k bližnímu být, má-li být podobná lásce Ježíše Krista! Jak nás miloval Spasitel? Tak, že sebe sama obětoval. Sám se spravedlnosti Otce svého nebeského jako obět smírná vzal na sebe chudobu, bolesti a nevýslovná muka, zemřel za nás na kříži, ano až dosud zůstává s námi v nejsv. Svátosti oltářní. Tak nás miloval Pán a miluje dosud.

Uvažujme o tom, jak jsme dosud plnili přikázání lásky k bližnímu. Schází nám mnoho. Velká nespokojenost mezi lidem. Schází obětavá láska k bližnímu. Poněvadž dnešní lidé jsou více zaujati pro hmotu, nezbyvá jiného, než projevovati křesť. lásku skutky tělesného milosrdenství čili konáním Katolické akce.

Pán Ježíš kromě kázání svého učení užíval se bídých, uzdravoval slepé, rozvazoval jazyk němým, uzdravoval nemocné, očišťoval malomocné, sytil hladové, posedlé ďábly osvobozoval z pout pekla, ba i mrtvé křísil, slovem konal to, co my nazýváme Katol. akcí. Uzdravovat nemůžeme, ale dle možnosti máme bližnímu svému v bídě

pomáhat. Kolik je hladových! Dejme jim pokrmu. Kolik je těch, co potřebují oděvu! Dejme jim ze zbytečného šatstva co potřebují. Kolik je nemocných! Navštívme je. Při tom získáme často i duše jejich. Tím prospějeme bližním i sobě. Ci nepraví Pán: „Blahoslavení milosrdní, nebo oni milosrdenství dojdou?“ Vzpomeňme krásných příkladů dobročinnosti velikých světců a světic

novější doby! Podporujme dary spolky, jejichž členové se ujmají chudiny. Budme obětavi pro Katolickou akci, která má na zřeteli obětavou lásku k bližnímu. Až láska k Bohu v srdcích lidských zahoří, tehdáž vzplane též láska k bližnímu a bude lépe na světě.

Potom poznají lidé, že jsme uředníky a následovníky Pána!

Srdce Ježíšovo, Syna věčného Otce.

P. Rud. Rozkošný, T. J.

Jeden z nejznamenitějších hvězdářů nové doby byl jesuita P. Secchi. Papež Pius IX. mu vystavěl hvězdárnu a jiní dobrodinci mu ji zařídili dalekohledy a ostatními přístroji, jimiž pozoroval oblohu. Zvláště zkoumal hvězdy, které mají různé zbarvení. Některé jsou totiž bílé, jiné žluté jako naše slunce, jiné oranžové a jiné dokonce krvavě červené. Dle barvy soudil na jejich stáří. Jedny z nich, zvláště v mléčné dráze, se teprve z mlhovin tvoří a svítí jasně bíle neb modravě, jiné již žloutnou jako listí na podzim a jiné se dokonce mění do červena a počinají hasnouti. Kdo vypočítá, kolik tisíc neb milionů let uplyne, než se taková stálice z mlhoviny utvoří, jak dlouho jasně svítí, jak dlouho bude žlutě, červeně svítiti, až uhasne docela? Kdo vypočítá dobu, v níž se toto nebeské divadlo odehrává?

A dle názoru učenců prý se i země tak tvořila; ohnivá mlhovina se otáčela, zhušťovala se, až povstala zemská kůra, na níž pak v dlouhých dobách se tvořilo horstvo a moře, až konečně země byla připravena pro rostliny, živočichy a člověka. Země však závisí na slunci, které stárne, žloutne a jestliže přestane slunce svítiti, bude konec i všemu životu na zemi. Ovšem nestane se tak hned, ale za tisíce a snad miliony let.

Až tyto a podobné názory začaly se šířiti u učenců zvláště v poslední době, přeče i v Písmě sv. jsou již vysloveny. Tak praví žalmista Páně: Nejprv založil, Pane, zemi a dílem rukou tvých jsou nebesa. Ona pominou, ty však potrváš; a všechna zvetšeji jako roucho. Střídáš je jako šat a střídají se; ty však jsi týž a léta tvá jsou bez konce. Ž. 101, 26, 27. Jako oblékáme krásný bílý šat, jenž časem zbledne a změni barvu, tak Bůh se ozdobuje krásnými, jasnými hvězdami, které časem, i za miliony let, blednou, žloutnou, ztrácejí světlo a hasnou. „Ty však jsi týž a tvá léta jsou bez konce. Když se vše v světě mění, ty sám jsi bez proměny. Jaký Bůh byl před miliony, miliony lety, takový je dnes, takový bude vždy, nikdy se nemění — je věčný.

A tohoto verše ze žalmu 101. užívá sv. Pavel v listu k Židům o Kristu Pánu a praví o něm, že na počátku založil zemi a dílo rukou jeho jsou nebesa; ona zahynou, Ty však zůstaneš a všechna zestárnou jako roucho a změníš je jako oděv a změněna bude. Ty však (Kriste) jsi stále tentýž a léta tvá nepřestanou. (Žid. 1, 10—12). Církev sv. čítává toto místo při třetí mši sv. ve vánoční svátky. Vede nás k nově narozenému Spasiteli, jenž nemá, kde by hlavy položil, musí odpočívati ve stáji a přeče mu patří celý vesmír,

jež stvořil a jenž se ustavičně mění — ale Kristus Pán — jako Bůh — zůstává tentýž, nemění se, je věčný.

Podobně píše sv. Pavel na jiném místě o Kristu Pánu: V něm (Kristu) bylo stvořeno všecko na nebi i na zemi, viditelné i neviditelné; buď že jsou to trůnové neb panstva neb knížectva neb mocnosti, všecko je stvořeno skrze něho a pro něho. A on přede vším a všecko v něm stojí (Kol. 1, 16). Slovy „v něm bylo stvořeno všecko“ vyjadřuje sv. Pavel pravdu souvislou s východem Syna Božího z Otce, že totiž v Synu Božím byly odvěčné ideje čili vzory všech bytostí stvořených. Neboť Syn Boží jsa od Otce od věčnosti plozen, má od něho tímto plozením božskou podstatu a s touto podstatou i Božské poznání a Božskou moc. Jako Otec v Synu od věčnosti poznává sebe a vzory všech stvořitelných věcí, tak také v něm a skrze něho podle ideí v něm poznaných všechny věci mimo sebe stvořil. Jelikž Bůh k stvoření věcí z něho nemůže používat Syna jako nástrojné příčiny, proto tvůrčí činnost, kterou Bůh Otec svět stvořil, jest mu společná se Synem a Duchem sv. Může se však jedné osobě Božské před ostatními přivlastňovati. Dále praví apoštol, že Kristus je především a všecko v něm stojí. Je-li Kristus přede vším, t. j. přede vším tvorstvem, pak je od věčnosti, neboť před tvorstvem není času, nýbrž jen věčnost bez počátku, bez postupu a bez konce. A stojí-li všechny stvořené věci v Kristu, pak trvají v bytu jen jeho zachovávací mocí. Jak patrně, připsuje sv. Pavel na tomto místě Kristu nejen tvůrčí moc, kterou z něho stvořil veškeren svět jak viditelný, tak i neviditelný, nýbrž i věčnost a moc všechny věci stvořené v bytu udržovati. Poněvadž tvůrčí a zachovávací moc, jakož i věčnost může jen Bohu náležeti, musí Kristus býti pravý Bůh.

Totéž tvrdí sv. Jan na počátku svého evangelia: Na počátku bylo

Slovo (1, 1). Počátkem rozumí tu evangelista prapočátek, který předcházal před počátkem světa, a smysl jest: dříve než byl svět, bylo Slovo. A poněvadž před stvořením světa nebylo času, který teprve vznikl tvořením, musí býti Slovo od věčnosti. Bytí či trvání může býti jen dvojí: časné neb věčné. A poněvadž Slovo bylo před časem, musí býti věčné. A je-li věčné, jest Bohem, jak sv. Jan hned následujícími slovy praví: a Slovo bylo u Boha a Bohem bylo Slovo. Že Slovem rozumí sv. Jan Ježíše Krista, patrně zcela jasně z jeho slov ve verši 14., kde praví: A Slovo tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi.

Kristus Pán sám sobě přivlastňuje život věčný. Tak to činí na příklad ve své velekněžské modlitbě, kde prosí Boha: Oslav mne, Otče, u sebe slávou, kterou jsem měl u tebe, prve než svět byl (Jan 17, 5). Z těchto slov patrně, že jest u Krista rozeznávati dvojí slávu: jednu, kterou měl u Boha Otce, než byl stvořen svět, a druhou, o kterou Otce teprv prosil, aby ji byl oslaven. Sláva, kterou měl před stvořením světa, může být toliko sláva věčná. Měl-li však Kristus slávu věčnou, měl také věčnou přirozenost, jest tedy pravý Bůh. Prosil-li však zároveň o oslavu, pak ji dosud ještě neměl. Tak mohl prositi jen jako člověk. Oslavu tuto si zasloužil dokonáním díla vykupitelského. Jako tímto dílem oslavil Otce, tak zase prosí, aby ho Otec oslavil. A poněvadž prosí Otce, aby jej oslavil slávou, kterou měl u něho prve než byl svět, připsuje sobě i jako Bohu i jako člověku jednu a touže slávu. Proto musí býti Kristus jako Bůh a jako člověk jen jednou osobou, a to osobou Božskou, jinak by nemohl Otce prositi, aby ho jako člověka oslavil slávou Božskou, kterou měl u něho dříve ještě, než byl svět stvořen.

Že byl Kristus Pán před stvořením.

světa, tvrdí ještě jasněji sám jiným výrokem u sv. Jana (8, 56—59): Na doklad zasloužené výtky, kterou činil Židům, že neznají Otce nebeského, on však že jej zná a slovo jeho zachovává, praví jim: Abraham, otec váš, zaplesal, aby viděl den můj; i viděl a radoval se. A když mu Židé namítali, jak mohl vidět Abrahama, an nemá ještě padesát roků, odpověděl jim: Amen, amen, pravím vám: prve než Abraham byl, jsem já. A poněvadž Židé pokládali slova ta za rouhání, chápali se kamení, aby házeli na něho. Ale Ježíš se skryl a vyšel z chrámu. Zde jsou především významná slova: Prve než Abraham byl, jsem já. Zde Božský Spasitel nepraví, že byl před Abrahamem, nýbrž že jest před Abrahamem. Slovo jsem znamená přítomné trvání, které nemá ani počátku ani postupu a posloupnosti. Trvání však bez počátku, bez postupu a konce jest trváním věčným, jest věčností. Pravi-li Bůh k Mojžíšovi na otázku, jaké jest jméno jeho: já jsem, který jsem (Exod 3, 14), připisuje sobě těmito slovy nejen nemezenou plnost všeho bytí a vši dokonalosti, nýbrž také trvání tohoto nekonečného bytí beze všeho počátku a časového postupu v každém přítomném okamžiku soustředěné. A trvání takové je věčností. A pravi-li Kristus podobně: prve než Abraham byl, jsem já, připisuje také sobě věčné bytí, které vylučuje jak minulost, tak i budoucnost a jest jen stálou, nikdy se neměící přítomností. A poněvadž si přivlastňuje bytí věčný, prohlašuje se zřejmě za Boha. A že jen tento smysl mohou mítí uvedená slova Kristova, patrně také z toho, že Židé viděli v nich rouhání, pro které jej chtěli kamenovati.

Dále Kristus Pán se prohlašuje, abychom tak řekli, úředně za Syna Božího ve vlastním slova smyslu a tvrdí o sobě, že na konci světa bude soudit živé i mrtvé.

Když velekněz Kaifáš jako nejvyšší

sudi ve věcech náboženských při úředním výslechu ke Kristu pravil: „Zapřisáhám tě skrze Boha živého, abys nám pověděl, jsi-li Kristus, Syn Boží,“ odpověděl mu Ježíš: „Ty jsi řekl, avšak pravím vám: od tohoto času uzište Syna člověka seděti na pravici Boží a přicházeti v oblacích nebeských.“ Tu nejvyšší kněz roztrhl roucha svá a řekl: Rouhal se! Což ještě potřebujeme svědků? (Mat. 26, 64, 65; 17. Mar. 14, 61—62.)

Slova ty jsi řekl znamenají totiž: tak jest, jsem syn Boží, a to Syn Boží ve vlastním smyslu. Kristus odpověděl, jak se ho Kaifáš tázal. A ten ho pod přísahou zavázal, aby před ním jako nejvyšším soudcem vyznal, zdali je pravý a přirozený Syn Boží a nikoli jen syn Boží osvojený. Jinak by byl Kaifáš neviděl v odpovědi Kristově rouhání a netrhal svého roucha a Židé tomuto výslechu přítomní byli by na dotaz Kaifášův: Co se vám zdá? nevolali: Hoden je smrti! Kdyby Kristus nebyl pravý Syn Boží, nýbrž kdyby se byl prohlásil za Syna Božího jen z pouhé milosti, pak by byl musil Kaifáše, když roztrhl svá roucha a slyšel jeho výrok: Rouhal se, upozorniti na nedorozumění mezi jeho otázkou a svou odpovědí; Kaifáš se ho tázal, zdali je přirozeným, on že se prohlásil za přijatého syna Božího a že proto Kaifáš neměl příčiny trhati své roucho a jemu vytýkati rouhání a prohlašovati ho za hodna smrti. Než Kristus, ačkoli zcela jasně předvídal, jaké hrozné následky bude pro něho mítí odpověď: Ty jsi řekl, přece slov svých ani neodvolal, ani nijak nezmírnil, nýbrž naopak ještě s větším důrazem se za Syna Božího prohlásil slovy: pravím vám: od toho času uzište Syna člověka seděti na pravici Boží a přicházeti v oblacích nebeských. Kristus narážej na žalm 109., jenž začíná slovy: Řekl Hospodin k Pánu mému: sed na pravici mé, praví ke Kaifášovi a Židům přítomným, že

v brzkou poznají patrné důkazy jeho Božství. Budeš vládnouti s Bohem Otcem v království nebeském a přijde na konci světa s velkou slávou a velebností soudit živých i mrtvých. A důkazy této jeho budoucí moci a slávy uvidí Židé již v zázracích, které bude za svého umučení a po něm působiti a mezi těmito zázraky zejména v jeho slavném vzkříšení a nanebevstoupení. A jelikož Kristus při tomto úředním výsledku, který měl rozhodnouti nad životem neb smrtí jeho, prohlašuje se nejen za

přirozeného Syna Božího, nýbrž praví, že bude jednou souditi veškeren svět, potvrzuje se vši možnou rozhodností a určitostí, že jest pravý Bůh.

Srdce Ježíšovo jest tedy Srdcem Syna věčného Otce; Bůh Otec je věčný, Syn jeho si také připisuje věčnost, totéž praví o něm sv. Jan a sv. Pavel. Milujme tedy Srdce Syna věčného Otce, neboť všechny věci se změní, pominou, ba i hvězdy přestanou svítiti, Srdce Páně však, jakožto Srdce Syna věčného Otce bude zářiti na věky.

A. M. Kadlčáková:

Zrána.

Vlaštovička zpívá již
na tom našem dvčře
a očinka obrací
k té nebeské zoře.

Za ní vzlétli ze hnízd svých
i ostatní ptáci,
písní Boha velebí,
den když se k nám vrací.

A jak slunce vyskočí,
všude život nový,
květ i tráva ve rose,
příjemně si hoví.

A i člověk probuzen,
chválí světa Pána,
když zvon „Avo“ zazvoní
s věže časné zrána.

Marie Tesařova:

Hvězdám!

Vy zlaté hvězdičky,
k vám když se zadívám,
tak smutno, teskno mi,
pak sobě myslívám:

Hledíte dolů k nám
tak jasně, vesele,
neznáte bolesti,
jež osud nastele.

Kdybyste věděly,
co u nás bolesti,
za mrak se schováte,
před dítkem neštěstí.

Než máme Hvězdičku,
jež svítí jasněji,
tam v nebi prosívá,
nás sílí nadějí.

Maria, Matičko,
sviř ve dne, za noci
těm, kdož Tě volají,
příspěj svou pomocí!

Homilie na 8. neděli po sv. Duchu.

Jarolím St. Pavlík.

Bohatý muž v evangeliu o nespravedlivém správci je Pán Bůh sám; jemu patří nebe se všemi nesmírnými poklady; jemu patří země s celým jejím bohatstvím: neboť on oboje stvořil. Správce neboli vladař je k a ž d ý ě l o v ě k. Nic není jeho majetkem kromě hříchu; vše, co má, má od Boha, duši i tělo, vlohy a schopnosti, úřady a hodnosti, jako na příklad farář, jemuž farní budova, polnosti a jmění též nepatří, pouze užitek z nich. Proto si nikdo nemusí zakládati na svých přednostech a na svém bohatství; každý má příčinu zůstatí pokorným.

Správce v evangeliu přišel do zlé pověsti — pověst byla odůvodněna — že pro mřhal statky svého pána. Není to s námi též tak? Jak často snad již stěžoval si anděl strážný na nás, že lehkomyšlně zacházíme se statky nám Bohem svěřenými. Jak jsme naložili s největším pokladem, posvěcující milostí? Ach, my jsme ji už několikrát ztratili z pouhé lehkomyšlnosti a nedbalosti. Co je se zásluhami pro nebe? Už často byly pryč a stálo nás to námahu, dostati je zpátky. Zneužívali jsme rozumu o zlém přemýšlejíce, zlé vymýšlejíce; zneužívali jsme paměti, neboť jsme si zlé tak dobře a dobré tak špatně pamatovali. Vůle své nepodřídili jsme vůli Boží, dělali jsme podle své hlavy, byli jsme dáblu po vůli. Špatně jsme spravovali smysly své, oči, uši, ústa, jazyk, ruce a nohy, neboť jsme jich k hříchu používali. Rozmazlovali jsme a krásili tělo své, abychom se světu zalibili, znesvěcovali jsme chrám Ducha svatého. I zdraví jsme dali na pospas, chtějíce ukojiti své choutky. Časné a pozemské statky též jsme špatně spravovali, nepoužívali jsme jich, jak by se patřilo.

Ach, tím přijdeme do zlé pověsti u Pána Boha. On nás osloví: Co to slyším o tobě? Předejdeme této

otázce, použijeme dobře darů Božích, budme věrní spravovatelé duchovních a tělesných statků nám svěřených. Děti necht poslouchají svých rodičů a představených a konají svou povinnost doma a ve škole, aby se jednou neřeklo: Co to slyším o tobě? Čeládka, učni, tovaryši necht jsou věrní, svědomití, pozorní na to, co je jim svěřeno, aby vrchnost neměla příčiny se tázati: Co to slyším o tobě? Dělníci, řemeslníci, úředníci necht plní svědomitě povinnosti svého stavu, aby neměli strachu, že se jim řekne: Co to slyším o tobě? Všeci necht žijí a jednají tak, aby šla o nich dobrá pověst a nikdo nic zlého na ně neslyšel.

V y d e j p o č e t z vladařství svého, neboť nemůžeš býti již vladařem! Ubohý správce byl celý překvapen a polekán; vyzvání k složení účtů přišlo naň náhle, v čas, kdy toho neočekával a ani připraven na to nebyl. Taková nenadálá inspekce neb přehlídka je i teď v obvyčejí. Finanční úředníci přijdou nenadále do osady a přehlídnají obchody; pan inspektor přijde do školy, nikdo neví, kdy; čas od času jde na dráze vyšší úředník od vozu k vozu a přehlíží jízdní listky; pošty, spojitelný a záložný bývají revidovány a knihy jejich zkoumány v čase, jež nikdo napřed neví. To se děje, aby se předešlo všelikému zpronevěření; je to zcela dobré zařízení.

Milí čtenářové! Taková nenadálá inspekce přijde jednou a na nás na všechny a nikdo neví ani dne, ani hodiny, kdy se tak stane. Pán Bůh řekne: Vydej počet z vladařství svého, neboť nemůžeš býti již vladařem! Vydej účet ze svého života, neboť zemřeš! Ó, jak nám bude u srdce! Jsme-li věrní, dáváme-li pozor na milost svatou, užíváme-li dobře svěřených statků, tak jak Pán Bůh chce, nepotřebujeme se báti toho účtování.

Ovšem však musí mít strach, jenž s marnotratným synem statky duše promrhal a o jejich náhradu se nepostaral. Mysleme tedy vždy na smrt a na soud, jenž nás očekává, budme na smrt stále připraveni, nedopouštějme se žádných smrtelných hříchů; neboť kdo ve smrtelném hříchu zemře, je zatracen.

Nespravedlivý správce řekl sám k sobě: Co mám dělati, an můj pán správu statků mi odebral? K o p a t i n e u m í m, ž e b r a t i s e s t y d í m. Takových lidí je dost, kteří se nenaučili pracovat, protože žijí jenom ze zděděného kapitálu anebo bez námahy peníze vydělávají; přijde-li potom na ně nějaké neštěstí, jsou celi zoufalí; neboť žebrati se stydí a práci se nenaučili. S takovými lidmi je ovšem zle. Každý má hleděti, aby se stal užitečným členem lidské společnosti, tak aby si svůj chléb vydělali mohli.

Nespravedlivý správce s t a r a l s e o s v o u b u d o u c n o s t, ačkoliv ne spravedlivým způsobem. Za své šálení nebyl pochválen, ale za svou opatrnost a chytrost. Tak mnohý člověk nepomýšlí na svou budoucnost, na svá stará léta, kdy nebude moci pracovat. Spořiti se nenaučil; má-li několik krejcarů, několik korun, hned jsou pryč. Žije skvěle a nechává druhé žiti, platě za ně v hospodě, kde to není třeba. Co přes týden vydělá, je v neděli, ba hned v sobotu večer to tam. Zda-liž to není též takový nespravedlivý správce?

Máme se však i o o n u b u d o u c n o s t starati, která čeká na nás na v ě č n o s t i. Mnohý člověk stará se o ten pozemský život, nepopřeje si chvilky klidu, pracuje a počítá dnem i nocí, jak by jmění své zvětšil, úřadů dosáhl, život si zpřijemnil. Synové tohoto světa jsou totiž ve svém pokolení chytřejší než synové světla. Ale na věčnost takový člověk nepomýšlí, jak kdyby ani žádné nebylo; nekoná nic,

čím by si mohl nebe zasloužiti. A právě zde byla by opatrnost na místě. Křesťanská opatrnost je jednou z hlavních ctností. Pozůstává v tom, že poznáme, jak máme v jednotlivých případech jednati, abychom jednali bohumilně. Po křesťanskou opatrný, které prostředky byly by pro něho vhodné, aby dosáhl věčné blaženosti.

Takovým prostředkem je i d o b r o č i n n o s t. To nás učí příklad správce, jakož i napomenutí Pisma svatého. Správce rozumoval dobře; chtěl chudé lidi si nakloniti, prokázav jim něco dobrého a darovav jim něco z dluhu, na příklad 50 sudů oleje, jinému 20 měric pšenice. Ovšem neměl žádného práva k rozdávání. Ani my nechválíme jeho zpronevěru k pánovi, nýbrž jen jeho opatrnost, že si hleděl přátele získati, kteří by mu potom pomohli. Též my máme si tak počínati; Spasitel praví též: Udělejte si přátele z nespravedlivého mamonu — bohatství se tu jmenuje nespravedlivým, ne jako by bylo nespravedlivým samo v sobě, ale protože je spojeno s nebezpečím, nespravedlivé žiti — aby vás do věčných příbytků přijali, když to půjde s vámi ke konci. Pán Ježíš chtěl říci: Užívejte k dobrému statků svých, podporujte jimi chudé a potřebné lidi. Dary, jež jste k dobrým účelům obětovali, pomohou vám do nebe; chudobní, které jste podporovali, budou se za vás modliti a prokáží vám tím přátelskou službu; jejich modlitba vám opravdu prospěje v čas, kdy se nadarmo ve světě po přátelích budete ohlížeti.

Tuto radu dal i prorok Daniel králi Nabuchodonozorovi: Nechej si líbiti moji radu, ó králi; zprošť se svých hříchů almužnou, svých nepravostí milosrdenstvím k chudým! V též smyslu praví archanděl Rafael k Tobiašovi: Modlitba s postem a almužnou vysvobozuje od smrti, očisťuje od hříchů a působí, že nalezneme milosrdenství a život věčný.

Starejme se tedy o svou budoucnost na věčnosti, aby byla šťastná, konajíce mnoho dobrého, a dobře užívajíce statků duchovních a tělesných, jež nám Bůh svěřil. Žijme vždy tak, že bychom v každý čas, i kdyby to náhle mělo přijíti, mohli počet složití před bož-

ským Soudcem, aniž bychom se strachovali, od něho absolutorium (schválení) obdrželi jako spolkový pokladník, jenž dobře hospodařil se spolkovými penězi a na to odměnu věrného služebníka, jenž nad málem věrný, nad mnohým bude ustanoven.

Láska k bližnímu.

Výňatek z díla P. Pluša: „Kristus v našich bratřích“.)

H. W:

I. Bližní — tot Ježíš Kristus.

Jistý zákoník otázel se Pána Ježíše: „*Které přikázání je ze všech první?*“ Ježíš odpověděl: „*Milovati budeš Boha svého z celého srdce svého. To jest první přikázání. Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.*“ Božský Spasitel chtěje se přesvědčiti, zda zákoník dobře si zapamatoval naučení, žádá, aby vše opakoval. Zákoník věrně opakuje, co mu pověděno: „*Milovati Boha z celého srdce svého . . . a bližního jako sebe samého, jest větší než všechny zápalý a oběti.*“ Pán Ježíš vida, že odpověděl moudře, řekl: „*Nejsi daleko od království Božího.*“⁽²⁾

Milovati bližního převyšuje oběti. „*Přinášíš-li dar svůj na oltář a rozpomeň se, že bratr tvůj má něco proti tobě, zanechej daru svého před oltářem a jdi prve a smiř se s bratrem svým, potom přijď obětuj dar svůj!*“⁽³⁾ Tedy když prve vykonal jsi oběť ke cti bližního, vykonej druhou ke cti Boha nejvyššího!

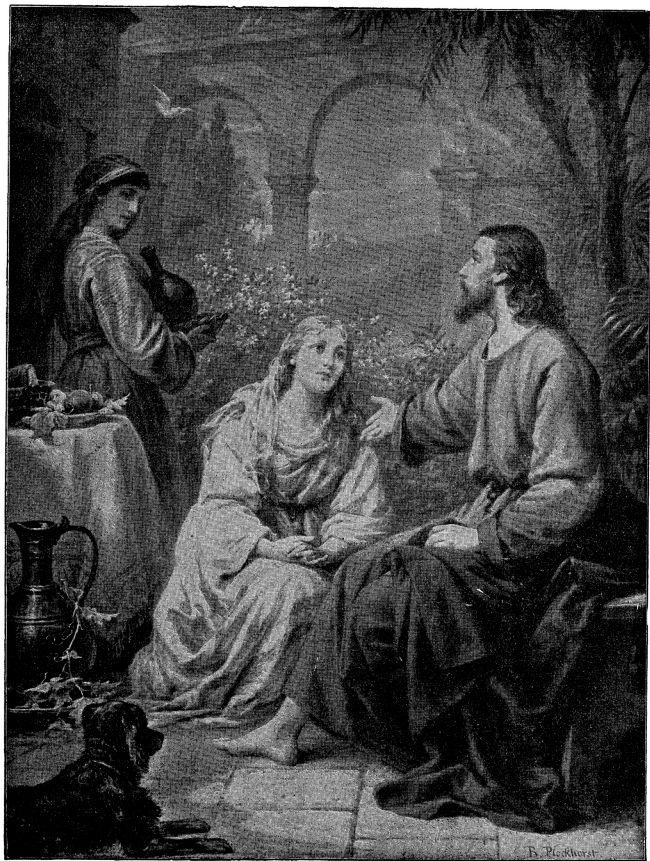
Zdá se, jako by Pán Ježíš dával přednost lásce k bližnímu před službou Boží. Ale ve skutečnosti jest obojí přikázání vlastně jediným příkazem. Tu a tam chceme dosáhnouti Boha; chceme uctíti Boha v Bohu, Boha v bližním, tedy v obojím připadá Boha. Proto láska, kterou milujeme své bra-

try, jest ctností božskou, poněvadž Bůh jest jejím předmětem.

Velká to pro nás čest, pro nás, ubohé lidi! Snad si stěžujeme někdy, že Bůh jest nám tak daleko, zatím, kdy skutečně jest nám tak blízko, v každém z našich bratří. „Oni — toť já,“ hlásá božský Spasitel, když praví: „*Cokoliv jste učinili jednomu z bratří mých, mně jste učinili.*“⁽⁴⁾

Bůh touží ustavičně s námi obcovat. Proto miluje zvláště jméno *Emanuel*. „*Emanuel*“ — „*Bůh s námi.*“ Nebylo mu dosti, že přišel jednou v jesličkách, že přichází k nám svou milostí, že sklání se k nám ještě důvěrněji a útloucitněji v Eucharistii. Chce ukrývat se ještě v každém z našich bližních. Každý křesťan jest schránkou Boží, každý chová v sobě Nejvyššího, každý Tomu, jenž jest všechno, půjčuje své nic, aby nekonečný Bůh mohl s námi přebývat. „Vpravdě pravím vám, oni toť já, já, jenž mluvím k vám, já, Syn Boží.“ Zda řekneme, jak Židé, když Pán jim mluvil o Eucharistii, že jest to řeč tvrdá?

Ó ne, naopak, jest sladká a milá. Na každém kroku, Pane, mohu Tě potkat. Díky spojení s Tvou božskou Osobou, nemohu se ani pohnouti, leč jedině v Tvé božské přítomnosti. Pohlédnu-li na sebe, jsi tu; pohlédnu-li

Maria Magdalena u nohou Páně.

na bližního, jsi tu rovněž. Všude, chci-li, mohu Tě viděti, neboť jsem obklopen živými svatostánky. Bůh žije a chce žiti v každém z nás. Každý z nás, buď skutečně neb v možnosti, jest spojen s Kristem a skrze něho jest účasten života Božího. Poněvadž všichni žijeme a máme žiti božským životem v Kristu, má vládnouti mezi námi velmi něžná láska.

Jak možno se tedy diviti, označuje-li božský Spasitel tuto lásku za známku života křesťanského. „*Po tom poznají všichni, že jste učedníci moji, budete-li mítí lásku jedni k druhým.*“¹⁾

Milovati z pouhé sympatie dovedou i zvířata; dojista i pohané. Ale milovati údy Kristovy z pohnutky nadpřirozené — to jest ryzí láska křesťanská. Právem žádají učitelé duchovní, abychom v bližním viděli Boha neb Ježíše Krista.

Svatý Ignác pravi: „Považujte druhé za své představené a zůstavte jim první úlohu.“

Mnich ze školy sv. Bernarda radí: „Ve styku s bližním nehleďte na zevního člověka s jeho skořápkou pozemskou, ale zastavte se pouze u vnitřního, jenž jest stvořen k obrazu Božímu a vykoupen předrahou krví Ježíše Krista; jestiž on chrámem Ducha svatého, příbytkem Kristovým a určen ku věčné blaženosti.“

Nešťastným pohrdati není těžko. Ale Kristus označuje právě ubožáky za zvláštní znamení své božské přítomnosti. Všichni mají právo na lásku, ale chudšas nejvíce. „*Cokoliv jste učinili jednomu z bratří mých nejmenších, mně jste učinili.*“

Slova ta zapamatovaly si duše plné víry, i daly příklad lásky, která i pod hadříky chudšasa dovede naléztí Pána Ježíše.

„Často,“ píše sv. Jeroným, „nosila

Fabiola na ramenou ubožáky a přemáhajíc vrozený odpor, umývala jejich hnisající rány; věděla dobře, že obvazujíc je, ošetřuje rány Pána Ježíše.“ Sv. Martin, sv. Alžběta Durynská, sv. Anděla z Foligno a mnoho jiných bylo nadšeno touž myšlenkou. Nejednou se pak stalo, že náhle místo chudšasa spatřili před sebou Krista Pána. O sv. Markétě Alaccque se dočítáme, že byla nejšťastnější, mohla-li ošetřovati své nemocné sestry.

Bernier, výtečný křesťan, nemohl kdysi navštívit Pána Ježíše ve svato-stánku. Aby si to vynahradil, prosil, by mu přivedli chudšasa, aby se tak mohl těšiti zvláštní přítomnosti svého Spasitele.

Podobný příklad vypravuje Jakubina Paskalová o svém nemocném bratru. „Poněvadž nemohu přijati Tělo Páně, nahradím si to dobrým skutkem; nemohu přijati hlavu, chci přijati údy. Proto přiveďte mi nějakého chudého pacienta, jemuž by se dostalo téhož ošetření jako mně.“

Nad portálem velké nemocnice v Bernu čteme slova: „*Christo in pauperibus.*“ „*Kristus o chudině.*“ Slova ta měla by zdobiti všechny nemocnice a chudobince. Ano, zbožná mysl měla by je čísti, byť i ve formě paněnkud změněné, na každém domě, do něhož vcházíme. Jak mocně by se tím rozšířila naše láska k bližnímu!

Všichni lidé jsou povoláni k životu nadpřirozenému, k životu Kristovu. Též v pohanu mohu a mám viděti — ne sice ve skutečnosti, ale v možnosti — úd Ježíše Krista; tím více tedy ve věřících. Je-li má láska k bližnímu mrtvou ctností, zda ne proto, že má vira přestala býti ctností živou?

¹⁾ Adalbertinum, Hradec Králové.

²⁾ Mar. XII. 28—34.

³⁾ Mat. V. 23—24.

⁴⁾ Mat. XXV. 40.

⁵⁾ Jan XIII. 35.

Proměnění Páně.

Z „Obrázků ze života Božského Spasitele“ P. Jana Rostworowského T. J.

Po návratu z delší cesty do okolí Sidonu a Cesarei Filipovy, meškal Kristus Pán s apoštolý nedaleko svého rodiště na rovině Esdrelon. Pozdržel se dozajista i v Dobrathu, v nepatrné vzdálenosti na úpatí severního svahu hory Tábor.

Učenici byli rozrušeni; nedávno zaslýchli z úst Mistrových zprávu právě tak neočekávanou, jak smutnou. Spasitel výslovně jim pověděl, a nejen pověděl, ale i s důrazem několikrát opakoval, že čeká ho od starších lidu zavržení, potupa, bolestná muka a konečně i krutá smrt na kříži. Dodal sice pokračd, že třetího dne však vstane z mrtvých; ale tento těšivý konec předpovědi Kristovy méně hluboko vnikl do srdcí učeníků. Myslili pouze na to, co dle zdání mělo vyvrátiti všechny jich naděje: že Mistra a celé jeho dílo čeká strašlivý konec.

Proto Pán Ježíš rozhodl se povznést je na duchu a tak utvrditi, by se nezachvěli v nastávající zkoušce. Vyvolil si k tomu z nich několik. Především onoho, který jako skála odolávat měl bouřím; potom toho, který o Ném vydati měl svědectví poslední a nejvyšší, a konečně i toho, který ze všech první měl krví svou zpečetiti své apoštolské poslání. Tito tři měli zatím zjevení zachovati v tajemství, ale potom s mocí svědčiti, že „nenásledovali vymudrovaných bájí, ale sami byli nazírateli na Jeho velebnost, když byli s Ním na hoře svaté...“ „Co jsme viděli svýma očima, co jsme prohlédli a ruce naše ohmataly... zvěstujeme vám.“

Hora Tábor, jež svým pravidelným tvarem připomíná komolý jehlanec, jest posledním výběžkem galilejských hor. Není příliš vysoká, neboť snadno za hodinu možno dosáhnouti jejího vrcholu; ale poněvadž stojí o samotě, vystupuje majestátně v celé své ve-

likosti. Od východu, jihu a západu sklánějí se horské svahy přímo do roviny. Pouze od severu táhne se pohoří daleko až k Tiberiáskému jezeru. S této strany proto je vstup na horu nejsnadnější. Stezka jest strmá pouze na počátku, pokud nedostihne výšiny. Další část stoupá mírně po rovné, travnaté stráni.

Již chýlilo se k večeru, když Spasitel, pojav Petra, Jana a Jakuba staršího, řekl jim, že vezme je s sebou na horu, kde celou noc chce se modlití. Ostatní apoštolové měli zůstatí dole a očekávati jich návratu. Přípravy na cestu netrvaly dlouho; v malé chvíli Spasitel s třemi apoštolý stoupali po strmé stezce.

Vyšli od strany severní. Cesta vedla po úbočí, dílem mezi horskými háji, kde prohánějí se daňkové a gazely, a kde poletuje rozmanité ptactvo, dílem širými nivami mezi květinami divokých růží a vonného balsámu. V úvozech šuměly potoky, a na ratolestech dubů, klokočí a ořechů šveholilo ptactvo. Večerní soumrak byl příjemný a lahodný. Spasitel byl neobyčejně veselý a hovorný; apoštolé těšili se z vyznamenání, kterého se jim dostalo, a též že celou noc prošli se Spasitelem.

Vrchol hory Tábor tvoří malou rovinu, sklánějící se k západu. Není tu lesů, pouze několik košatých stromů a zvláště mnoho bujné trávy. Ač za letní doby celé okolí je vedrem spálené a vypráhlé, tu bývá vždy hojně rosy a vanou od severu chladné větry.

Když Spasitel s učeníky stihli na vrchol hory, stanuli na chvíli, by se pokochali krásným rozhledem. Kolem vládlo slavnostní ticho; slunce již sice zašlo, ale vzduch byl ještě plný záře, mísící se s blankytnou mlhou. Přimo na jihu vystupoval Malý Hermon, vedle něho hory Gelboe a dále

Samařské výšiny; na západě rýsoval se ponurý hřbet Karmelu a na severu za horami galilejskými zdvíhal svou zasněženou hlavu Velký Hermon, zahalený obyčejně bílým oblakem; na východě šířilo se hluboké údolí Jordánské, za nímž vystupovaly hory Galaad a Basan, růžově se chvějící v záři zapadajícího slunce. Dole prostíralo se údolí Esdrelon, obilnice Syrie, podobné z jara zelenému, květy protkanému koberci, kdežto v létě vlní se zlatem dozrávajících klasů. Vzduch byl průhledný a příjemný větřík večerní osvěžoval zpocená čela.

Po krátkém odpočinku, když v údolí nastával soumrak a na západním nebi hasla zlatá luna, vstal Pán Ježíš, by vyhledal si příhodné místo k modlitbě. Podle tradice byla to po straně jiho-východní malá kotlinka, otvírající se pod samým horským vrcholkem. Pokryta je travou. S jedné strany přechází v údolí, s druhé tulí se k nevysoké skalní stěně. Přibývše tam, rozložili se na zemi své pláště a začali se modlit. Pomodlili se společně několik žalmů a večerních modliteb; potom apoštolové zůstali něco níže na trávě, kdežto Spasitel zašel něco dále, až pod samu skálu a začal se tam modlit.

Učenící chtěli učiniti za Jeho příkladem, ale brzy spánek dopomínal se o svá práva. Pokoušeli se ještě několikrát o modlitbu, ale konečně únava zvítězila, i položili se na travu a usnuli.

Byla již temná noc, kdy Petr otevřel oči. Vzhlédl a užasl. Lehce se dotkl spících soudruhů. Potom všichni tři, neodvažující se ani sebou pohnout, s utajeným dechem zírali na překrásný zjev.

Spasitel ještě stál pod skalou, kde na večer začal se modlit, ale zcela jiný, než jak Ho dosud byli viděli. Postavu Jeho obklopoval zářný kruh světla, tak podivně čarovného, jak by skvoucí žár sluneční sléval se s líbezným svitem stříbrné lunny. Světlo to neoslňovalo,

ale vábilo nedostížnou rozkoší. Ve skrovném jeho jase bylo vidět každé stéblo trávy, každý trs mechu ve skalních štěrbinách. Pozdvižené oči Kristovy plály jak hvězdy, tvář zářila sluncem a tělo oduchovněné vznášelo se, nedotýkajíc se země. Oděv Jeho skvěl se takovou bělostí, jakou žádný bělič na zemi nemůže vytvořit.

Učenící hledí a očím nevěří. — Hle, v okruh světla, obklopujícího Krista, vstoupily s dvou stran dvě nové postavy, plné slávy.

Kým byly, nebylo nesnadno uhodnouti. Ukázaly se tak výrazné a živé, že apoštolové ihned je poznali. S pravé strany stanul Mojžíš, vysokého vzrůstu, přioděn dlouhým, bílým rouchem; bujný vous splýval na hrud a z čela vycházely dva jasné paprsky světla. Nenesl sice desk zákona, ale s rukama na hrudi zkříženými skláněl se v hluboké úctě. Oči pod hustými brvami nehleděly hrozivě, ale s podivně nevýslovnou tichostí. Eliáš byl menší a hubenější; s ramenou splýval mu prorocký plášť, oči zářily blažeností a láskou.

I začala rozkošná rozmluva, předchut onoho obcování svatých, jež v nebi spojuje nejdlehlší světy a doby. Oba sloupky Starého Zákona vítali Božského Spasitele s nejhlubší uctivostí. Mluvila jimi víra patriarchů, naděje v budoucnost zářících proroků, i jich nevýslovná radost, že skončil se již čas čekání a tužby, i zákon ctivosti a bázně.

Potom začal mluvit Spasitel; mluvil líbezně, ale s velebou, jako nesmrtelný Král věků, jemuž *dána všelká moc na nebi i na zemi*. Vypravoval, jak založil království Boží, kterému nebude konce, jak přemůže zlo a temnoty, a jak zjedná lidu svobodu dítek Božích. Ke konci — jako o prostředku k tomuto obrovskému dílu — začal mluvit o svém umučení.

V slovech Kristových vystupovaly živě všechny obrazy z Gethsémani, ze

soudních dvorů u Annáše a Kaifáše, z praetoria a z Kalvárie. Mluvě o kříži, Spasitel široko rozepjal svou náruč, jak by již visel na dřevě potupy, povzněl oči k nebi a volal s nevyslovnou touhou: „*A já až pozdvížen budu od země, přitáhnu všechno k sobě.*“

Zavládl ticho; patriarchové naslouchali v němém vytržení. Postat Kristova rozlévala zář tak jasnou, jak kdyby na vrchol hory sestoupilo ono *svaté město, jež nepotřebuje slunce ani měsíce, poněvadž velebnost Boží je osvitila, a svíci jeho jest Beránek.*

Učenici nevěděli, kde jsou a co dělají, zda ještě na zemi žijí, neb v nebi již zirájí na slávu Boží. Bázeň střídala se s údivem, ale vše ovládala nevyslovná rozkoš.

Pili očima i srdcem zář, vycházející z Krista, a duši jich zalévaly vlny nedostižného blaha. Zapomněli na celý svět a jediné se obávali, by nepominuly ty blažené chvíle.

Za hlubokého ticha ozval se Petrův hlas. Mluvil jak omámen: „*Pane, dobře jest nám zde býti... Chceš-li,*“ volal prosebně, „*uděláme tři stánky: Tobě jeden, Mojžíšovi jeden a Eliášovi jeden.*“

Ale sotva dokončil, změnil se náhle celý obraz. Běloskvoucí oblak obklopil Krista, patriarchy i apoštoly a z otevřeného nebe vyřinul se proud světla. . . Těže chvíle zavzněl hlas mocný jako hrom: „*Tento jest Syn Můj milý, ve kterém se Mi zalíbilo. Toho poslouchajte!*“

Skončily se chvíle rozkoše. Smrtná hrůza zmocnila se apoštolů. Padli na zem a třesouce se, zastírali si dlaní oči.

Jak dlouho leželi a co se zatím stalo, nevěděli. Náhle cítil Petr, že kdos

dotýká se jeho ramene. Nesměle pozdvihl hlavu; domníval se, že skvělá záře oslní znovu jeho oči. Ale jen temný soumrak rozkládal se kolkolem a nad ležícími apoštoly skláněl se sám Spasitel, řka tiše: „*Vstaňte a nebojte se!*“ —

Vstali jako ze sna probuzení a rozhlíželi se kolem. Po čarovném vidění ani památky. Kristus stál u nich tichý a vldný, jak vždy Ho viděli a za Ním strměla těž skála, pod níž se večer začal modlit. Trávy a květy skláněly se pod tíží ranní rosy. Hvězdy na nebi bledly, po údolí valily se mlhy, a v prvním úsvitu ranním růžověly a zelenaly se temena zajordánských hor.

Učenici mlčeli. Oči jich duše nemohly se odloučit i od nadzemské krásy, od níž oko tak nerado odvrací se k čemukoli jinému na zemi.

Když po ranní modlitbě sestupovali s hory, přikázal jim Pán Ježíš, by „*nikomu nevypravovali o tomto vidění, pokud Syn člověka nevstane z mrtvých.*“ A skutečně, nikomu nezminili se tenkrát o tom, co byli viděli. Snad cítili, jak nedostatečná jsou slova lidská, jak daleké a slabé všechny příměry pozemské. Leč obraz oné noci na hoře Tábor vtiskl se již navždy v jich duši. Když po mnoha letech uplakané oči Petrovy připomněly sobě slávu té hory svaté, celá země zdála se mu temnotou i vzdychal po chvíli, až *zasvitne den a v srdcích ozeje jitřenka.*¹⁾ H. W.

¹⁾ Překrásné tyto „obrázky“ vyjdou souhrnně v počtu 46, až dostatečný počet přihlášek umožní jich vydání v českém jazyce. Líčí celý život Božského Spasitele od Vtělení až do Nanebevstoupení. Oživují dojemně naši víru a budí lásku k našemu drahému Spasiteli.

Naučení nejsv. Srdce Ježíšova.

H.W.

Křesťan trpící s Ježíšem Kristem jest spoluvykupitelem s Ježíšem Kristem.

P. Jindřich Ramière T. J.

Adimplgo ea quae desunt passionum Christi.

Doplňuji na svém těle, co schází utrpením Kristovým.

Kol. I. 24.

I.

Co jsme dosud pověděli, nepřipouští pochybnosti: duch kajcnosti jest významným rysem každého pravého služebníka Srdce Ježíšova. Ale k útěše naší duše jest důležité, vyvoditi z předcházejících úvah praktický a svrchovaně těšivý závěr.

Ježíš Kristus vykoupiv nás svými bolestmi, uschoпил nás, státi se ve spojení s Ním spasiteli svých bratří! k dosažení slavného tohoto úkolu stačí spojití své bolesti s bolestmi nejsv. Srdce.

Ano, od časů Ježíše Krista a v Ježíši Kristu stalo se utrpení, t. j. vše, čeho se děsí naše přirozenost, vše, co sklíčuje tělo, co křiví srdce, co noří duši b hořkost a jistým způsobem ničí bytost lidskou nejúčinnějším nástrojem k obrození duši i společnosti. Srdce Ježíšovo učinilo mnoho zázraků. Proměnilo utrpení: učinilo bolest láskyplnou a pokoření slavným. Vložilo do smrti zdroj života, do zničení princip a plodnost, do slabosti tajemství síly. Všem, kdo jak On chtějí pracovati na spáse duši, volá totéž, co každé století potvrzuje způsobem nejskvěleším: „Nezemřeli zrna pšeničné padši do země, zůstává samotno; zemřeli, přináší užitek mnoho.“

Rozmanitě jsou druhy apoštolátu. Ale jestli Ježíš spasil svět více utrpením než učením, divy a modlitbami, též my nemůžeme míti větší účasti na zásluhách a plodech Jeho práce, leč oddáme-li se ve spojení s Ním božskému apoštolátu utrpení. Co sv. Pavel volá všem křesťanům, platí zvláště těm, kdo s touž ctižádostí touží pra-

covati na díle Ježíše Krista na šíření Jeho království: „Nemůžeme míti podíl na Jeho slávě lež v míře, v které máme účast na utrpení Syna Božího.“

Zdánlivě jak tvrdé to učení, ale jak plné útěchy ve skutečnosti! Čiňme, co chceme: utrpení se nikdy nevyhneme; vždy zůstane nezbytnou a ustavičnou součástí naší pozemské existence; ale jak povzbuzující jest myšlenka, že bolestná ta potřeba jest zároveň i zdrojem největších zásluh a nástrojem nejplodnější práce apoštolské.

Abychom zakusili té útěchy v celé její libleznosti, hledme dobře pochopit, jakou úlohu má v záměrech Prozřetelnosti Boží lidské utrpení a jakou účast v díle Vtěleného Slova.

Dílo to jest trojí ve své jednotě: Syn Boží sestupuje na zem, chtěl zadostučinit spravedlnosti svého Otce, vrátiti člověku život milosti a vyvrátiti panství satanovo. Nuže, ze všech prostředků, jež naskytovaly se Mu k dosažení tohoto trojího účelu, bylo utrpení nesporně ze všech nejlepší.

II.

V čem záleží urážka způsobená hříchem Božské Velebě?

Vizme! Člověk stvořený k tomu, by svou láskou oslavoval Boha, odírá vzdáti Mu tuto slávu a miluje cosi jiného víc než Jeho. Místo, by uznal Boha za své svrchované Dobro, prohlašuje nehodnou přednost, již významává tvory, způsobem nejvýraznějším, že si jich více cení než Boha, že více jsou hodny jeho lásky. Hle, toť ona zločinná lež, to ono hanebné rouhání, jež obsahuje v sobě každý hřích. Zatím kdy Bůh nezbytně se prohlašuje za Bytost svrchovanou

a za Dobro nejvyšší, zatím kdy tvorstvo ozvěnou svou potvrzuje to svědectví a v obdivuhodné harmonii opěvuje slávu svého Stvořitele, jediný člověk mluvou svých úst a ještě výraznější mluvou svých činů popírá hlas svého Tvůrce i ozvěnou tvorstva a před tváří nebe i země volá: „Není Boha!“ Popíráť Boha ten, kdo stavi Ho pod nicotné tvorstvo.

Jak usvědčiti tuto lež? Jak vzdáti Velebě Boží slávu, o niž ji olupuje rouhání činu neméně zřejmě než rouhání úst? Tu naskytá se jediný účinný prostředek, jehož užil sám náš přelaskavý Spasitel: obětoval Boží slávě všechny statky, jimž lidé dávali přednost před Bohem; dobrovolně se jich odřekl, pohrdl jimi a je pošlapal a tak prohlásil před tváří nebe a země, že jsou nicotou, že jediný Bůh jest hoden vši úcty a lásky.

Nyní tedy již jsme pochopili, aspoň pod jedním z těchto vzhledů, božské poslání lidského utrpení; neboť utrpením rozumíme nedostatek všeho, čemu lidé dávají přednost před Bohem: statky duchovní a hmotné, zdraví tělesné, rozkoše ducha a srdce, vážnost, přátelství, moc a dobré jméno. Není ani jediné z těchto výhod, které by až příliš často lidé nevzdávali poety božské. Utrpení však poráží bůžka; a když člověk pozbavený všech těchto výhod, raněn ve svém těle neb ve své duši, chud, opuštěn a povržen přituli se láskyplně ke svému ukřižovanému Spasiteli a ve spojení s Ním žehná ruce, jež ho bije, pak sláva Boží je pomstěna a rouhavý hřích zjevně odsouzen.

III.

Utrpení však jest ještě neúčinnějším prostředkem k oživení duší milostí Boží a k vyvrácení tyranické vlády hříchu. Jak pozbyly duše života milosti Boží? Jak octly se v otroctví pekla?

• Nedůstojnou předností, již dávaly tvrdošíjně tvorům před Bohem.

Pokud duše láskou je spojena s Bohem, dostává se jí od Něho stále hojnějšího přílivu božského života. I jest volná a směle může čeliti mocností pekelným, které nemohou zvíťaziti nad tím, kdo jest spojen s Bohem. Ale přetrhne-li duše ono pouto s Bohem ji vízící, přestane-li Ho milovat, zoškliví-li se mu svou vzpourou, pak prchá od ní život božský, podobně jak uniká život z těla, kdy ustaló jeho spojení s duší.

Od oné chvíle stává se duše otrokyní satana, hlavy všech nepřátel Božích, a je připoutána k němu tolika vazbami, kolika nezřízeným sklonům povoluje. Má-li se zprostiti hanebných pout a opět nabyti božského života, zbývá jí pouze jediná cesta: strhnouti zeď od Boha ji dělící, rozdrtit vazby, pojící ji se satanem a vykořenit lásku k všem stvořeným, jež ji oloupila o lásku k pravému dobru.

IV.

Toho všeho mocně a účinně dociluje utrpení. Samo sebou sice není s to vrátiti duši život; tu moc má jediná milost. Ale utrpení obdivuhodně uschopňuje k jejímu přijetí: oslabuje vládu smrti, duši čar stvořených věcí, rozptyluje opojení smyslných rozkoší a dým pýchy; tím způsobem zvolna láme pouta, jimiž peklo si duši zotročilo. Když pak duše utrpením připravená přijala s nadpřirozenou milostí pravý život, má utrpení ještě moc dokonati v ní dílo milosti Boží. Pomáhá zadestučiněti denně vždy úplněji za chyby spáchané, stírá pozůstatky skvrn, jež zanechaly v ní málo vykořeněné nezřízené sklony, odlučuje vždy více od lásky k všem stvořeným, soustřeďuje pozornost na pravé Dobro a naplňuje duši božskou láskou v téže míře, v které se odloučila od všeliké jiné lásky.

Těchto vzácných statků možno ovšem dosáhnout i jinými prostředky, ale neúčinněji přece jen utrpením. Duše může dojista spojit se s Bohem modlitbou a prací; ale utrpení pro Boha přijaté, utrpení pro Boha milované a Jemu obětované mnohem úže spojuje duši s Bohem. Jest zároveň i nejlepší modlitbou a nejplodnější všech prací apoštolských.

Proto Srdce Ježíšovo zvolilo si se zvláštní láskou tento apoštolát. Kristus přicházející na svět, by oslavil svého Otce a spasil člověka, dal přednost utrpení, poněvadž země neměla nic jiného, co by Boha víc oslavilo a člověku více prospělo. Proto též nespokojil se v utrpení s měrou přesně potřebnou ke splnění svého poslání. Chtěl v něm hojnost, chtěl bohatství. *Copiosa apud eum redemptio.*

V.

Ale i když Spasitel splnil svou úlohu, když z Jeho Srdce již se vyřinuly poslední krůpěje krve, neskončilo se ještě Jeho apoštolské utrpení. Velebnost Boží až do konce věků bude urážena, tedy až do konce věků musí se jí vzdávat smírná náhrada. Pokud nepřátelé Boží budou dávat přednost hanebným rozkošem před Dobrem nejvyšším, potud služebníci Boží budou svou slávu hledat v oběti rozkoši i dovolených a oprávněných. Pokud na zemi ozyvat se bude činné rouhání, jež Stvořitele staví pod stvoření, potud i utrpení musí hlásat, že On jediný jest hoden vši lásky.

Proto když božská Hlava všech vyvolených skončila své utrpení osobní, chce ještě dále až do konce věků trpět ve svých údech; proto též ve své Cirkvi ustavičně obnovuje obět, vykonanou jednou na Kalvarii. Poněvadž Církev jest Kristus rozšířený a doplněný a její existence věkovitá jest vypodobněním života a smrti Spasitele, proto jest nezbytno, by

utrpení zaujímal v Jeho druhé existenci místo rovněž tak široké jako v první. Jako Ježíš Kristus a z týchž důvodů jak On, musí i Církev trpět a tak vejíti do slávy.

Čím více trpí, tím více oslavuje Boha, tím více i pracuje na spáse duší, na smírné náhradě za hříchy lidstva, na vyvrácení říše satanovy. Co platí o Cirkvi, platí i o každém křesťanu, neboť Církev jest společností křesťanů. Míra utrpení, jež každý z nich snáší ve spojení s Ježíšem Kristem, jest obyčejná i měrou jeho účinné spolupráce na díle Ježíše Krista. Jako Církev jest velkým obrazem Vtěleného Slova, tak každý křesťan jest zmenšeným Jeho obrazem. Ne všichni mají Je ve všem vypodobnit, ale jistěho rysu nesmí žádný z nich postrádat, poněvadž neodlučně je spojen se Spasitelem, totiž utrpení. Poněvadž jen touto cestou vešel do nebe, musí všichni, kdo za Ním touží se tam dostat, kráčetli touž cestou, ve které ústí se musí všechny stezky, jimiž spěcháme k tomuto blaženému cíli.

Jestli Spasitel jediné krví mohl si získati jména „Ježíš“, nezbytně všichni, kdo Jím a s Ním chtějí býti spasiteli, marně by si lichotili dosáti tohoto jména za jiných podmínek.

VI.

Chápeme tedy, co mnil sv. Pavel, když řekl: „Doplňuji na svém těle, co schází utrpením Kristovým...“

Slova ta, na první pohled tak podivná, jsou přesně správná, i není křesťana, jenž by nemohl a neměl totéž říci. Co do zásluhy dojista nic neschází utrpením Kristovým; božský Spasitel učinil a vytrpěl ve své osobě pro nás vše, co mohl učinit a vytrpět. Ale co učinil v sobě, musí býti vykonáno ještě v údech, neboť poslání Jeho musí býti vykonáno celým tělem a ne pouze Hlavou tohoto mystického těla. Dále až do konce věků musí

Markéta Alacoque,
první šiřitelka úcty k Božskému Srdci Páně.

vzdávati se Božské Velebě ono svědectví, jež Kristus za svého smrtelného života učinil svým utrpením, neboť svědectví to není dnes méně potřebné než bylo před devatenácti věky. Božská Hlava nemohouc v sobě již trpět, potřebuje nás, bychom Bohu Otci vydávali svědectví.

Jest tedy naší úlohou doplniti zde na zemi Ježíše Krista pokračováním v Jeho díle a dokonáním Jeho utrpení.

VII.

Ale i přes to nejsou všichni křesťané povoláni k téže účasti na Jeho nedostižné slávě. Jen pro některé jest toto všeobecné povolání povoláním zvláštním. Utrpení jest sice společným rysem všech údů Ježíše Krista, byť byli i určeni k vypodobnění té nebo oné stránky svého božského Vzoru. Někteří však mají se Mu připodobnit pouze v utrpení a následovati Ho jako „Muže bolesti“.

A které jsou ty oběti, jež Bůh si vybral za obět libezné vůně? Jsou to snad jen řeholníci a řeholnice, kteří opustili svět, by v přísném životě oddali se jedině modlitbě a utrpení? Nikoli; v lůně světa i v postavení nej-
skvělejším kolik duší ukřižovaných tělem aneb duchem, které živi se jen chlebem bolesti a jež Bůh bije, dle zdání jak Joba, dvojnásobnými ranami své milosrdné přísnosti! Jsou snad tyto duše vyloučeny z apoštolátu Srdce Ježíšova? Nepřispívají jejich choroby a soužení veleúčinně ke spáse duší a k vítězství svaté Církve?

Takový předpoklad byl by zneužíváním nebeské síly kříže, zapomněním na zřejmé učení sv. evangelia. Ach ne; není nic plodnějšího nad ono zdánlivé zničení těchto duší, nic mocnějšího nad jejich choroby! Uskutečňujit lépe než ti, kdo pracují a káží, slova božského Spasitele: „Nezemřeli zrna pšeničné, padši do země, zůstává samotno; země-li, přináší užitku mnoho.“

Plodnost ta vyžaduje jediné podmínky: aby duše netrpěly samy, ale ve spojení s trpícím Ježíšem; by, přivlastnivše si Jeho smýšlení, přijaly utrpení, jak On je přijal, nejen odevzdaně, ale s láskou; by se přiděly Jeho úmysly a obětovaly utrpení nejen za sebe, ale i ke slávě Boží a za Církev; by trpěly Ježíšem Kristem, čerpajíce v Jeho Srdci sílu ke snášení této zkoušky; by trpěly s Ježíšem Kristem vzpomenuce sobě, že On, jejich Hlava, snášel všechny ty bolesti, jež láskou mění se v pouto, těsně s Ním je sloučujícím; by trpěly v Ježíši Kristu, pronikajíce se Jeho Duchem, jenž bez ustání z Jeho srdce přechází v jejich a uschopňuje je žiti v Ném, jak On žije v nich; by trpěly pro Ježíše Krista, pro Jeho zalíbení, k Jeho slávě a k dovršení Jeho božského díla.

Utrpení takto snášené jest nejúčinnějším všech apoštolátů: nejzáslužnějším pro duši, nejslavnějším pro Boha a nejprospěšnější Církvi.

Příběh.

Apoštolát oběti třináctiletého dítěte.

Jakou moc mají obět a utrpení na Srdce Boží, jakou zásluhu získávají duši a jak účinně prospívají těm, za něž se trpí — o tom poučí nás následující příběh.

Třináctiletá Albina L. byla se svou sestrou Marií svěřena na vychování řeholnicím Sváté Rodiny. Dítě to milovalo něžně své rodiče, ale Boha ještě více; proto se rmoutilo, že otec nedbá o náboženství a bez ustání se za něj modlilo. „Vykonejme devítník za tatinkovo obrácení,“ řekla jednou své sestře. Když po jeho ukončení milost nevyprošena, Albina s velkou důvěrou začala druhý.

Konečně aby přinutila Srdce Páně k vyslyšení své prosby, pojala hrdinský záměr: za spásu drahého otce obětovala Bohu svůj život. Vlastnoručně psaná modlitba nalezena po její smrti v jejích školních sešitech: „Můj

Bože, miluji tě z celého srdce, ze všech sil! Můj Bože, dej mi milost, abych byla hodnou! Můj Bože, želim, že jsem Tě urazila . . .“ Listek končil slovy: „Můj Bože, dej mi milost umřítí za spásu rodičů, umřítí v sobotu.“

Bůh přijal obět a dal o tom i předtuchu nevinné oběti. Od té chvíle často mluvila o smrti, ač na to nic nepoukazovalo. Při společném zotavení řekla své učitelce: „Jak ráda bych umřela! Nebojím se smrti!“ Když otec chtěl ji koupit nové šaty, odpověděla: „Ach ne, nebudu jich potřebovat.“

Od 17. do 21. června účastnil se celý pensionát duchovních cvičení. Zbožné dítě užilo jich ku přípravě na smrt. Pozorně naslouchalo a s patrným

pohnutím. V těchto dnech Albína byla několikrát u sv. zpovědi. Čistá obět byla připravena; zbývalo jen její dovršení. Dne 29. června — bylo to v sobotu — náhle těžce onemocněla. Nemoc trvala jen několik hodin. Hned porozuměla, že Bůh ji volá, i poprosila sama o kněze. Když zpovědník ji vybidl, by obětovala své utrpení Matičce Boží, odpověděla: „Dala jsem všecko Ježíškově.“

Ježíšek vše přijal, ale i dal. Otec vnitřně puzen, přijal svaté svátosti několik dní před smrtí své dceryšky, která však se o tom nedověděla. Bůh až do konce zůstavil ji zásluhu víry. Zvěděla o tom teprve, když vešla do nebe; jistota spásy otcovy zvýšila její blaženost z patření na tvář Boží.

Jubilejní rok 1935.

Kdo by z dosud žijících poutníků velehradských nevzpomínal roku 1885, kdy jsme slavili památku úmrtí velkého apoštola Slovanů sv. Metoděje? Tehdy se všech stran naši milé Moravy přicházeli poutníci v průvodech na posv. Velehrad. Celá děkanství se spojovala s lidem zbožným a duchovenstvem a zpívající nadšeně a modlice se zbožně chvátili na Velehrad ku hrobu sv. Metoděje. Bylo to tehdy lidu na nádvoří a ve velechrámě! Všichni byli srdečně vítáni tehdejším p. děkanem Vykydalem a p. kaplanem Janem Vychodilem, oběma strážci velechrámu velehradského. Vrcholem radosti a nadšení byl tehdy příchod J. M. p. biskupa Strcsmajera na Velehrad! Byli jsme očití svědkové té slávy a radosti. Druhou velikou památností byl svěcení nynějšího hlavního, nádherného oltáře tehdejším arcibiskupem olomouckým Bedřichem z Fürstenbergů. Byl jsem té slavnosti svědkem. Dej Bůh, aby též rok 1935 jako jubilejní rok úmrtí sv. Metoda 1050tý byl náležitě oslaven u nás na

Moravě vůbec a na Velehradě zvlášť. Dobře píše v čís. 5. Apoštolátu sv. C. a M. starý vlastenec, že mladší generace už se jenom z doslechu a ze vzpomínkových článků dovídají o náboženském a vlasteneckém nadšení, s jakým byla slavena léta cyrilo-metodějská r. 1863 a r. 1885. Památka našich sv. apoštolů nesmí nikdy upadnout v zapomnutí. Roku 1935 bude 1050. výročí úmrtí sv. apoštola Metoda! Velehrad se stane zase cílem slovanských poutníků netoliko z naší republiky, ale i z jiných zemí slovanských. Tento památný rok sejdou se zase na Velehradě odborní pracovníci unionističtí, aby pokračovali ve snaze připravovat cesty sv. jednotě východních církví s Církví římskou. Kéž by sv. apoštolové Cyril a Metoděj u trůnu Božího orodovali za všechny národy slovanské, aby se sjednotily v pravém ovčinci Kristově. Kéž by se to stalo brzo s pomocí Boží! Připravujeme se na tyto jubilejní slavnosti, oktávy cyrilo-metodějské! Clenové Apoštolátu modlitby modleme se na ten úmysl, aby se jubileum naševydařilo.

Nový apoštolát smíru Božského Srdce.

Štěp. Goldšmid.

Práce pro obrácení židovstva. — Jak řešiti židovskou otázku ve smyslu křesťanském? — Obrácení židů bude největší prospěch pro lidstvo.

Leží-li Ježíši na srdci spása všeho lidstva, nejvíc zajisté touží po spáse onoho lidu, z něhož dle svého svobodného rozhodnutí se narodil a jemuž dal přecetné důkazy své lásky. Všecek svůj život trávil jen mezi svým lidem, tam pracoval, učil, konal své zázraky, z něho si vyvcílil své apoštoly a poslal je nejprve k zahynulým ovčím domu israelského. (Mat. 105.) Předvídaje trest za zatvrzelost Israelitů, něžně pravil: „... Kolikrát chtěl jsem shrčmážditi dítky tvé, jako slepice shromažďuje pod křídla kuřátka svá a nechťel jsi...?“ (Mat. 23, 37.) Ještě na kříži se za ten lid modlil. (Luk. 23, 34.)

V nejnovější době dal najevo tuto touhu, aby židé, ulcmené ratolesti dobré olivy, byli zase v olivu svou vstípeni (Rim. 11, 24), zázračným obrácením bohatého židovského bankéře Alfonse Ratisbonne v Římě dne 20. ledna 1842 následkem nadpřirozeného zjevení v chrámě S. Andrea delle Fratte.

Od prvního okamžiku svého obrácení byl si Alfons vědom, že tato zvláštní převeliká milost byla v plánu Prozřetelnosti Boží, která ho volá, aby pracoval na obrácení celého židovského národa. Proto spolu se svým starším bratrem Theodorem, který byl se na katolickou víru obrátil již dne 14. dubna 1827 a dne 18. prosince 1830 byl se stal knězem, s povzbuzením i pčežnáním svatého Otce založil řeholní společnost (kongregace) *otců a sester Matky Boží Sionské* (= *N. D. S., t. j. Notre Dame de Sion*).

Společnost kněží N. D. S., která doufá, že bude moci později vykonati mnohem více, jest zatím v čele rozsáhlého hnutí modliteb, které vznášejí se na celé zeměkouli, aby svolaly

milosrdenství pro jeho bývalý národ. Vážná a četná obrácení opravňují k největším nadějím.

Povinnost členů tohoto Apoštolátu modlitby jest, denně se modliti spolkovou modlitbu:

Beže dobrotivý, Otče milosrdenství, prosíme snažně, abys pro neposkvrněné srdce Mariino a na přímělu patriarchů a svatých apoštolů shlédł milostivě na zbytky Israele, aby dcšli k poznání jediného Spasitele našeho, Ježíše Krista, a stali se tak účastnými drahocenných milostí vykoupění. — (300 dní odpustků.)

„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ (100 dní odpustků pokaždě.) Amen.

Tato povinnost nezavazuje pod hřichem. Věřící, kteří se zavazují obětovati jednou měsíčně sv. přijímání za obrácení Israele a kněží, kteří aspoň jednou do roka přinášejí obět mše svaté na tento úmysl, mají též podíl na všech odpustcích.

Sídlo arcibatrstva jest basilika „Ecce homo“ v Jerusalemě. Přihlášky členů přijímá dp. Th. Dr. Rom. František Výborný, kaplan v Týnské faře, Praha I. Kěž by se přihlásilo mnoho členů!

Aby mohlo býti arcibatrstvo kano-nicky zřízeno v Praze, jest třeba, aby mnoho kněží o to žádalo nejdůst. pana arcibiskupa. Bylo by účelno zříditi arcibatrstvo v Týně, kde jest pohřben katechumen (ze židovství i mučedník Šimon Abeles 21. ledna 1694), jehož vlastní otec dal zavražditi, poněvadž se chtěl dáti pokřtiti.

Podrobnější pojednání o tom, jak božské Srdce touží po obrácení Israele, o obrácení Alfonse Ratisbonne, o kongregacích a činnosti N. D. S. i stanovy arcibatrstva atd. jest obsaženo v kniž-

ce „Nový apoštolát Božského Srdce Páně. Práce za obrácení židovstva.“ Vyšlo ve sbírce „Životem“ č. 174. Nakladatelství: Exerciční dům v Hlučíně. Kéž by se hodně rozšiřovala tato velmi zajímavá knížka! 10 výtisků najednou stojí 5 Kč. *Račte objednat i v Exercičním domě v Hlučíně.*

Medailky neposkvřněného Početí, t. zv. zázračné, objednejte v Růžencové výrobě, Praha I. 296, Konviktská, aspoň šest kusů najednou za 2.10 Kč, větší za 3.30 Kč nebo 5.10 Kč.

Otcové N. D. S. mají internát pro hochy, kteří se chtějí stát kněžími. Adresa: M. Louis Nicolas (t. j. kněz N. D. S.) 8, Impasse Cloquet, Issy-Les Moulineaux (Seine) u Paříže.

Školní rok začíná 1. října. Celé zaopatření, včetně praní a spravování prádla i šatů stojí měsíčně 250 franků, t. j. asi 330 Kč. Tyto podmínky mohou být zmírněny v jednotlivých případech.

Nejlépeší by bylo, kdyby vstoupilo několik absolventů gymnasia se složenou zkouškou dospělosti. Hlásili by se u nejd. p. generála N. D. S., 68, Rue N. D. des Champs, Paris VIe.

Kéž by se přihlásilo mnoho hodných českých hochů, kteří by se chtěli stát kněžími N. D. S., by tato kongregace mohla později působiti v Čsl. republice. Naše juvenáty beztoho bývají přeplněny.

O přijetí za bratra-laika třeba se hlásiti u ndp. generála N. D. S., 68, Rue Notre Dame des Champs, Paris VIe. Tam by se žadatel naučil francouzsky a pak by přišel do noviciátu v Belgii. Kéž by se přihlásilo i mnoho hodných hochů o přijetí za bratry-laiky.

Mateřinec sester N. D. S. je v Paříži, Mère supérieure générale des Religieuses de N. D. S. 61, Rue N. D. des Champs, Paris VIe. Žadatelky mohly by se však hlásiti též ve Vídni VII.,

Burggasse 37, u ctih. představené sester N. D. S., kde je též noviciát. Kéž by se přihlásilo mnoho hodných dívek, zvl. v Paříži, které by vstoupily.

Kardinál Barnabo, prefekt Sv. kongregace de propaganda fide, prohlásil: „Dilo Sionské je především dílem P. Marie, které má být doplněno posláním důst. otců Ratisbonnových.... Kristus učinil si osobní úlohou vésti židy k pravdě. Misionáři káží však evangelium ve všech zemích všem národům. Svému národu přinesl evangelium Spasitel sám; jeho obrácení jest úřad, kterýž zůstává vyhrazen kongregacím N. D. S.“

Obrácení židů přinese lidstvu velký prospěch. Sv. Pavel píše: (Řím. 11, 15): „Nebot jestli zavržení jejich (t. j. židů) jest smířením světa (poněvadž apoštolé šli mezi pohany celého světa, když židé je odmítli), „čím bude jejich přijetí“ (obrácení židů), „leč životem z mrtvých“. K tomu poznamenává jesuita otec Aug. Arndt: životem z mrtvých je úsloví, znamenající největší prospěch nebo největší blaženost.

Pomáhejme tedy trpícímu lidu ku štěstí tím, že budeme pracovati ku obrácení židů, a to modlitbou, doporučováním dobrých povolání i chovanců (zvl. do internátu v Issy) kongregací N. D. S. i vstupem do Arcibratrstva modlitby a získáváním mu nových údů, a božské Srdce nám to s božskou štědrostí odplatí. Jakmile bude Arcibratrstvo kanonicky zřízeno v Týně, bude tam každý měsíc sloužena mše svatá za obrácení Israele. Kéž se brzy tak stane!

Chci jen ještě upozorniti na zajímavé čtvrtletníky: „Le Retour d'Israel“ ročně 10 frs, t. j. asi Kč 13.20. „Archiconfrérie de Prières pour le retour d'Israel à son Messie“, ročně 5 frs. Administration: 61, bis, rue Notre Dame des Champs, Paris VIe.

Příprava na proces beatifikační.

Pařížský kardinál Verdier ustanovil diocesální soudní komisi s hledem ke blahorečení malého Vítka z Fontgallandů (známého z knížky „Duše dítěte“). Jméno jeho již je známo po celém světě, a Bůh na jeho přímlovu udělil přecetné duchovní a časné milosti.

Velký ctitel sv. Josefa.

Před nedávnem vyšla ve Francii kniha, líčící život P. Claverie, zcela zasvěcený úctě pěstouna Páně. Jak se to stalo? Bylo to r. 1850, kdy v Beauvais, v pensionátě Bratří křesťanských škol jistý Otec Tovaryšstva Ježíšova dával duchovní cvičení.

V jedné z promluv, věnovanou sv. Josefu, poukázal kněz, jak Prozřetelnost Boží vyhradila pobožnosti k tomuto svěťci místo zvláštní, učinivši ji zdrojem spásy a společenského obrození.

„Nejsem prorokem,“ doložil kazatel, „ale přece dovoluji si tvrditi, že můžeme se velkých věcí nadíti od pobožnosti k sv. Josefovi. Jinochové, vy stojíte na prahu života. Vy budete svědky událostí, kterých my se nedočkáme. Ale vzpomeňte si, až naдейdou těžké chvíle, byste svůj zrak a své naděje obrátili ke sv. Josefu. On záštitou svou vytrhne Církev ze soužení a společnost lidskou z nebezpečí.“

Hodina ta nadešla o dvacet let později. Pius IX., jehož hrdinná duše naplněna byla hořkostí, obrátil své zraky ke sv. Josefu a 8. prosince 1870 prohlásil ho za patrona katolické Církve.

Bouře vzrůstala se, a nejvyšší Pastýři množili důkazy své úcty k Pěstounu Ježíšovu. Kdo odvážil by se

nyní popírat, jak časový jest dnes kult chotě nejv. Panny k obnovení ducha rodinného, smyslu výchovného, života vnitřního, shodné spolupráce všech vrstev společenských, odloučení od zájmů hmotných, k rozvoji lásky ke spravedlnosti a k pravdě?

Vývoleným nástrojem k mohutnému rozmachu této pobožnosti byl prostičký kněz, který od r. 1848 byl domácím kaplanem v pensionátě beauvaiském. Výše zmíněná promluva hluboce ho dojala. Rozhodl se, že od té chvíle bude úsilně pracovat na oslavu Pěstouna Páně.

Založení kaple k jeho cti, zřízení arcibratrstva pod jeho ochranou, založení měsíčníku, jenž hlásá milosti obdržené na přímlovu sv. Josefa — to bylo předmětem 21leté obětavé práce P. Josefa Arivana Claverie.

Jako ve všech dilech Božích, ani tu nescházelo protiventství. Na rozdíl od lidských děl, jež kličí a zrají v blahobytu, díla nadpřirozená rozvíjejí se a plodí v soužení. Viděl se nepochopeň od těch, kdo měli býti jeho oporou. Jak často viněn byl z neprozřetelnosti! Trpěl tím více, čím více přirozeně byl účelovitý a v sebe uzavřený, nakloněný k obavám a vrtochům.

Kdykoli však se jednalo o sv. Josefa a jeho dílo, nikdy neztrácel jasné mysli a vždy vystupoval s jistou směrností i neohrožeností.

„Cílem tohoto arcibratrstva,“ řekl mu jeho svatý Ochránce při jednom zjevení, „jest rozvoj pobožnosti ke mně. Pobožnost ta přitáhne mou ochranu na Nejvyššího Pastýře, na katolické země, na křesťanské rodiny, na řehole; vymůže obrácení pronásledovatelů Církve i zemí nevěřících, a zjedná členům arcibratrstva a jejich ro-

dinám požehnání Boží ve věcech duchovních a časných, i milost dobré smrti.“

Leč on — tak slabý a neumělý — jak toho dosáhne? Založit arcibratrstvo bez peněz, šířit je a zjednatí mu schválení Hlavy Cirkve — zda nepřesahuje to jeho síly?

Jeho nadpřirozený duch dopomohl mu k vítězství. Znal propast své slabosti, ale vedle ní viděl i propast nekonečné dobroty Boží. Odevzal se tedy Božské Prozřetelnosti, a svou věrností zasloužil si Její ochrany.

Proto i v nejtěžších chvílích zůstával klidným. Vždy zrak jeho hleděl do výše, hledě poznati i nejtělejší odstíny vůle Boží. „Nevím, jak to zařídí božská Prozřetelnost,“ psal jednou, „ale nechť ve všem splní se vůle Boží!“

Tak všechny jeho myšlenky tihly k hledisku nadpřirozenému. Jedině z poslušnosti k svému biskupovi opustil r. 1874 dílo mu tak drahé a na posledních 17 let svého života uzavřel se jako vézeňský kaplan ve velkém žaláři beauvaiském. Tehdy již každý viděl v něm svatého kněze.

„Setkal-li jsem se kdy ve svém životě se světcem,“ vyznal jeden z jeho vynikajících kajicníků, „byl to jistě on.“

A když přítel jeho P. Eschbach, byv přijat v audienci u Pia IX., prosil sv. Otce o požehnání pro něho i jeho dílo, řekl sv. Otec: „Claverie jest světcem; o mně měl by dát požehnání.“ Slovo to svědčí, jakou úctu choval k němu ten velký papež.

R. 1861 povýšil Pius IX. dosavadní družstvo sv. Josefa na arcibratrstvo, r. 1864 obdařil je velkými odpustky, r. 1872 povolil korunovaci sochy sv. Josefa v kapli jemu zasvěcené a dosavadního ředitele arcibratrstva jmenoval svým domácím prelátem.

Když 21. dubna 1891 P. Claverie oddal svou duši Bohu — bylo to v úterý oktávy ochrany sv. Josefa —

duchovenstvo i obyvatelstvo beauvaiské volalo: „Umřel nám světec.“

Ne „De profundis“, ale Magnificat,“ zvolal u jeho rakve jeho zpovědník, Mšgre Thémé.

Dnes odpočívá jeho tělo u stupňů oltáře sv. Josefa v kapli, již sám byl vystavěl. Víc než 2 miliony členů čítá arcibratrstvo a víc než 33.000 předplatitelů dostává měsíčně „Posla sv. Josefa“.

P. Claverie pracoval mnoho ke cti velikého světce; ale musíme vyznat též, že i svatý Josef jest přebohatě štedrý k těm, kdo ho uctívají.

Pozdvihni oči své k horám, odkud mi přijde pomoc...

Vroucí díky Božskému Srdci Páně, P. Marii, sv. O. Dominiku a sv. Tereziíce za záručné zachránění při zřízení se autobusu se školními dětmi vzdávají vděčně sestry dominikánky a dívky IV. a V. třídy klášterní školy l'udové v Košicích.

15. května t. r. podnikly jsme školní výlet z Košic do ledové jeskyně u Dobšiny. Výpravy se zúčastnilo 31 dětí, jedna paní a 3 sestry dominikánky, učitelky a průvodkyně děti. Jely jsme státním autobusem Košice, Turna, Rožnava, Dobšina. Před odjezdem doporučily jsme sebe i děti vroucně do ochrany B. Srdce Páně a P. Marie. Více než po dvouhodinné jždě ocitly jsme se na horských vrcholech, s nichž jsme sjžděly náhlými serpentínami do malebného údolí před Krásnou Horkou. Tu najednou — zrovna před prudkou zatáčkou — vypoví řidiči brzda a rozjetý motor se řítí po příkrém srázu s kopce, porostlém listnatými stromky. — Nepopsatelné zděšení! — V žilách stýdne krev, hlavou třesne palčivá jiskra hrozné odpovědnosti za tolik dětí. — Úpěnlivý výkřik proráží nebesa. — Pod námi praskají stromky, sklo z rozbitých oken drnčí a lítá na všechny

strany, autobus se vyvrací nalevo, co zatím motor hrozivě chrochtá a klouzá pomalu již, ale jistě po dvou levých kolech srážným úbočím dolů. — Bože, kam až? Do náruče smrti? — Pojednou silnější náraz — okamžik děsné ticho, je konec přišerné jízdy, stojíme. Nový zoufalý křik dětí vračí život ve ztuhlé údy a snaha vyprostiti je z hrozného postavení dodává nadlidské odvahy a síly. A již je na místě katastrofy shluk lidí, jedoucích právě do Rožnavy na trh a pomáhá nám ze střePIN skla a porouchaného autobusu. Po-
plašné zvěsti letí okamžitě na všechny strany. V krátké době jsme opět všechny na nešťastné silnici — a div divoucí — děti i průvodkyně jsou úplně zdravý bez nejmenšího škrábnutí. Jen šofer utrpěl lehčí poranění rozbitým sklem. Všichni, kdož nám přispěchali na pomoc, nechťejí věřití svým očím,

žasnou, vždyť se domnívali, že budou odnáseti z místa neštěstí mrtvé a raněné a zatím — tisícové díky mocné ochraně Boží — nikomu z nás se docela nic nestalo. Udivené pohlížíme jedna na druhou, opět a opět se dotazujeme děti a znova zjišťujeme, že neutrpěly ani nejmenší poruchy. „Jak je to jen možné,“ vyzvídají dítky o závod, „že nejsme potlučeny a porážány, vždyť přece sklo lítalo pod námi, nad námi, okolo, zkrátka všude.“ Přítomní horalé pokývují hlavami a v úžase praví: „To se mohlo státi jedině zázrakem.“ „Ano, to je opravdu zázrak,“ dotvrzují i úřední osoby, které se později dostavily na místo katastrofy. My se slzami hlubokého pohnutí vrouceně děkujeme nebi za tak neobyčejné zachránění.

Pomoc naše ve jménu Páně, jenž učinil nebe i zemi.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvřené Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kur. brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvoou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za účinnou křesť. lásku k bližnímu a na všechny úmysly, jež doporučený jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876).

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrile a Metode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Čiň každému dobré!

Úmysl v srpnu 1934: Za zbožné ústavy, vychovávající mládež.

K UCTĚNÍ SLAVNÉ PAMÁTKY

našeho velikého spisovatele-kritika, buditele moravského lidu

VÁCLAVA KOSMÁKA

SNÍŽILI jsme CENY jeho SEBRANÝCH SPISŮ:

Díl I.	<i>Fouňa, svobodný pán z Nadutína.</i>	Str. 508	z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl II.	<i>Na lehčím chlebě.</i>	Str. 565	- - - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl III.	<i>Pošetilci. — Lidský zvěřinec.</i>	Str. 576	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl IV.	<i>Kukátko.</i>	Str. 570	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl V.	<i>Povídky. (Cestopisné obrázky.)</i>	Str. 668	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl VI.	<i>Kukátko.</i>	Str. 402	- - - - - z Kč 15.—	na Kč 10.—
Díl VII.	<i>Chrt.</i>	Str. 514	- - - - - z Kč 18.—	na Kč 12.—
Díl VIII.	<i>Ztracená.</i>	Str. 376	- - - - - z Kč 14.—	na Kč 8.—
Díl IX.	<i>Kukátko.</i>	Str. 432	- - - - - z Kč 16.—	na Kč 10.—
Díl X.	<i>Povídky.</i>	Str. 452	- - - - - z Kč 16.—	na Kč 10.—
Díl XI.	<i>Myslivec Anton a jiné povídky.</i>	Str. 536	z Kč 19.—	na Kč 12.—
Díl XII.	<i>Eugenie.</i>	Str. 404	- - - - - z Kč 15.—	na Kč 10.—
Díl XIII.	<i>Zenit se či neženit?</i>	Str. 516	- - - - - z Kč 18.—	na Kč 12.—
Díl XIV.	<i>Potkalo ji štěstí.</i>	Str. 484	- - - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl XV.	<i>Boží mlýny. Z odvěkých bojů myslivců s pytláky, práva s násilím.</i>	Str. 611	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XVI.	<i>Kukátko.</i>	Str. 514	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XVII.	<i>Radostné cestování.</i>	Str. 592	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XVIII.	<i>Básně a řeči.</i>	Str. 402	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XIX.	<i>Životopis Václava Kosmáka. Z pera Dra Pavla Vychodila.</i>	Str. 656	- - - - - z Kč 16.—	na Kč 10.—
Díl XX.	<i>Kukátko.</i>	Str. 494	- - - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl XXI.	<i>Otrávená růže.</i>	Str. 478	- - - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—

ÚPLNÉ DÍLO — 21 svazků — - - - - z Kč 316.— na Kč 200.—

brož., v á z á n o ve vkusné plátěné vazbě se zlatými nápisy o Kč 9.—
za svazek více, úplné dílo Kč 389.—, v poloplátně více o Kč 6.—
jednotlivě, v celku za Kč 326.—, v pevné knižní vazbě bez nápisů
o Kč 5.— za svazek více, 21 svazků již z a Kč 305.—.

DODÁME NA MĚSÍČNÍ SPLÁTKY PO Kč 20.—, 30.— až Kč 50.—, DLE
FINANČNÍCH MOŽNOSTÍ.

TAK UMOŽNÍME VŠEM VRSTVÁM NAŠEHO LIDU ČETBU DÍLA bezvadně
výchovného, vzácného po stránce literární a cenného v úpravě.

KOSMÁKŮV ODKAZ DO VŠECH KNIHOVEN!

Buditelská a literární činnost Václava Kosmáka našla brzy učenlivého a horlivého žáka i následovníka v knězi Fr. K. Křenovi (František Zgoda). Naše Haná, kde Fr. K. Křen řadu let na různých farách působil, vděčí svému hanáckému „bardovi“ téměř za národopisnou historii. Povídky a črty Křenovy, kde humorným způsobem dovedl vykreslit typickou postavu hanáckého „stréčka“, v mnohém podobají se Kosmákově kukátkům.

ZAŘAĎTE VEDLE SPISŮ VÁCLAVA KOSMÁKA TĚŽ

SPISY FR. K. KŘENA DO SVÉ KNIHOVNY:

- Díl I. *Z hanáckých gruntů a mlýnů.* Str. 334 místo Kč 12.— pouze Kč 8.—
 Díl II. *Veselé hanácké příběhy.* Str. 320 - místo Kč 11.— pouze Kč 8.—
 Díl III. *Pod hanáckým nebem.* Str. 320 - - místo Kč 11.— pouze Kč 8.—
 Díl IV. *Příhody hanáckých strýčků.* Str. 350 místo Kč 13.— pouze Kč 8.—
 Díl V. *Strýčkovy rozumy.* Str. 348 - - - místo Kč 13.— pouze Kč 8.—
 Díl VI. *Z hanáckých rodin.* Str. 320 - - - místo Kč 11.— pouze Kč 8.—
 Díl VII. *Z kraje hanáckých palem.* Str. 344 místo Kč 13.— pouze Kč 8.—
 Díl VIII. *Na té naší Haně.* Str. 352 - - - místo Kč 13.— pouze Kč 8.—
 Díl IX. *Z niv Ječmínkových.* Str. 360 - - - místo Kč 13.50 pouze Kč 8.—
 Díl X. *Obrázky k desateru.* Str. 372 - - - místo Kč 14.— pouze Kč 10.—
 Díl XI. *Obrázky ze života.* Str. 340 - - - místo Kč 12.50 pouze Kč 8.—
 Díl XII. *Rozmysli si, Mařenko, rozmysli.* S. 356 místo Kč 13.50 pouze Kč 8.—
 Díl XIII. *Do světa.* Str. 396 - - - - - místo Kč 15.— pouze Kč 10.—
 Díl XIV. *Vážně i žertem.* Str. 332 - - - - - místo Kč 12.— pouze Kč 8.—
 Díl XV. *Životopis Fr. K. Křena.* Str. 104. místo Kč 6.— pouze Kč 4.—

Ú P L N Ě D Í L O — 15 s v a z k ů — místo Kč 183.50 pouze Kč 120.—
 brožováno, vázáno ve vkusné plátěné vazbě se zlatými nápisy o Kč 8.— za svazek více, úplné dílo Kč 240.—, v poloplátě o Kč 5.50 více jednotlivě, v souboru za Kč 202.50, v pevné knihovní vazbě bez nápisů o Kč 4.50 za svazek více, 15 svazků Kč 187.50.

SNÍŽILI JSME PODSTATNĚ CENY děl našich dvou lidových spisovatelů, abychom umožnili největší rozšíření jejich literární tvorby, plné poesie moravského venkova, a tím zdůraznili výchovný význam nesmrtelného odkazu našich obou kněží-buditelů 70.—80. let minulého století.

NA MĚSÍČNÍ SPLÁTKY PO Kč 20.—, 30.— a 50.—.

OBECNÍ, SPOLKOVÉ I SOUKROMÉ KNIHOVNY NAJDOU V TĚCHTO SPISECH VHODNÉHO DOPLNĚNÍ.

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.
Pořádá P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 Kč.
Jednotlivá čísla prodávají se po Kč 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

Obsah :

Zbožné ústavy, vychovávající mladíky. (Hlavní úmysl.) — Homilie na 12. neděli po sv. Duchu. — Doma. (Báseň.) — Láska k bližnímu. — Ježíš a andělé. — Sv. Petr v okovech. (Obrázek.) — Sv. Otec u Matky Boží Věští. — Růže duchovní. (Báseň.) — Matka Bolesná. — Drobné zprávy ze života katolického. — Obětování denního úmyslu.

O Konnersreuthu - Terezii Neumannové

vyšlo právě III. vydání „Spasitel jest dobrý“ od P. O. Staudingera v překladu superiora K. Kolíska. Jest to přepracované a rozmnožené dílo s nejnovějšími zprávami. Stran 208 se 2 novými obrázky. Cena lidová, pouze Kč 8.50. Objednávky přijímá administrace „Růže lurdské“ v Brně, Falkensteinerova ulice čís. 42. Pěkně vypravená knížka hodí se za milý dárek.

KATOLÍKŮM BRNĚNSKÉ DIECÉSE!

EICHLERŮV KANCIONÁLEK

CESTA K VĚČNÉ SPÁSE

VYDÁNÍ PRO ŠKOLY OBECNĚ BEZ NOT

PŘÍLEŽITOSTNÁ KOUPE!

TISKNU TO NA KRÁSNÉM JAPANSKÉM PAPIŘE,
VÁZÁNO V KŮŽI BARVY TŘEŠNOVÉ NEB ČERNÉ
V PĚKNÉM POUZDŘE - NEJVHODNĚJŠÍ DÁREK
NAŠÍ MLÁDEŽI K SV. BÍRMOVÁNÍ A KE KAŽDÉ
PŘÍLEŽITOSTI!

CENA POUZE Kč 40.—

OBJEDNEJTE V NAKLADATELSTVÍ

**OBČANSKÉ TISKÁRNY V BRNĚ,
STAROBRNĚNSKÁ UL. 19-21.**

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVIII.

BRNO, SRPEN 1934.

ČÍSLO 8.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslejš sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se stráví jimi hrudí, Ty Srdce Páně, naši láskou buď!

Zbožné ústavy, vychovávající mladíky.

Hlavní úmysl.

Před svým nanebevstoupením pravil Pán Ježíš učedníkům svým: Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi. Jako mne poslal Otec, tak i já posílám vás. Jdouce do celého světa, učte všechny národy, křtíce je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Učte je zachovávat, cokoli jsem přikázal vám. Aj, já s vámi jsem až do skonání světa. Nežli se apoštolé a učedníci Páně rozešli, měli přijmouti Ducha sv. utěšitele, který jim měl připomenout všecko, cokoli Pán mluvil jim. Duch svatý sestoupil na ně ve způsobu ohnivých jazyků a naplnění jsouce všichni Duchem sv., počali mluvit rozličnými jazyky, jakž Duch sv. dával jim vymlouvat. V prvotní Církvi bylo třeba, aby Duch sv. milostí svou osvěcoval mysl věřících a naplnil srdce jejich svatou horlivostí a moudrostí. Později nebylo již třeba takového působení; Duch sv. však nepřestal vnitřně působiti na mysl a srdce u těch, kteří ho prosili. Darů Ducha sv. hlavně potřebují, kteří se na kněžství připravují, aby vstoupili do slépějí sv. apoštolů. Potřebují takoví mladíci studii, a to dlouhých a přísných studií. Těchto studií nabývají v seminářích a ve zbožných ústavách, majících za úkol vychovávat mladíky pro povolání kněžské. Též jiné ústavy

věnují se zbožné výchově dívek. Tyto ústavy jsou velikou péčí sv. Otce Pia XI., což vysvitá z jeho okružních listů a z promluv při audiencích mládeže. Této výchově věnují se mnohé řády a kongregace. Jsou milé nejsv. Srdci Páně. Sv. Jan Zlatoústý praví: Co je většího, vznešenějšího jako řídit duše a mravy mládeže upevňovati! Proto se modleme, aby takové ústavy duchovně prospívaly, počtem se množily a schopné učitele a učitelky tvořily. Modleme se, aby vychovatelé ve snaze své vychováti mládež sami na dokonalosti neztráceli a byli svým svěřencům dobrým příkladem a uměním i věrností při výchově se vyznamenávali. Mají hleděti především k tomu, aby při volbě povolání podpořili povolání ke stavu duchovnímu, kněžskému a řeholnímu.

Za naší doby potřebuje Církve sv. učené, zbožné kněze, statečné bojovníky proti nepřátelům Božím a Církve sv. Církve sv. pokračuje ve svém úkolu, jest příznivkyní všeliké vědy a neomylná učitelka pravdy, vychovává muže a ženy vírou, nadějí a láskou vynikající a snaží se, aby počet přímých obhájců Církve se ustavičně množil. K tomu ke všemu je třeba veliké vzdělanosti a horlivosti pro království Boží na tomto světě. K této

přípravě ke zdárnému působení kněze je mimo bohoslovné učení potřeba ustraněný, od hluku světského vzdálený život pospolitý v seminářích a duchovních ústavech, kde nejen rozum, ale též srdce bývá ušlechťeno a ve ctnostech vycvičeno, kde srdce a mysl jiných k věcem nebeským pozdviženy a milostí Boží posvěceny modlitbou, zbožným rozjímáním, častým přijímáním sv. svátostí, pobožností k nejsv.

Srdci Páně, úctou nejbl. Marie Panny a jinými posvěcujícími prostředky. Toho všeho nabývají kandidáti kněžství v ústavech bohoslovných a v duchovních ústavech. Že sv. Otcí Piu XI. na této věci mnoho záleží, viděti z toho, že ustanovil a požehnal tento úmysl pro měsíc srpen. Prosme tedy nejsv. Srdce Páně o udělení milosti kněžského povolání. Žeň je hojná, ale dělníků na vinici Páně málo!

Homilie na 12. neděli po sv. Duchu.

Jarolím St. Pavlík.

V evangeliu 12. neděle blahoslavi Spasitel své učedníky, protože jsou lépe na tom než spravedliví starého zákona, neboť vlastním očima viděli zaslíbeného Mesiáše, jehož proroci a králové Starého zákona viděli jenom v duchu, v mlhavé dálce aneb jen v předobrazích. Simeon viděl Vykupitele jen jednou a měl tak velkou radost, že neměl jiného přání, jak zemřít; apoštolové však a učedníci viděli jej každý den. Slyšeli i co učil vlastním ušima. Jak by se byli radovali spravedliví starozákonní, kdyby byli mohli samého Vykupitele slyšet! Slyšeli jenom proroctví, která byla o něm. Kristus Pán chtěl i říci: Za jak šťastné musíte se mít, že jste narozeni v čas, kdy se nejenom koná příprava na vykoupění lidstva, ale samo vykoupění přišlo.

I my se můžeme k těm šťastným počítati; neboť jsme zrozeni v novém zákoně, jsme údy Mesiášova království, žijeme velkolepá tajemství, nejsvětější Svátost oltářní, chť mše svaté, očištnou vodu křestní, posilující olej a chrisma. Slyšíme tčťž slovo Boží, jež i apoštolové slyšeli z úst Ježíšových, nauku, jež nauku starozákonní dokonalostí daleko převyšuje. Jsme mnohem lépe na tom, než spravedliví Starého zákona.

Musíme se však sebe samých tázati: Jsem však proto lepším než lidé starozákonní? Ach, jak velice zahabují nás na příklad Abel nevinný, spravedlivý Noe, věropevný Abraham, poslušný Izák, čistotný Josef, trpělivý Job, pilná Rut, poslušný Samuel, zbožný David, horlivý Judas Makkabejský, zmužilí bratři makkabejští a jejich matka i mnozí jiní. Neměli po ruce tolik posvěcovacích prostředků jako my, neměli tak vznešených vzorů a příkladů před sebou jako my, zvláště ne příklad Ježíšův a Mariin, nežili pod tak dokonalým zákonem jako my, neměli Svátostí oltářní, jež by je posilovala, a přece jak velké pokroky dělali na cestě ctností! Ó, umiňme si na posvěcení své duše se vši horlivosti pracovati a pilně používatí prostředků k posvěcení svému, jichž nám nový zákon tak hojně skýtá, Bohu děkující, že nás v novém zákoně povolal k životu.

Jeden zákoník tázal se Spasitele, co je třeba konati, abychom dosáhli života věčného. Spasitel dal mu příležitost sám si tu otázku zodpovědět: že je tčťž potřeba Boha nadě všecko a bližního pro Boha jako sebe samého milovati: zachovávatí tedy oboje příkázání lásky. Jakým způsobem lze

dokázati, že milujeme Boha i bližního? Zachováváme-li přikázání Boží a církevní, neboť láska neleží tak v pocitu jako spíše ve vůli. Nežádá se tedy od nás nic neobyčejného. I sami jinověrci mohou dojít spásy, zachovávají-li přikázání Boží, jež jsou každému člověku do srdce vepsána a když nemohou za to, že nepřináleží ke katolické církvi. Oni k ní patří duchem.

Bližního máme milovati jako sebe samého. Bližní náš je každý člověk, přítel i nepřítel. Samaritán nepatřil k přátelům toho, jenž upadl mezi lotry a přece ho považoval za svého bližního, smíloval se nad ním, ujal se ho a poskytl mu veškerou pomoc. Tak máme i my rádi všem pomáhati, kdo jsou pomoci potřebsní, i svým nepřátelům, což ostatně už ve starém zákoně bylo poručeno, neboť čteme v něm následující výrok: Lačni-li nepřítel tvůj, nakrm ho; žizní-li, napoj ho a shromáždíš feřavé uhlí na hlavu jeho. To jest: pohneš tím svého nepřítel a učiníš jej smírlivým.

Samaritán ukázal se milosrdným k tomu, jenž upadl mezi loupežníky; postaral se, aby dostal co jísti, dal se mu napítí vína, jež měl s sebou, zjednal mu šat, protože ho lotři do naha svlekli, zavedl ho do hostince a poručil ho v nemoci ošetřovati. Proto jmenujeme skutky milosrdenství skutky samaritánskými nebo službou samaritánskou. Máme ji pilně konati. Příležitost k tomu naskytá se velmi často, neboť veliká a rozmanitá je lidská bída. Konáme ji i tenkrát, když peníze podporujeme takové ústavy, jež jsou zřízeny ke zmírnění lidské bíd. V ústavách těch jsou ponejvíce činný osoby klášterní, Milosrdní bratři a Milosrdné sestry. Jenom nerozumný člověk může je nazývat lenivými mnichy. Kdo jim lenost vytýká, buď nemá o řádovém životě ani ponětí anebo mluví z něho nenávisť proti náboženství.

Podobenství o milosrdném samari-

tánu dá se i takto vyložit. Člověk, jehož lotři přepadli, je pokolení lidské; cesta z Jericha do Jerusalema představuje cestu na onen svět; jako ona, tak je i tato skalnatá, obtížná a nebezpečná. Lotři jsou pekelní duchové. Dábel přepadl člověka a vysvlekl ho. Co mu vysvlekl? Oděv nevinnosti, milost posvěcující. Zranil ho celého, an ho svedl k hříchu. Každý hřích je ranou na duši, každý těžký hřích je hlubokou ranou, jež sama od sebe se nezahojí. Dábel nechal ležeti člověka napolo mrtvého. Skrze hřích ztratil člověk právo na nebe a zasloužil věčnou smrt; byl (pravdu již napolo mrtvým, věčné smrti brzy propadlý, kdyby se ho byl nikdo neujal. Skrze hřích upadl člověk do největší bíd jak podle těla, tak i podle duše; zůstal ležeti, nemohl si sám pomoci, bylo mu čekati na cizí pomoc. Byl však nucen dlouho na ni čekati. Přišel kněz, přišel levita a žádný mu nepomohl; kněží a levitové Starého zákona nebyli v stavu člověku pomoci; šli kolem něho.

Tu konečně přišel milosrdný samaritán, a to byl Ježíš Kristus. Židé sami ho nazývali samaritánem, ovšem jen, aby mu tím spílali; ale on byl jím skutečně. Přišel k člověku s výšin nebeského Jerusalema, uviděl ho, viděl jeho převelikou bídu a jeho mdlobu, pozoroval jeho touhu po pomoci a měl s ním utrpení. Obvázal rány jeho svazkem lásky, aby se zahojily. Nalil do nich cleje, cleje svatých svátostí, jež hojí rány duše. On, jenž sám se nazývá Kristus, tolik co Pomazaný, přemazal nemocného člověka silicím clejem své milosti. Posílil jej i vínem; to je jeho svatá krev, kterou prolil a která je při mši svaté pod způsobou vína přítomna; je i ve svaté hostii. Velebná Svátost oltářní je naší posilou a našim občerstvením na cestu do věčnosti. Zavedl potom člověka pod hostinnou střechu a dal hostiteli peníze a poručil starati se o nebožáka. Hospoda ta je katolická církev, již svěříl

Ježíš člověka na duši chorého, aby se oň starala a byla mu nápomocná k nastoupení další cesty do nebe, k dostižení věčného cíle. Dal katolické církvi své poklady a slíbil dáti ještě více, bude-li třeba. A věrně plní svoje slovo. Až se vrátí v soudný den, udělá pořádek a odmění věrnou ošetrovatelku.

Utečme se tedy k božskému Samaritánu, k milému Spasiteli v rozmanitých potřebách a trampotách tohoto života; on nás uzdraví, on nám pomůže. Pojďte ke mně všichni, praví, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vás občerstvím. On, samaritán, rád rozmlouvá se samaritánskou ženou, s hříšnou duší, kteráž upadla do tenat pekelného služebníka, a uvádí ji na pravou cestu; neboť přišel hledat a spasit, co bylo ztraceno. Ne zdraví, praví, potřebují lékaře, ale nemocní. Tím lékařem je on sám; můžeme ho zavolatí kdykoliv, každého času stojí nám k službám; a nic za to nežadá, jen vděčnost a lásku.

Jako lékař duší ukazuje se zvláště

ve svátosti posledního pomazání, jejíž obraz zříme v podobenství o milosrdném samaritánu. Ukazuje se tu zároveň jako náš nejlepší přítel, jenž nám zůstane věrným, když nás cstatní opustí. Zná lépe těšiti, než to jaký člověk dovede; nabízí nám svou pomoc, abychom šťastně dospěli cíle své cesty, věčné blaženosti. Jsme-li jedenkrát tam, jsme v bezpečí. Tam je kraj bezpečný; tam nečíhají žádní lupiči na nás, jak zde na zemi. Slyšme, jak krásně prorok Isaiáš nebeskou krajinu popisuje: Tu je chodník a cesta, již jmenují svatou cestou; žádný nečistý po ní nechodí; to je ta pravá cesta, na které ani neučení nezbloudí. Tam nebude žádného lva a žádné zlé zvíře nebude tam k spatření; ale vykoupení budou choditi po ní. A jež Hospodin vykoupil, přijdou na Sion s chvalozpěvem; věčná radost nad jejich hlavou, radost a rozkoš obdrží, bolest a vzdechy se vzdálí. Hledme, abychom též tam přišli a věčných radostí požívali.

A. M. Kadlčáková.

Doma.

Na těch rodných nivách
pěkné kvítí kvete,
z těch má ruka vínec
pro matičku plete.

A v tom malém lese
ptáci sladce pějí,
radostí a štěstím
stromy se tu chvějí.

Kolem samá krása,
krásnější než v městě,
radost srdce hřeje,
na každícké cestě.

Rodná chata dražší
nad paláce města,
třeba by jen byla
vystavěna z těsta.

Z těsta rodné hlíny,
v níž se člověk zrodí —
vždyť zde láska, štěstí,
v krásné sny mne vodí!

Láska k bližnímu.

Výňatek z díla P. Plusa: „Kristus v našich bratřích“.

II. Příkázání opravdě nové.

Nevím, zda dosti oceňujeme divy lásky Boží. Každý křesťan jest druhým Kristem. Pán Ježíš rozmnožuje sebe nejen Eucharistií, ale i křtem. Bůh jest všude. Kristus žije v nás i v mnohých jiných. Naši bratři tvoří nesmírné vojsko druhých Kristů. Zda mé umění, nejvzácnější umění pravého křesťana, dovede za lidskou tváří viděti božskou podobnost a božské určení? Jsou křesťané, s nimiž žiji a se potkávám, pro mne skutečně bratry? Je-li tomu tak, nepostrádá moje bratrská láska božského podkladu? Miluji své bratry v Bohu? Miluji v nich Boha? Leč nejen v životě pozemském jsem spojen se svými bratry; nás všechny věčně víže pouto, a proto naše příbuznost přesahuje daleko těsné obzory dnešní chvíle.

Tímto poutem jest božská přítomnost (přítomnost Boží v každém z nás), povznesená nad prostor i čas. V Bohu můžeme vždy spolu obcovati a vzájemně si pomáhat.

Poněvadž jest přítomen v nás, můžeme tu naň působiti modlitbou. Poněvadž též v bližním jest přítomen, působí naše modlitba na něho i v bližním, kde rovněž přebývá.

V této božské povaze lidského bratrství, jak vidíme ji na Kristu Pánu, zjevuje se zvláštní původnost a nedostižná novota lásky k bližnímu. Svatý Jan měl pravdu, když řekl: „*Nové příkázání. — Mandatum novum.*“

Jest známo, jak až do časů Krista Pána zacházel člověk s člověkem. Otroctví vždy zůstane hanbou pohanského světa. Na jeho vykořenění musila víra pracovati celá staletí. Kde víra mizí, otroctví opět zvedá hlavu. Slabá novorozeňátka házena rybám za pokrm. Jinde postačilo, by ústy

bezbožného kněze dcádavala se haněbná modla obětí, a již vrženo dítě v náruč rozžhaveného Molocha.

Časem ovšem vystoupil některý filosof proti heslu: *homo homini lupus* — *člověk člověku vlkem*, žádaje, by člověk přestal považovati bližního za vlka, ale by v něm viděl člověka. Nikdo však nežádal viděti v bližním více než člověka, viděti v něm samého Boha.

Musil přijíti Pán Ježíš a hlásati světu: „Člověk — toť druhý já.“ To není pouhá představa, ale pravda: „Váš bližní — toť já. V každém z vašich bližních žiji já, Ježíš. Necht' v něm mne hledá vaše víra: v skutečnosti nebo v možnosti jsem tam přítomen.“

Všimněme si postupu:

Člověk považovaný za zvíře.

Člověk považovaný za člověka.

Člověk považovaný za samého Ježíše Krista.

„*Cokoliv jste učinili jednomu z bratří mých nejmenších, mně jste učinili.*“ V učení Kristově nejedno tajemství jest hlubší a méně pochopitelné než jiné; ale není dojemnějšího nad tajemství lásky k bližnímu, kde božský Spasitel každého z našich bratří činí novým Kristem.

Od té doby svět se bude vzdělávati podle nového vzoru. Přečtěte si, co píše sv. Pavel Filemonovi o otroku Onesimovi: „*Pavel, vězeň pro Ježíše Krista... prosím tě za svého syna, jehož jsem zplodil v okovech, za Onesima, jehož ti posílám. Ty ho přijmi jako mé srdce. Snad proto odešel od tebe na krátký čas, abys ho obdržel na věky, ne již jako otroka, ale jako milého bratra. Ano, bratře, ať mám z tebe užitek! Pán obcerstvi mé srdce o Kristu!*“

Vizte toho ubohého otroka! Římský zákon — shodně s filozofy — nazývá ho vyvrhelem. Sv. Pavel jmenuje ho „*svým srdcem*“. Otrok? Nikoli, víc než otrok, milovaný bratr! Sv. Pavel přeje si, aby byl přijat, jak on sám. Myslénka, že přání jeho bude splněno, obveseluje jeho duši v Bohu.

Autor známého „*Quo vadis*“ vystihl velmi dobře povahu tohoto nového přikázání. „Nevím,“ praví Petronius, „jak mohou křesťané žítí... Vím pouze, že tam, kde se ujmá jejich víra, mizí rozdíl mezi bohatcem a chudákem, mezi pánem a otrokem, mezi vítězem a přemoženým; zůstává pouze Kristus a milosrdenství dosud nepoznané i dobrota, přičiči se všem instinktům člověka, zvláště nás Římanů.“ To nejvíce rozhořčuje hrdého pohana. „Já křesťanem? Nikdy! Musil bych milovati naše bithynské nosiče, naše egyptské lazebníky, snad i bližního předměstského... Ne, nemohu! Také ohryzné bytosti nezasluhují lásky, ale opovržení...“

„*Kolik jste učinili jednomu z bratrů svých nejmenších, mně jste učinili.*“ Přikázání vpravdě nové, a to tak nové, že mnozí po staletích je opět a opět nalézají...“

„Láska k bližnímu?“ volá pověstný socialista Proudhon, „neznám ji! Nadarmo mi mluvíte o lásce a bratrství! Jsem přesvědčen, že mne nemilujete.“

Ovšem, nevidím-li ve vás nikoho jiného leč vás; ale já za vaši svaštěnou a rozčilenou tvář vidím — v možnosti — Ježíše Krista.

Proudhon neslyší: „Mysticism! Vím dobře, že mne nemilujete.“

O tom můžete soudit pouze sám. Jistý nosič marseillský potkal na ulici známého otce chudiny P. Calage T. J. I řekl mu: „Nenávidím tebe!“ — „A já,“ odpověděl klidně oslovený, „ó, kdybys věděl, jak tě miluji!“ Kterému knězi nepříhodilo se cosi podobného? Komu z nich nevmetl jednoho dne

neuvědomělý občan refrén té staré písně?

„Obětavost?“ volá Proudhon, „popírám ji! Toť mysticism! Mně mluvte jen o právu a majetku, o jediném tom kritériu spravedlnosti a nespravedlnosti, společenského dobra a zla.“

Filosofie protikřesťanská získala již celé řady těchto popíratelů: „Uznáváme jedinou spravedlnost! Dejte nám pokoj s láskou k bližnímu! My chceme svá práva! Až je obdržíme, darujeme vám vše ostatní.“

Ale při tom se zapomíná, že pouhá lidská spravedlnost, spravedlnost bez lásky, je často ctností barbarskou. Zda nezahanbí více obstojná mzda, suše do dlaně hozená, než halířek podaný milujícími srdcem? Srdci nepostačí pouhá spravedlnost. Kdo jinak smýšlí, zapomíná, že otázka styků ekonomických svrhla by se v pouhou otázku „žaludkovou“, zatím kdy skutečně jest otázkou šetrných ohledů, t. j. vzájemné úcty, srdečnosti, vůbec lásky. Zapomíná, že spravedlnost nikdy nezaplíní propasti, naopak spíše ji otvírá; v každém případě ji ukazuje, vymezující přesně její pokraje. Vizte strmou zeď! Hrstka nasypané země mírní svah, tvoří jako by most. Ale spravedlnost kope jámu: „Každý zůstaň na svém místě!“ Vzájemné styky jsou administrativní, úřední. Není v nich srdce, a není ho ani potřeby. A přece jen srdce dovede vyrovnati rozdíly. Ale právo staví duše drsně proti sobě, nepřátelsky tváří v tvář. Vždy jsou hotovy k boji, vždy bez lítosti a bez ohledu usilují postihnouti slabosti a chyby, aby z nich mohly těžit. Pouze dobrota se sklání, spouští padací most, a snad ho ani nepotřebuje. Láska vše vyrovnává.

Založte po celém světě všechny možné spolky. Je-li každý z nich jen velkým hromadným sobcem, pak nevykonali jste ničeho, z předělné bariéry neodstranili jste ani stébla. Naopak v pevnosti zdi učinili jste nový

otvor pro nový válečný stroj, vyzbrojili jste nový zástup k novému urputnému boji. A to mělo by být cílem?

Spravedlnost jest hrozná, neboť vymezující právo, staví se výbojně proti všemu, co se jí vzpírá. Někdy spravedlnost a pokoj se objímají, ale jen na papíře. V životě a ve skutečnosti — poněvadž při vykonání spravedlnosti není lásky — nejen si nepodávají ruky, ale obracejí se zády k sobě.

Láska nevšímá si rozdílů, ale podobností; vše dovede osladit, a proto

vždy má spravedlnost provázeti. Kdyby pouhé právo vládlo na zemi, svět byl by velkým popravištěm. Co jiného znamenalo by staré přísloví: *Summum jus, summa injuria*? *Svrchovaná spravedlnost — svrchované bezpráví?* Kdo chce pouhou spravedlnost, vydává se v nebezpečí, že bude nespravedlivým.

Ctnost, kterou nutno představit si s mečem po boku, budila by nedůvěru, kdyby jiná sesterská ctnost ji nepochočila, jak zadržeti meč v pochvě.

Tato sesterská ctnost sluje láska.

Ježíš a andělé.

Jarolím St. Pavlík.

Mezi anděly zaujímají tři přední místo: sv. Michael, náčelník a vojevůdce nebeského vojska, patron a ochránce starozákonní a teď novozákonní Církve. 29. září je sv. Michala pod titulem: zasvěcení chrámu sv. Michala, teď svátek první třídy a dne 8. května je zjevení sv. Michala. Svátky sv. Michala jsou zároveň svátky všech svatých andělů. Sv. Gabriela je 24. března, sv. Rafaela 24. října. Oba poslední nebyly všeobecné svátky, nýbrž jen pro ty diecése, které o to zažádaly; teď jsou pro celou církev předepsané. Andělů strážných je vlastně 2. října; v ten den modlí se kněží hodinky o nich; poněvadž však v našich krajích bývalo andělů strážných v onu neděli, jež byla prvním září nejbližší, je dovoleno v tu neděli andělů strážných veřejně a pro lid světit i jednu mši svatou v každém kostele k jejich počtě sloužití, tutěž jako 2. října.

Původně byli všichni andělé dobří a svatí; než nezůstali všeci tak; mnozí andělé ztratili milost Boží hříchem pychy. V čem vlastně záležel ten hřích? To nám není známo. Mnozí svatí otcové jsou toho mínění, že Bůh zjevil

andělům příští vtělení se Syna Božího a oni s tím nebyli spokojeni, že lidské pokolení, jež stojí pod vojskem andělským, co se týče hodnosti, má být tak vyznamenáno, a že odepřeli poklonu Synu Božímu jako Bohučlověku. Než ostatní — a jejich počet je ohromný — jemu vzdali poklonu. Zlí andělé chtěli též, jak čteme v Písmě svatém, trůny své postavit nad hvězdy a být rovní Nejvyššímu; ti, co zůstali dobrými, uznali však, že všechny své přednosti mají Bohu k poděkování.

Co Bůh žádal po andělech, to žádá i po nás: abychom odvislost svoji od něho uznali, v opak oněch lidí, kteří si nic, ani od Pána Boha, nedají předpisovati; a za druhé, abychom se Synu Božímu člověkem se stavšímu klaněli a jemu holdovali za příkladem zbožných pastýřů a tří mudrců od východu.

Andělé poslouchají Boha a slouží jemu. Protože je Ježíš Bůh sám, sloužili mu hned jak přišel na svět. Archanděl Gabriel zjevil proroku Danielovi, v který čas má Vykupitel přijíti na svět; zbožnému Zachariášovi zvěstoval narození Vykupitelova předchůdce; vyjednával s blahoslavenou Pannou Marií, zdaž by se uvolila být

Matkou Spasitele; ji že Bůh vyhlédl, aby nosila Syna Božího ve svém lůně, jej porodila, jej pěstovala a živila.

Když se narodil, zvěstoval anděl narození jeho pastýřům a ti ostatní zpívali na nebi Gloria! Hvězda, která vedla mudrce k Božskému Dítku, byl bezpochyby anděl v oděvu hvězdném. Anděl napomenul Josefa, aby podržel Marii u sebe, aby s Ježíšem prchl do Egypta a potom se zase odtud vrátil do své vlasti.

Když dokončil Ježíš svůj půst, přišli andělé a přisluhovali jemu; přinesli mu pokrm. Apoštolům pravil jednou Spasitel, že uží nad nim andělé vystupovati a sestupovati. A když se Spasitel v getsemanské zahradě rmoutil a krví potil, přišel anděl a těšil ho. Po jeho z mrtvých vstání sestoupili dva andělé, hlídali hrob a zvěstovali zbožným ženám, že je na živu. A po jeho nanebevstoupení byli to opět dva andělé, kteří dosvědčovali, že zase přijde. Potom mu budou andělé opět sloužiti, jej k soudu doprovázeti a všechno lidstvo dohromady svolá-
vati.

Následujeme andělů, sloužící Ježíši v osobě našich spolubližních. Co jste učinili nejmenšímu z bratří mých, mně jste učinili. Jsou to především nemocní, kterým máme službu prokazovati; získáme si tím zalíbení Boží a velkou zásluhu. Zdaliž nejsou sestry řeholní, jež nemocné obsluhují, praví andělé milosrdenství? Tak mnohý, jemuž byly zbožné osoby protivné, úplně se změnil, když vyšel z nemocnice! Děti nechtě rády slouží svým rodičům; mají býti malými anděly skrze nevinnost, zbožnost a poslušnost.

I teď musí andělé před vtěleným

Synem Božím se skláněti a jemu sloužiti jak v nebi tak i na zemi, když prodlévá mezi námi ve svaté hostii. A to dělají rádi, to je jejich živlem. Obstupují jeho trůn, vzdávají mu čest a praví: Zasluguje Beránek, jenž byl zabit, aby obdržel moc a Božství, moudrost a sílu, čest, slávu a chválu. A zpívají: Svatý, svatý, svatý jest Pán Bůh zástupů; plná jsou nebesa i země slávy jeho. V nebi je ustavičný den věčného se klanění; tam neustichne Te Deum laudamus, při němž sbor pěvců andělských nejkrásnější hudbu obstarává.

A kde na zemi je velebná Svátost, tam jsou i andělé. V sličeném věnci jako družičky obklopují každý svato-
stánek a klanějí se svaté Hostii; tvoří čestnou stráž svátostného Ježíše, jsou pážaty nebeského Krále, kteří ho provázejí při průvodech a když se nese k nemocnému. Královna ze Sáby pravila k Šalomounovi: Blaženi jsou sluzi tvoji, kteří stojí před tebou dnem i nocí a slyší tvoji moudrost! Ti blažení služebníci jsou andělé.

Připojme se k nim! My patříme, abych tak řekl, k jejich společnosti, protože máme v nebi obsaditi místa odpadem pyšných andělů uprázdněná. Proto máme totéž konati, co andělé konají. Nenechme Pána Ježíše ve svatostánku samého — nehledě totiž k společnosti andělů — ale navštěvujme ho, pokloňme se jemu a pobavme se s ním! Ó, jak cenné jsou hodiny, ztrávené před velebnou Svátostí! Budou v knize života zlatým písmem zaneseny. Řekněme ze žalmistou Páně: Před tváří andělů budu tobě chválu zpívati a klaněti se ve tvém svatém chrámě a jméno tvé oslavovati.

Svatý Petr v okovech. (Ku dni 1. srpna.)

Sv. Otec u Matky Boží Větší.

Z Ned. Kříže M. V.

Každá vycházka sv. Otce z Vatikánského města jest událostí, o níž zajímá se nejen římský lid, ale i celý katolický svět.

Dne 11. října odebral se sv. Otec do velké basiliky Mariánské, do níž nevkroutil žádný papež od r. 1870. Okolnost ta již sama sebou poukazuje na výjimečnou důležitost této události.

„Svatá Maria Větší“ náleží k sedmi basilikám římským a jest královnou všech svatyní, jež po celém světě jsou zasvěceny Matce Boží.

Původ její je zázračný.

Starobylá tradice vypravuje o patriciovi Janovi a jeho manželce, kteří nemajíce dítě, rozhodli se věnovati své jmění ke cti nejsv. Panny, a to způsobem, který by jí byl nejmilejší. Na ten úmysl modlili se dlouho: den co den, když náhle zrána 5. srpna návrší esquilinské bylo pokryto sněhem. V noci předcházející viděl Jan ve snu Matku Boží, jež žádala, by na onom ze sedmi římských návrší, jež bude zrána pokryto sněhem, byl jí vystavěn kostel. Téže noci totéž vidění měl i tehdejší papež sv. Liberius. Proto žádost zbožných manželů došla záhy uskutečnění. Den 5. srpna zasvěcen nejsv. Panně pod názvem: „Svatá Matka Boží Sněžná“. To stalo se v druhé polovici IV. věku.

V V. století papež Sixtus III. přestavěl basiliku v rozměrech mnohem větších, jak dnes představuje se zrakům poutníků.

Přestavba tato měla býti monumentálním pomníkem církevního sněmu Efezského r. 431, jenž proti bludaři Nestorioví prohlásil slavně za článek víry božské mateřství nejsv. Panny. Mezi jiným dal Sixtus III. ozdobiti vítězný oblouk chrámový bohatými mosaikami ze života Marie Panny, jež

zdůrazňovaly ji zvláště jako Matku Boží.

V průběhu věků starobylá basilika stále víc a více ozdobována a zvláště obdařena drahocennými ostatky. Dnes uctívají se tam: betlemské jesličky, slavná Madonna sv. Lukáše, ostatky sv. Pia V., papeže růžencového a sv. Jeronýma, poutníka betlemského, jenž žil v blízkosti jeskyně Narození Páně.

Zajímavé, že zlato, zdobící klenbu chrámovou, jest prvním zlatem, přivezeným z Ameriky po jejím objevení r. 1492.

*

Ozdoby staroslavné basiliky vždy se vyznačovaly rázem Mariánským a vždy ve věrné účtě chována myšlenka Sixta III.: by Svatá Maria Větší zůstala navždy nesmrtelným pomníkem sněmu Efezského.

Již r. 1931 chtěl Pius XI. oslavit zvláštním způsobem 1500leté výročí slavného koncilu a osobně vydati se do „Sancta Maria Maggiore.“

Ale splnění tohoto přání odložil na dobu pozdější. Zatím spokojil se s vydáním encykliky *Lux veritatis*, v níž oslavuje Mariino božské mateřství a s ustanovením zvláštního svátku ke cti této její slavné výsady. „Slavnost ta bude,“ doložil sv. Otec, „liturgickým pomníkem sněmu efezského; encyklika bude jeho pomníkem doktrínálním a obnovy, prováděné v starobylé basilice sv. Liberie, jeho pomníkem uměleckým.“

Posledními slovy narážel na restaurační práce, jež na jeho rozkaz měly vrátiti původní lesk starožitným mosaikám vítězného oblouku a absidy.

Letošní milostivé léto však mělo býti dovršením Jeho synovské účty k božskému mateřství Mariinu. Vyjevil to při audienci Ženské odbočky katolické akce francouzské:

„Jest tomu již devatenáct věků, kdy u nohou kříže dokonalo se velké tajemství našeho vykoupení. Tenkrátě Maria se stala naší Matkou: „Ecce Mater tua!“ „Hle, Matka tvá!“ A není-li vzpomínka na její božské mateřství, jímž vše vděčíme Matce svého Spasitele, jednou z nejsladších útěch milostivého léta?“

Ke slovům připojil sv. Otec i činy. Již byl vykonal své jubilejní návštěvy v patriarchálních basilikách sv. Petra, sv. Jana v Lateráně a sv. Pavla za hradbami, užívaje takto svobody, udělené římskému pontifikátu smlouvou z r. 1929. Zbývala pouze návštěva „Svaté Marie Větší“.

Tam odebral se 11. října, v den, kdy celá Církev oslavuje božské mateřství Marie Panny; slavnost tu sám byl ustanovil před dvěma lety.

Za takových okolností nabývají obřady papežské lesku vpravdě královského. Zdá se, jako by Církev pozemská chtěla poskytnouti věřícím aspoň slabé ponětí skvělosti nebes. Zde pouze kratičká zpráva o ní: „Průvod vchází do basiliky 10.05 hod. Devatenáct

kardinálů provází papeže. Na postranních tribunách zaujal místo úplný sbor diplomatický; jsou tu představitelé nejvyšší šlechty Říma i ciziny. Zvláštní pozornost budí svými pestrými kroji poutníci indiští, jímž vyhrazena zvláštní tribuna.

Sv. Otec přijímá hold arcikněze basiliky kardinála Dolci a jeho kapituly. Potom sedě na Sedia gestatoria, ubírá se do absidy, vřele pozdravován zástupy lidu. Tam usedá na připravený papežský trůn a obcuje mši svaté, již celebruje kardinál Dolci. Po mši svaté odchází sv. Otec do kaple borgheské, kde uctívá se starobylý obraz Matky Boží „Salus populi Romani“. Tam zpěvácký kůr pje hymnus „Ave Maris Stella“.

Pontifikální obřad ukončen ve tři čtvrti na dvanáct. Sv. Otec odchází za nadšeného volání věřících. Ve 12.15 hod. objevil se v zevní loggii, kde opět uvítán bouřlivým provoláváním. Tam nejvyšší Pastýř pozdvihnuv pravicí, žehná lidu velkým a slavnostním znamením kříže, vyslovuje zvolna formuli apoštolského pozhennání *Urbi et orbi*.“

Marie Tesařova:

Růže duchovní.

Spanilá Růže, Maria Panno,
vůni Tvou dýchám večer i ráno,
vůně Tvá blaží nebesa
a tvor Ti každý zaplesá:
Zdrávas, zdrávas, zdrávas Maria!

Ostrý trn hřichu netknul se Tebe,
krásnější nikdy nezřelo nebe,
kdo jednou dlel v Tvé blízkosti,
zas touží — pje s vroucností:
zdrávas, zdrávas, zdrávas Maria!

Duchovní Růže čarovné krásy,
ó slyš své dítě — k Tobě se hlásí,
v neštěstí, smutku hodině,
na srdce své Tě přivíne:
zdrávas, zdrávas, zdrávas Maria!

Slyš naše prosby, vznešená Růže,
šťasten, kdo k Tobě hlásit se může,
bláž svojí vůni slávký lid,
ať zapje Ti láskou zpít:
zdrávas, zdrávas, zdrávas Maria!

Když na Zelený čtvrtek odpoledne opouštěl Spasitel se svými učedníky tichou Bethanii, nejsvětější Panna vydala se za Ním do města v průvodu zbožných galilejských žen. S nimi slavila i večeri velkonoční v domě známé rodiny, u níž měla vždy na svátky zajištěné skromné obydlí.

Po smutné večeri odebrala se na modlitbu, aby aspoň duchem trvala u svého Syna. Nedostalo se jí asi zvláštních zjevení, co, kde a kdy stihne Spasitele, ale předtucha mateřská ji neklamala, že již této noci začíná se plnit vše to strašlivé, o čem tolikráte jí mluvil Ježíš. Srdce její svíralo se nejistotou a obavou a tichou noční modlitbu svažovaly přehojné slzy. Jak v zahradě Syn, i Matka v osamělé světničce zápasila sama se sebou, hotovic se k oběti: „A j, j á s l u ž e b n i c e P á n ě ! B u d v ů l e T v á ! B u d v ů l e T v á !“

Ale k ní nepřistoupil anděl těšitel.

Minula půlnoc; ucho matčino úzkostlivě naslouchalo, zda odkudsi z města nedoletí k ní ozvěna rozruchů, když náhle pod okny ozvaly se spěšné kroky. Byl to první posel nedobré zvěsti. Jan věděl, kde hledat Marii, k níž již dávno přilnul podobnou láskou, kterou miloval Syna. Vešel bled a polekán. „Ježíš jest zajat,“ řekl tiše s nevýslovným vzrušením. „Přepadli Ho zrádně na hoře Olivetské a nyní svázaného vedou do domu Annášova.“

Nejsvětější Panna nevypukla v hlasitý pláč, jak kdysi Jakub nad rouchem ztraceného syna, nezačala hořekovat, jak David nad záhubou Absolona; ale Srdce její sevřelo se tak bolestně, jak kdyby je byl pronikl meč. Ano, byl to meč! Strašlivý meč Simeonův začínal své krvavé dílo. Nosila jej v Srdci více než třicet let,

¹⁾ Vydou souhrnné.

ale dosud byl mírný, zastřen mlhou vzdálenosti i potěchou chvil přítomných, a k tomu přese všecko i naději. Ale nyní zabýškl se neúprosný, krutý a ranil!

Ó Panno přesvatá! Ten meč zabodne se ještě hlouběji v tvou duši, pronikne ji veskrz jak dvoj břitké ostří až k rozdělení duše a ducha, kloubů a morku, až k rozoznání myšlenek a úmyslů srdce.

Jan cdkvapil. Maria poklekla opět k modlitbě, opakujíc: „Ne jako já chci, ale jak Ty! Staň se vůle Tvá!“ Leč bylo vůli Boží, by této noci ji jako Syna stihla rána za ranou, bol za bolem.

Minula hodina; přivlekl se plačící Petr a klesnuv jí k nohám, vyznal se slzami: „Pána odsoudili na smrt — a já ho zapřel, já přísahal, že Ho neznám!“

Maria jak matka potěšila apoštola a potom plačíc spolu s ním, naslouchala mu, jak kruté zacházeno s jejím nejmilejším Ježíšem. A opět vešel Jan: „Již jest v žaláři u Kaifáše! Hned na úsvitě bude se konati zasedání nejvyšší rady!“

Docházely nové a nové zvěsti, pravá poselství Jobova: Znovu odsouzen k smrti, poslán k vladaři, vysmíván u Heroda, nazpět veden k Pilátovi a nyní kněží žádají, aby byl ukřižován.

Při posledních slovech nedalo se zadržeti srdce Matčino; cítila, že musí za Synem, že musí s Ním trpět a umírat. Již přišla k ní Maria, žena Kleofášova a matka Jakuba Mladšího, i Maria Magdalena; s nimi a s věrným Janem vydala se k praetoriu.

Již z daleka ozýval se hluk velkých zástupů; chvílemi vše umlklo, nato kdosi mluvil a potom opět rozpoutala se celá bouře lomu a křiku... Vladař stál právě na pavlánu a vy-

jednával se Židy, čině stále ústupky na úkor Ježíše. Když Maria stanula pod pavlánem, končilo první přeličení: Ježíš odsouzen k bičování.

Věděla, co to znamená.

Ježíš bude bičován! Bude bit jak otrok, jak sprostý a bezectný zlosyn! Přiváží Ho ke sloupu a bičí krvavě Ho zraní! Budou se jak vlci pásti nad neposkvrněným Beránkem!

A s nepochopitelnou silou uchvátil její duši tento jediný obraz, kol něhož kroužily všechny její myšlenky a city: Ježíš pod bičí katů!

A její ztrnulý zrak viděl, jak veden setníkem sestupuje po schodech, jak se rozesupují před ním zástupy a jak mizí v bráně, vedoucí do nádvoří! Nevěděla, co se s ní děje, neviděla, neslyšela. Jan odvedl ji stranou do kolumnády, vinoucí se podél paláce. Tam přitulila hlavu ke sloupu a stála bez pohnutí. Nedolétal k ní svist bičů, ani výkřiky katů, ale před její duší vystupovaly obrazy tak živé a ne-lidské, že bolem a hrůzou umírala. Hle, již Ho obnažili! Již stojí přivázán a natažen! Již dopadají první rány! Již bílé tělo zaplaveno krví!

I Srdce Matčino krvácí, i ji bičují kati.

Minula hodina. Nejsvětější Panna stojí zkamenělá, se zrakem suchým, ale plným bezejmenné hořkosti. Probudila ji opět teprv pekelná vráva. To Pilát po druhé vedl Spasitele na terasu.

Tam spěly i její oči... Ach, to její Ježíš! Ten ubožák zbičováný, oděný bídným cárem a trním věčený — to její nejdražší Syn, krásnější nad slunce, Ten, ježž nade vše milovala!

Leč ne pouze bolest plnila jí duši! Při pohledu na Syna v posměšném purpuru a trní zmocnil se jí svatý údiv. Nechápala dosud ani Ona, Matka Boží, té šířky a délky, hloubky a výšky Kristovy lásky, jež převyšuje všecko poznání. I rozvinul se před ní obraz nedostizný, jak bezedná a bez-

hraničná propast: viděla, jak Bůh z lásky k lidské duši sestupuje na nejnižší stupeň opovržení, hanby a muky!

Bylo to pro ni zjevení nové: nezmiřnilo sice bolesti, ale dodalo síly k utrpení. Od této chvíle stanula u Syna ne jako matka u trpícího dítěte, ale jako velká Matka Boží Bolestná, opojená mořem hořkosti a přece plná dobroty a lásky, zraněná sedmerým mečem a přece tichá, klesající pod křížem a přece nezlomná.

Pokojně vyslechla ty hlasy, vyjící jak šelmy: „Ukřižuj!“ i rozsudek Pilátův, že má se vyhověti žádosti lidu.

Když posléze vyšel Ježíš, nesa sobě kříž, i Ona šla za Ním; mezi hořekujícími ženami Ona jediná kráčela beze stesku. Leč pouze Bůh ví, co se dělo v jejím Srdci, když na ohebu cesty oclta se v blízkosti Syna a zraky jejich se setkaly.

Je-li oko matčino výmluvnější nad každé jiné, co řekla v této chvíli taká Matka takovému Synu? Nemluvila, co trpí, ani jak miluje. Celá její duše spěla k Ježíši; jak ráda by se protlačila k Němu a hojivý balsám vylila na Jeho rány, jak ráda by zmírnila jejich bol a ochránila Ho před opovržením a zástím! Ale oči Kristovy vážně mluvily: „Nechej nyní, neboť tak sluší nám vyplniti všelikou spravedlnost.“ I kráčela mlčky za Ním.

Když průvod vystoupil na Kalvarii, tisíci se lid odstřelil Marii a zbožné ženy, i musily stanouti opodál pod vrcholem hory. S počátku viděla ještě Syna, an stál mezi žoldnéři a katy; potom již Ho nezahledla. Ale brzy nato dolétaly k jejímu uchu zlověstné rány, které strašlivou ozvěnou odrážely se v její duši. Kladivo s lomozem dopadalo a Srdce Matčino odpovídalo chvěním bolestnějším než umírání. A opět chvíle těžkého čekání. Potom znovu začínal na hoře ruch,

ozývaly se výkřiky lidí, zvedajících břímě. Ještě okamžik a nad hustým mořem lidských hlav zvedal se kříž, vždy výše a vždy kolměji, až konečně stanul.

Ač uprostřed davů strhla se té chvíle pekelná bouře rouhavých vřesků, Maria jich neslyšela; neviděla též, jak po obou stranách kříže Ježíšova stanuly kříže obou lotrů. Utkvěla okem pouze na prvním a stála bez pohnutí. Žádný stesk nevydral se z její hrudi a z očí nevyřinuly se slzy. Jak obraz zkamenělé bolesti, nevědouc o sobě ani o světě, stála tu beze slova, visíc zrakem na visícím Synu.

Leč nehybnost ta byla pouze zevní; v hloubi duše děly se veliké věci. Královna mužedníků, ze všech prvních a ze všech nejhorlivější, učila se ve vznešené škole kříže. Čím více strašný bol rozdiral její srdce, tím hlouběji a jasněji chápala ona tajemná, bezzvukná slova, jichž nepřísluší člověku mluvit: o neskončeném milosrdenství Božím, o ceně nesmrtelné duše, o odvěčných plánech Božích. V jejich světle a v nesmírnosti svého utrpení vznesla se duchem do nedostižných výšin. Vznesla se nejen pro sebe, vzrůstajíc ve svatosti téměř bezhraničně, ale i pro nás. Neboť jako Srdce Synovo rozpjatým svým náručím objímalo celý svět, tak šířilo se i její mateřské Srdce, by každé z lidských dítek našlo v něm svůj útulek. A jako v Srdci Synově hořkost muk změnila se v libezný med milosrdenství, tak i v jejím Srdci nahromadily se nepřeborné poklady dobroty, které hojivými proudy měly se od té doby ustavičně rozlévati po všech bédách lidských.

Nevyšlovná ta kontemplace trvala až do zatmění slunce. Když temno zahalilo Kalvarii a polekaný lid opouštěl horu, nejsv. Panna s Janem, s Marií, Kleofášovou a s Magdalenou přiblížili se až pod samý kříž. Neotáhla ji tam pouze láska. Spasitel

pohlížel na ni a zrakem volal ji k sobě. Neboť Ježíš věděl, že přišla hodina Jeho, aby s tohoto světa odešel, milovav svoje, kteří byli ve světě, miloval je až do konce.

I chtěl učiniti svou poslední vůli; nezbývalo však Mu již nic než Jeho nejmilejší Matka a té chtěl se odříci z lásky k nám. Věděl, že tím raní její Srdce, neboť jaká výměna! Ale věděl též, jak potřebujeme Matky i koho nám zůstává. Pohledv na nejsv. Pannu, přerušil slavnostní ticho své oběti. „Ženo, hle, syn tvůj!“ řekl s dojemnou vážností, ukazuje zrakem na Jana. Potom pravil k učedníkovi: „Hle, Matka tvá!“

Z očí Marie Panny vyřinuly se první slzy pod křížem, ale neodpověděla. Ach, přesvátá Panno, až se budeš přimlouvat u Syna za nás ubohé hříšníky, připomeň Mu, že z Jeho vůle jsme Tvými dětmi! Jen to jediné nám dej, jen toho jediného nám neodpírej: pro ty bolesti, za nichž jsi nás zrodila, nechť raději zachvátí nás smrt, než bychom se měli kdy od Tebe odloučit!

Spasitel však měl vykonati ještě jedno dílo milosrdenství.

Sotva domluvil, ozval se chraptivý hlas, plný muky, zášti a zoufalosti. Lotr, visící po levici, volal s pekelným výsměchem: „Jsí-li Kristus, pomoz sobě i nám!“ Odpověď přišla, ale ne z úst Páně. S pravého kříže zazněla slova plná svatého rozhořčení: „Ani ty se Boha nebojíš, ježto vtěmž se odsouzenísi? My za jistě trpíme spravedlivě, neboť dostáváme, co se náleží za skutky naše. Ale Tento nic zlého neučinil!“ Po těch slovech dobrý lotr obrátil ke Spasiteli svou zmučenou hlavu: „Pane,“ řekl hlasem, chvějícím se pokorou a bolem, „rozpomeň se na mne, až přijdeš do království svého!“ A Je-

žíš odpověděl: „Amen, pravím tobě: dnes budeš se mnou v ráji!“

Maria pohlédla vděčně na Syna; byl to první plod jejího mateřství nad lidstvem. Zatím rychle blížil se konec. Tělo Páně sklánělo se vždy více vpřed, jak by hřeby nemohly již ho udržet; vpadlými licemi zaostřily se ještě více rysy tváře, oči zastřely se mlhou, posavadní bledost přecházela v zsinatost a potůčky krve stékající po těle začínaly křehnout.

Zbývalo však ještě poslední nesplněné proroctví. Spasitel již okusil

žluči; aby se však naplnilo Písmo, zvolal: „Žízňím!“ Odběhl jeden ze žoldnérů a smočiv houbu v nádobě plné octa, nasadil ji na yzop a podal k ústům Ježíšovým. Bylo to Jeho poslední občerstvení. Přijav ocet, pozvedl Ježíš hlavu a zvolal hlasem velkým: „Dokonáno jest! Otče, v ruce Tvé poručím ducha svého!“

A jako první Jeho pohled v stáji betlémské, tak i poslední s hůry kříže setkal se se zrakem Matčíným. Oči Mariiny však se zatměly úzkostí smrtelnou; bylať již té chvíle sama na zemi.

*

Drobné zprávy ze života katolickéhoho.

*

„Sv. Terezie Ježíškova přivedla mě k Bohu...“

„V listopadu r. 1930 bylo tomu dvanáct let, kdy nejen přestal jsem chodit ke sv. svátostem, ale i začal nenávidět kněžstvo. Do kostela jsem vůbec nevstoupil. Odřekl jsem se své celé katolické minulosti. Peníze, zábavy, svět a bezbožnost zaujaly v mém srdci místo Boží. Od sedmi let byl jsem zednářem.

Následkem zhýralého života onemocněl jsem. I uchýlil jsem se do jisté kliniky, jejíž část měly na starosti jisté sestry. Pro ně zřízena pěkná domácí kaple. S počátku jsem o tom nevěděl.

Když mi bylo lépe, vybídl mne ošetřovatel, abych se šel do kaple podívat, že zpívají tam velmi pěkně. Poslechl jsem. Hudba se mi líbila. Potom častěji jsem tam přicházel. Po mši rád jsem rozmlouval s domácími kapladem, knězem vlídným a svatým. Cítil jsem jakousi potřebu mluvit o náboženských věcech, ač se mé náhledy nijak nezměnily.

Jistého rána vyšel jsem opět ze sakristie a ubíral se jak obyčejně malou lóží, jež se otvírala do kněžiště,

a kde možno bylo zcela pohodlně obcovati mši svatě. Tentokrát klečela tam mladá krásná dívka s černým závojem na hlavě; zářící její oči hleděly k nebi s výrazem vroucí modlitby. Když jsem šel mimo ni, pohlédla na mne; naše zraky se zkřížily; pohled ten mne dojal způsobem zvláštním a nevysvětlitelným.

Nazítří při obvyklé rozmluvě s knězem tázal jsem se, kdo jest ona mladá dívka?

Kněz pohlédl na mne udiven. „Mladá dívka? Tam chodí pouze šedesátiletá žena, která na hlavě má klobouk a ne závoj. Jsem jist, že včera tam byla sama.“

„Ale já též jsem jist a vím, co jsem viděl. Dovedu snad přece ještě rozeznati mladou dívku od šedesátileté stařeny.“ Tak jsme se rozešli.

Téhož dne odpoledne šel jsem poprvé navštívit svého souseda. Jaké bylo mé překvapení, když spatřil jsem nad jeho lůžkem obraz oné ideálně krásné mladé dívky, kterou jsem byl v kapli zahlédl; držela v ruce krucifix, pokrytý růžemi.

Užasnuv zvolal jsem: „Ach, to jest ona mladá dívka!“

Té chvíle jsem porozuměl.

Bylo to po prvé, kdy spatřil jsem podobiznu sv. Terezie Ježiškovy. Od té chvíle začal jsem se modlit. Pan kaplan půjčil mi evangelium, které již po sedmáct let neměl jsem v ruce. Když pak uzdraven opouštěl jsem kliniku, má první cesta vedla ke kaih-kupci, kde koupil jsem si „*Dějiny duše*“. Při četbě plakal jsem radostí. Konečně jistý P. Marista snal se mne klatbu a počátkem r. 1931. vrátil jsem se blažen do lůna Cirkve katolické.

Tenkrát stihalo mne velké soužení rodinné i hmotné. Byl jsem téměř ožebračen a žena mne opustila; ale cítil jsem dobře, že zkoušky ty jsou pro mne potřebnou očistou; kromě toho má malá světice pomáhala mi vše snášet. I porozuměl jsem, proč tenkrát hleděla k nebi. Chtěla mi ukázat, že k ničemu na zemi nemám přilnouti a mysliti jediné na věci Boží; v tom že je ode dneška mé právé a jediné štěstí.

Jsa úplně svoboden a necitě ani nej-

menšího sklonu ke světu a k penězům, zasněvil jsem se zcela dějům Božím; byl bych chtěl učiniti více, ale Pán Bůh nechtěl.

V prvních měsících po svém obrácení nejednou podlehl jsem špatným návykům. Zpovědníci radili mi: „Budte silný, bojujte, odolávejte pokušení!“ Ale nechtělo se mi dařit.

Teprv ode dne, kdy začal jsem rozjímati „*Dějiny duše*“, pochopil jsem, v čem záleží cesta duchovního dětství, a Pán mi dal milost odolati pokušení. Již nehledal jsem k tomu síly sám v sobě; pokorným vědomím vlastní slabosti a nicoty a důvěrou v božskou všemohoucnost zvítězil jsem; neboť proti pokušiteli nestanula pouze má ubohá přirozenost ke zlému se klonící, ale síla samého Bána Boha.

Pokušení ještě nejednou doráží, a já bych dojistá klesl, kdybych spoléhal pouze na sebe. Ale hle, již po šestnácté měsíců žiji tak, jak mám žiti, poněvadž Bůh jest „*mojí příbici a můj štítem*.“ Z N. Kříže.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevynímaje(1c), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kur. brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, z a řádové ústavy, vychovávající jinochy a dívky, a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otele Srdce Ježíše a Mariel Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876).

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrile a Metode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Zbožná výchova mládeže.

Úmysl v září 1934: Posvěcení kleru v duchovní správě.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V srpnu modleme se za ústavy pro výchov jinochů a dívek.

(Ustanoven a žehnán Jeho Svatostí, papežem.)

1. St. Sv. Petra v okovech (430). — Vysvobození z okovů hříchu. Svoboda Církve v Mexiku a v Rusku. Zajetí v Rusku. Armáda sv. kříže. Zemřelí členové.
2. Č. Sv. Alfonse Lig., bisk. a uč. Církve (1748). — Kongregace Redemptoristů. Lidové misie a exercicie. Získání odpustků. Odvrácení lhostejnosti.
3. P. Nalezení ostatků sv. Štěpána, prvemuč. (415). — I. pátek v měsíci. Pobožnost k nejsv. Srdci P. Sv. Otec Pius XI. Zmaření zlých úmyslů. Duch řeholní.
4. S. Sv. Dominika, zakl. ř. (1231). — Rád sv. Dominika. Kazatelé. Boží požehnání katechetům. Poznání pravého povolání. Touha po spase duší.
5. Neděle XI. po sv. D. — P. Marie Sněžná. (366). — Pevná důvěra k Matce Boží. Družiny mariánské. Svaz katol. žen a dívek. Bratr. živ. růžence. † rodiče.
6. P. Proměnění Páně. — Hlorlivá návštěva nejsv. Eucharistie. Pokrok v poznání víry. Svěcení nedělí a svátků. Odloučení od světa. Poznání sebe sama.
7. Ú. Sv. Kajetána, zakl. ř. (1517). — Pobožnost k Duchu sv. Nemoení. Milost horlivosti pro vlašné. Vděčnost k Pánu Bohu za žně. Smíření národů.
8. St. Sv. Cyriaka a spolumuč. (303). — Dar živé víry. Naši velepastýři. Ochrana mládeže. Duše v očistci. Katoličtí studující. Zbožnost v rodinách. Zemř. kněží.
9. Č. Sv. Jana M. Vianney (1859). — Poznání sebe. Duchovní správceové. Za kněžský dorost. Domáci klerus v misiích. Horliví zpovědníci. Dar kajivosti.
10. P. Sv. Vavřince, muč. (258). — Zbožné obcování mši sv. Farnost. Statečnost ve víře pro vzdělané. Šířitelé Školy B. S. P. Obrácení hříšníků. Chudina.
11. S. Sv. Filomeny, p. a m. (300). — Odvrácení všeho zlého. Dar ustavičné modlitby. Rozjímavé řady. Šťastná volba stavu. Katolické vdovy.
12. Neděle XII. po sv. D. Sv. Kláry, zakl. ř. (1257). — Rád Klarisek. Ženské kongregace a misionářky. Ochrana mládeže. Vytrvání v dobrém.
13. P. Bl. Gertrudy, abat. ř. prem. (1397). — Rád premonstrátský. Pouti na Sv. Kopeček. Řádové noviciáty. Kongregace Těšitelek. Ošetřování nemocných.
14. Ú. Sv. Eusebia, kn. m. (3. stol.). — Novokněží. Misionáři na nejobtížnějších místech. Spolupracovníci „Školy“. Sjedení Církve východní s Církví římskou.
15. St. Nanebevzetí P. Marie. — Touha po nebi. Vžívání Panny Marie o přímluvu. Snaha po dokonalosti a svatosti v klášteřích. Umirající hříšníci.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII, S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dicc. kurenda brn. 1886 č. 11.) — Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za řádové ústavy, vychovávající jinochy a dívky, a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlime-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.) — Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.) — Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů bož. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Zbožná výchova mládeže.

Úmysl v září 1934: **Posvěcení kleru v duchovní správě.**

16. Č. Sv. Roča, poust. (1327). — Odvrácení nakažlivých nemocí. Rodiče a vychovatelé. Pokoj v rodinách. Smíření rozvedených manželů. Zemřeli bratři.
17. P. Sv. Liberáta a spolumučedníků. (483). — Nemocní a choraví kněží. Provedení katolické akce. Katolíci v Německu. Za pravou pobožnost. Dítky.
18. S. Sv. Agapita, muž. — Boj proti nemravnosti. Návrat odpadlíků do Církve svaté. Zlepšení veřejných poměrů. Obnova řeholního ducha. Křesťan. dělnictvo.
19. Neděle XIII. po s. v. D. Sv. Ludvíka, bisk. (1296). — Velepastyři naši. Šíření Apoštolátu modlitby mezi muži. Sociální otázka v misijních zemích. Zemř. kněží.
20. P. Sv. Bernarda, řeh. a uč. Círk. (1153). — Podpora katolických misii. Zemřeli kněží. Pozorné slyšení slova Božího. Křesť. duch ve spolecích. Pracující mládež.
21. Ú. Sv. Bernarda Ptolom. — Sv. Otec Pius XI. Vdovy a sirotci. Smíření národů. Odvrácení války. Sjednocení Církve východní s římskou. Zemř. rodiče.
22. St. Sv. Timothea, bisk. m. — Kandidáti bohosloví. Obrácení protestantů. Za Boží požehnání. Podpora katolických misii. Církve katolická na Rusi. Mládež.
23. Č. Sv. Filipa Benit., řeh. (1285). — Láska ke svatému kříži. Časté a hodné sv. přijímání. Lékaři a lékařky v misii. Těžce nemocní a umírající. Opuštěná mládež.
24. P. Sv. Bartoloměje, ap. P. (71). — Apoštolát modlitby. Zemř. opat. Záležitosti sv. Otce. Obrácení navyklých hříšníků. Obrácení Angličanů na viru katolickou.
25. Sv. Ludvíka, krále (1270). — Apoštolát sv. C. a M. Světské úřady. Dar kajenosti. Šíření katolických knih a novin. Boží požehnání rodinám. † bratři.
26. Neděle XIV. po s. v. D. Sv. Genesia, muž. (268). — Přemáhání pokušení. Díky za všechna dobrodíní. Dar zdraví. Aby mládež vážila si čistoty panenské.
27. P. Sv. Josefa Kalas., zakl. ř. (1649). — Křesť. vychování mládeže. Katolické školy. Spolek katol. učitelů. Naše poutní místa. Papežská kolej na Velehradě.
28. Ú. Sv. Augustina, bisk. a uč. Círk. (430). — Jednota duchov. Dobrodinci nového chrámu v Brně. Za velkou lásku k Církvi sv. Obrácení hříšníků a bludařů.
29. St. Stěti sv. Jana Kř. (31). — Církevní hodnostáři. Milost dobrých exercicií. Úcta a vážnost ke kněžím. Poslušnost dítek k rodičům. Dar pokání.
30. Č. Sv. Růženy Lim., p. (1017). — Klášter sester Těšitelek. Církve v jižní Americe. Církevní duch v seminářích. Služebné ve velkých městech. Trpělivost.
31. P. Sv. Rajmunda, kardin. (1240). — Živí a zemřeli členové bratrstva božského Srdce Páně a Apoštolátu modlitby. Dosud nevyslyšené úmysly. Spolek sv. Děťství.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.) — Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za řádové ústavy, vychovávající jinochy a dívky, a na všechny úmysly, jež doporučeny jscu na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby. Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů bož. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Zbožná výchova mládeže.

Úmysl v září 1934: **Posvěcení kleru v duchovní správě.**

K UCTĚNÍ SLAVNÉ PAMÁTKY

našeho velikého spisovatele-kritika, buditele moravského lidu

VÁCLAVA KOSMÁKA

SNÍŽILI jsme CENY jeho SEBRANÝCH SPISŮ:

Díl I.	<i>Fouňa, svobodný pán z Nadutína.</i> Str. 508	z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl II.	<i>Na lehčím chlebě.</i> Str. 565	- - - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl III.	<i>Pošetilci. — Lidský zvěřinec.</i> Str. 576	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl IV.	<i>Kukátko.</i> Str. 570	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl V.	<i>Povídky. (Cestopisné obrázky.)</i> Str. 668	- z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl VI.	<i>Kukátko.</i> Str. 402	- - - - - z Kč 15.—	na Kč 10.—
Díl VII.	<i>Chrt.</i> Str. 514	- - - - - z Kč 18.—	na Kč 12.—
Díl VIII.	<i>Ztracená.</i> Str. 376	- - - - - z Kč 14.—	na Kč 8.—
Díl IX.	<i>Kukátko.</i> Str. 432	- - - - - z Kč 16.—	na Kč 10.—
Díl X.	<i>Povídky.</i> Str. 452	- - - - - z Kč 16.—	na Kč 10.—
Díl XI.	<i>Myslivec Anton a jiné povídky.</i> Str. 536	z Kč 19.—	na Kč 12.—
Díl XII.	<i>Eugenie.</i> Str. 404	- - - - - z Kč 15.—	na Kč 10.—
Díl XIII.	<i>Ženit se či neženit?</i> Str. 516	- - - - - z Kč 18.—	na Kč 12.—
Díl XIV.	<i>Potkalo ji štěstí.</i> Str. 484	- - - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl XV.	<i>Boží mlýny. Z odvěkých bojů myslivců s pytláky, práva s násilím.</i> Str. 611	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XVI.	<i>Kukátko.</i> Str. 514	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XVII.	<i>Radostné cestování.</i> Str. 592.	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XVIII.	<i>Básně a řeči.</i> Str. 402	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XIX.	<i>Životopis Václava Kosmáka. Z pera Dra Pavla Vychodila.</i> Str. 656	- - - - - z Kč 16.—	na Kč 10.—
Díl XX.	<i>Kukátko.</i> Str. 494	- - - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl XXI.	<i>Otrávená růže.</i> Str. 478	- - - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—

ÚPLNÉ DÍLO — 21 svazků — - - - - z Kč 316.— na Kč 200.—

brož., v á z á n o ve vkusné plátěné vazbě se zlatými nápisy o Kč 9.—
za svazek více, úplné dílo Kč 389.—, v poloplátně více o Kč 6.—
jednotlivě, v celku za Kč 326.—, v pevné knihovní vazbě bez nápisů
o Kč 5.— za svazek více, 21 svazků již z a Kč 305.—.

DODÁME NA MĚSÍČNÍ SPLÁTKY PO Kč 20.—, 30.— až Kč 50.—, DLE
FINANČNÍCH MOŽNOSTÍ.

TAK UMOŽNÍME VŠEM VRSTVÁM NAŠEHO LIDU ČETBU DÍLA bezvadně
výchovného, vzácného po stránce literární a cenného v úpravě.

KOSMÁKŮV ODKAZ DO VŠECH KNIHOVEN!

Buditelská a literární činnost Václava Kosmáka našla brzy učenlivého a horlivého žáka i následovníka v knězi Fr. K. Křenovi (František Zgoda). Naše Haná, kde Fr. K. Křen řadu let na různých farách působil, vděčí svému hanáckému „bardovi“ téměř za národopisnou historii. Povídky a čerty Křenovy, kde humorným způsobem dovedl vykreslit typickou postavu hanáckého „stréčka“, v mnohém podobají se Kosmákově kukátkům.

ZAŘAĎTE VEDLE SPISŮ VÁCLAVA KOSMÁKA TĚŽ

SPISY FR. K. KŘENA DO SVÉ KNIHOVNY:

- Díl I. *Z hanáckých gruntů a mlýnů.* Str. 334 místo Kč 12.— pouze Kč 8.—
Díl II. *Veselé hanácké příběhy.* Str. 320 - místo Kč 11.— pouze Kč 8.—
Díl III. *Pod hanáckým nebem.* Str. 320 - - místo Kč 11.— pouze Kč 8.—
Díl IV. *Příhody hanáckých strýčků.* Str. 350 místo Kč 13.— pouze Kč 8.—
Díl V. *Strýčkovy rozumy.* Str. 348 - - - místo Kč 13.— pouze Kč 8.—
Díl VI. *Z hanáckých rodin.* Str. 320 - - - místo Kč 11.— pouze Kč 8.—
Díl VII. *Z kraje hanáckých palem.* Str. 344 místo Kč 13.— pouze Kč 8.—
Díl VIII. *Na té naší Haně.* Str. 352 - - - místo Kč 13.— pouze Kč 8.—
Díl IX. *Z niv Ječmínkových.* Str. 360 - - místo Kč 13.50 pouze Kč 8.—
Díl X. *Obrázky k desateru.* Str. 372 - - místo Kč 14.— pouze Kč 10.—
Díl XI. *Obrázky ze života.* Str. 340 - - - místo Kč 12.50 pouze Kč 8.—
Díl XII. *Rozmysli si, Mařenko, rozmysli.* S. 356 místo Kč 13.50 pouze Kč 8.—
Díl XIII. *Do světa.* Str. 396 - - - - - místo Kč 15.— pouze Kč 10.—
Díl XIV. *Vážně i žertem.* Str. 332 - - - - - místo Kč 12.— pouze Kč 8.—
Díl XV. *Životopis Fr. K. Křena.* Str. 104. místo Kč 6.— pouze Kč 4.—

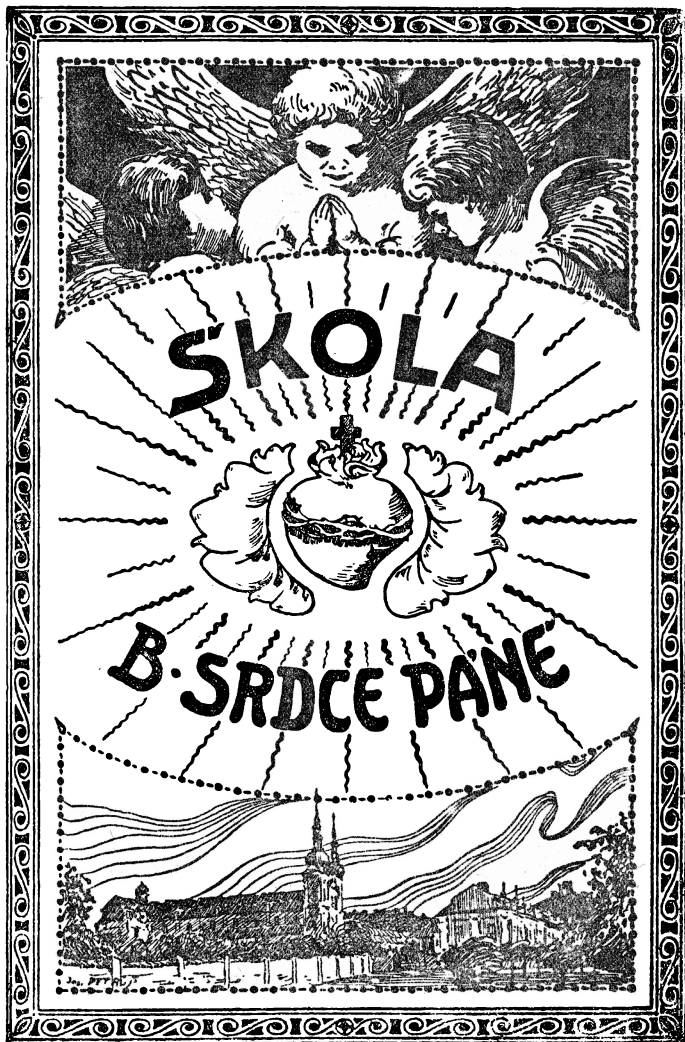
Ú P L N Ě D Í L O — 15 s v a z k ů — místo Kč 183.50 pouze Kč 120.—
brožováno, v á z á n o ve vkusné plátěné vazbě se zlatými nápisy o Kč 8.— za svazek více, úplné dílo Kč 240.—, v poloplátěné o Kč 5.50 více jednotlivě, v souboru za Kč 202.50, v pevné knihovní vazbě bez nápisy o Kč 4.50 za svazek více, 15 svazků Kč 187.50.

SNÍŽILI JSME PODSTATNĚ CENY děl našich dvou lidových spisovatelů, abychom umožnili největší rozšíření jejich literární tvorby, plně poesie moravského venkova, a tím zdůraznili výchovný význam nesmrtelného odkazu našich obou kněžích-buditelů 70.—80. let minulého století.

NA MĚSÍČNÍ SPLÁTKY PO Kč 20.—, 30.— a 50.—.

OBEČNÍ, SPOLKOVÉ I SOUKROMÉ KNIHOVNY
NAJDOU V TĚCHTO SPISECH VHODNÉHO
DOPLNĚNÍ.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna v Brně. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.
Výhoda novlnové sazby přiznána výnosem Ředitelství pošt a telegrafů v Brně, č. 44.382/Vl. ze dne 3./6. 1922.
Časopis je podáván u pošt. úřadu Brno 2.

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.

Pořádá P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 Kč.

Jednotlivá čísla prodávají se po Kč 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

Obsah :

Světost kněží, duchovních správců. (Hlavní úmysl.) — Srdce Ježíšovo, prameni všelikého potěšení. — Zpívá ptáček... (Báseň.) — Nechej splynout! (Báseň.) — Číslo v náboženství. — Duše svatý! (Báseň.) — Klekání. (Báseň.) Naučení nejsv. Srdce Ježíšova. — Zdravas Maria, milosti plná... (Obrázek.) — Všeobecný Svaz Kněžský Přítel nejsvětějšího Srdce. — Panna Maria Odměnitelka. (Obrázek.) Zaslému štěstí. (Báseň.) — Drobné zprávy ze života katolického. V háji. (Báseň.) — Obětování denního úmyslu.

Pozor!

Náš nejstarší přítel lidu, kalendář

» MORAVAN «

na rok 1935 - ročník 84.

právě vyšel!

Bohatý zábavný i poučný obsah! Četné ilustrace!

Cena Kč 7.—.

Čtenáři našeho časopisu obdrží v tomto čísle přílohou jako programovou prémii náš kalendář za sníženou cenu Kč 6.—.

Kdo by kalendář snad neobdržel, objednej si jej obratem, neboť značný náklad bude — jako léta minulá — již v prvních dnech září úplně rozebrán.

K zaplacení prémiové ceny Kč 6.— přikládáme k tomuto číslu zvláštní slož. lístek!

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVIII.

BRNO, ZÁŘÍ 1934.

ČÍSLO 9.

Ó Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhá Tvých se stráví jimi hrud', Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Svatost kněží, duchovních správců.

Hlavní úmysl.

Mezi různými stavy je stav kněžský nejvznešenější, třeba by jim nyní mnozí pohrdali. Kněz po dlouhých studiích jest mocí svěcení svého viditelným zástupcem Boha samého a strážcem jeho svatyně. Kněz přináší každodenně nejsv. obět, posluhuje sv. svátostmi, má lid poučovati slovem Božím a věsti, jak by měl Boha milovati a jeho přikázání zachovávat. Kněz má spasiti sebe a jiným ku spasení pomáhati, je-li ustanoven pastýřem duší, a má ditky sobě svěřené zbožně vychovávat a k Bohu vésti slovem i příkladem. Čím bedlivěji pečuje o spasení své, tím způsobilejším bude, aby sobě svěřené duše na cestu spásy uváděl a po ní bezpečně krácel. Proto má kněz býti svatým, kněžsky spravedlivým. Základ veškeré svatosti a spravedlnosti je víra, která skrze lásku působí a „spravedlivý můj živ je z víry,“ praví sv. apoštol Pavel. (Žid. 10, 38.) Je-li kněz ve víře neúhonný a dokonalý, jistě ve všech věcech povolání svého bude neúhonný a dokonalý. Ochrany, útěchy a síly, jakéž víra poskytuje, potřebí má kněz v neblahé době této, kdy nevěra vede zuřivý boj proti Bohu a jeho sv. Církvi a lid křesťanský je u velikém nebezpečí oloupení býti o nejdražší poklad víry. Proto je třeba, aby kněz byl učený ve vědách

bohoslovných a též světských, aby mohl všestranně hájiti pravdu sv. víry proti nevěře a bludům naší doby. Mimo učenosti žádá se a to ještě více svatost života a církevní smýšlení. Slovo Boží, které kněz hlásá, má potvrditi svým bezúhonným životem, životem proniknutým církevním smýšlením. Než kterak nabývá kněz svatosti a dokonalosti a čím se ve svatosti udržuje? Především je to modlitba a rozjímání každodenní, dobrá příprava k oběti mše svaté, vzbuzení dobrého úmyslu, vše konati ke cti a chvále Boží, aby ve všem veleben byl Bůh, strážiti se světa a zlých lidí, zachovati se neposkvrněným ve hluku světa a častým přijímáním svátosti pokání. Knězi třeba jest sebezapíratí, k čemuž má příležitosti dost při konání svého úřadu a v obcování s lidmi. Knězi třeba trpělivosti v obcování s lidmi různého smýšlení. Této trpělivosti naučí se od Pána samého, který pravil: „Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem a naleznete pokoj duším svým! Knězi třeba, aby měl velikou úctu a vroucí pobožnost k nejsv. Srdci Páně, k nejbl. Marii Panně a před svatostánkem aby často prodléval a od Pána Ježíše sílu čerpal ve všech svých starostech. Kněz bojuje proti žádosti očí, těla a pyše života sebe-

záporem a pěstěním panictví duše i těla. A právě toto panictví povznáší ho nad ostatní lid a získává knězi úctu a vážnost u lidu. Na své posvěcování nemá nikdy kněz zapomenouti a má pamětliv býti příkazu Páně: Svati buďte jako já svatý jsem, praví Hospodin Bůh. Buďte dokonalí, neboť Otec váš v nebi dokonalý jest. Všichni jsme ke svatosti povoláni, tím více kněží.

Tak svítil světlo vaše, aby viděli lidé dobré skutky vaše a velebili Otce, jenž je v nebesích. A na jiném místě praví Pán: „Příklad zajisté zanechal jsem vám, abyste i vy činili, jak jsem já činil.“ Prosme nejsv. Srdce Pána Ježíše, aby učinil srdce naše podle Srdce svého a vzbudil mnoho těch, kteří by byli kněžími podle Srdce Páně.

Srdce Ježíšovo, prameni všelikého potěšení.

P. Rud. Rozkošný, T. J.

Žádný člověk není na tomto světě bez bolesti a trápení a každý proto snaží se jich zbaviti. Někteří lidé vyhledávají smyslných radostí, aby na trampoty světské zapomněli; jiní však vědí, že v pomíjejících radovánkách nenajdou úlevy, ba naopak, po nich bývá ještě hůře, proto obracejí se k jinému prameni potěšení: k božskému Srdci Páně. A v božském Srdci najdou útěchy, povzbuzení, posílení.

Srdce Páně je pramenem všelikého potěšení, neboť je nerozlučně spojeno s božstvím, s božskou blažeností, která je neopustila ani v hodinách nejtemnějších. Dále jako každé jiné srdce, jež netlačí vina hříchů, poživalo Srdce Páně nejčistších radostí z dobrého svědomí a z dobrých skutků vykonaných. Radost zářila v jeho tváři v jeslíčkách, když pohlížel na svou svatou matku, na svého pěstouna, tři krále; s úsměvem na tváři vital Simeona a Annu a plnil její duši útěchou. Odlesk nebeské blaženosti a svaté dětinné radosti jevil se v očích a v tazích obličeje dospívajícího jinocha. Ač byla svatá rodina chudá, ač věděla, co čeká Pána Ježíše, přece ji nechybělo radostí, protože se skládala ze svatých duší. Ba i myšlenka na utrpení, která vrhala vážné stíny na duši Ježíšovu, byla pro něho potěšením, něčím, co s radostnou touhou, ba

s nadšením očekával. Jakou radost mu poskytovala příroda! Ještě žádný mládenec s tak jasným porozuměním; s tak hlubokým úsudkem, s tak vroucí láskou nepohlížel na život v přírodě. Na nazaretských nivách a výšinách sprádal se onen tajemný a zcela zvláštní vztah k přírodě, setkaný z lásky ke Stvořiteli, jenž to vše učinil, a z lásky k lidem, pro něž to vše stvořeno, a z lásky Syna člověka, jenž přišel i přírodu vysvoboditi z klatby hříchu. Uvidíme později, kterak v učitelském úřadě využítkoval, co zažil v mládí v přírodě. Ač měl ve veřejném životě velmi mnoho, a to velmi zodpovědné práce, ač byl ustavičně od fariseů pronásledován a leckdy i přinucen vytýkati jim hrozbami jejich hříchy, přece tvář jeho nepozbývala výrazu laskavosti a přívětivosti, neboť vnitřní radost v Bohu jej nikdy neopustila a zářila také na venek. Ten, jenž ho poslal, jest s ním a nenechal jej samotna (Jan 8, 20); a vždycky jest jeho pokrmem, a to pokrmem s radostí požívaným činiti vůli Otcovu (Jan 4, 34) a lidem nabízetí radosti pravdy a milosti. Kdekoli našel vnímavé srdce, s laskavostí uděloval pravdu a milost.

Neměl ve tváři nic, co by jej odpuzovalo. Jestliže prostí, upracovaní mužové zanechávají lovení ryb neb

vybírání daní a opouštějí své rodiny a svá obydli, a to jen proto, že na ně pohleděl neb slovo promluvil, a jej následují, jestliže ženy z domu odcházejí a chodí za ním a posluhují mu, jestliže sv. Jan Křtitel uslyšev jeho hlas, radostí zajasá (Jan 3, 29), jestliže i lid, ač nemá vyjasněné názory a ustálené snahy, přece časem je pro něho nadšen, ba i králem ho chce učiniti, jestliže i dítky se cítí k němu vábeny a k němu se tulí, z toho všeho můžeme souditi, že tato přitažlivost právě tak jako moc uzdravovati, která z něho vycházela, pocházela z radosti, z oné radosti, která je vůni lásky.

V jeho učení a působení není ani zdání o zasmušilosti. Vyplnil proroctví Isaiášovo (42, 4): Nebude smutný ani bouřlivý. A při hlásání slova Božího si počínal jako rozsevač, jenž čerstvě a vesele kráčí po nivách a široko mávaje rukou, rozsvívá símě. Nejraději se zdržoval v půvabné krajině u jezera Genezaretského. Chtěl-li býti o samotě, vystupoval na hory, jako by chtěl dýchatí vzduch nebeské vlasti. Jako ten, jenž jest do přírody zamilován, rád brával obrazy a podobenství z nejbližšího okolí, z polí, vrchů a všechna ličení přírody jsou ovanuta tichou radostí. Neužíval hrozných obrazů, ohromujících zjevů, pohrům a bouřek jako proroci; raději vzpomínal si na to, co je malé, tiché, libezné: na slepici s kuřátky, na ptáky, lilie, holubice, hořčičné zrno, perly mršské, na pole s rozmanitou půdou, na vzrůst obilí, napřed stéblo, potom klas a naposledy zrno (Mar. 4, 28), vinnou ratolest, právě takovými nepatrnými, prostými věcmi vysvětluje nejvyšší, věčné pravdy, právě jako v Otčenáši vyjadřuje obyčejnými slovy nejdůležitější prosby a v Nejsvětější Svátosti Oltářní sebe sama pod prostou způsobou chleba se podává.

Tim, že tak uctivě s přírodou zacházel a ukázal její vztahy k věčným pravdám a některých věcí používal,

aby skrze ně milost uděloval, naučil lidi uctivě se chovati k přírodě, i v nejnepatrnějších věcech hledati radosti; tím také probudil křesťanský cit pro přírodu a obohatil život mnohými čistými radostmi. U Krista Pána není tedy zasmušilý smysl pro život, ale veselý, radostný.

Také i spoluzití s učedníky bylo veselé, radostné. Sotva se k němu přihlásili, šel s nimi na svatbu a při svatebním veselí učinil první zázrak. Nebyl tedy nepřitelem veselosti; on je to, k němuž smíme a máme jíti, když nám vyšlo víno radosti. On je to, jenž místo vody smyslných radostí, které jen dráždí žaloudek, uděluje víno vyšších radostí, jež celého člověka povznášejí. Také i panenská Matka tu vystupuje jako zprostředkovatelka radosti. Také i Spasitel svůj život s učedníky přirovnává ke svatbě, když mu fariseové vyčítali, že se jeho učedníci nepestí: Zdalíž mohou truchliti přátelé ženichovi, pokud jest s nimi ženich? Přijdou však znovu, kdy bude odňat od nich ženich a tehdy se budou postiti (Mat. 9, 15).

Jak zářilo jeho oko, když se učedníci vrátili z první své apoštolské cesty a on zaplesal v Duchu svatém: Velebím tebe, Otče; Pane nebe i země, že jsi skryl tyto věci před moudrými a opatrnými a zjevil jsi je maličkým; ano, Otče, že se tak zalíbilo tobě (Luk. 10, 21). Jistě že i učedníci po nejprv cítili vnitřní radost z apoštolského působení.

Ještě při rozloučení před svým umučením je těšil: Nermuť se srdce vaše, aniž se strachuj. A sliboval jim, že se jejich zármutek promění v radost a dává jim naučení, aby jejich radost byla dokonalá (Jan 15, 11). Čtyřicet dní po velkonočních bylo opravdu měsícem plným radosti, duchovním jarem a tato velkonoční radost byla utvrzena sesláním Ducha sv.

Radost z vykoupení a radost z Vykupitele, jenž vykvrácel ve vítězném boji proti nepřátelům radosti, jenž však z mrtvých vstal a slavně na nebe vstoupil a v nebi vládne, radost Ducha sv. a naděje na dokonalou radost na věčnosti a na odměnu v nebi (Mat. 25, 21, Mar. 5, 12, I. Petr 1, 6—8). To bylo vzácným dědictvím a údělem všech, kteří ve víře a lásce jsou spojeni se Spasitelem. Království Boží je pokoj a radost v Duchu sv., to dokazuje sv. Pavel z vlastní zkušenosti (Řím. 14, 17) a uvádí z ovoce Ducha sv. hned na druhém místě radost (Gal. 5, 22); hlásá jako zásadu (Fil. 4, 4); křesťanského života: Radujte se v Pánu vždycky, opět pravím vám: radujte se! A mají jásati, majíce v srdci pokoj (Kol. 3, 15). Když se zakládaly křesťanské obce a věřící se scházivali, lámající po domech chléb, přijímali pokrm s veselostí a prostotou srdce (Skut. 2, 46).

Každé pronásledování, bida, utrpení v pozdějších dobách jest jen jako by zármutkem při stálé, opravdové duševní radosti; jako smutni, ale vždy se radující (2. Kor. 6, 10). I v dobách nejkrutšího pronásledování jest možno o této nezníitelné radosti při mučení, pálení, v žalářích slyšeti.

Srdce Ježíšovo bylo tedy pramenem všelikého potěšení, jak se dočítáme v Písmě svatém. A což teprve, když čteme životy svatých, t. j. takových osob, které nehledaly radosti ve světě, jimž se všeliká útěcha pozemská zošklivila, které s největší horlivostí následovaly Krista Pána a jej nade všechno milovaly! Takové duše našly své potěšení u Srdce Páně.

Okolo hlavy a obličeje svatých a světic Božích bývá namalována svatozář, znamení to nebeské slávy. Tato svatozář však také připomíná radost a potěšení, které se jevílo ve tváři jejich. Je to velké nedorozumění, domnívají-li se světští lidé, že svatí mají býti vážnými, zamračenými, zasmušilými;

naopak, hlavním rysem jejich jest veselost. Jestliže čteme o roztrpčených, zamračených svatých, pak jsou to buď jen přechodné stavy, po nichž nastává v duši veselost, nebo to nejsou opravdoví svatí; proti zármutku, roztrpčenosti se svatí ostře vyslovovali. Sv. František vidí ve smutku babylonské zlo a sv. Kateřina Sienská pokládá zasmušilost za vnuknutí zlého ducha. Když se ďáblu nepodaří svést duši, kterou dráždil ke smyslnosti, pokouší ji ke smutku, úzkostlivosti, svědomí, aby ztratila důvěru v Boha, nemodlila se, slábla na cestě k dokonalosti, až by ji přece od Boha odvrátil. Sv. Terezie praví: Nicého se již nebojím, jako když vidím, že naše sestry ztrácejí duchovní radost.

Není ovšem každý svatý stejně veselý. Vlohy, povaha, výchova mají velký vliv na duševní stav. Ale veselost je hlavním znakem svatosti. Vždyť svatí jsou s Kristem Pánem co nejúžeji spojeni a má se v nich jako v Kristu Pánu jeviti laskavost a přívětivost Boží (Tit. 2, 3). Vždyť mají dle příkladu božského Spasitele v každé tělesné nebo duševní bídě pomáhati, zarmoucené těšiti, okolo sebe šířiti štěstí, radost. Světci jsou lidé, kteří snadno vzpomínají na Boha, na Krista Pána, jeho život, ctnosti a zvláště na jeho lásku, plní vůli Boží, následují Srdce Krista Pána, a tu není možno, aby se do jejich srdcí nevlévala útěcha, radost, která se také jeví v obličeji. Tento duševní pokoj, laskavost, přívětivost, veselost stává se u nich trvalým duševním stavem, jenž z očí ustavičně září jako jasná, modrá obloha nad celým životem, zjasňuje tvář, mění hlas a okolo sebe rozšiřuje štěstí a radost. Svatozář a veselost tedy spolu souvisí. Dle slov sv. Augustina je duše blažená, když spočívá v pravdě, když se do citu noří bez nejmenšího hluku tajemně, libě znející mlčení pravdy. Dle slov sv. Tomáše je znamením všech, kteří dospěli k dokonalé

lásce Boží, neochvějná veselost, překvapující, trvalá, nenucená, dětinná radost, že se až lidé světští, kteří mají plno předsudků, nad tím horší. Kdo je spatří, hned pozná dle jejich zevnějšku, že nezávisí jejich chování od světa, ale že přýští z hlubí duše, v jejichžto hlubinách nevzniká bouře od té doby, co jejich život spočívá na základě nepřístupném všem žvlům pomíjejícím, totiž na Bohu, na božském Srdci. Boha se nemusí báti, sami se sebou jsou dobře spřádáni, proč by nebyli veseli?

První, která největší potěšení čerpala ze Srdce Páně, byla bl. jeho Rodička, Panna Maria, která žila se Synem Božím třicet let a za tu dobu tolik útěchy načerpala, že se stala všem křesťanům Pctěšením zarmoucených. Příčinou naší radosti. Její duše

se vlní nejčistší radostí při chvalo-
zpěvu Magnificat.

Kdybychom chtěli vyjmenovati všechny svaté, kteří čerpali pctěšení od Krista Pána, nepřišli bychom ke konci. Jen si vzpomeňme na př. na sv. Františka Serafinského, jenž jest i od protestantů pokládán za nejšťastnějšího ze všech lidí vůbec. A proč? Protože se snažil, aby Kristu Pánu byl co nejpodobnější.

Nezbývá nám nic jiného, než aby-
chom se dle něho řídili: učení Kristovo
co nejlépe zachovávali, jej, jeho svaté
Srdce co nejvíce následovali, co nej-
častěji si vzpomínali na lásku jeho
Srdce. Jak často jen pouhý pohled na
obraz Srdce Páně a vzpomínka na jeho
lásku nás potěší a tak i nám bude
Srdce Páně pramenem všeho potěšení.

A. M. Kadlčáková:

Zpívá ptáček ...

Zpívá ptáček v našem sadě
milou písničku,
drobné děti opatruje
ve svém hnízdečku.

Od rána až do večera
zpívá píseň svou,
která letí k trůnu Boha,
v říši tam nadhvězdou.

A nás lidi oblažuje
v slzném údolí,
když ta jeho milá píseň,
krajem blaholí.

Zpívá ptáček na zahradě
po celíkový den,
umlkne až temný večer
zkolébá jej v sen.

Marie Tesařová:

Nechej splynout!

Ty lásky čistý prameni,
jenž Božské Srdce kryje,
a v jehož sladkém znamení
tak bezpečně se žije,
i v srdce ta, jež staví hráz,
před lásky Tvoji tokem,
nech splynout proudy lásky zas,
svým na ně shlédni okem.

Ó Srdce Pána Ježíše,
Ty zřídlo smilování,
nech splynout k nám co nejspíše
tok svého požehnání,
nechť svatou láskou zahoří
již srdce v každé hrudi
a plamen ten svět přetvoří —
dnes chlad jen mrazný studí.

Číslo v náboženství.

Jarolím St. Pavlík.

1.

Jest jeden Bůh. Základní pravda pravého náboženství, staro- i novozákonního. Bůh ten je věčný, nezměnitelný, všudypřítomný, vševědoucí, nejvyšší moudrý, svatý, spravedlivý, dobrotivý, milosrdný, věrný, nejvyšší blažený. Všechny tyto vlastnosti tvoří podstatu Božské přirozenosti.

Na počátku stvořil Bůh jednu páru lidí, Adama a Evu a od té páry a ne od opic pochází pokolení lidské. Sv. Pavel pravil, jak kázal v Athénách: Učinil z jednoho pokolení lidské, aby přebývalo na okrsku země.

Potopou zhlazeno bylo všechno lidstvo; pouze jedna rodina našla v arše záchranu, rodina Noemova. Všeobecná potopa sice už nepříjde, ale spravedlivý Bůh má všelijaké jiné tresty pohotové, aby zkrotil pýchu lidskou.

Pýchou zhřešili mnozí andělé; jen jednoho hříchu se dopustili a propadli trestu pekelrému. Na onom světě se dovíme, jak to vlastně s nimi bylo. Jeden jediný smrtelný hřích dostačí k zatracení jako jeden jediný projektil z revolveru dostačí k usmrcení člověka. Třeba se nejvíce prvního hříchu varovati; neboť po prvním následuje velice snadno druhý a třetí.

V ráji stálo velké množství ovocných stromů; jen z jednoho nesměli Adam a Eva požívat. První postní přikázání bylo tedy lehké, ale přísné. A přece ho nedodrželi a tím vinu a trest nejen na sebe, ale i na potomky uvalili.

Máme jenom jednu duši; pakli tu ztratíme, všechno jsme ztratili; ztracená a zatracená duše nedá se nahraditi. Jak lehkomyšlně jednají, kdož duši do smrtelného nřichu uvalují! Zachraň svou duši; druhý nemáš, abys ji tu jednu nahradil.

Hříšník praví: Jsme jenom jednou na světě, proto uijíme světa! Právě proto, že jsme jenom jednou na světě, máme času užiti, abychom si nebe zasloužili.

Joba stihlo neštěstí na neštěstí. Příběhl posel a vykládal, že loupežníci pobrali mu stáda. Já sám jsem unikl, abych to tobě zvěstoval. Ještě nedomluvil a už tu byl jiný posel, vykládaje, jak oheň Boží do stád udeřil a mnoho ovci zabil i pastýře. On samojediný prý unikl pohromě. A tak to šlo dále. Job truchlil nad ztrátou dětí a majetku, ale nereptal. Bůh dal, Bůh vzal, jak se jemu líbilo, tak učinil; budiž jméno jeho velebeno!

Židé směli míti jen jeden svatostánek, jeden chrám, aby měli před očima, že je jeden Bůh. Do veselvatně mohl jediný velekněz vkročiti, a to jenom jednou v roce. My jsme na tom lépe; přístup až k samému oltáři jest nám dovolen.

Bál měl 450 kněží, kteří mu sloužili a jej na hoře Karmelu vzývali, aby je vyslyšel a oheň seslal. Já jsem sám, pravil Eliáš, vzýval Boha svého a byl vyslyšen.

Bůh poslal k Davidovi, když byl tento zhřešil, proroka Nathana, aby mu přečin jeho na mysl uvedl. Nathan začal podobenství o jednom chudobném člověku, který měl jen jednu ovečku, ale ta mu byla k nezaplacení; on ji měl velmi rád. Tu přišel bohatý soused k němu a vzal mu tu jedinou ovečku, aby ji pohostil své přátely. Ta jedna ovečka byla žena Uriášova. David mu ji unesl, ač měl sám žen dost. Zhřešil cizoložstvím, konal však pčtom pokání.

U bravného rybníka v Jerusalemě bylo množství nemocných; jenom jednoho uzdravil Spasitel, toho, jenž už byl 38 let chorý. Do Lurd putuje mnoho nemocných, ale ne

každý je uzdraven. Pán Bůh koná zázraky na kom chce. Kdo není uzdraven, neprosil nadarmo; Panna Maria mu vyprosí dar trpělivosti a šťastnou hodinu smrti.

Mladík, jenž v Naimu zemřel a k hrobu byl vyprovázen, byl jediným synem matky vdovy. Spasitel ji potěšil a syna vzkřísil.

Mezi apoštoly byl jeden nehoďný, Jidáš. Za jednoho nemůže celá společnost.

Tři svátosti smíme jen jednou přijmouti: křest, biřmování a svěcení na kněze, poněvadž tyto svátosti vtiskují duši nezrušitelné znamení.

Marie Tesařova:

Duše svatý!

Duše svatý, Duše lásky,
přiď k nám svou milostí,
utuž v srdcích míru svazky,
pokoj ať tu zahostí!

Duše svatý, Duše míru,
nepokoje od nás vzdal —
zapal v srdcích živou víru,
duše rozněť k písňím chval.

Duše svatý, Bože žití,
k chudobě se naši skloň,
dary Tvé ať nitro sytí
v rány duše lék svůj roň!

Duše svatý, Bože síly,
v slabosti buď oporou,
vítězně ať jdeme k cíli,
k němuž hřích jest závorou.

Duše svatý, Bože krásy,
veleba Tvým rouchem jest,
za milost Tvou k cestě spásy
věčný dík Ti buď i čest!

Anna Maria:

Klekání.

Dumně zvony hlaholily
pozdrav Panně Marii,
ze tří „Zdravas“ duše vroucí
pro ni vínek uvijí.

Dumně zvony hlaholily
večer, ráno, v poledne,
při klekání duše lidská
k nebesům se pozvedne.

Dumně zvony hlaholily
v širém našem okoli,
„Anděl Páně“ ret když šeptá,
ani srdce nebolí.

Denně zvony hlaholily,
k Bohu volal jejich hlas,
kdo z vás cítí bolest v duši,
On vám utiší ji zas.

Denně zvony zahlaholí,
denně celém po kraji,
k Matce Boží, Kristu Pánu
nás křesťany volají!

Naučení nejsv. Srdce Ježíšova.

P. Jindřich Ramière T. J.

2. O společenském království Ježíše Krista.

Bůh Otec, posílaje na svět svého Syna, by tu byl hlavou lidstva, odevzdal vládě Jeho jak jednotlivé duše, tak i národy; ano, národy, neboť lidé nemohou osaměle žít i instinkt společenský zůstane vždy, podstatnou podmínkou jejich přirozenosti; proto nemůžeme individuální království Ježíše Krista odloučit od Jeho společenského království. Toto království všekrenstva jest cílem, k němuž Prozřetelnost spěje v převratech světa moderního, podobně jak příprava na toto království byla cílem osudů starověku.

V tomto vznešeném díle má každý národ svůj úděl. Jeden po druhém vystupuje v době určené Boží Prozřetelnosti. Ke splnění tohoto poslání udělena mu moc a podle větší nebo menší věrnosti odměněn jest více nebo méně slávou a blahobytem.

I.

Před narozením Ježíše Krista všechny veliké říše: chaldejská, assyrská, medská, perská, řecká a římská postupně dostaly se ve styk s národem vyvolaným, s přechovatelem zaslíbení mesiánských, i měly vliv na jeho csudy. Chvilu, kdy úkol ten splnily, byla vrcholem jejich slávy. Nikdy Chaldea nebyla větší, než za Nabuchodonozora, kdy Daniel hlásal Babylonu přístihu Mesiáše. Nikdy Persie nebyla slavnější, než kdy Cyrus čítal ono proroctví, v němž vystupuje jako velký osvoboditel. Nikdy Řekové nebudili větší úcty a bázně, než když Alexandr utíl v Jerusalemě posvátné knihy. Nikdy Řím nebyl silnější, než kdy sjednával mír s Makkabejci. Bůh, jak se zdá, povznášel postupně rozmanité ty národy jediné proto, by lépe viděli světlo a jejich úpadek začíná dnem, kdy

dobrovolně před ukázanou pochodní zavírají oči.

V novém věku národové severní opustivše lesy, v nichž prožili své divoké dětství, postaveni byli před Ježíše Krista i vyzváni svou nezkrocenou energií oddati Jeho službě a dokonati spravedlnost Boží nad bezbožným Římem. Jakou opravdovou velikostí odměnil Ježíš Kristus jejich služby, jest z dějin známo.

A podobně bude se všemi národy, kteří až do konce věků vystoupí na jeviště světa. Jejich zjev, jejich vzrůst a vítězství spějí týmiž zákony k témuž cíli. Můžeme říci, že teprv, kdy octnou se ve styku s Ježíšem Kristem, nabývají sebevědomí a zaujmou poslední své místo v lidské rodině. Před tím jen živořili v dětství více méně barbarickým; jejich život byl více živočišný než lidský; pravý pokrok byl jim znemožněn, poněvadž scházel božský dech.

Podobně jako člověk nenabývá plného užívání svého rozumu i nemůže se tedy státi mravním činitelem, leč teprve, kdy poznává Boha, svůj první princip a poslední cíl, též národové nedocházejí plného vědomí svého určení a síly k jeho dosažení, leč když poznají Bohočlověka, Jehož autorita též vládne všem společností lidským a Jehož sláva jest cílem jejich osudů.

Proto Boží Prozřetelnost nezanedbává žádného prostředku, by poučila křesťanské národy o tomto svrchovaném zákoně jejich jsoucnosti i o nezbytné podmínce jejich blahobytu — totiž o závazku Ježíši Kristu sloužit a Ho oslavovat. Stačí přečísti si předmluvu k zákonu sátskému,¹⁾ kapitulu Karla Velikého a j. Jak jasné pocho-

¹⁾ „Nechť žije Kristus, jenž miluje Franky! Nechť zachová jich království a udělí jich vůdcům světla milosti! Nechť ochrání jejich vojsko! Nechť udělí jim znamení, jež potvrzují

Zdrávas Maria, milosti plná...

pena již v oněch t. zv. barbarských dobách idea nejkrásnější, jaké duch lidský schopen, idea křesťanské společnosti.

Později, by světlo to se nezatemnilo, Bůh činil i zázraky. Mohli bychom jich uvést celou řadu. Stačí však jediný, nepopíratelný. Miníme tu Pannu Orleánskou. Všecko vědecké badání posloužilo jen k tomu, by tím jasněji vystoupilo její nadpřirozené poslání. Jak sama vyznala, neměla jiného úkolu, než odevzdati říši Karlu VII. s jedinou podmínkou, že sám odevzdá ji Králi nebes, který odměnou za to učiní pro něho, co učinil pro jeho předchůdce. Při první rozmluvě s králem řekla Johanna: „Krále nebes přikazuje vám mými ústy, byste se v Remeši dal pomazati na krále; i stanete se takto zástupcem Krále nebes, jakým má býti každý pravý král.“

Rovněž jménem Krále nebes, Syna Marie Panny, vyzývá Johanna krále anglického, by opustil zemi.

Leč bohužel tato nedostižná důstojnost zástupců Ježíše Krista ve světské vládě národů nedošla pochopení u Karla VII. ani u jeho nástupců! Dávali přednost řevnivé a úskočné politice před vznešenou politikou obětavosti a zásad křesťanských. Božskou myšlenku, jež hýbe světy a udílí neodolatelnou moc, zastoupili malichernými výpočty své ctižádosti. Nejen blud, jež bojuje proti Kristu, ale i Církev, jež ho oslavuje, staly se v jejich rukou lhotejnými prostředky, jichž střídavě po libosti užívali, jak žádal toho jejich prospěch. Nehledali nejprve království Božího a jeho spravedlnosti a proto pozbyli i toho, co

jejich víru, i radosti, míru a blaha! Nechtě Kristus Pán vede jejich vůdce po cestách zbožnosti! Neboť náš národ udatný a silný setřásl se sebe těžké jho Římanů, uznal svatost křtu a zlatem a stříbrem ozdobil nádherně těla svatých mučedníků, jež Římané páliili ohněm, zabíjeli železem a házeli na pospas vrávným šelmám ...“

hledali a co Bůh chtěl jim vlastně sám dáti jako přídavek.

A přece jak často byl Bůh k nim shovívavý! Jak často vrátil jim moc, kterou zasloužili ztratit! Jak často uvedl je nazpět na cnu cestu, s níž byli sešli, by se zřítíli v propast!

Bůh vždy chce panovníky oslavit, jakmile zasvěti se šíření království Jeho Syna. Proto vždy můžeme vidět, jak chvíle ta jest dobou jejich největšího lesku!

Kéž ten velký Bůh, jenž si žádá blaha národů, udělí všem, kdo vládnou, potřebného světla a síly, by pochopili své poslání, by v plnění jeho nedali se cduštrahiti překážkami a nechronež nesli zkoušky, jež jsou neomylnou cestou k vítězství.

II.

Dcsud jen v myšlenkách Božích hledali jsme důkaz onoho nezbytného pouta, jimž určení národů spojeno jest s jejich věrností, s kterou mají pracovat na slávě Ježíše Krista. Tím však usnadněn jest nový důkaz této pravdy, a sice v účincích, jež vyvolalo na zemi Vtělení Syna Božího.

Všimněme si dobře, že Vtělení to vytvořilo pro novověké národy nejen nové povinnosti, ale i nové požadavky a potřeby, jichž starověk neznal. Nardarmo vzbouřené národy křesťanské k dosažení vyššího stupně slávy chtěly by se spokojiti s hrstkou náboženských pravd, jež postačily národům pohanickým. Od chvíle, kdy krev Syna Božího koluje v jejich žilách, probudily se v nich nesmírné a neúkojně ctižádosti.

Hledejme u dějepisců, jež výstižně narysovali obraz starověkých společností, aspoň nějaké stopy touhy po rovnosti a bratrství, jež zřídá novověké národy. Odkud to, že ty nesmírné zástupy otroků, jež i nejslavnější zákonodárci ve své moudrosti cenili na úroveň zvířat, vůbec netušili, že rovní jsou svým pánům, jejichž tyranské rozmary musili snášet? Jak mohli nésti

trpělivě ono těžké jho, jež nedovede snášet křesťanské lidstvo? Odkud ten kontrast mezi žárliou nedůtklivostí moderního proletariátu a trpělivou otupělostí starověkého otroctví? Odkud, ne-li od nezrušitelného vlivu křesťanského zjevení na všechna srdce i ta nejodpořilejší. Moderní společnost mohla cdvrhnouti nebeské útěchy a božská zaslíbení, jež přinesl světu Ježíš Kristus; ale nemohla zcela udusit instinkty velikosti, jež probudil v lidských duších. Mohla se zřici nadějí na Jeho připovědi; ale přes všechno úsilí nepodařilo se jí očekávati jiného Spasitele aneb spokojiti se s nižším povznesením, než k jakému byla povolána.

Uvyklá po celé věky v obojí autoritě — řádu náboženského a občanského — viděti Ježíše Krista a poslouchajíc Jeho zástupců, poslouchati samého Bohočlověka, dnes již nedovede se skloniti před autoritou čistě lidskou. Chudina, jež kdysi ctila a milovala boháče, pokud v nich viděla přísluhovatele lásky Ježíše Krista, dnes nemůže jim odpustiti jejich bohatství, v němž vidí jen náhodný úděl a píci egoismu. Slovem váhy společenské nemohou se dostat do rovnováhy od oré chvíle, kdy není tu ukřižovaného Boha, jenž cslazuje a ulehčuje los chudásu celou vahou svých božských nadějí.

Podobně i skvělost víry křesťanské vzbudila s hledem k dogmatům náboženským také požadavky, s jakými nepotká se nikdy žádný jiný kult. Vizte všechna ta vyznání, jež smrtelným stínem svých bludů pokrývají daleké pevniny, jak nepskytnují lidskému rozumu ani sebe menší věrohodnosti; jejich věrouka jest tkanivem cdporných smyšlenek; jejich dějiny směsí pošetilých hájek; jejich kult, jenž snižuje lidskou přirozenost, spojuje v sobě rovnoměrně nestoudnost a barbarství; a přes to již od věků zastávají u svých přívrženců slepou poslušnost. Zdá se, že rozum nešťast-

ných těch národů jest otupen; zatím kdy v lůně národů, jež křesťanství ozářilo, zžírání jsou duchové, jež světlo to odmítají nepokojnou zvědavostí i marně přetřásají všechny pravdy, by se dopídili jistoty neb spokojili se s bludy.

Směle proto můžeme povědět, že mimo Ježíše Krista není pro národy ani víry, ani jistoty, ani naděje neb odpočinku. Denně vidíme, že modernímu světu nezbyvá jiná volba než buď obnoviti království Ježíše Krista aneb vyvrátiti poslední tu cporu křesťanského řádu. Mimo autoritu Ježíše Krista, mimo náboženství Ježíše Krista není náboženství, není autority; a jako autorita a náboženství jsou nejpodstatnějšími živly společenskými, z nichž první tvoří její ústrojí a druhý zachovává jeho jednotu a harmonii, máme právo usoudit, že mimo společnost křesťanskou není pro moderní svět žádná jiná společnost možná.

Buď Ježíš Kristus aneb barbarství.

3. *Společenské království nejsv. Srdce.*

Když sv. Gertruda tázala se sv. Jana, apoštola nejsv. Srdce, proč nezjevil ve svém evangeliu oněch pokladů, jež při poslední večeři otevřely se mu v nejsv. Srdci Ježíšově, odpověděl jí, že zjevení to vyhrazeno bylo věkům posledním na uzdravení společnosti křesťanské ze mdloby a lhustejnosti.

Tedy obrození duší a společnosti závisí na založení království nejsv. Srdce. O tom ostatně nelze pochybovat. Stačí si připomenout, čím je pro nás nejsv. Srdce Ježíšovo, i záhy poznáme, že není jiného zdroje, kde lidstvo čerpati může vše, čeho potřebuje, by došlo svatosti a blaženosti.

Čeho — bohužel — tolik národů nechce chápat a tolik zaslepených lidí tvrdosíjně nechce uznat, tím hledíme se proniknouti aspoň my, jimž září pravda. Dokud trpká zkušenost

nepříměje národy k návratu ke zdroji živých vod, bez nichž zmítá se v bolestech, spěšme tam aspoň my vážiti sílu a život. Hledem upevniti v sobě království Srdce Ježíšova, by to Srdce mohlo nás použití k rozšíření své dobročinné vlády i v duších našich bližních.

I.

Co rozumíme královstvím Srdce Ježíšova? Nač užívati výrazu tak neobvyklého místo říci prostě: Království Ježíše Krista? Odpovíme důvodem podobným tomu, podle něhož v nejsv. osobě Spasitelově rozeznáváme Jeho božské Srdce, činice je zároveň i předmětem zvláštního kultu. Uctíváním nejsv. Srdce uctíváme Ježíše Krista, Slovo učiněné tělem, vtěleného Syna Božího. Ale v této nejsv. Osobě, jež spojuje všechny vlastnosti božské se všemi poklady člověčenství, upíráme zraky rádi na jistou vlastnost, již snadněji a libezněji můžeme se k ní přiblížiti a s ní se spojit: jest to Láska, jejímž orgánem jest Srdce; Srdcem tím, jak otevřenou branou, vcházíme do tohoto velebného chrámu, jehož vchod bez Něho byl by nám uzavřen. Poněvadž Syn Boží ve svých stycích s námi řídí se pouze hnutím svého Srdce, jdeme za jeho příkladem, kdy soustřeďujeme své myšlenky na tuto štědrnou lásku, na toto tak milosrdné Srdce. Hle, toť důvod, proč raději myslíme na Srdce Ježíšovo a o Ném mluvíme, než prostě o Ježíši Kristu.

Toť rovněž ještě důvod, když hledíme dokonale spojit se se Spasitelem, by vládl námi, aby splnily se na nás v celém rozsahu záměry Jeho lásky — že nemluvíme prostě o království Ježíše Krista, ale o království nejsv. Srdce Ježíšova.

Výraz ten dává pouze na srozuměnou, že Syn Boží přicházejí na svět, nechtěl dobyti své říše bázní neb silou, ale jedině láskou. By zvitězil nad námi, nechtěl božský Dobývateľ užiti jiné zbraně než svého Srdce.

V tom tkví obtíž Jeho úsili, ale též i sláva.

Kdyby byl chtěl silou panovat, jak snadno mohl to učiniti! Srdce lidská byla v Jeho rukou. Mohl se zjevití světu s velebou, jež otfásá nebem a zemí; jediné slovo — a již by národové klesli k Jeho nohám. Ostatně nemusil ani sám vystupovat; legie andělů bez nesnázi podmanily by Mu celou zem.

Ale takový záměr nebyl by Boha dosti důstojný.

Národy silou podrobit — tak činili smrtelní dobyvatelé; bázní je ovládat — může jen vyšší moc představou pohrom, jimž musili by podlehnout. Ale podmaniti si je pouhou láskou, dobrovolnou mdlobou mírnosti zkrátiti jejich divoké pudy, přísným kouzlem čistoty ochromiti jejich hanebné chtiče, velkodušnou obětavostí udušiti jejich sobectví, vykořenit hrabivost trojím od všeho odloučením; zůstaviti v rukou satanových všechny zbraně, jež poskytl mu hřích a jichž tak zručně užívá na záhubu lidstva a bojovati proti němu jedinou zbraní lásky; zanechati v srdci lidském všechny rány, jež zasadil mu prvctní hřích a hojiti je pouze balsámem milosrdenství; strpěti ve společnostech všechny převratné a tyranské vlivy, jež vyvolaly vášně a upevnilo čtyřicet dlouhých věků, a přemáhati všechny tyto odporne vlivy jediným vlivem lásky; jediným tímto lékem hojiti všechny rány, jedinou touto zbraní zvítězit nad všelikou pekelnou zlobou; na rumech satanského záští a lidského egoismu vzdělati říši lásky; zastoupiti starý zákon bázně zákonem novým, jenž vše zahrnuje v lásku a z této božské lásky, jež v nebi je zákonem Svatých, učiniti jediný zákon i poutníků na zemi — hle, toť záměr, jaký pojeti mohl jedině Bůh; ano, takový pojal Ježíš Kristus a již po devatenáct věků pracuje na jeho uskutečnění: jest to *království Srdce Ježíšova*.

II.

Podnik ten není ukončen, jak vime bohužel až příliš dobře; ale dojista bude a na nás závisí velkodušnou spoluprací urychlití jeho dokončení. Volný jeho postup ukazuje na těžké překážky. Ale vítězství již dobytá nepřipouští pochyby o vítězství konečném.

Jestli již při prvním zjevení Ježíše Krista zřítily se trůny pohanských Césarů a ze všech končin světa přichvátali oddaní ctitelé, co schází ke všeobecnému vítězství, ne-li zjevení ještě skvělejší? Co tak slavně začali první apoštolé, to dovrší druzí — apoštolové nejsvětějšího Srdce. Božské Slunce, jež skvělosti svých prvních paprsků rozptýlilo noční temnoty, rozptýlí, až dospěje ke svému poledni, ještě i mlhy halící zemi.

Kolikráte za jarního dne zhustlé vodní páry nezatemnily slunce právě ve chvíli, kdy chtělo jejich závoj roztrhnout a zaplaviti krajinu svým blahodárným světlem? Není-li chvíle vítězství dobou nejprudšího útoku? Nebojme se o výsledek boje! Ten, pod Jehož korouhví bojujeme, sluje Vítězem: *Exivit vincens ut vinceret*. Jeho zbraň odolá všem ranám, Jeho meč raní duše a pod našťřeným Jeho šípem klesnou nepřítelé k Jeho nohám. Zbrani tou jest Jeho Srdce; jako dříve tak i dnes hotoví se vystoupiti s ní proti úspěchům Satana, proti všemu sobectví i vsí tyranii; jako před devatenácti věky, tak ani dnes neodolá svět ranám této božské zbraně.

Na nás však závisí urychlití vítězství Srdce Ježíšova. Musíme však nejprve ve vlastním srdci upevniti Jeho vládu. Jak? Záhy uvidíme.

Již jméno Jeho hlásá zřejmě, že všechno úsilí Božího Srdce nemá jiného cíle, než vydobytí našeho srdce. Neboť království nejsv. Srdce může zasáhnouti pouze srdce. Tím liší se podnik Ježíše Krista od jiných podniků; to též

povznáší náboženství Kristovo nad všechna ostatní; to rovněž nepřipouští, by upřímná mysl nedovedla rozeznati pravou Církev od bludařských sekt.

Dobyvatelé pozemští mečem vydobývají si panství, to je pouze pasivní; před nimi jako před Alexandrem Velikým umlkne i svět; ale dobývají srdce, je uzdravovat a obrozovat, na to nepřemyslí žádný z nich.

Nepravá náboženství ukládala lidem v starověku těžké oběti, nejednou i vlastních dítek; a lidé slepě poslouchali nelidského příkazu; leč ani jedině z nich nežádalo oběti srdce, žádné nezhejlo těžké jeho rány.

Pouze pravé náboženství, jež s temene hory Sinai Bůh zjevil lidem, ušlo tomuto vznešenému umění a je žádalo. Ale čemu zákon Mojžišův učil, nedovedl vysvětlit, nedovedl přimět lidi k jeho zachování. A přece Bůh stále opakoval ústy proroků, že v Jeho očích bezcenné jsou oběti zvířat, není-li při nich oběti srdce; hrubý ten lid nechápal. Domníval se, že splnil všechny závazky, obětoval-li prvotiny polní neb prvorcence svých stád; a vnikla-li některá vybraná duše lépe v myšlenku Božského Zákonodárce — to jedině, že předem zakoušela vlivy Srdce Ježíšova.

Teprve když božské Srdce zjevilo se světu, když svým ponížením v Betlemě a mukami na Kalvarii ukázalo svou lásku, teprve tehdy srdce lidské dalo se ovládat; pak pochopilo, že pravé království Bcží jest uvnitř a že synovská oddanost, jež důvěřuje otcovské lásce Boží, jest Mu nekonečně příjemnější než nejbohatší dary a nejkrvavější oběti.

Teprv tehdy štípeno na zemi náboženství lásky; zrušeny předpisy farijské a místo těžkých břemen, jež duše skličovaly, aniž by je polepšily, dán lidstvu zákon jediný, ač dvojitý ve své jednotě: Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého a bližního svého jako sebe samého.

Jako jest význačným rázem díla Kristova, že principem jeho jest vnuknutí lásky a nástrojem jeho síla Srdce Ježíšova, tak jest i význačnou povahou jeho náboženství, že cílem jeho jest obět lidského srdce a účinkem jeho — sdílení božské lásky.

Ráz ten jest tak význačný oné společnosti, jejíž hlavou jest Ježíš Kristus, že žádná jiná společnost nedovede ji napodobit, byť se i chtěla zmocnití jejího jména a jejích výsad. Vizme sekty, jež nejvíce si zachovaly ze starodávných tradic — církev ruskou a anglikánskou! Co schází jim, že nemají másti si je s pravou církví? Mají hierarchii; jejich preláti jsou bohatší než naši; mají nádherné katedrály a skvělé obřady; modlí se „Věřím v Boha“, učí Evangelium a Desateru.

Co jim schází? To, co jediné může dát vliv nejsv. Srdce; schází jim líbeznost, zbožnost, obět srdce. Právě tento nedostatek života, ta bolestná vyprahlost nutí ušlechtilé duše, by opustily ulmené ratolesti a vrátily se v božský kmen, v lůno svaté Církve, již koluje oživující miza Srdce Ježíšova...

Poslyšme, co vypravuje jedna z oněch velkodušných osob: „Daleko by mne zavedlo vypočítávat všechny důvody. Ale mé srdce záhy pochopilo, že jediné ukojit je může život katolický; srozumělo, že pro člověka, jenž potřebuje Tebe, ó můj Bože, pro člověka, jenž cítí, že od Tebe vychází a k Tobě se vrací, poněvadž Tys jeho životem a cílem, slovem, že pro pravého křesťana jediné možné jest náboženství katolické, poněvadž vniká ve jsoucnost člověka, s ním se ztotožňuje a stává se nezbytnou její částkou, zatím kdy jiná náboženství kráčí nanejvýš jen vedle ní... Ach, jak nehylo by toto pravým náboženstvím, když samojediné dovede potěšit a uzdravit? Jediné ono zasvěcuje nás v tajemství života, totiž

v pravou jsoucnost — ve spojení s Tebou, ó Bože; jediné ono učí žiti duší, zapomnět na tělo, žiti duchovně. Kdo vyjádří rozkoše duše katolické? Kdo poví, s jakou láskou se jí zjevuje?“

Není pochyby, že pravá církev, zákonitá choť Ježíše Krista, má několik výlučně sobě vlastních znamení, jimiž se liší od cizoložných sekt; ale nejvýznačnější, jež nejvíce dojmá srdce, nepozbavené smyslu Božího, jest tato: pravá choť Ježíše Krista má samojediná Srdce svého nebeského Chotě a též ze všech samojediná lne k Němu srdcem. Tčť její výsada, o níž nikdo ji nemůže cloupit, výsada, jež sama jediná postačí. Necht jiné církve po libosti si přivlastňují jméno církve křesťanské, je-li jen dobře pochopeno, že ona samojediná jest Církví Srdce Ježíšova.

Co z toho jiného máme vyvoditi, než že, chceme-li vypěstiti v sobě ducha Církve katolické a úzce k ní přilnout, musíme dokonaleji upevniti v sobě království Srdce Ježíšova. Čím těsněji naše srdce spojí se s tímto Srdcem a uschopní se ku přijetí Jeho líbeznych vlivů, tím více skuteční se v nás cíl, pro nějž Syn Boží sestoupil na zem; tím více splní se na nás i vůle Otce nebeského a tím více budeme schopni splniti tuto milosrdnou vůli i kolem sebe.

Ach, kdyby lidé chtěli se spasit, jak usnadněna byla by jim spása! Kdyby chtěli vytrhati ze země ty nejbolestnější trny, jimiž je poseta a zprcstiti svou zemskou pout zkoušek nejtrpčích, co měli by jediné učinit? Pohlédnouti na Srdce Ježíšovo, jež jest jim tak blízko; složit v Ně celou svou důvěru; přijati milosti, jež touží v nich rozlévat; nechat podmaniti se Jeho láskou a nevzpírat se, by v jejich srdci štipilo své království. Více není zapotřebí, by vrátily se na zem, ne-li rozkoše Edenu, aspoň jeho mír, svornost a jasná mysl. H. W.

Všeobecný Svaz Kněžský Přátel nejsvětějšího Srdce.

Pod tímto titulem vydal nejdůstojnější biskup ivrejský Matteo Filipello v turinské tiskárně Sv. Stolice a Svaté Kongregace Obřadů malou brožurku, na níž chtěli bychom těmito řádky upozornit.

Hned na první stránce prohlašuje autor, že vydává je dílko na veřejnost, nechce nijak vyjádřit se o povaze podaných tam mystických sdělení; zůstává to zcela úsudku sv. Církve. Touží pouze předložit svým drahým spolubratřím původ, ducha a ústrojí tohoto všeobecného Svazu Kněžského.

Ač knížka rysuje jen hlavní linie, přec podává dosti jasné o něm pojetí i o učení Lásky Nekonečné, na němž jest zakl. Ukazuje též, jakou úlohu vykazala v něm Prorokost Boží Matce Ludvici Markétě.

Ke Svazu mohou náležeti všichni katolíci kněží celého světa, kteří chtějí žít podle zásad Lásky Nekonečné „Deuscharitas est“, proniknouti jimi duše svěcené, sdružit se kol svých biskupů pod praporem nejsv. Srdce ve vybraný hlouček, jenž by uskutečnil Mistrovo „Sint Unum“ a zesílil vždy více autoritu Svaté Stolice, střed jednoty katolické.

Jak patrné, Svaz ten jest povolán vykonati velmi mnoho dobrého mezi duchovenstvem a ve službě svaté Církve. Proto autor touží pracovat na jeho rozvoji a dovolává se na každém ze svých kněží nejúčinnější spolupráce.

Pozoruhodný jest list kardinála Gasparri, který jménem sv. Otce Pia XI. děkuje Svazu za blahopřání k povýšení na stolec sv. Petra. Jeho Svatost vidí v tomto sdružení nejšťastnější a nejvytvořenější předzvěst velkého díla obnovy a spásy, jemuž všechny životní síly svaté Církve, pod vedením Nejvyššího Pastýře mají býti zasvěceny.

Úvod seznamuje čtenáře s pokorným nástrojem, jež si k tomu povolilo nejsv. Srdce Ježíšovo. „Dne 14. května 1915 u věku 47 let zemřela Matka Ludvika Markéta Claretová de la Touche v malém klášteře ve Vische, v provincii turinské, jež na žádost svého biskupa a povzbuzena požehnáním sv. Otce založila jako první dům nové řehole „Bethanie nejsvětějšího Srdce“.

Její vnější život nevyznačoval se žádnou miměřádnou událostí. U věku 22 let vstoupila do řehole Navštívení Panny Marie ve francouzském městě Romansu, kde zastávala později úřad mistryně novicek a představené. Již od prvních let řeholního života vedl ji Bůh neobyčejnou cestou vnitřní; byly to zejména milosti utrpení, světla, odevzdání a úzkého spojení s Bohem. Bylo patrné, že Bůh ji volá ke zvláštnímu dílu, v němž má nejprve posvětit sebe za duše kněží a potom vyvolat v duchovenstvu obnovu lásky, horlivosti a úzkého bratrského spojení, by uschopněno bylo k úřední práci apoštolské v lůně dnešních moderních společností.

Z poslušnosti zaznamenala věrně všechna poučení a cvičení, jichž dostalo se jí v mcdlitbě. Na základě těchto zápisů sepsala dvě díla: „Nejsvětější Srdce Ježíšovo a Kněžství“¹⁾ a „Pojednání o Láске Nekonečné“²⁾. Později na žádost svého biskupa zrevidovala „Povolání ke kněžství“, jehož účelem bylo založení Všeobecného kněžského Svazu Přátel nejsv. Srdce. Práce ty prozkoumali četní theologové, kteří vesměs prohlásili, že nejen jsou prosty bludů a shodují se

¹⁾ „L'Alliance Sacerdotale Universelle des Amis du Sacré Cœur“. Turin, Pierre Marietti, Editeur. Cena 2 fr.

²⁾ „Le Sacré Cœur et le Sacerdoce“.

³⁾ „Traité de l'Amour Infini“.

s učením nejzdravějším, ale nad to jscu i neobyčejně způsobil šířiti lásku k nejsv. Srdci Ježíšovu. A Msgr. Touchet neváhal se vyjádřit: „Vznešené pojednání sv. Jana Zlatoústého nemá — pokud vím — lepšího komentáře.“

Stat sama rozdělena jest ve tři části, jež jednají o původu, duchu a ústroji Kněžského Svazu.

I. Původ.

Dne 6. června 1902 — v oktávě Božího Těla — klečela Matka Ludvíka Markéta před svatostánkem, když náhle dal se Kristus Pán pocítiti její duši. I prosila Ho, by ji dal několik duší — bylať mistryni nevícek — které by mohla pro něho vychovati. „Dám ti duše mužů,“ odpověděl Spasitel. Hluboce překvapena těmito slovy, zamlčela se a přemýšlela, co asi chtěl Spasitel tím říci, když Ježíš opět promluvil: „Dám ti duše kněží.“ „Jak se to stane?“ tázala se udivena. „Poučím tě o tom v této oktávě. Napiš vše, co ti řeknu.“

Nazítí opět promluvil: „Markéta Maria ukázala mé Srdce světu. Ty ukaž Je mým kněžím. Přitáhni je všechny do Něho.“

Dne 10. června řekla služebnice Boží po sv. přijímání: „Můj Spasiteli, když naše blahoslavená sestra ukázala Tvé Srdce světu, viděli je i Tvoji kněží; nepostačí to?“ „Chci se jím zvláště zjevit,“ zněla odpověď. Potom dodal s přízvukem tak nedostihně tklivým a něžným, že se jí až oči zalily: „Potřebuji jich ke svému dílu. Aby mohli rozlévati lásku, musí ji býti sami naplnění. Necht' ji načerpají v mém Srdci. Mé Srdce jest kalichem mé krve; má-li kdo právo a povinnost z něho pít, zda to není především můj kněz, který každodenně vznáší k ústům kalich oltáře? Necht' přijde k mému Srdci a pije!“

Dne 11. června viděla po celý den kolem nejsv. Srdce zástup kněží...

Přemýšlela, zda by nestačilo zříditi pro kněze zvláštní odvětví Čestné Stráže. Ale Ježíš dal ji na srozuměnou, že nechce kněží jen jako klanitelů svého Srdce, ale chce si z nich utvořiti vojsko, jež by bojovalo za vítězství Lásky a žilo svorně, nikdy si v práci nepřekážejíc, jako jedno srdce a jedna duše.

Na podzim téhož roku — 3. října — zjevil jí, že Svaz kněžský má býti zcela zasvěcen Jeho Srdci, šířiti ze všech sil Jeho lásku, byť i za cenu vlastní sebeoběti. „Nazvu je,“ dodal, „milovanými syny svého Srdce.“

O něco později zjevil jí svá přání. Prvním jest spása duší... Království Jeho lásky má se rozšířiti po celém světě... Druhým, by k dílu přispělo zvláště kněžstvo. Jimi chce působiti v duších a ve světě. Leč nic z toho, co bude napsáno, nesmí vrhati stín na tyto Jeho Posvěcené, na tyto Jeho Požehnané. Nechce, by pod záminkou nápravy mluvilo se o nich neuctivě, by nešetrně vyjeveny mdloby těch, kdo mají býti soli země a světlem rozumu... Duch Svazu musí býti duchem útloucné lásky; láskou změni se kněz v druhého Ježíše Krista. Úzké spojení s Kristem učiní kněze svatého, silného, milosrdného, mocné na duše působícího.

Následujícího roku vystupuje dílo ještě určitěji.

Kněží, kteří přistoupí ke Svazu, zaváží se k půlhodinnému rannímu rozjímání a k večernímu zpytování svědomí, při němž porovnají své city s city nejsv. Srdce. Svaz ten bude všeobecný. Každá diecése bude míti své ústředí, podřízené ústředí všeobecnému. Na schůzích diecéšálních předloží kněží své obtíže, rozptí se k nové horlivosti...

V září r. 1904 poukázal jí Spasitel, jak toužebně si přeje, by mezi kněžstvem zavlád tyž duch rodinný, jakým se vyznačovaly první doby Církve, kdy kněží kupili se kol svého biskupa jak

Panna Maria Odměnitelka.

synové kol svého otce, tvořice s ním jedinou rodinu. Duch světa, jenž vždy více rozděluje než pojí, roztrhal ta pouta lásky a přivodil velké osamotnění. Vymizel duch rodinný. Ježíš chce ho obnovit mezi věřícími, ale především mezi kněžstvem. A právě k tomu cíli Všeobecný kněžský Svaz. Od papeže vyjde popud a kněžstvo sloučí se v nesmírný řetěz, jenž obejmě svět křesťanských duší, by uchránil je zloby a bludu a bránil proti útokům pekla.

II.

Duch jeho.

Část tato podává několik myšlenek z „Pojednání o Lásce Nekonečné“.

Kněžstvo má pokračovati v díle Ježíše Krista, jež zahrnuje dvojí úlohu. První je obět. Ježíš svou krví vykoupil svět. Druhou zjevil lidstvu Boha, ne novým stvořením, ale obnovou, zmocňuje se jeho rozumu a srdce. Kněžstvo pokračuje v první úloze nejsvětější obětí našich oltářů a vlastní sebeobětí ve spojení s obětí Ježíšovou. Druhé poslání plní učíc rozum lidský Boha poznávat a přiváděje jeho srdce nazpět k Nekonečné Lásce.

Takové bylo poslání Ježíše Krista, takovým příděl i svoje kněžstvo. Cíl a základ zůstanou vždy tytéž, jen zevní forma mění se podle kraje, doby a třídy společenské.

1. Za naší doby bloudí rozum lidský skepticismem, bloudí lidské srdce sobectvím. Duch potřebuje světla, ale srdce ještě více potřebuje tepla. Duch vyprahlý skepticismem vyvěrá ze srdce vyprahlého sobectvím. Tedy srdcem třeba zmocnit se ducha. Proto kněz bude hledět méně přesvědčit, ale zato tím více láskou vniknout do srdcí ledových a tvrdých a změnit je silou svého příkladu.

2. Jak patrné, formou kněžského poslání musí být sebeobět. Ale dává-li kněz sebe, činí to jen proto, by mohl

dát více, by mohl dát Ježíše Krista, na Něhož lidstvo zapčiná. Ježíše Krista celého s Jeho nejsv. Srdcem, s onou láskou nekonečnou, jež to Srdce představuje a obsahuje.

Musi hlásat Krista všemu stvoření: Ježíše Krista, Boha a člověka v Jeho božské velebě i v lidské prostotě; Ježíše Krista mocného a slavného, jenž jako věčný Soudce odplatí každému podle skutků jeho; Ježíše Krista, jenž trpělivě čeká u dveří lidských srdcí, Ježíše Krista, jenž na sebe vzal naše mdloby a za nás se obětoval; Ježíše Krista, Jeho nejsv. Srdce, Jeho Eucharistii.

Kéž by všichni pochopili dar Jeho Srdce a v čem záleží pravá pobožnost k Němu! Srdce Ježíše Krista, božské a lidské zároveň, jest hodno kultu adorace. Ale to není vše. Srdce to kopím na kříži otevřené jest branou, již vcházíme v poznání Lásky Nekonečné. Pobožnost k Němu jest kultem vděčnosti za lásku Boží, za lásku Ježíše Krista k lidstvu; jest kultem Nekonečné Lásky.

Učení to není nové; hlásají je již první stránky Genese, slyší je robátka na klíně svých matek; jest základem katolického učení, jeho středem; jest vysvětlením všech tajemství naší víry.

Ale dnes srdce lidská uzavírají se lásce. Proto Věčné Slovo, náš božský Prostředník, předstoupilo před Otce.

„Láska,“ řeklo, „musí proniknouti svět, jej očistit a zahřát. Půjdu k těm, jimž jsem dal účast na svém kněžství, půjdu ke svým kněžím; jejich duše jsou čistší a odloučenější od věcí pozemských. Přitáhnou je do svého Srdce, by naplnili ji duše svěřené.“

Takový je plán Krista — Lásky; kněz, naplněný láskou, sdělí věřícím své plameny, ti zas dál je budou šířit a tak zvolna kněžstvím, láskou hořícím, Láska Nekonečná opět se zmocní světa.

III. *Ústrojí.*

Ústavy sepsané a několikrát přepracované Matkou Ludvikou Markétou byly vždy v očích jejích jen pouhým pokusem. Ale již první jejich nárys je velmi suggestivní.

1. Účel: Svaz má oslavit slova Kristova: „Nenazývám vás služebníky, ale přáteli...“ Proto usiluje:

a) sdružití kol nejsv. Srdce Ježíšova všechny kněze celého světa, aby ten vybraný hlouček bojoval účinně proti bludům a zkáze světa;

b) oživit a rozvinouti v duchovenstvu ducha rodné lásky a solidarity, aby všude proudil týž duch, ustálilo se jednotnější hledisko, zavládla jednotnější činnost;

c) přispěti k osobnímu posvěcení členů pravou pobožností k nejsv. Srdci Páně a k posvěcení všech duší vzrůstem a správným směrem ducha apoštolského.

2. Duch dila: Členové účastníci se vznešeného hnutí, k němuž popud dal papež Pius X., usilují pod vedením svých biskupů a podle směrnic Sv. Stolice „vše obnoviti v Kristu“.

Slovem, činem, spisy, zvláště životem připodobněným zcela životu Věčného Kněze, bojují s odvahou proti všemu, co by porušiti mohlo jednotu Cirkve, její neporušenost a slávu. Čistotu svého života, nezlomnou věrností ke Stolicí Petrově, bezúhonností svého života a silou své cnosti hledí, by byli skutečně světlem světa a solí země. Zvláště mají na paměti býti jednoho srdce a jedné duše podle slov Pána Ježíše: „Aby byli jedno, jakož i my jedno jsme“ (J. XVII. 22.) a tak pečlivě zachovati si jednotu víry ve vazbách bratrské lásky.

3. Organisaace. Počátky byly skromné a nepatrné. Jestli s požehnáním Sv. Stolice stane se Svaz skutečně všeobecným, bude záhodno, by ústředí jeho bylo v Římě, aby mohlo odtud vyzařovat na celý svět. V každé diecési sejdou se členové dvakrát do roka, dle možnosti za předsednictví svého biskupa. Při první z těchto schůzí zvolí několik členů, kteří budou pomáhati těm ze spolubratří, kteří pomoci potřebují. Na schůzích bude se pojednávat o duchu Svazu a sekretář zaznamená všechny zajímavé otázky, o nichž jednáno.

4. Podmínky přijetí. Kněz, jenž chce ke Svazu přistoupit, podá žádost diecézálnímu řediteli, spolu s oznámením, zda již náleží k některému spolku.

5. Závazky. Kněz se zavazuje:

a) V den svého vstupu zasvětití se podle přijaté formy Lásce Nekonečné ve spojení se všemi spolubratry. Zasvěcení to obnovuje v každý první pátek měsíční; dobře učiní, obnoví-li je denně po nekonečném důkčinění po mši svaté.

b) Šířiti v oboru své působnosti poznání Ježíše Krista, poznání Eucharistie a nejsv. Srdce.

c) Obcovati, kromě důležité překážky, aspoň jedné z obou ročních schůzí.

d) Obětovati ročně mši svatou za zemřelé členy a k úmyslům při Oběti nejsvětější připojiti denně: posvěcení kněžstva a rozšíření království Ježíše Krista.

e) Denně na večer zpytovat svědomí, zda uplynulý den byl připodobněn životu Ježíše Krista.

f) O tomto předmětu denně rozjímati aneb čísti, zvláště ráno.¹⁾

¹⁾ Bližších zpráv možno nabýti: Secrétariat de L'Alliance Sacerdotale. Via Lamarmora 31. Vische Can. (Torino).

Závěr.

Již od r. 1903 věděla služebnice Boží, že Kněžský Svaz nezrodi se v její vlasti. A skutečně nedlouho potom byla — následkem bezbožných zákonů — i se svými sestrami vypuzena z Francie. Uchýlila se do Mazze v severní Itálii v diecési Ivrejské. Tamní biskup záhy pochopil důležité poslání zbožné řeholnice. Prozkoumaj bedlivě celou věc a byv zvláště povzbuzen Svatou Stolicí, vydal „Provolání ke kněžstvu“. Dnes diecése Ivrejská má první skupinu kněží Všeobecného Svazu Kněžského s nejdůstojnějším biskupem Filipello na čel. Na žádost jeho a na vyzvání Sv. Kongregace řeholí edehrala se Matka Ludvíka Markéta v březnu r. 1914 do Vische Canavese, kde založila první řeholní dům, jenž modlitbou a obětí pracovati

má na posvěcení kněžstva. Řehole má název „Bethánie nejsvětějšího Srdce“. Řeholnice hledí připodobniti se svatým obyvatelům Bethánie judské: hledí, by byly pokorné a láskyplné jak Magdaléna, úslužné a obětavé jak Marta, horlivé pro spásu a posvěcení duší jako Lazar. Svými modlitbami, pracemi a obětmi, jež zcela jsou zasvěceny nejsv. Srdci Páně, hledí vyprositi katolickému kněžstvu hojnost milosti a požehnání.

Brožurka končí slovy zbožné řeholnice: „Cílem Svazu je poznání Lásky Nekonečné; jeho duchem je láska, jeho hlavní činností je láska, jeho apoštolátem je láska. Vše zahrnuto ve slově:

Láska Nekonečná.

H. W.

A. M. Kadlčáková :

Zašlému štěstí.

Na lukách jsem na procházce
byla jedné neděle,
všude, kam se zraky stočí,
kvítí jak když nastele.

Skřivánek tam písni zpíval,
tiše šuměl potůček
a já v snění usedala
do travíčky pod buček.

Komáři a mušky malé
kolem divě lítaly,
do tváře i v hrdle ruce
dotěrně mne štipaly.

Nevidělo oko moje,
ani sluch můj neslyšel,
jak se nebe zatemnilo
a hromu hlas zaduněl.

Ruce visle v klíně leží,
v němž květiněk plno mám,
duše v stálém zamyšlení
zalétala Bůh ví kam.

A srdéčko v hrudi prudce
bouřilo a sténalo,
na okamžik zašlé štěstí
k sobě zpátky volalo.

A když hromu burácení
vzbudilo mne ze snů těch,
vydral se z mé bolné hrudi
nekonečně táhlý vzdech.

Sebrala jsem prosté kvítí,
jež jsem v kytku uvila
a pak jsem je ze svých očí
vřelou slzou zalila.

Volným krokem šla jsem zpátky,
v dáli rachot hromu zněl,
píseň lásky dávno mrtvé
potůček mi zašuměl.

Zašlo štěstí kams z hory,
nevrátí se více zpět,
kdo nezažil žití útrap,
nedovede rozumět!

Letošní svato- a blahřečení

Na letošní jubilejní rok připravuji se některá svato- i blahřečení, ač data ještě neurčena. Svatořečení budou:

blah. Ondřej Fournet, zakladatel kongregace Deer Kříže;

blah. Bernardetta Soubirous a blah. Don Bosco.

Za blahosladené budou prohlášeni:

Ctih. Maria Pelletier, zakladatelka Sester Dobrého Pastýře;

Ctih. Vincencie Gerosa, spoluzakladatelka Sester Lásky;

Ctih. Josef Maria Pignatelli T. J.

Ctih. Gemma Galgani;

Ctih. Kateřina Labouré, milosrdná sestra, již Matka Boží zjevila zázračnou medálku.

Kromě těchto bezpochyby budou ještě blahřečení:

Ctih. Gliceris Landriani, ctih. Sestra Maria Pallota, františkánka misionářka a ctihodná M. Leclercq, zakladatelka Školských Sester.

„Jména těch, kteří rozšiřují úctu k mému Srdci, budou v něm zapsána a nikdy z něho nevymizí.“

To slíbil sám Kristus Pán sv. Markétě Marii. Nuže, výtečný způsob šířiti úctu k Božskému Srdci jest šíření časopisu, zasvěceného jeho účt. Necht proto laskavě naši čtenáři šíří „Školu Božského Srdce Páně.“ V modlitbě mluvíme k Bohu, ve zbožné četbě mluví Bůh k nám! Četba ta nejen zaměřuje četbu špatnou se zhoubnými jejími účinky, ale přináší duši ještě světlo, utěchu, sílu a Boží požehnání.

Nuže, zjednejte tu milost mnoha duším a jména vaše „budou zapsána v Srdci Božím a nikdy z něho nevymizí.“ Zámožnější odběratelé ve Francii dodávají k předplatnému malou částku, aby časopis zdarma mohl býti poslán nezaměstnaným osobám. Jaká to krásná apoštolská almužna! Podobně i v Polsku. Kéž i u nás!

Farař arsský a neděle.

Svatý farař arsský naléhal na svěcení neděle.

„Pracujete,“ říkal svým ovečkám, „ale hubíte duši i tělo. Vidím-li v neděli orat, myslím si, že oráte v pekle svou duši. Člověk není pouhým soumarem; má duši stvořenou k obrazu Božímu.“

Jednoho dne prosila jistá žena o dovolení svázat v neděli seno.

„Ale,“ namítal par farař, „není toho třeba. Vašemu senu nehrozí žádné nebezpečí.“

Ale žena naléhala. „Snad necháte, aby celá sklizeň přišla na zmar?“

Nuže, téhož večera žena náhle zemřela. A světec řekl: „Neděle jest dnem Páně; jest to jeho den; mohl žádati všechny dny, ale vyhradil si pouze sedmý. Jakým právem saháte na to, co vám nenáleží? Vite, že oč Pána oloupíte, nebude vám k užtku. Znam dva bezpečné prostředky k ochuzení: v neděli pracovat a odcizovat majetek bližních.

Eucharistický kongres v Buenos-Aires.

V říjnu letošního roku bude se konati, jak jsme již oznámili, eucharistický kongres v hlavním městě republiky argentinské v Buenos-Aires. Již od počátku roku tamější arcibiskup Dr. Santiago Luis Copello obrátil se

písemně na všechny arcibiskupy a biskupy světa s pozváním, aby se zúčastnili této slavnosti. Kongres budi upřímné a mocné nadšení nejen v Argentině, nýbrž i ve státech sousedních. Oficiální modlitba byla vytištěna v jazyku francouzském, anglickém, italském, německém, portugalském a arabském.

První část modlitby obsahuje vyznání víry v přítomnost Kristovu v nejsvětější Svátosti.

Potom následují prosby: „Pane Ježíši, požehnej kongresu eucharistickému, který budeme konati k větší Tvé slávě. Ať láska Tvého Srdce slavi vítězství nad vlažností lidskou. Ať vira ve Tvou skutečnou přítomnost v nejsvětější Svátosti stále více se šíří. Ať srdce stále více planou láskou k Tobě, kterýs Láskou... Ať se šíří částé sv. přijímání a ať se uskuteční denní spojení duší s Tebou, kterýs životem! Ať všechny národy světa vrhají se k nohám eucharistického Spasitele a uznávají Tě za krále svého po všechny věky. Amen.“

Výbor kongresu vypsal také soutěž na nejkrásnější hymnu, která se má zpívat při eucharistickém průvodu. Soutěže zúčastnili se nejslavnější argentinští básníci a básničky. Z došlých prací byla přijata hymna vynikající básničky Dony Sary Montes de Oca de Cardenos.

Svatořečení.

V neděli dne 25. února 1934 dopoledne byl u sv. Petra za blahoslaveného prohlášen ctihodný Antonín Maria Claret, arcibiskup a zakladatel misijní kongregace Synů Nep. Srdce Mariina. Narodil se r. 1807 ve španělských Pyreneích z chudíčky, ale zbožné rodiny tkalcovské. Měl od útlého mládí dvě lásky: Velebnou Svátost a Pannu Marii. Ty ho vedly k stavu kněžskému a v něm ke svátosti. Proto se záhy oddal lidovým misiím a založil kongregaci, aby našel vhodných pomocníků. Roku

1850 byl jmenován arcibiskupem na ostrově Kuba a působil v tomto úřadě plných 10 roků. Přeměnil celý ostrov svou neúnavnou horlivostí; Pius IX. se mu za to podívoval. Vyprosil si na Sv. Otci, aby se mohl zase uchýlit do svého řeholního zátíší a stal se v Madridě hledaným zpovědníkem a duchovním vůdcem. Vedl v duchovním životě také blahoslavenou Marii Michaelu od Nejsv. Svátosti, která bude v brzkou také slavnostně prohlášena za svatou. Zúčastnil se též 1869 vatikánského sněmu. Tam ho ranila slabá mrtvice, která následujícího roku ho uvrkla do věčné blaženosti. Ať se v nebi přimlouvá za episkopát, aby věřící bezpečně vedl v těchto tak kritických dobách! — Dne 19. března, o svátku sv. Josefa, byla u sv. Petra trojnásobná velká slavnost. Sv. Otec prohlásil za svaté tři blahoslavené, a to: jednoho kanovníka, jednoho piaristu a jednu karmelitku. Všichni z Itálie, proto velké množství italských poutníků, takže i ty ohromné prostory svato-peterské basiliky byly přeplněny a gardy papežské měly velkou práci při udržování pořádku. — Ten svatý kanovník se jmenuje Josef Benedikt Cottolengo. Zemřel v Turině roku 1842 ve věku 56 let. Znal Dona Bosco jako klerika a mladého kněze. Byl vynikajícím apoštolem charity a dosud jeho dilo, celá městská čtvrť, nazvaná Piccola casa della divina Provvidenza (Domeček Božské Prozřetelnosti), považuje se za hotový zázrak. Ústav byl založen bez haléře prostředků a dnes poskytuje pomoc desetitisícům potřebných. Nejznamenitější věci na díle je to, že peníze, potřebné pro dilo, přicházejí „zvenčí“ do skřínky, zapuštěné ve stěně poblíže hlavních dveří. Nikoho není viděti: ani dárce, ani obdarovaného! Od těch dob, kdy kanovník Cottolengo před 107 lety postavil 4 lůžka ve svém soukromém domě pro tolik potřebných lidí, ústav jím tak založený stále vzrůstal a mo-

hutněl. Prostředky přicházely skutečně „zvenčí“: dobří lidé ukládali dary do skřínky zapuštěné ve stěně. Klíče má otec superior. Ústav nemá ani bankovního účtu, vkladu, kapitálu, nebo stálého příjmu. Kanovník Cottolengo prohlásil: „Vira hýbe horami. Věřím, že Božská Prozřetelnost pomůže mi udržeti můj dům, otevřený pro nemocné a opuštěné.“ A tak se i stalo. Občané dávají peníze, šperky a jiné hodnoty. „Malému domu“, na který je Turin tak pyšný. Darované věci jsou zpeněženy a peníze dány do skřínky. Není zde vkladů, peníze se neinvestují, ale je stále dosti, aby mohlo být pečováno o 10.000 opuštěných. „To je zázrak“, pravil sám Mussolini, když mu byla podána zpráva o zakladateli, o „Malém domu“, skřínkách-střádankách ve zdi. Div, který způsobil muž, znající, že srdce lidské miluje a obětuje se, je-li na jeho křehkou schránku zaklepáno s prosbou o pomoc chudým, nemocným a opuštěným! Za kanonisační slavnosti byli při obětování Sv. Oteci ke cti sv. Josefa Cottolenga věnování v kleci také poštovní holubi. Sv. Otec dal svolení, aby je pustili. A tak je ihned za doprovodu dvou švýcarských gardistů vynesli z basiliky a pustili. Holubi vzlétli a letěli do Turina, kam večer přinesli radostnou zprávu, že apoštol chudých a trpících v Turině je již zařazen do seznamu svatých. Sv. Cottolengo je hrdina milosrdné lásky k bližnímu. — Druhý, jemuž se dostalo vrcholu slávy církevní, je chudý řeholník z řádu Piaristů, sv. Pompilio Maria Pirrotti. Zemřel v Lecce v jižní Italii, rovněž ve věku 56 let a to roku 1766. Byl velkým přítelem mládeže jako pravý piarista a neúnavný v obra-

cení hříšníků k životu kajícímu. Byl apoštolem v tehdejší smutné době, kdy zednářstvo svým zlobným vlivem dusilo soustavně katolické smýšlení a jednání. Volil pro dva mocné prostředky k záchraně mládeže a k zachování v dobrém, pro účtu k Božskému Srdci Páně a pro časté sv. přijímání. — Karmelitka, která byla věřící, je sv. Terezie Markéta od Nejsv. Srdce Ježíšova. Ve světě se jmenovala Anna Marie Redi. Je to roztomilá světice, hodně podobná sv. Terezií z Lisieux. Vstoupila do Karmelu ve Florencii 17letá, žila tam jen 5 let a již si ji dokonale svatou vzal Kristus Pán k sobě, 22letou, roku 1770. Je to zase v době, kdy náboženský život byl neblahými vlivy politickými všemcně potlačován. Milost Boží konala své divy i tehdy. — Naše poutní výprava z Prahy mohla se krásně zúčastniti slavnosti. Viděla velmi dobře skvělý kanonisační průvod a pak byla v chrámě také přítomna dojemného okamžiku pozdvihování při papežské pontifikální mši svaté. Dostalo se jí, ač jen 35členné, velké pozornosti při audienci ve Vatikáně. Ač toho dne přijímal Sv. Otec velké množství poutníků v hromadné audienci, byla výprava z Československa uvedena do zvláštního sálu, aby každý mohl Sv. Otci políbiti ruku. Potom měl Sv. Otec k tomuto hloučku zvláštní asi 7minutovou promluvu, ve které nám opět projevil svou otcovskou pozornost a lásku k naší vlasti. To vše nečinil ani v sále předchzejším, ani v sále dalším, kdež poutníci jiní mohli rovněž projevit účtu náměstku Kristovu na zemi.

V háji.

V našem háji za vesnici
malý potok teče,
kolem něho bílá cesta
do kopce se vleče.

Smrky, jedle, borovice
vypínají hlavy,
mezi nimi můžeš zřítí
mušek velké davy.

V trávě svěží mech a kvítí,
jahody a houby,
maliny a ostružiny
s nimi se tu snoubí.

A na kopci statné lísky
plodů hodné mají,
z dědiny sem houfy děti
na ně pospíchají.

Do mechu i do travičky
zmdlené tělo kloní,
čistý vzduch je k sobě láká
a kvítí zde voní.

A nad hlavou jejich písne
z hrdel ptačích zvoní,
že to krásné léto zase
přišlo k nám jak vloni.

Odpočine duše lidská
v háji plném krásy,
s každým, kdo sem do něj půjde,
laškuje a hrá si.

Nuže, pojďte do hájičku,
v němž vše vůní dýchá,
srdce vaše v sladkém snění
v řadru bude zticha.

V den sváteční do hájičku
jdou i lidé staří,
do chládku si odpočinout
slunce když vše vaří.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(te), za příkladem nejsv. Srdce blahosladené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kur. brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, z a posvěcení kněží v duchovní správě, a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876).

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrile a Metode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Svati buďte!

Úmysl v říjnu 1934: Pokoření nepřátel Církve svaté!

Úmysly apoštolátu modlitby.

Posvěcování kleru v duchovní správě.

(Ustanoven a žehnání Jeho Svatostí, papežem.)

1. S. S. Sv. Jiljí, opata (700). — Za horlivé kněze. Obnova řeholního ducha. Zabránění klení a rouhání. Návštěva služeb Božích. Konvertité v Anglii. Duše v očistci.
2. Neděle 15. po s v. D. Sv. Štěpána, kr. uh. (1038). — Pobožnost k bož. Srdci Páně. Ovoce duch. cvičení. Odvrácení neštěstí. Sjednocení národů slovanských.
3. P. Sv. Serafie a Sabiny, m. (121). — Šťastný začátek škol. vyučování. Katolické školy. Přemáhání pychy. Katolíci na Rusi. Vítězství sv. Církve. Umírající.
4. U. Sv. Rosalie, p. (1333). — Ochrana před nakažlivými nemocemi. Odvrácení pokušení. Odstranění svárů. Obrácení hříšníků. Lhcestejná obec.
5. St. Sv. Vavřince Just., bisk. (1455). — Sv. Otec Pius XI. Časté sv. přijímání. Přemáhání zlé náklonnosti. Záchrana mládeže. Zbožná výchova dítek.
6. Č. Sv. Magna, opata (655). — Velepastýři naši. Představení řeholí. Úcta ku kněžím. Láska k čistotě. Povolání do řádu. Vytvrzení v dobrém.
7. P. Sv. Reginy, p. a m. (251). — Pobožnost k bož. Srdci Páně. Upřímná horlivost po spáse. Katolíci mezi protestanty. Pronásledování katolíků v Mexiku.
8. S. Narození P. Marie. — Mariánské družiny. Pouti. Obrození ducha. Bratrstva růžencová. Papežská kolej na Velehradě. Milost sebezpečnění.
9. Neděle 16. po s v. D u c h u. — Sv. Petra Klavera, ap. in. (1654). — Misie mezi černochy. Úcta k autoritě. Katolické misie mezi Slovany. Šíření katol. tisku.
10. P. Sv. Mikuláše Tolet., řch. (1309). — Apoštolát sv. C. a M. Dar pokory a zbožnosti. Katolíci v Japonsku. Zmaření zlých úmyslů. Ženské kláštery.
11. U. Sv. Prota a Hyacinta, m. — Smíření národů. Zamezení pohoršení. Za svornost. Duše vzlázné. Povolání dorostu. Dar trpělivosti.
12. St. Jména Panny Marie. — Úcta a důvěra k Matce Boží. Apoštolát modlitby. Křesťané na východě. Odvrácení války. Obrácení osoby. Umírající.
13. Č. Sv. Notburgy, p. (1312). — Služebné. Svécení neděle a svátků. Uplatnění zásad křesťanských. Křesťanské dělnictvo. Církve katolická na Rusi.
14. P. Povýšení sv. kříže (629). — Úcta sv. kříže. Spolek armády sv. kříže. Utvrzení v duch. životě. Vícero osad. Dar pokory a sebezapírání.
15. S. Sv. Nikomeda, muž. — Vzbuzování dobrého úmyslu. Obrácení více osob. Bohoslovci. Dobročinné ústavy. Katolická akce. Dobrodinci chudiny.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tebe celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjimaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII, S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.) — Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za posvěcování kněží v duchovní správě, a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.) — Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.) — Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů bož. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methodě, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Svati buďte!

Úmysl v říjnu 1934: Pokoření nepřátel Církve svaté!

16. N e d ě l e 17. p o s v. D u c h u. Sv. Ludmily, patr. české (927). — Úcta sv. patronů. Návrat odpadlíků do Církve sv. Dobrodinci chudiny. Katol. akce. Svaz katol. žen.
17. P. Sv. Hildegardy, abat. (1179). — Ženské kláštery. Dorost řehole. Ochrana mládeže. Školské sestry. Ošetřovatelky Těšitelky. Dar pobožnosti.
18. U. Sv. Josefa z Kupert. (1663). — Za požehnání Boží. Bratrstvo věčného klanění. Díky Pánu Bohu za dobročin. Včasné zaopatření umírajících. † rodiče.
19. St. Sv. Januaria a spol. (303). — Smíření národů. Dar bázně Boží. Obrození křesťanského lidu. Přemáhání sobectví. Obrácení židů na víru katolickou.
20. Č. Sv. Eustachia a spol. (120). — Odvrácení drahoty a hladu. Obrácení Angličanů na víru katolickou. 50leté kněžské jubileum ndp. biskupa. † bratří.
21. P. Sv. Matouše, ap. Páně (90). — Apoštolát modlitby. Horliví kazatelé. Naši krajané v cizině. Šíření víry. Podpora katolického tisku. Spolupracovníci.
22. S. Sv. Tomáše z Vilanova, bisk. — Velepastyři naši. Náboženství ve veřejném životě. Ústavy slepců. Spolek sv. Děťtví. Dobrodinci misii.
23. N e d ě l e 18. p o s v. D u c h u. Sv. Mořice a spol. (330). — Křesť. duch ve vojsku našem. † kněz. Zástupce lidu. Pokoření nepřátel Církve svatě.
24. P. Sv. Jaromíra, bisk. (1046). — Sv. Otec Pius XI. Dar lásky Boží. Zbloudilí. Obrácení nevěřící. Dar pokory a mírnosti. Bázeň Boží v rodinách.
25. U. Sv. Pacifika, řeh. (1721). — Pokoj a mír v rodinách. Smíření národů. Katolíci v Německu. Náhle zemřeli. Duše v očistci. Dar lásky Boží.
26. St. Sv. Cypriána a Justiny, m. (304). — Návrat východu k Církvi katolické. Bratrstvo klanění se nejsvětější Svátosti. Řády v naší republice. † rodiče.
27. Č. Sv. Kosmy a Damiána, m. (303). — Křesťanství lékařů. Ošetřování nemocných. Dar kajivosti. † lékař. Křesťanské dělnictvo.
28. P. Sv. Václava, patr. českého (929). — Úcta sv. patrona. Křesťanský duch v republice naší. Katolická akce. Dobrodinci chudiny. Dar živé víry.
29. S. Sv. Michaela, archand. — Vítězství Církve nad nepřáteli. Obrácení bludařů a zatvrzelých hříšníků. Oddanost k sv. Otcí Piu XI.
30. N e d ě l e 19. p o s v. D u c h u. — Sv. Jarolima, učít. Církve (420). — Katolíčtí učenci. Živí a † členové bratrstva bož. Srdce P. a Apoštolátu modlitby. Dikučnění.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjimaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.) — Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za posvěcování kněží v duchovní správě, a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby. Pane Ježíši, zastráž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učíň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrona ctitelů bož. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Svatí buďte!

Úmysl v říjnu 1934: **Pokoření nepřátel Církve svatě!**

Časopis pro mládež „Anděl Strážný“, roč. 54. vypisuje

velké ceny hádkářské soutěže

pro školní rok 1934—35:

-
1. Radiopřijímač.
 2. Fotografický aparát.
 3. Hodinky.
 4. Školák Kája Mařík, díl I.—VII.
 5. Řídících Márinka, díl I.—V.
 6. Sebrané spisy V. Kosmáka, díl I.—XXI.
 7. Sebrané spisy Frant. Křena, díl I.—XV.
 8. Více cenných knih a obrazů.
-

Zajistíte si některou z těchto krásných cen, předplatíte-li si „Anděla Strážného“ a zúčastníte-li se v plné míře naší hádkářské soutěže!

Celoroční předplatné pouze Kč 8—, s románovou přílohou „Medvěd Míša“ Kč 12—. • Krásné původní desky k vazbě minulých roč. „Anděla Stráž.“ za 6 Kč, vazba 3 Kč jednotlivě.

 Při hromadném odběru značné výhody!

Děti!

Pro Vaši radost i pro Vaše poučení, abychom Vás povzbudili k vytrvalému rozšiřování nejlepšího a nejvěrnějšího přítele mládí, časopisu „Anděl Strážný“, připravili jsme pro nejpilnější čtenáře a luštitelé hádanek těchto několik

krásných odměn!

Další záleží na tobě, milý školáčku, přičiniš-li se, abys jednu z nich pro sebe získal. Přičiň se, aby šťastný tah naší redakce byl tvým šťastným losem.

Maminka i tatínek, poprosíš-li, předplatí ti rádi náš časopis, neb jsi-li šetrným, snadno si nepochopitelné předplatné Kč 8— ušetříš.

S novou chutí a s „Andělem Strážným“ do školy!

Rozšiřuj a doporučuj všude a každému časopis „Anděl Strážný“!

Vydává a expeduje nakladatelství

Občanské tiskárny v Brně,
Starobrněnská ul. čis 19-21.

Zemřel nám náš milý spisovatel FELIX HÁJ,

autor tolika něžných povídek a pohádek pro mládež, tvůrce nejkrásnější
dětské četby

ŠKOLÁK KÁJA MAŘÍK

dětství, díl I., cena Kč 18.—, váz. Kč 30.—,

ve volné přírodě, díl II., cena Kč 22.—, váz. Kč 34.—,

za školní lavicí, díl III., cena Kč 18.—, váz. Kč 30.—,

na studiích v Praze, díl IV., cena Kč 20.—, váz. Kč 32.—,

na uměleckém turné v cizině, díl V., cena Kč 18.—,
váz. Kč 30.—,

a jeho štěstí, díl VI., cena Kč 16.—, váz. Kč 28.—,

v rodinném kruhu, díl VII., cena Kč 16.—, váz. Kč 28.—.

7 skvostně upravených svazků o mládí, kráse a hýřivé dětské radosti.

**Cena všech 7 svazků brož. 128 Kč, krásně váz. 212 Kč. Na
měsíční splátky po 20 Kč, váz. po 30 Kč. U všech knihkupců.**

FELIX HÁJ odkázal ve svém díle „Školák Kája Mařík“ vzorný
příklad výchovy, dětské radosti z mládí i významného vůdce pro život.

Odkaz nehynoucí, za nějž musíme být vděční.

ŘÍDÍCÍCH MÁRINKA

jako skvělý protějšek Káji Maříka mluví rovněž k dětským srdcím o úctě
k rodičům a učitelům, vštěpuje jim lásku k vlasti, vede, učí a vychovává.

Díl I., cena Kč 16.—, díl II., cena Kč 16.—, díl III., cena Kč 16.—, díl IV., cena Kč 16.—,
díl V., cena Kč 15.—, brož. - Cena všech 5 svazků brož. Kč 79.—, krásně vázaných Kč 139.—.

Na měsíční splátky po Kč 20.—.

F. HÁJ: **POHÁDKY** PRO DĚTI
v nádherné úpravě s barvotisky. — Cena Kč 45.—, jen vázáno.

F. Háj, BLANKA ZAHRADNÍKOVA. Dívčí román. Cena 16 Kč, váz. 28 Kč.

F. Háj, MARYČKA. Román sirotky. Ilustrováno. Cena brož. 13 Kč, váz. 25 Kč.

Připravujeme:

NEŽ LÁSKA ZAVOLÁ! — AŽ POTOM! Romány ze života.

Objednejte u svého knihkupce neb přímo v nakladatelství

Občanské tiskárny v Brně, Starobrněnská 19-21

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.
Pořádá P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 Kč.
Jednotlivá čísla prodávají se po Kč 1'40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

Obsah :

Spasitelné pokoření nepřátel Církve sv. (Hlavní úmysl.) — Srdce Ježíšovo, nekonečná
velebnosti. — Číslo v náboženství. — Tobě se daruji. (Báseň.) — Dr. Jos. Kupka, biskup.
(Obrázek.) — Hody. — Touha. (Báseň.) — Hlavní Spojenci Království Srdce Ježíšova. —
Modlitba (Báseň.) — Zaslána. — Obětování denního úmyslu.

Novinka

Detektivní novela z brněnského ovzduší.

J. L. TOPOL:

» Uříznuté ucho «

Cena Kč 12.—.

Vydalo nakladatelství — expeduje knihkupectví

**Občanské tiskárny v Brně,
Starobrněnská ul. čis. 19-21.**

Dobrodružně - humorná lehká četba!

Objednejte u svého knihkupce!

Konec ročníku se blíží . . .

Mám zapláceno předplatné???

Kč 12 ročně není mnoho za dobrý časopis - který baví, informuje, vzdě-
lává, dbá povinností ke svým čtenářům, a prosí proto o dochvilnost
v předplacení, aby nebylo třeba zvláštních a drahých upomínek.

Prosíme, vyrovnejte předplatné!!!

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVIII.

BRNO, ŘÍJEN 1934.

ČÍSLO 10.

Ó Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se stráví jimi hrud', Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Spasitelné pokoření nepřátel Církve sv.

Hlavní úmysl.

V tomto jubilejním roce našeho vykoupení máme, my věřící lidé, učinit záležitost a přání sv. Otce Pia XI. předmětem našich modliteb a kajících skutků, aby odraženy byly útoky nepřátel Božích a Církve sv. jak ve Španělsku a Mexiku, tak tím více na Rusi, kde zuří tak zvaní „bezbožníci“. Tito usilují nejvíce o zničení všeho náboženství. Máme se modliti za jejich pokoření a zničení jejich plánů a zámyslů. V tomto měsíci, zasvěceném pobožnosti růžencové, volá sv. Otec všechny členy Apoštolátu modlitby ku pomoci, aby ustavičnou a vroucnou modlitbou pohnut božský Spasitel zaslepené duše světlem nebeským osvětil, aby plni studu a lítosti nad spáchanými nepravostmi vrátili se do milosrdného náručí otcovského. Známe dobře z dějin, jak mocně působila pobožnost sv. růžence na nepřátele Církve sv. Připomeňme si na př. r. 1683, kdy svecpé vojsko turecké obléhalo Vídeň a pustošilo celé její okolí. Velké nebezpečnoství hrozilo tomuto městu, poněvadž nemělo dosti vojska k obraně a mocný nepřítel vždy více naň útočil. V tomto velikém nebezpečství vyzývali obyvatelé města Vídně Pomocníci křesťanů o pomoc; modlili se sv. růžencem. A ejhle, pomoc přišla. Hrdina polský, Jan Soběský, horlivý ctitel Panny Marie, sebrav rychle

vojska svá přišel obleženým na pomoc a zahnal nepřítele, který poražen na útěk se dal a celé ležení zanechal vítězům, kteří Boha a Rodičku Boží za pomoc velebili. A vzpomeňme dále vítězství křesťanů nad Turkem u Lepanta právě v té chvíli, když papež Pius V. se vroucně modlil sv. růžencem a z vděčnosti modlitba tato se rozšířila po všem světě křesťanském. Jestli tehdy sv. růženec se stal ochráncem Církve sv., proč by i nyní neprojevil svou moc? Jako dříve Turek zuřil proti Církvi sv., tak i nyní zuří nepřátelé Boží proti náboženství a Církvi sv., jak slyšíme o tom ve Španělsku, v Mexiku, Německu a na Rusi, kde již tisíce věřících a sta kněží zahynuli v pronásledování.

Známe moc sv. růžence, jehož pomocí jsme tolikrát našli u Boha ochrany v dobách zlých. Proto chopme se v tomto měsíci sv. růžence a vzyvejme Královnu sv. růžence o pomoc a ochranu proti nepřítelům Božím a Církve sv. Prosme o spasitelné pokoření nepřátel, aby útoků svých zanechali, za hříchy své pokání činili a přestali pronásledovati věřící a bojovati proti Bohu samému. Nic jim to nepomůže. Poslechněme výzvu sv. Otce a obětujme tento měsíc modlitby a kající skutky své za pokoření nepřátel Božích, aby kajicně hledali spásy u božského Srdce Páně.

Srdce Ježíšovo, nekonečná velebnosti.

P. Rud. Rozkošný, T. J.

Na hoře Tábor ukázal Božský Spasitel svou velebnost, když se proměnil před svými apoštoly a zaskvěla se tvář jeho jako slunce a roucho jeho učiněro jest bílé jako sníh. Ale jen tři apoštolové byli svědky této božské velebnosti. V nekonečné velebnosti se ukáže Božské Srdce Páně až při posledním soudu, kdy se objeví v oblacích nebeských se všemi anděly a až budou před ním shromážděni všichni národové (Mat. 25, 31, 32). Dokud dlel Pán Ježíš na této zemi, ukazoval jen část své velebnosti, a to jednak celým svým životem, jednak zázraky. O těchto zázracích budeme jednati v této úvaze.

Zázraky Ježíšovy jsou zářící pečeti, že jest od Boha poslán, jsou nebeskou svatozáří okolo pokorného Syna Božího. Zázrakem panenského početí počíná svůj vezdejší život, zázraky obklopují jeho veřejnou činnost, zázrak zmrtvýchvstání a nanebevstoupení ukončuje jeho pozemskou pout. Zázraky, které Pán Bůh nad ním a pro něho činí — jako hlas z nebe při křtu a při proměnění, zatmění slunce a zemětřesení, roztržení opony chrámové při jeho smrti — spojují se se zázraky, které sám o sobě konal v opravdu božské svědectví. Oslavil jsem a ještě oslavím (Jan 12, 28), zazněl hlas Otce nebeského s nebe ve chrámě jerusalemském.

Sám konal zázraků bez počtu. Mocný slovem a skutkem chodil dobře čině (Skut. 10, 38). Jak apoštol, tak mluví lid: Bude-li Kristus, až přijde, činiti více divů než tento činí? (Jan 7, 31.) Evangelisté často jen stručně shrnují zázraky. Vymítl zlé duchy slovem a uzdravil všechny, kteří byli nemocni (Mat. 8, 16). I přišli k němu zástupové mnozi, majíce s sebou němé, slepé, kulhavé, chromé a mnoho jiných a položili je k nohám jeho;

i uzdravil je, takže zástupové divili se vidouce, že němí mluví, kulhavi chodí, slepi vidí a velebili Boha israelského (Mat. 15, 30, 31). Podobně vidíme u Mar. 1, 32; 6, 55. Luk. 4, 40; 7, 21. Jan 2, 23; 4, 45; 20, 30. Jen několik zázraků vypravují podrobně, buď tam, kde ličí zevrubněji činnost Ježíšovu neb kde to vyžaduje postup událostí, neboť zázrak je těsně spojen s naukou, kterou odvídňoval zázrakem.

Pán Ježíš činil zázraky všeho druhu. Všecky jednotlivé zázračné skutky se k sobě pojí v jeden velký celek a ukazují Syna Božího jakožto Pána nad přírodou a jejími silami, jako vítěze nad všemi zhoubnými mocnostmi a jako Boží silu přinášející spásu a život. Působí zázraky ve velkém i v malém světě přírody, zázraky panství nad smrtí, zázraky na lidech, zázraky moci nad říší duchů a nad zlovůli svých nepřátel. Všechno se mu podrobuje a koří. Tyto zázraky vrcholí v jeho osobě. Ve svatozáří zázraků je jeho osoba největším a nejvznešenějším zázrakem, zázrakem v nejvlastnějším slova smyslu, zázrakem všech zázraků v dějinách.

Tyto zázraky jsou skutečnými zázraky, které nelze přirozeně vysvětliti. Jestliže nevěrci učinili z Krista Pána cestujícího s lékárníčkou s tajným léčivem, jen aby nemusili uznati zázraků, dokázali tím, že pro předsudky i věda může svou vážnost ztratiti. Kterak by mohl ihned uzdraviti slepého od narození? (Jan 9) neb ženu, trpící dvanáct let krvotokem, která celé své jmění dala na léčení (Mat. 9, 20)? Okamžitě uzdravil člověka s uschlou rukou (Mat. 12, 13) a ženu 18 let shrbenou (Luk. 13, 11—13). Jak mohl býti hluchoněmý přirozeně uzdraven po dotknutí se uší a jazyka (Mar. 7, 31)? A všichni, kterým pomohl, byli ihned uzdraveni bez lékařského ošetřování.

Ani víra, ani důvěra, kterou žádal od nemocných, sama v sobě je nemocná uzdravití; takové osobní přesvědčení, které někdo někomu vmluví, může pomoci v nemoci duševní, ale ne v tělesné. Krivý úd se tím nevzpřímí, ani krvotok neustane. Řekli Pán Ježíš ženě krvotoké: Buď dobré myslí, dceru, víra tvá tě uzdravila (Mat. 9, 22) neb řekli slepým: věřte-li, to mohu vám učiniti (Mat. 9, 28), nečinil tak z léčebných důvodů, ale z mravních. Tělesná dobrodini směřovala k ozdravení duše. Uzdravil ochrnutého na důkaz, že mu odpustil hříchy (Mar. 2, 1—12); člověku 38 let nemocnému pravil: Již více nehřeš, aby se ti nepřihodilo něco horšího (Jan 5, 14). Proto činil Pán Ježíš zázraky, aby lidé uvěřili, že jest Synem Božím; když nechtěli věřit, bylo zbytečno dělati zázraky. Víra a důvěra nepůsobily přímo zázraků; víra sama v sobě neuzdravila němé, slepé, chromé, neboť někdy ne nemocní sami, ale jejich příbuzní měli viru: žena kananejská prosila za svou dceru (Mat. 15, 28), setník za svého služebníka. A byli uzdraveni.

Zázraky jsou tak nutnou součástí jeho veřejného života, že bez nich bychom nerozuměli celé jeho působnosti mezi lidmi až do jeho smrti. Ze zázraků povstává ono hnutí, které víc a víc lidí okolo něho shromažďuje, které připoutává k němu učedníky, přivádí k němu zástupy lidstva, ba i jeho protivníky jako Nikodema tajně k němu vábí. Při této úvaze nepřihlížíme ke každému jednotlivému zázraku zvlášť, ale spíše k řetězu oněch událostí, jež byly příčinou jeho hrozného smrti.

Nikdo nepopře, že Pán Ježíš okolo sebe shromažďoval apoštoly a učedníky, kteří v něho věřili jakožto v Mesiáše od Bcha poslaného. Evangelia nám popisují, kterak se víra učedníků ve škole Ježíšově vyvíjela. Snad i osobností a učením jeho byl obyčejný lid

uchvácen; přece tento velký dojem, který způsobil pokorný, prostý dělník z Nazaretu, nestačí, aby vzbudil viru učedníků, že tento člověk jest židovským Mesiášem. Požadavek Ježíšův, že jest totiž Mesiášem židovským a že je větší než Mojžíš, David a všichni proroci, byl tak velký a obraz sám Mesiáše tak duchovní a tak se protivil obrazu, jaký měli učedníci o pozemském Mesiáši, že jen zázraky je mohly pohnouti, aby v Krista jako pravého Mesiáše uvěřili. Mesiáše bez zázraků si Židé kteří si ustavičně vzpomínali na velké skutky Boží ve Starém zákoně, ani pomysleti nemohli. Židé, kteří byli velkými nadějemi povzbuzováni od proroků, byli by ihned opustili Ježíše, kdyby nebyl konal žádných zázraků. Evangelisté vypravují, že zázraky Ježíšovy byly mocným činitelem, jenž viru učedníků vzbuzoval, správně vysvětlují, jak se věci měly.

Ač vznešené nauce Kristově, jak píše sv. evangelisté, často se divili učedníci, přece tato nauka kladla na ně velké požadavky, mnozí z nich odcházeli. Tvrdá je řeč tato, kdo ji může slyšeti, řekli, když vypravoval Pán Ježíš o těle a krvi své, kterou mají věřící požívat. Toto učení v nich nezpůsobilo viru v pravého Mesiáše; naopak, napřed věřili v něho a pak teprve uvěřili jeho slovům o proměně chleba a vína v Nejsvětější Svátosti Oltářní. Vzpomeňme si dále na jeho slova: Řečeno bylo starým, ale já pravím vám: Syn člověka je páncem soboty. Aby dosvědčil pravdu těchto slov, musil se prokázati podobnými skutky. Bez zázraků ztrácí život Ježíšův vnitřní souvislosti a Pán Ježíš svou velikost. Uvedme si jen jeden příklad: správně odpověděl na otázku učedníků Janových, zda je ten, který má přijíti, či jiného mají očekávat poukazem na zázraky, které předpovídali proroci o Mesiáši. Jest to vnitřní souvislost, když na důkaz, že může odpouštět hříchy, praví ochrnu-

iemu, aby vstal, vzal lože své a šel; když na důkaz, že je pánem soboty, uzdravuje nemocné v sobotu. Jen on může tvrditi, že je větší než Šalomoun, než Jonáš, může dále apoštoly blahoslavit, že vidí, co králové a spravedliví marně si přáli viděti, ale může jen proto tak mluvit, že může poukázati na veliké zázraky, které konal v městečkách galilejských.

Víme dále, že zástupy spěchaly za Ježíšem, jej na cestách doprovázely a obkličovaly. Nebylo jména známějšího nejen v Galilei, ale i v Jerusalemě. Byla to náboženská vira, náboženské nadšení, že Mesiáš je tu, vždyť ho chtěli učiniti králem. Mohl by způsobit takové hnutí neznámý muž z opovrženého Nazaretu, neučený v zákoně? Jak by mohl hlásati tak velké požadavky království Božího, kdyby nebyl konal zázraků? Bez zázraků by si byl sám odporoval, ba stal by se směšným. Ba i výsměch pod křížem: Jiným pomáhal, pomoz sobě sám! jest ozvěnou hlasu lidu a svědectvím pro zázraky.

Ano i tajné a lstivé jednání nepřátel jest dostatečným důkazem, že Kristus Pán činil zázraky. Bojí se lidu i Krista samého. Farizej Nikodem přichází ze strachu před židy k němu v noci: Mistře, víme, že jsi od Boha vyšel jako učitel; neboť nikdo nemůže činiti těch divů, které ty činíš, není-li Bůh s ním (Jan 3, 2). Zázraky Ježíšovy uvádějí do rozpaků jeho nepřátele: Co uděláme, protože tento člověk činí mnoho divů? (Jan 11, 47.) Proto mají radost, když se nabízí k zradě Jidáš, ale i tento dává jim radu: Chopte se ho a veďte ho opatrně! (Mar. 14, 44.) Proto jeho chycení v noci a jeho rychlé a bouřlivé odsouzení!

Nekonečnou velebnost vidíme při zázracích Ježíšových tím, že je koná z vlastní moci. Jako žádný prorok Starého zákona, jen Ježíš mohl říci: Já pravím vám, tak také působil zázraky ve svém jméně, ve vědomí

své svrchované moci. Ani lidé, ani poměry, ani síly přírodní se mu nemohly stavěti v cestu. Nikdy nemusil nic zanechat, co by rád byl učinil, ani něco přetrpěti, co by nebyl chtěl dobrovolně. Nikdy mu neselhala moc, jako se to stalo učedníkům na př. při uzdravení posedlého chlapce (Mar. 9, 28). Jest si vědom, že toho lidé nemohou učiniti, jak pravil: ani jediného vlasu nemůže učiniti bílým neb černým (Mat. 5, 36), zatím co on sám poroučel nad životem a nad smrtí. Někdy sice označoval zázraky za skutky svého Otce (Mar. 5, 19; Jan 5, 19, 20, 36), působené silou Ducha Božího, ale přece ztotožňoval tuto sílu sám se sebou a měl v sobě plnost moci. Tato z něho vychází jako osobní síla a vlastnost. Veškeren zástup hleděl se ho dotknouti, neboť moc vycházela a uzdravovala všechny (Luk. 6, 19). Ba udělal také učedníkům moc konati zázraky v neomezené míře.

Ku podivu! Až konal tolik zázraků, přece neučinil ani jediného k ukojení zvědavosti lidské; ani jediného, aby se mstil nad nepřáteli, ač byl od nich ustavičně pronásledován. Židé žádají po něm znamení s nebe. Pán Ježíš odmítá; zapudil ďábelské pokušení spustiti se s vrcholu chrámu.

Království nebeské nepřichází s vnější slávou. Právě tak jest velký u hrobu Lazara, poroučeje smrti, jako u trůnu Herodova mlče, když nechtěl udělati zázraku. Když však truchlí matka jde za rakví svého syna, když chudobní slepci prosí, lid má hlad, když se nemocná žena dotýká jeho roucha, vychází z něho síla, která všechny uzdravuje. Nejvznešenější moc je složena do rukou toho, jenž nepřišel, aby mu bylo slouženo, ale aby sloužil, jenž sám nemá, kde by hlavu položil, jenž prosí Samaritánku o hlt vody, aby uhasil žížeň a přijímá almužny, aby ukojil hlad, jenž se nechává svázati v zahradě Getsemanské a ve tvář bítí.

Nekonečná velebnost je vlastně složkou nejčistší lásky k lidem. Mcc a láska kráčí stejným krokem, ba láska jde napřed, aby mohla získati všechny lidi pro království Bcží, v němž se dějí duchovní zázraky milosti. Všechny jeho zázraky plynou z onoho Srdce, jež boří rejší láskou k Bchu a lidem. „Milosrdenstvím jsa hnut,“ jest

nápisem nade všemi jeho zázraky a obsahem jejich jest: „všem dobře činil“. Uctívejme božské Srdce Páně, aby i na nás paprsek jeho nekonečné velebnosti padal, a to do naší duše, aby jeho milostí se skvěla a bude-li třeba, i do našeho těla, by nás na př. z nemoci uzdravil, bychom jemu v budoucnosti až do smrti mohli sloužiti.

Číslo v náboženství.

Jarolím St. Pavlík.

2.

Víru čerpáme ze dvou pramenů: z Písma svatého a z ústního podání. Toto poslední zahrnují protestanté; chtějí jenom věřit to, co je psané. Kristus Pán nepravil: Jděte do celého světa a pište, nýbrž učte všechny národy. Tedy i to, co učili a co bylo později napsáno, máme věřiti.

Písmo svaté obsahuje dva zákony, Starý a Nový zákon. Starý zákon čítá 45 knih (21 dějepisných, 7 poučných a 17 prorockých; Nový zákon 27 (5 dějepisných, 21 poučných a 1 prorockou).

Znamení kříže děláme dvojím způsobem: jako malý kříž a jako veliký nebo latinský kříž a dvě pravdy jím vyznáváme: že jsou tři božské osoby a že druhá Božská Osoba na kříži jako člověk trpěla, aby nás vykoupila.

Druhého dne stvořil Bůh člověka. Patřice na ni, myslíme na Bcha a na nebe, jež je nám slíbeno.

Člověk pozůstává ze dvou částí: z duše a těla. Duše je dvojím obrazem Božím: přirozeným svou duchovností, nesmrtelností, rozumem a svobodnou vůlí a nadpřirozeným posvěcující milostí. Střežme obraz Bcží v nás a repokálujeme jej hříchy svými! Pečujeme více o duši než o tělo!

V Kristu Ježíši jsou dvě přirozenosti: božská a lidská; chť jsou v jedné

božské osobě sloučeny. On je Bůh-člověk.

Dvě jména má náš Spasitel: Ježíš Kristus. Ježíš znamená Zachránitel, Spasitel. Kristus Pomazaný nebo Msiáš. Pomazán je Duchem svatým. My jsme svatým olejem a křížem pomazáni a proto právem slujeme křesťané. Mějme chť svatá jména v uctivosti a neberme je nadarmo.

Druhý přikázání Bcží zní: Nevzmeš jména Božího nadarmo! A druhý článek víry: A v Ježíše Krista, jeho jednorozceňého Syna, Pěra našeho.

Ave Maria, Zdrávas Maria, pozůstává ze dvou částí: z modlitby chvalné (až po jméno Ježíš) a modlitby prosebné. Kolik Ave Maria vznášá se denně k blahoslavené Panně! Miliony! Aj, cd té chvíle budou mne blahoslaviti všechna pokolení.

Jsou dvě přikázání lásky: Milovati budeš Pána Bcha svého z celého srdce svého, ze vši mysli své, ze vši síly své a: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. V těch dvou přikázáních jsou všechna přikázání zahrnuta. Zachovejme je!

Desatero přikázání napsal Bůh na dvou deskách. Na jedné stojí první tři, která obsahují povinnosti naše k Bchu a na druhé ostatních sedm;

tato obsahují povinnosti k nám samým a k bližnímu.

Je dvojí půst: abstinence (zdržování se masitých pokrmů) a újma (jedno nasycení). Postní příkázání je pro naši vlast velmi zmírněno; ale ani to zmírněné se bohužel nezachovává.

Jsou dvě zapovězené doby, v nichž se máme veřejných radováněk zdržeti: adventní a postní. V tu dobu máme žítí kajicné.

Milost Boží je dvojí: posvěcující, jež nás činí spravedlivými, dítkami Božími a dědici království nebeského a pomáhající, jež mysl naši osvěcuje, vůli naši k dobrému povzbuzuje a nás posiluje, abychom to dobré vykonali a v něm setrvali. Obojí je nám velmi nutné.

Svatosti jsou dvojí: svátosti mrtvých a svátosti živých. Svátosti mrtvých jsou dvě: křest a pokání. Slují tak proto, že jsou ustanovené pro duševně mrtvé, to jest ve stavu těžkého hříchu se nalézající. Ostatní svátosti slují svátosti živých, poněvadž ti, co je přijímají, musí vésti už nadpřirozený život milosti.

Křest pravý může býti dvěma jinými křty nahrazen: křtem žádosti a křtem krve. Tyto však nevtrhávají duši nezrušitelné znamení, působí však spasení.

Kristus Pán ustanovil nejsvětější Svátost oltářní pod dvěma způsoby: chleba a vína. Poněvadž tělo pozůstává z masa a krve a člověk potřebuje potravu pevnou i tekutou, chtěl se nám Spasitel dáti za pokrm i za nápoj. Tím se poměrům lidským přizpůsobil. Velebena budíž svatá Eucharistie!

Dobrá nadpřirozená litość může býti dvojí: dokonalá (z lásky k Bohu) a nedokonalá (ze strachu před Božím trestem). Přijde na to, z jakého motivu neboli pohnutky hříchů litujeme. Dokonalá má velkou moc v sobě; zjednává nám odpuštění hříchů již před zpovědí a nahrazuje ji, když není

možno ji vykonati. Je dobře dokonalou litość vzbuditi každý den večer.

Odpustky jsou dvojí, plnomocné a neplnomocné. Když církev uděluje odpustek, čerpá z pokladů zásluh Ježíše Krista, Panny Marie a svatých a splácí jimi božské spravedlnosti naše dluhy, to jest časné tresty.

Při zdavkách musejí býti dva svědci. Manželské překážky jsou dvojího druhu: takové, jež činí manželství neplatným, na př. pokrevní příbuzenství, a takové, jež činí nedovoleným, na př. jednoduchý slib čistoty. Mnohé dají se dispensi odstraniti.

Ke křesťanské spravedlnosti náleží dvojí věc: hříchu se varovati a dobré konati. Hřích je podle původu dvojí: dědičný a osobní; osobní je podle velikosti také dvojí: smrtelný a všední. Aby něco bylo hříchem, jsou dvě podmínky: poznání a vědomí zlého a dobrovolnost. Závist má dvojí tvářnost; závistivý truchlí, když se druhému dobře vede a raduje se, když se mu vede zle.

Ctnosti jsou dvojí: božské a mravní. Vzbudme často ty první, viru, naději a lásku, a konejme ty druhé.

Soud je dvojí: soukromý a všeobecný. Při všeobecném budou dvě strany, pravá a levá; na pravé budou státi spravedliví, na levé bezbožní. Žijme zbožně, abychom dostali místo na pravé straně.

V ráji stály dva obzvláštní stromy: strom poznání dobrého a zlého, to byl ten zapovězený, a strom života. Ovoce prvního přineslo prarodičům smrt, ovoce druhého mělo je zachovati při životě. Strom života byl předobrazem svatého kříže a svaté Eucharistie.

První dva synové Adama a Evy byli Kain a Abel, různí charakterem.

Dva andělé provázeli Hospodina, když navštívil Abrahama; titíž dva vysvobodili Lota ze Sodomy. Kéž i nás opatrují před ohněm pekelným! Lot měl dvě dcery; od nich pocházeli Moabitě a Ammonité.

Izák měl dva syny: Esaua a Jakuba. Práva prvorozenství obdržel Jakub. Jakub pojal za manželky dvě dcery Labanovy: Liu a Rachel. Rachel mu porodila Josefa a Benjamina; při porodu posledního zemřela.

Dva významné sny měl Josef: jak se jeho snopu snopy bratří klaněly a jak se mu slunce, měsíc a jedenáct hvězd kořilo. V žaláři, kde meškal Josef, seděli dva provinilci; každému se něco zdálo, jednomu o vinné révě, druhému o koši s pečivem; ten první dostal milost, ten druhý byl popraven. I farao měl dva zvláštní sny: o tučných a hubených kravách a o plných a prázdných klasech. Ačkoliv všeobecně nemáme ve sny věřit, přece jsou i takové, kterých původcem je Bůh a které něco znamenají.

Dvakrát zjednal Bůh Israelitům zázračným způsobem přechod přes vody: Rudé moře a Jordán. Dvakrát musel Mojžíš na skálu udeřit, než vyšla voda, protože trochu o výsledku pochyboval. Za to nesměl lid sobě svěřený uvést do země zaslíbené. Bůh trestá i všední lřichy.

Svatostánek pozůstával ze dvou místností: ze svatyně a velesvatyně. Do této poslední směl jenom velekněz vkročit, a to jenom jedenkrát v roce, v den smíření. My máme přístup až k samému oltáři.

Synové Noemy — byli dva — vzali si za manželky Orfu a Ruth; tato se vrátila s Noemi do Betlema a stala se manželkou Booz a prabábou Vykupitele.

Velekněz Heli měl dva syny: Ophni a Phines; ti dávali pohoršení svým nezřízeným životem. Pod svícem je tma. Dobří rodiče mají mnohde zlé děti a zlí rodiče dobré děti.

K Šalomounovi se dostavily dvě nevěstky, jež se hádaly o živé dítě. Šalomoun poručil je rozřezat a každé dát polovici. Tím poznal, která matka je pravá.

Říše Šalomounova rozdělila se ve dvě říše: říši Judskou a říši Israelskou. Obě vzaly zákaz. Říše Boží, katolická církev, nezahyne.

Dva medvědi roztrhali chlapce, kteří se posmívali proroku Eliseovi. Starých lidí třeba si vážit.

Od dvou bezbožných starších byla Susanna obžalována, protože nechtěla s nimi zhřešiti. Měla zemřít; ale Daniel dokázal její nevinnost.

První dva učedníci Kristovi byli Ondřej a Jan. Dva dni zdržel se Spasitel v Sichemu na blízké studně Jakubovy. Svoje učedníky rozeslal po dvou, aby kázali a divy konali. Dvakrát rozmnožil chleby zázrakem: jednou nasýtil 5000 mužů pěti chleby, po druhé 4000 sedmi chleby. Nás nasycuje nebeským chlebem, jehož předobrazem byla mana. Na hoře Tábor rozmlouvali s ním dva reprezentanti Starého zákona, Mojžíš a Eliáš. Lazarus měl dvě sestry: Martu a Marii Magdalenu. Ježíš byl přítelem těch sourozenců.

Ježíš učil, že není možno současně sloužiti dvěma pánům: Bohu a mamonu. Jak dlouho, pravil Eliáš k lidu, budete kulhati na obě strany? Mnohý chce sloužiti Bohu i ďáblu. V podoběnství o dvou bratrích, z nichž jeden stal se marnotratným, ale zase se kajícím k otci vrátil, uvádí nám Kristus Pán před oči veliké milosrdenství, velikou lásku Boha Otce ke kajícímu hříšníku. Toto podoběnství se uskutečňuje při svaté zpovědi.

O dvou služebnících vyprávěl Spasitel; jeden z nich nechtěl poshověti s placením dluhu svému spoluslužebníkovi; byl nemilosrdným; za to byl potrestán. Blahoslavení milosrdní, neboť oni milosrdenství dojdou. Milosrdný Samaritán dal dva denáry hospodskému s příkazem, aby se o churavého dobře postaral. Spasitel je ten nejmilosrdnější Samaritán. Ten, který dvě hřívný od pána obdržel a jimi jiné dvě hřívný vyzískal, byl pochválen:

Služebníče dobrý a věrný atd. Hřivnou vyrozumíváme vlohy, smysly, časné i duchovní statky, jichž máme ke cti Boží a k blahu bližního užívati.

Dva muži mcdlili se v chrámě: pyšný farizej a pokorný publikán; tento byl ospravedlněn. Bůh se pyšným protiví, pokorným však dává milost. Dva muži museli opustiti tento svět: nestřidmý bohatec a chudý Lazar. Na onom světě obrátil se list: bohatec přišel do pekla, chudáš do ráje. Běda vám, pravil Spasitel, kteří se smějete, neboť budete plakati.

Dříve než kohout dvakrát zazpívá, třikrát mne zapřeš, předpověděl Spasitel Petrovi a tak se i stalo. Kclikrát

Petr slyšel kohouta zpívati, musel plakat. Dvakrát tázal se Ježíš pochopů, koho hledají. Dva velekněží ho vyslýchali, Annaš a Kaifáš. Mezi dvěma lety visel Ježíš na kříži; jeden se kál a přišel do ráje, druhý zůstal zatvrzelým. Dva hodni muži pochovali Pána, Josef z Arimatie a Nikodemus.

Dva andělé seděli u hrobu Vzkříšeného, jenž šel s dvěma učedníky do Emauz. Dva andělé ukázali se při nanebevstoupení Páně.

Dva učedníci byli kandidáty pro apoštolský úřad po Jidášovi: Matěj a Josef Barsabár; les padl na Matěje. Petr a Pavel, Filip a Jakub mladší, Šimon a Tadeáš bývají spolu slaveni.

Marie Tesařova :

Tobě se daruji.

Drahý můj Ježíši,
Tebe jen miluji,
duši i tělo své
navždy Ti daruji.

Buď Tvoje všechno jen,
Tobě jen náležím,
pro sebe prosívám:
Ježíši, Ty buď mým!

Z lásky Ti daruji
všechno své snažení,
ať Tvoje milost vše
ve zlato promění.

Srdce mé ubohé
patří Ti docela,
milost mi jednou přej,
bych Tebe uzřela.

Bych Tebe uzřela,
když tmit se počíná,
milost tvá svítne mi,
jas Tvůj ji protíná.

Za duši, kterou Ti
věnuji celičkou,
nikdy mne neopust
Ty i s Tvou Matičkou.

Všechno, můj Ježíši,
světím Ti s radostí,
jen Ty mne provázej
svou svatou milostí.

Až den se nachýlí,
noc věčná nastane,
ať se pak duše má
v nebes stan dostane.

Tvé jméno, Ježíši,
věčně mi zazáří,
Srdce Tvé duši mou
svou láskou obdaří.

*Dr. Jos. Kupka,
biskup.*

K 50ti letému kněžství modleme se: Hospodine
zachovej Ho, obživuj Ho, a učin Jej blahoslaveným
a nevydávej Jej v ruce nepřatel Jeho.

Hody.

Jarolím St. Pavlík.

Hody! Posvícení! Je-li o tom řeč, tu myslí mnohý člověk napřed na posvícenské koláče a hodovní tanec, jenž trvá na mnohých místech dva dny; on však nepomýšlí na to, že hody jsou vlastně církevním svátkem, památným dnem, jenž nás upamatuje na onen krásný den, jenž byl pro naše předky velikým svátkem, protože o něm nově vystavěný kostel byl slavně posvěcen.

V onen den ujal se Kristus Pán svého přibytku a stal se tak naším spoluobčanem, získav si v dotyčné ošci domovské právo. Je mezi námi jako učitel mezi dětmi, jako lékař mezi svými pacienty, jako pastýř mezi svými ovceři, jako hostinský mezi svými hosty, jako ženich mezi svými svatebčany, jako král mezi svými poddanými, jako hospodář mezi svou čeládkou, jako otec mezi svými dětmi, jako vojevůdce mezi svými vojáky.

Domov jeho nemá zůstatí prázdným, máme jej často navštívit, aspoň v neděli, abychom přinesli Bohu obět chvály a poklony. Přineste Hospodinu chválu a čest a klaněte se mu v jeho svatostánku! Vybízí nás žalmista Páně. Vejděte s chválou do jeho bran, do jeho předsíně s chvalozpěvem!

Ovšem že se můžeme i ve volné přírodě Bohu klaněti, příroda též je chrámem Božím; ale adorace v domě Božím znamená více pro tělesnou přítomnost Ježíše Krista a Bůh si ji výslovně přeje. Patriarchové klaněli se Bohu pod širým nebem; než přece přál si Bůh a nařídil, aby mu byl postaven svatostánek a chrám. Tam se scházeli židé, aby se Bohu klaněli. Žalmista praví: Před obličejem andělů chci tobě zpívat chválu a tobě se klanět před svatým chrámem tvým. Daniel v Babyloně stál u onoho okna, odkud byla vyhlídka v tu stranu, kde

stál židovský chrám, a klaněl se svému Bohu.

Vstupíme-li do kostela, pokloňme se napřed svátostnému Ježíši; jdeme-li kolem kostela, vzdejme mu úctu sejmutím klobouku nebo křížem; jinak by se mohlo věřit, že nejsme naší víry.

O hodech máme Bohu děkovati za všechna dobrodíní, jež nám v chrámu Páně dosud prokázal, a ta nejsou malá. Zde jsme byli pokřtěni; zde jsme se stali dítkami božími a dědici království nebeského; zde jsme se stali přijetím do Církve občany říše Boží. První naše vycházka po narození byla do kostela ke křtu a k úvodu. Kolikrát nás, když jsme byli ještě mladí, vzala matka s sebou do kostela; tu nás žehnal Pán Ježíš, jakž byl žehnal děti v židovské zemi. Zde jsme slavili krásný den prvního svatého přijímání a hostili Spasitele v srdci svém jako Marta s Marií, Zacheus a Matouš. Co to byla za radost! A kolikrát jsme byli od onoho času už u stolu Páně! Kolikrát jsme ve zpovědnici našli pokoj duše své! Kolik milostí, kolik požehnání při mši svaté! Kolik poučení a povzbuzení s kazatelnou! Zde uzavřeli rodiče svazek manželský; zde byl mnohý i birmován. Kolik útěchy a pomoci se nám zde dostalo v různých potřebách! A po smrti též nás ještě zanesou do chrámu Páně, aby se nám dostalo pomoci na onom světě a my brzo bylívysvobození. Tak tedy i z vděčnosti máme se často objeviti v domě Božím a o hodech se modliti: Děkujeme tobě, všemohoucí Bože, za všechna dobrodíní, jež jsme v domě tvém obdrželi.

My však máme v domě Božím i něco odprosit. Vzpomeňme si na ty hříchy, jichž jsme se na svatém místě dopustili. Když se Mojžíš chtěl přiblížiti hořícímu keři, volal na něj Bůh:

Nepřibližuj se! Zuj obuv s nohou tvých, neboť místo, na němž stojíš, je svaté místo. A Jakob řekl, když se byl ze spánku probudil: Jak hrozné jest místo toto! A já jsem to nevěděl! Zde není nic jiného jak dům Boží a brána nebes.

Pro tělesnou přítomnost Boha-člověka je katolický kostel ještě světlejší. Ale jak málo jsou si toho lidé vědomi. Jak často se v kostele neuctivě chovají, zvláště děti! Smějí se, štěbetají, ohlížejí se, paskudí. Poklona se vynechá anebo se jen tak ledabylo udělá. Nápadnými, parádnými nebo neslušnými šaty dává se pohoršení, pozdním choděním vyrušují se druzí z pobožnosti. Kolikrát se bez příčiny návštěva mše svaté vynechá. A takových hříchů a poklesků máme dost na svědomí. Máme věru příčin dosti, abychom Pána Boha za odpuštění prosili a s publikánem se bili v prsa a se modlili: Bože, buď milostiv mně hříšnímu!

Musíme však i zadost činiti za hříchy druhých: za ony, kteří rok o rok nejsou v kostele k spatření; kteří se vloupají do tabernáku, svaté nádobu ukradnou a svaté hostie zneuctí; za ty, kteří svatokrádežně přijímají;

za ty, kteří ve válce kostely boří a zneuctívají; za ty, kteří kostely vlastňují a statky jejich konfiskují. Zadost, zadost horlivosti v návštěvě chrámu Páně, v přijímání svátosti, hodinami adoračními, péčí o ozdobu kostela.

Chvála, dikůvzdání a odpros, to jsou ty zbožné akty ve svátek posvěcení chrámu Páně; k tomu přijde ještě prosba. Když se světil Šalomounův chrám, padl král na kolena, roztáhl ruce a pomodlil se delší modlitbu. Byla to modlitba prosebná: Aby Bůh všechny vyslyšel a všem pomohl, kdož by ve svých potřebách hledal v tomto chrámě útočiště své. I my tam berme útočiště, když nás něco svírá. Zde je Bůh ještě ochotnější k vyslyšení našich prosb než jinde. Zde nám popřává audienci v každý čas. Nejlepší hodina pro audienci je mešní hodina, neboť mše svatá je nejlepší obětí prosebnou.

Čím je srdce pro tělo, tím je dům Boží pro duchovní tělo Kristovo, pro obec křesťanskou. Z něho se proudí milost na všechny strany. Chrám Páně je centrum obce, náboženský střed. Kdo je má na blízku, nechť si váží toho dobrodiní a nechť často a rád tam koná své návštěvy!

Marie Tesařova:

Touha.

Můj Bože, dej mi křídla k letu,
bych vznést se mohla nebi blíž,
vždyť trny sbírám místo květu,
můj život samá strast a kříž.

Kde načerpat bych mohla síly,
jež třeba v bouřích života?
Vždyť vzpomínky mi jenom zbyly
a vůkol chlad a cizota.

Pak dosti mám a nechci více,
když láska Tvá mne celuje,
pak štěstím vzplanou smutné líce,
dím sobě: Bůh mne miluje.

Ó, otevři své Srdce zlaté,
můj dobrotivý Ježíši,
v něj uchýlím se v bouři klaté,
tam bolest má se utíši.

A pod kříž, Pane, veď mou duši,
zkaď milost padne v její klín,
tu štěstí najde, najít tuší
a přehne bolu černý stín.

Hlavní Spojenci Království Srdce Ježíšova.

I. Maria — Pomocnice křesťanů.

P. Jindřich Ramière T. J.

Těm, kteří se utíkají k božskému Srdci jako ke zdroji vši milosti, těm, kteří při vzpomínce na milosrdné připovědi prosí Ho, by uspíšil obrození, slíbené před několika věky svatě Gertrudě, těm, kteří volají k Němu, by se konečně rozestřelo po celém světě království lásky, zvěstované svačou Markétce Marii — těm všem ukazuje Ježíš na svou Matku jako na nezbytnou spolupracovnici na tomto velikém díle, vybízaje zároveň, by horlivou a ustavičnou modlitbou zasloužili si její všemohoucí přimluvy.

Taková jest úloha Mariina vůči Církvi a vůči každému jednotlivému křesťanu zvláště. Jestli druhctnou prostřednicí mezi svým Synem a námi, podobně jak její Syn jest svrchovaným a jediným prostředníkem mezi Bohem a lidmi. Jako nemůžeme k Otci, leč skrze Ježíše, tak nemůžeme k Ježíši leč skrze Marii. V lůně Mariině spojil se Syn Boží s naší přirozeností a stal se naším bratrem; s její účastí dokončil svou výkupnou činnost na Kalvarii.

Na přimluvu Mariinu, k níž se připojily vytrvalé modlitby apokřesťanů a svatých žen, Spasitel poslal své Církvi s nebe Ducha posvěcení; její přimluvě vděčíme milosti, jež s takovou štěrností denně na nás splývají. Je-li nejsvětější Srdce Ježíšovo jediným zdrojem těchto milostí, jest Srdce Panny Marie jejich jediným průlivem.

Ona jest družkou nového Adama, pomocnicí jemu podobnou, účastnicí se na díle naší spásy, podobně jak Eva, jež měla účast na díle naší záhuby. Ježíš Kristus dav se jí celý, dal jí zároveň i vše, co Mu náleží. Ona jest Královcu oné říše, jejímž On jest Králem; to, co On má jako Syn Boží, má Maria jako Matka Ježíšova; a ve chvíli, kdy se chystá

svrchovaným úsilím lásky k vydobytí pozemského království, jež Mu chce vyrvat záští pekelné, volá Marii, by přispěla celou svou mocí a sdílela s Ním slávu vítězství.

Prcto právem přísluší jí název „Pomocnice křesťanů“; zasloužila si ho zázračnou pomocí, kterou vždy přispěla Církvi ve všech jejich těžkých potřebách.

I.

Průběhem šesti věků třikrát zvláště usilovalo peklo vyrvat Ježíši Kristu Jeho pozemské království a třikrát sluhové Ježíše Krisa vděčili Marii své osvobození a své vítězství.

Manicheism, jenž od věků bez ustání hlcdal v té neb v oné části křesťanské společnosti jak chyzdná rakovina, ve XII. století vystoupil současně v Německu, v Itálii a v jižní Francii; útočil na kněžstvo i prosté věřící; zamítal Eucharistii jako svatokrádežnou modloslužbu a manželství jal o dílo pekla; tím způsobem poruševy zdroje života přirozeného a nadpřirozeného. Nadarmo sjednaly moc svět-ská a duchovní své zbraně a útoky. Tato liga, do té doby nepřemýšlitelná, pzbyla dle zdání své síly. Nikdo neposlouchal výzvy papžčevy. Duchovenstvo zmalomyslnělo a kněžata klenila se k nepříteli, proti němuž měla bojvat. Když, po lidsku mluveno, rehylo záchreny, chjevil se na bojišti nový bojovník s novou zbraní, jejíž chdivuhdná síla vrátila vítězství raděm katolickým. Byl to rytíř Mariin, sv. Dominik; ozbrojen pouhým růžencem potírá sektu, proti níž duchovní i hmatnéblesky byly bezmocné.

Leč Církve, ač zbavená viditelných a smrtelných nepřátel, zůstala dále

ještě předmětem záští nepřítele neviditelného, jehož zuřivost vzrůstá s každou porážkou. Po třech stoletích obnovuje útok: tentokrát vnitř i zevně chce vyvrátit svaté Město. Uvnitř — bludem svůdnějším a vražednějším než byl manicheism; svůdnějším — neboť vystupuje jako dávno vytoužená reforma nepořádků až příliš zjevných; vražednějším, poněvadž lék, jež přináší, porušuje viru způsobem nenapravitelným.

Heslo vzpoury provolané Lutherem v Německu opakuje Kalvin ve Francii a Jindřich VIII. v Anglii. Církev trati celou třetinu svého dědictví. Je nebezpečí, že ztratí všechno. Současně na východě panství Turků dosahuje vrcholu své moci a chystá se k útoku na křesťanstvo. Vůdce jejich nesčíslných vojsk se chlubi, že jeho koně budou se pásti na oltáři římské basiliky svatých apoštolů. Kdo jim může odolat? Křesťanstvo, rozdvojené protestantismem, pozbylo své síly. Katoličtí mocnáři myslí jen na osudné vlastní spory. Společné nebezpečí jich nedojímá; nechtějí slyšet úpěnlivé volání Náměstka Kristova . . . Proti nesmírnému loďstvu tureckému má Pius V. jen něco málo lodí s hrstkou udatných obhájců. Ale Pius V. jest synem sv. Dominika. Nezapomněl, jakého vítězství popřál Bůh svatému růženci. I volá k vojsku, jež bojuje tímto duchovním mečem, by přispělo na pomoc hrstce těch, jež válčí hmotnou zbraní. Volání jeho nezůstalo bez ozvěny: synové Mariini na celém světě se modlí. Na jejich prosby Maria spěje na pomoc a dává nepatrnému loďstvu křesťanskému sílu neodolatelnou. Nejvyšší Pastýř zázračným způsobem dovidá se o zázračném vítězství, jimž síla říše protikřesťanské jest navždy zlomena.

Zbývalo však ještě hroznější nebezpečí vnitřní. Maria k jeho odstranění volá jiného bojovníka, stejně odhodlaného jak sv. Dominik. Přichází

k raněnému Ignáci z Loyoly a budi v něm touhu, cele se připodobnit vtělenému Bohu. Ve svatých Montserratů přijímá jeho přísahu věrnosti a potom v jeskyni Manrézské zjevuje mu válečný plán výpravy proti vzrůstajícím bludům. Sám velký papež Benedikt XIV. hlásá, jaký úděl přísluší mateřské ochraně Panny Marie v pracích a ve zdaru Tovaryšstva Ježíšova:

„Když Ignác z Loyoly odevzdával Církvi nové legie pod praporem nejsv. jména Ježíš, tušil, jak těžké boje je čekají v práci na spásu vlastní i druhých; i soudil, že nemůže se jim dostat bezpečnější pomoci než pod ochranou Mariinou. Proto když ku provedení velkých záměrů opouštěl sídlo svých otců, vrhl se napřed k nohám nejsv. Panny, aby pod její ochranou nastoupil cestu dokonalosti. Později, když shromáždil kolem sebe první spolubratry, vyvolil si pařížskou svatyni Matky Boží na Montmartru, by oslavnými slibů se tam Bohu zasvětili. A poněvadž sám před každým důležitým rozhodnutím vzýval jméno Panny Marie, chtěl rovněž, by jeho synové v pracích svého povolání důvěřovali v její přímluvu u Boha a v nebezpečích vždy s důvěrou utíkali se k oné věži nedobytné, na níž zavěšeno jest tisícové válečných štítů.

„Proto když přes nesmírná moře a daleké kraje nesli přesvaté jméno Ježíš před národy a krále, nepřestali zároveň všude hlásat i svaté jméno Panny Marie; s šířením světla víry a svatosti mravů ve všech zemích Starého a Nového světa šířili obdivuhodně i úctu a lásku k Matce Boží.“

Takto vždy, v potřebách a v podnicích všeho druhu, v bojích proti nevěřícím i odpořilým synům, Církev svatá nejen doufala v nekonečnou dobrotu a moc Ježíšovu, ale i v lásku a ochranu Jeho Matky. I Maria na její důvěru vždy odpověděla zázračnou ochranou. Obhájcové záměru Kristo-

vých mohou Ji s celou pravdou vydati svědectví, jež vzdává Ji Církev v hodinkách z Matce Boží pomoc: „Ejhle, Maria byla naší nadějí a přišla nám ku pomoci!“ „Ecce, Maria erat spes nostra et venit in adiutorium nobis!“

II.

Vůči tak jasným faktům nemáme vsutku velké zásluhy, spoléháme-li pevně na pomoc ještě účinnější, již nezbytně se dožaduje nebezpečí hrozící dnes sv. Církvi. Potřebuje snad pevné víry ten, kdo při západu slunce chce předpovědět jeho zítřejší východ? Z toho, co Bůh dosud činil v řádu fysickém, vyvozujeme další, jež může a chce učiniti v budoucnosti; proč nesoudíme podobně i v řádu mravním? Je snad Bůh méně mocný neb více schopen sám sobě odporovat, kdy běží o slávu Jeho Matky a o zájmy Církev, než kdy se jedná o zákony neb zájmy hmotného světa? Poněvadž dosud vždy velikost zázraků přizpůsobil míře nebezpečí, nesmíme pochybovat, že největším divem své pravice vybaví Církev z největšího nebezpečí, které jí kdy hrozilo; ale zároveň nesmíme zapomínat, že dnes, tak jak v minulosti, velké divy Boží moci musí býti koupeny hrdinnou důvěrou v pomoc Mariinu.

Ano, Církvi hrozí nesmírné nebezpečí. Jak ve věku XVI. i dnes vnitř i vně dorážejí na ni nepřátelé. Církev vidí jasně, jak s nevidanou dosud svorností vládní jednota v říši neshody, káže v říši vzpoury a jistý pekelný sebezápor v říši sobectví. V lůně křesťanských národů zrodil se blud horší nad všechny ostatní, poněvadž naprosto popírá každé učení. Nesmírné množství osob pokřtěných vyznává dnes pohanství, přičítá se pravdě nekonečně více než pohanství ctitelů Jupitera: neobmezuje se pouze na popírání pravdy, ale oškliví si ji

a ji nenávidí, vypovídá jí boj na život a na smrt a útočí na ni s ustavičně rostoucím vztekem. Netají se nijak, že cílem jeho jest vyvrácení království Božího nejprve ve společnosti, potom v rodinách a konečně i v jednotlivých duších; proto utvořeno nesmírné sdružení světové, jež napodobí Církev a řády řeholní. Špatní katolíci, protestanté, deisté, spiritisté, mohamedáni, atheisté... přidružili se k tomuto vojsku negace; byť sebe více si odporovaly jejich jednotlivé bludy, přece s dokonalou svorností bojují proti pravdě.

Nuže, dnes tato liga protikřesťanská téměř všude dosáhla nejvyšší moci; téměř všude plní se její rozkazy. K tomu má po ruce dvojí neodolatelnou sílu: sílu zákonů a zbraní. Nynější vzdělanost odevzdala do jejich rukou prostředky nedostižně mocnější, než jaké měli starověcí tyranové. Moderní právo nechťejíc uznati nadlidské kontroly, vydalo ji na milost i nemilost všechna práva, všelikou svobodu i všechna svědomí. Na uchránění od tohoto hrozného despotismu Církev nemá na zemi žádné opory a vůbec nemůže se žádné nadíti. Vidí, jak nepřítelé kuji řetězy, jimiž ji chtějí spoutat; vidí, jak tyčí kříž, na nějž ji chtějí přibít; slyší, jak se umlouvají, jakým druhem mučednické smrti mohli by se jistěji zbavit její nepohodlné vlády. Marně ohlíží se kolem sebe; není, kdo by ji vyrval z rukou nepřátel; proti jejich hrozbám a jejich násilí díky její nemohou vystoupiti jinak leč s bezmocnou protestací.

Ach, dosud nikdy zájmy Boží nebyly tak opuštěny, nikdy ještě útoky na ně nebyly tak hrozné... Nuže, jestli chvíle velkých nebezpečí jest chvíle velkých projevů moci nejsv. Panny, pak můžeme dnes očekávati zázraků ještě skvělejších než ty, jež byly odměnou zbožné víry našich předků.

Ano, můžeme je očekávat — s jedinou však podmínkou, vyrovná-li se

naše důvěra jejich důvěře. Nemáme sice zbraní hmotných, ale máme meč modlitby a ten postačí k vítězství, cvšem dovedeme-li jím bojovat.

Patrně Bůh sám chce zvítězit; ale v tomto vítězství ponechává nám úděl nejslavnější, jaký může vyhraditi svým služebníkům: bojovati až do konce bez jakékoli naděje na lidské vítězství a doutati ve vítězství ještě pevněji, než kdybychom měli po ruce veškeru pomoc lidskou. Nezabavujeme se této dvojí zásluhy, jež sama sebou jest nejskvělejším úspěchem. Za těchto podmínek naše křížácká výprava otvírá rekovně mysli nejkrásnější pole, neboť kdy se všech stran hrozí porážka, není méně odvahy potřeby k důvěře než k boji, není menší síly třeba k přemožení odporu než k vítězství nad bázní.

Takový heroism jest slavný a záslužný. Dnes Bůh ho na nás žádá a Maria očekává. Naše potřeby a božské připovědi, pohnutky k modlitbě a k naději zachovaly celou svou sílu. Proto dále důvěrujme, dále se modleme, dále rozšiřujme medálku¹⁾, již Maria slíbila zvláštní účinnost, potvrzenou nesčíslnými zázraky, a dále volejme k Marii, co Ona sama chce, abychom volali: „Ó Maria, bez poskvrny hříchu prvotního počatá, oroduj za nás, kteří pod Tvou ochranu se utíkáme!“

Jak by nás mohla oslyšet? H. W.

¹⁾ Medailka Neposkvrněného Početí, zjevená bl. Katořině Labouré 27. listopadu 1830, t. zv. zázračná medálka.

M. Tesařova:

Modlitba.

Bože mocný, Králi lásky,
chraniž lid svůj v každém čase,
vzdaluj od nás světa zlobu,
duha míru vzejdi v kráse.

Otče! Tvoje svatá péče
všechny tvory zahrnuje,
nehodní jsme — dobře víme,
před Tvou tváří čist kdo sluje?

Kde ty záříš, bída mizí,
prehá hřích a ctnost se vzmáhá,
Bože věčný, Bože lásky,
slitovnost Tvá všude sahá.

Ani anděl čistým není
před Tvým zrakem, Bože svatý,
a Ty z lásky k hříšným lidem
na kříži pniš rozepjatý.

Pro tu krev, jež s kříže proudí,
nad syny se smiluj pekla,
dej nám Slunce věčné lásky,
svého světla, svého tepla.

ZASLÁNO.

Poděkování.

Od Jihlavy. Timto plním svůj slib a pokorně a vroucně děkuji nejsvětějšímu Srdci Páně, Rodičce Boží, sv. Judovi Tadeáši a sv. Terezičce, že ochránili mého předraženého bratra před bolestnou operací a uzdravili ho z jeho choroby. Odevzdávám navždy jejich mocné ochraně naší rodinu.

C. N. v Polné.

*

Díkůvzdání.

Plníce tímto svůj slib, vzdáváme vroucí díky Božskému Srdci Páně, drahé Matičce nebeské, sv. Janu Nep., a celému nebi za vyslyšení prosby ve velmi důležité záležitosti.

Školské sestry v Č. Budějovicích.

Z edice duch. a poučných knih Školských sester O. S. F. Praha, XII., Korunní č. 4 doporučujeme: Pro školní mládež: Děti u blah. Anežky. S ilustracemi Kč 5.—. Terezička v pensionátě, ilustrováno Kč 7.—. Milostné Pražské Jesulátko, ilustrováno Kč 5.—. Pro dorůstající studující: Svaté dětství Kč 5.—. Život sv. Gabriela Posen., světce nejnovější doby Kč 8.—. Poslední slova sv. Terezičky Kč 10.—. Svatá hodina Gemmy Gal. Kč 2.—. Neúhledné ctnosti Kč 10.—, cenné dílo asketické literatury pro každého. K svátku sv. Františka Serafinského (4. října) 12 uměl. pohlednic z jeho života Kč 5.—. Úplný seznam knih této edice na požádání ochotně zašlou a objednávky vyřídí: Školské sestry O. S. F., Praha XII., Korunní 4.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kur. brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, z a spasitelné pokoření nepřátel Božích a Církve svaté a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlime-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876).

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrile a Metode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Modleme se za nepřátele!

Úmysl v listopadu 1934: Náhle umírající.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V říjnu modleme se za pokoření nepřátel Božích.

(Ustanoven a žehnán Jeho Svatostí, papežem.)

1. P. Sv. Remigia, bisk. (533). — Sv. Otec Pius XI. Povolání pro misie. Vzbuzování dobrého úmyslu. Stálce ve víře. Pokoření nepřátel Božích.
2. Ú. Sv. andělů strážných. — Úcta sv. andělů. Ochrana mládeže. Jednota a svornost v národě našem. Poslouchejme hlasu dobrého anděla.
3. St. Sv. Diviše, bisk. m. (273). — Velepastyřové naši. Naši bohoslovci. Vytrvání v povolání. Vysoké úřady. Náboženské vyučování dítek.
4. Č. Sv. Františka Seraf. (1226). — Dar lásky k Bohu a k bližnímu. Ubozí křesťané na Rusi. Trpělivost v chudbě. Obnova lidu v duchu sv. Františka.
5. P. Sv. Plácida a splumuč., ř. sv. Benedikta (541). — I. pátek v měsíci. Pobožnost k B. S. P. Rozkvet života řehel. Dar mlčenlivosti. Pokoj v duch. rodině.
6. S. Sv. Brunona, bisk. (1102). — Pokoření nepřátel Božích. Ukončení pronásledování křesťanů v Mexiku a na Rusi. Láska k bližnímu.
7. Neděle 20. p. s. v. D u c h u. Sv. růžence P. Marie. — Pobožnost sv. růžence. Bratrstva. Pokoření nepřátel Božích a Církve sv. Pronásledování křesťanů.
8. P. Sv. Brigity, vdovy (1373). — Křesťanské vdovy. Svaz katolických žen a dívek. Katlická akce. Dobročinné ústavy. Katlické školy. Sestry Těšitelky.
9. Ú. Bl. Vintře, pout. (1045). — Klášter benediktinský na Mor. Dobrodinci. † opat G. K. Vytváření v povolání. Za trpělivost a svornost.
10. St. Sv. Františka Bergiše, řeh. (1572). — Papežská keclej na Velehradě. † kněz. Návštěva nejsvětější Svátosti. Matice svatohostýnská. Dorost řádu.
11. Č. Sv. Gernara, bisk. m. (407). — Úcta ke chrámu Páně. Pilná návštěva služeb Božích. Časté sv. přijímání. Novostavba chrámu Páně. Dobrodinci.
12. P. Sv. Maximiliána, bisk. m. (283). — Dar bázne Boží. Pokoj a mír v rodinách. Pevnost stavu manželského. Obrození křesťanského života. † biskup.
13. S. Sv. Eduarda, kr. (1066). — Pokoj mezi národy. Odvrácení hrozící války. Obrácení Anglie na víru katolickou. Plňme vždy vůli Boží.
14. Neděle 21. p. s. v. D u c h u. Sv. Kalixta, pap. m. (222). — Sv. Otec Pius XI. Rádce sv. Otce. Strážcové katech. Poslušnost k sv. Otci. Duše v čistci.
15. P. Sv. Terezie, p. řeh. (1585). — Řehole karmelská. Úcta sv. Terezičky, p. Ženské kláštery a jejich ústavy. Sestry sv. Karla Boromejského. Nemcní.

Obětování denního úmyslu.

Paně Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti ctitelny po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(je), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII, §. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.) — Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za spasitelné pokoření nepřátel Božích a Církve svaté, a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Paně Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modleme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.) — Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.) — Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů bož. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Modleme se za nepřátele.

Úmysl v listopadu 1934: **Náhle umírající.**

16. U. Sv. Havla, opata (624). Aby Bůh vzbudil nám sv. kněze. Za odstranění pohoršení a špatného příkladu. Setrvání v povolání.
17. St. Sv. Hedviky, vévcd. (1243). — Sv. Markéty Alacoque. Posvátnost manželství. Aby studující od nevěry byli chráněni. Ženská řehole.
18. Č. Sv. Lukáše, evang. Páně. — Snahy sv. Otce Pia XI. katolíků. Dílo šíření víry. Dva kněží. Za obrácení národů afrických. Spolubratři.
19. P. Sv. Petra z Alk., řeh. (1562). — Povinnosti v obecném životě. Za semináře v pohanských misích. Za podporu misionářů. † rodiče.
20. S. Sv. Jana z Kentu, vyzn. (1172). — Zadostučinění za hříchy. Za misie ve Sv. zemi a obrácení židů. Za návrat národů východních k Církvi sv.
21. Neděle 22. po sv. Duchu. Sv. Uršuly a spoludr. (238). — Povolání k misiím. Za ukončení pronásledování křesťanů v Číně. Náboženská výchova.
22. P. Sv. Korduly, p. m. (238). — Katoličtí spisovatelé. Za vyznání práva Božího po celém světě. Za národ arménský. Za potlačení komunismu.
23. U. Sv. Jana Kapistr., řeh. (1456). — Obrácení Číňanů a Japonců na víru katolickou. Za vzbuzení domorodého kněžstva v misích. Ošetřovatelé nemocných.
24. St. Sv. Rafaela, archand. — Obrácení mohamedánů na víru katolickou. Za větší úctu nejsvětější Svátosti oltářní. Šíření katol. tisku, novin a knih.
25. Č. Sv. Kryspína a soudr. (III. stol.). — Apoštolát laiků. Za dobré mravy u dělníků továrních. Za zdar duchovních cvičení. Potlačení nestřídmosti.
26. P. Sv. Evarista, pap. m. (112). — Aby všichni jedno byli. Za pokoření protestantismu. Konference sv. Vincence Paul. Spolek armáda sv. kříže.
27. S. Sv. Frumencia, bisk. (IV. stol.). — Misionářské školy. Aby ženy zachovaly křesťanskou cudnost. Sjedení Církve východní s Římskou. Umírající.
28. Neděle 23. po sv. Duchu. Sv. Simona a Judy, ap. P. (I. stol.) Naše čl. republika. Obrod života křesťanského. Návrat odpadlíků do Církve katolické.
29. P. Sv. Narcise, bisk. (213). — Akce misionářská u vzdělaných. Za časté přijímání mužů a jiných. Ochrana před protest. Nemocní.
30. U. Sv. Alfonse, Rodrig. T. J. (1617). — Řeholní misionářky. Rozkvět víry u severních národů. Povolání k duchovnímu stavu. Náboženství v rodinách.
31. St. Sv. Volfganga, bisk. (994). — Šíření Apoštolátu C. M. Živí a † členové bratrstva božského Srdce Páně. Apoštolát modlitby. Dosud nevyslyšené úmysly.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dice. kurenda brn. 1886 č. 11.) — Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za spasitelné pokolení nepřátel Božích a Církve svaté, a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby. Pane Ježíši, zastiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! O sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buďž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patroně ctitelů bož. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Modleme se za nepřátele.

Úmysl v listopadu 1934: **Náhle umírající.**

Časopis pro mládež „Anděl Strážný“, roč. 54. vypisuje

velké ceny hádkankářské soutěže

pro školní rok 1934—35:

1. Radiopřijímač.
2. Fotografický aparát.
3. Hodinky.
4. Školák Kája Mařík, díl I.—VII.
5. Řidičích Márinka, díl I.—V.
6. Sebrané spisy V. Kosmáka, díl I.—XXI.
7. Sebrané spisy Frant. Křena, díl I.—XV.
8. Více cenných knih a obrazů.

Zajistíte si některou z těchto krásných cen, předplatíte-li si „Anděla Strážného“ a zúčastníte-li se v plné míře naší hádkankářské soutěže!

Celoroční předplatné pouze Kč 8.—, s románovou přílohou „Medvěd Míša“ Kč 12.—. • Krásné původní desky k vazbě minulých roč. „Anděla Stráž.“ za 6 Kč, vazba 3 Kč jednotlivě.

☛ Při hromadném odběru značné výhody! ☛

Děti! Pro Vaši radost i pro Vaše poučení, abychom Vás povzbudili k vytrvalému rozšiřování nejlepšího a nejvěrnějšího přítele mládeže, časopisu „Anděl Strážný“, připravili jsme pro nejpilnější čtenáře a luštitelé hádanek těchto několik

krásných odměn!

Další záleží na tobě, milý školáčku, přičiníš-li se, abys jednu z nich pro sebe získal. Přičiníš se, aby šťastný tah naší redakce byl tvým šťastným losem.

Maminka i tatínek, poprosíš-li, předplatí ti rádi náš časopis, neb jsi-li šetrným, snadno si nepatrné předplatné Kč 8.— ušetříš.

S novou chutí a s „Andělem Strážným“ do školy!

Rozšiřuj a doporučuj všude a každému časopis „Anděl Strážný“!

Vydává a expeduje nakladatelství

Občanské tiskárny v Brně,
Starobrněnská ul. čis. 19-21.

Zemřel nám náš milý spisovatel FELIX HÁJ,

autor tolika něžných povídek a pohádek pro mládež, tvůrce nejkrásnější
dětské četby

ŠKOLÁK KÁJA MAŘÍK

dětství, díl I., cena Kč 18.—, váz. Kč 30.—.

ve volné přírodě, díl II., cena Kč 22.—, váz. Kč 34.—,

za školní lavicí, díl III., cena Kč 18.—, váz. Kč 30.—,

na studiích v Praze, díl IV., cena Kč 20.—, váz. Kč 32.—,

na uměleckém turné v cizině, díl V., cena Kč 18.—,
váz. Kč 30.—,

a jeho štěstí, díl VI., cena Kč 16.—, váz. Kč 28.—,

v rodinném kruhu, díl VII., cena Kč 16.—, váz. Kč 28.—.

7 skvostně upravených svazků o mládí, kráse a hýřivé dětské radosti.

**Cena všech 7 svazků brož. 128 Kč, krásně váz. 212 Kč. Na
měsíční splátky po 20 Kč, váz. po 30 Kč. U všech knihkupců.**

FELIX HÁJ odkázal ve svém díle „Školák Kája Mařík“ vzorný
příklad výchovy, dětské radosti z mládí i významného vůdce pro život.

Odkaz nehynoucí, za nějž musíme býti vděční.

ŘÍDÍCÍCH MÁRINKA

jako skvělý protějšek Káji Maříka mluví rovněž k dětským srdcím o úctě
k rodičům a učitelům, vštěpuje jim lásku k vlasti, vede, učí a vychovává.

Díl I., cena Kč 16.—, díl II., cena Kč 16.—, díl III., cena Kč 16.—, díl IV., cena Kč 16.—,
díle V., cena Kč 15.—, brož. - Cena všech 5 svazků brož. Kč 79.—, krásně vázaných Kč 139.—.

Na měsíční splátky po Kč 20.—.

F. HÁJ: POHÁDKY PRO DĚTI
v nádherné úpravě s barvotisky. — Cena Kč 45.—, jen vázáno.

F. Háj, BLANKA ZAHRADNÍKOVA. Dívčí román. Cena 16 Kč, váz. 28 Kč.

F. Háj, MARYČKA. Román sirotky. Ilustrováno. Cena brož. 13 Kč, váz. 25 Kč.

Připravujeme:

NEŽ LÁSKA ZAVOLÁ! — AŽ POTOM! Romány ze života.

Objednejte u svého knihkupce neb přímo v nakladatelství

Občanské tiskárny v Brně, Starobrněnská 19-21

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna v Brně. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.
Výhoda novinové sazby přiznána výnosem Ředitelství pošt a telegrafů v Brně, čís. 44.382/VI. ze dne 3./6. 1922.
Časopis je podáván u pošt. úřadu Brno 2.

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.
Pofádá P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 Kč.
Jednotlivá čísla prodávají se po Kč 1'40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

Obsah :

Náhle zemřeli. (Hlavní úmysl.) — V den dušiček. (Báseň.) — Pozdraven buď, svatý kříží. (Báseň.) — Číslo v náboženství. — Srdce Ježíšovo, svatý chrám Boží. — Večer v kraji. (Báseň.) Vezmi kříž svůj a následuj mne. (Obrázek.) — Nepřátelé království Srdce Ježíšova. — Podzemní. (Báseň.) — Pozdrav Matičky Boží. (Báseň.) — Apoštolát modlitby jako dílo mužů. — Svatá Kateřina. (Obrázek.) — Drobné zprávy ze života katolického. — Obětování denního úmyslu.

Ke slavnosti Dušiček doporučujeme :

HODINKY ZA ZEMŘELÉ. HODINKY VÁNOČNÍ. M. 8°. Str. 32. Cena Kč 1'—.

KYTIČKA MODLITEB k útěše ubohých duší v očistci. M. 8°. Str. 31. Cena Kč 1'—.

ŠTĚPNICE SRDCE PÁNĚ. Napsal Fr. Hattler. Rozjímání na každý měsíc v roce. Třetí vydání. M. 8°. Stran 516. Cena Kč 15'—.

HORKÉ UMUČENÍ PÁNA NAŠEHO JEŽÍŠE KRISTA podle vidění Kateřiny Emerichovy napsal P. Hlobil. Páté vydání. 8°. Stran 358. Cena Kč 15'—.

CESTA K MÍRU DUŠE. Napsal P. Lehen. Druhé vydání. M. 8°. Stran. 360. Cena Kč 12'—.

POKOJ VÁM! Potěšitelná knížka pro duše bázlivé a úzkostlivé. Napsal Josef Míka. M. 8°. Stran 236. Cena Kč 7'—.

SVATOSTÁNEK A OČISTEC. Napsal Am. Weber. 8°. Stran 388. Cena Kč 4'—.

RAKEV A HROB. 157 krátkých promluv a námětů k proslovům hřbitovním. Napsal Dr. In. Kaulich. 8°. Stran 94. Cena Kč 5'—.

OFFERTORIUM DE COMMUNI PLURIMORUM MARTYRUM ET IN FESTO O. O. SANCTORUM. (K obětování na den více mučedníků a na slavnost Všech svatých. Smíšený sbor. Partitura Kč 2'—. Složil P. Křížkovský.

LIBERA. Složil Oldřich Necid. Latinské. Cena Kč 2'—.

RESPONSORIA AD OFFICIUM DEFUNCTORUM Složil Oldřich Necid. (latinské). Cena Kč 5'—.

VYSVOBOĐ — LIBERA (české). Pro 4 smíšené hlasy nebo 1 hlas s průvodem. Složil T. Sec. Cena Kč 3'—.

BÍLÝ ZÁVOJ. Dušičková lidová hra se zpěvem o 3 jednáních. Napsal Loučenský. (3 muž., 4 žen., 2 dětské. Několik malých dětí jako andělci. Lepší pokoj, dělnická světnice, hřbitov.) Cena Kč 6'—.

MATČINO UTRPENÍ. Drama o 3 jednáních. Přeložil Jos. Pavlovický. (9 žen.; salon, zahrada, zámecká světnice.) Cena Kč 5'—.

NEVINNÉ ODSOUZEN. Obrázek z moravského života o 4 jednáních. Napsala Jol. Illinois, sestra z řádu sv. Františka. (Vesnický dvůr, les, náves, soud, síň, čekárna, žalář, polní cesta.) Cena Kč 5'—.

SHLEDÁNÍ NA HŘBITOVĚ. Dušičková hra s předeherou a zpěvem o 5 jedn. Napsal J. Brožek. (Předehera: 2 hoši, 1 žena; hra: 6 muž., 7 žen.; 3 dět.; prostá světnice, 2 městské pokoje, zahrada, hřbitov.) Cena Kč 5'—.

Objednávky přijímá a vyřizuje

Nakladatelství Občanské tiskárny v Brně,

Starobrněnská ulice čís. 19-21.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVIII.

BRNO, LISTOPAD 1934.

ČÍSLO II.

Ó Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Náhle zemřelí.

Hlavní úmysl.

Nastal měsíc listopad, v němž se konává pobožnost za duše v očistci. Památka za zemřelé upomíná nás na naše obcování svatých, naši společnost se svatými v nebi a s dušemi v očistci.

Právě o svátku Všech svatých navštěvují věřící hroby svých milých příbuzných, přátel a dobrodinců a modlíme se za ně u jejich hrobů. Tak vidíme hroby ozdobené květinami a svícemi hořícími; vidíme u hrobů klečeti lidi mladé i staré, bohaté i chudobné; všichni ti vysílají vroucné prosby ke slitovnému Pánu Bohu za své zemřelé. Ve hrobech odpočívají těla zemřelých dítek, mládenců, panen, rodičů a starců. Mezi nimi jsou, kteří zemřeli v nevinnosti, jiní v kajinosti a zaopatření sv. svátostmi, ale také velmi četní, kteří zemřeli náhle, nepředvídaně.

Blahoslavení, kteří v Pánu umírají a byli na smrt připraveni. Hůře je těm, kteří umřeli náhle, bez zaopatření sv. svátostmi a k tomu ještě ve smrtelném hříchu! O těchto lze říci, že hrozné jest objeviti se před spravedlivým Soudcem! Nevíme, jaký jest osud zemřelých, proto se máme za všechny zemřelé modlití, ale přede-

vším za náhle zemřelé. Aby nás nepotkal tento smutný osud, modliváme se v litanii ke Všem svatým: Od náhle a nenadále smrti vysvobod nás, Pane! Dopustí-li Pán Bůh na člověka nemoc, upomínku na odchod s tohoto světa, dává mu milost, že může svým utrpením muka očistcová zkrátit a nové zásluhy pro nebe získat. Nenadálá smrt staví duši člověka zrovna před soudnou stolicí Boží, nedá mu času k dokonalé lítosti a zadostčinění a nedá mu času k přijetí sv. svátostí. Slovem překvapí člověka, kdy se toho nejméně nadá. Rozmlouvá se svým bližním, najednou klesne a je mrtev. Jiný sedí za stolem, baví se a najednou přestane a je mrtev. Opět jiný je vesel, baví se příjemně a náhle klesne a je mrtev. Kněz na př. na kazatelně neb u oltáře náhle zemře. Kolik lidí překvapí smrt ve stavu smrtelného hříchu, nedopřeje času k pokání. Ach, ubohá duše! Konec její je věčné zavržení. Právě tito, kteří podle nevyzpytatelné vůle Boží náhlou smrtí umírají, potřebují naší modlitby, aby se na smrt mohli připraviti a v posledním okamžiku aspoň lítost vzbuditi mohli a milosrdenství Božího dosáhnou jako kající lotr na kříži.

Nám pak budiž tento úmysl připomenutím spasitelným: Memento mori! Pamatuji na smrt! Myslénka na naše úmrtí ať nás provází celý den při naší práci, nikoliv jako ze strachu, ale jako napomenutí: Žij každé chvíle tak, abys mohl bez bázně předstoupiti před věčného Soudce. Choď vždy před obličejem Páně, jenž vidí všechny skutky naše a zná úmysly naše. Doporučme se každodenně ochraně sv. Josefa nebo sv. Benedikta, patronů šťastné hodinky smrti. Každá sv. zpověď,

každé sv. přijímání budiž takové, jako by bylo posledním. Nejsv. Srdce Ježíšovo ujmě se jistě v hodině smrti těch, kteří mu hodně duši získali.

Jak krásně hodí se tento úmysl pro dušičkový měsíc. Modlitba naše má platit na prvním místě těm, kteří náhle umřeli a nyní dlouho v očistci musejí trpěti. Modleme se každodenně za šťastnou hodinku smrti. Jaký život, taková smrt a jaká smrt, taková věčnost.

Marie Tesařová :

V den dušiček.

Soumrak nad zemí se sklání,
vůkol noc již stele chlad,
mnohý v tichém zadumání
spěchá dnes, kde mrtvých sad.

Lampičky jak hvězdy září,
tajemně jich plane svět,
a tak mnohé lidské tváře
vdechnou mír a svatý klid.

Neděsí nás chladné rovy,
víme mrtví že v nich spí,
Bůh že dá jim život nový,
těla z mrtvých vzkříšení.

Ó, co blahé těchy skýtá
dojemný den dušiček,
v duši každou nadějí svítá
se světlem těch lampiček.

Hvězdičky k nám hledí mile
z nadoblačné výšiny
a do smutku teskné chvíle
svítí domov jediný.

Anna Maria :

Pozdraven buď, svatý kříží!

Pozdraven buď, svatý kříží,
tvrdé lože Ježíše,
když jsi za nás muka trpěl,
kdo bol Matky vypíše?

Pozdraven buď, svatý kříží,
na němž kdysi Kristus pněl,
a pod křížem nářek Matky
do celého světa zněl.

Pozdraven buď, svatý kříží,
s něhož volal Boží Syn:
Otče, odpusť jejich viny,
netrestej dnes jejich čin!

Pozdraven buď, svatý kříží,
který na Golgotě pni,
s něho hlas Tvůj, Synu Boží,
do celého světa zní:

„Ke mně pojďte se svým křížem,
všichni věrní křesťané,
pod mým křížem vaše bolest
v duši rázem přestane!“

Číslo v náboženství.

Jarolím St. Pavlík.

3.

V Bohu jsou tři osoby: Otec, Syn a Duch svatý. Bůh Otec je sám od sebe od věčnosti; Syn je od Otce zploden; Duch svatý vychází od Otce a Syna. To je ta velká rodina Boží.

Tři andělé jsou všechněm známi podle jména: Michael, Gabriel a Rafael.

Troji úřad převzala církev od Ježíše Krista: prorocký nebo učitelský, kněžský a královský nebo pastýřský.

Jest troji církev: bojující (zde na zemi), trpící (v očistci) a vítězí (v nebi).

V prvních třech prosbách Otčenáše prosíme o něco, co se Boha dotýká: aby jméno jeho bylo uctíváno, království jeho rozšiřováno a vůle jeho vykonávána.

První tři přikázání obsahují naše povinnosti k Bohu: v něho věřit, jej ctít, jeho den světit.

Modlitba Anděl Páně pozůstává ze tří průpovědí a tří Ave Maria.

Růženec je troji: radostný, bolestný a slavný. Jak je milý blahoslavené Panně, ukázala v Lurdech, zjevivši se s růžencem na ruce a v čas, kdy Bernadetta modlila se růženec.

Se tří stran býváme pokoušeni: od zlé žádostivosti v srdci našem, od zlého světa a od zlého ducha. Bojujme statečně proti tomuto nepřátelskému trojspolku!

Troji povinnost ukládá nám 4. přikázání vzhledem k rodičům: je ctít, je milovat, jich poslouchat.

Tři velké svátky slavíme během roku: vánoce, velikonoce a letnice. Každý nás naplňuje zvláštní radostí; vánoce svou jitřní, svými jesličkami a vánočním stromkem, velikonoce svými krásnými obřady ve svatém týdnu, svým alleluja; letnice bohatstvím květin.

Ke každé svátosti patří tři věci: viditelné znamení, neviditelná milost a ustanovení od Ježíše Krista.

Tři svátosti můžeme v životě jen jednou přijati: křest, biřmování a svěcení na kněze, poněvadž vtiskují v duši nezrušitelné znamení a udělují je přijímajícímu zvláštní důstojnost: křest důstojnost občana v království Božím, biřmování důstojnost bojovníka a svěcení důstojnost kněze.

Ježíš je ve svaté hostii z trojiho důvodu přítomný: 1. aby nám byl společníkem; 2. aby se za nás při mši sv. obětoval a 3. aby se nám za pokrm dával.

Dvakrát v roce slouží kněz tři mše svaté v jeden den: v hod Boží vánoční a na dušičky. Ty tři vánoční mše sv. mají nás upamatovati na troji narození Kristovo: věčné z Boha Otce, dočasné v Betlemě a eucharistické při mši svaté.

Z troji příčiny ukládají se při zpovědi kající skutky: 1. abychom Bohu za urážky zadost učinili; 2. abychom časné tresty odpykali; 3. abychom budoucně tak lehkou nehřešili.

Tři svěcení jsou svátosti: za jáhna, za kněze, za biskupa.

Každé svatbě musí předcházeti troji ohláška.

Jsou tři svaté oleje: katechumenů neboli křestní, křížmo a olej nemocných; všechny tři světi biskup na Zelený čtvrtek při mši svaté.

Všechny dobré skutky lze zařaditi do tří skupin: skutků zbožnosti, skutků odřikání se a skutků dobročinnosti neb charity. Rafael pravil k Tobiašovi: Modlitba s postem a almužnou je lepší než pokladny zlata hromaditi.

Jsou tři božské ctnosti: víra, naděje a láska. Víra a naděje po smrti přestanou, láska zůstane. Máme je častěji vzbuzovati.

Evangelické rady jsou tři: dobrovolná chudoba, ustavičná čistota a poslušnost k duchovnímu představenému. Kdo se podle nich řídí, získá si velkých zásluh u Boha.

*

Noe měl tři syny; jmenovali se Sem, Cham a Jafet. My jsme potomci Jafetovi. Tři ti synové stali se praotci všech národů: asijských, afrických a evropských. Archa Noemova měla tři poschodí. Tříkrát vypustil Noe z archy holubici, aby se přesvědčil, jak daleko vody opadly; po první vrátila se zpět, po druhé přinesly ratolest olivovou; po třetí už se nevrátila.

Tři pocestní navštívili Abrahama; byl to Bůh se dvěma anděly. Nás navštěvuje Bůh při svatém přijímání, před nímž se tříkráte bijeme v prsa a tříkráte se modlíme: Pane, nejsem hoden, abys vešel pod střechem mou; ale toliko řekni slovo a uzdravena bude duše má.

Tři dny cesty vykonal Abraham s Izákem na horu Moria. Když se ubírali do vrchu, musel Izák sám dřevo nésti, na němž měl býti obětován. Nový Izák, Kristus Pán, sám nesl dřevo kříže na horu Kalvarii a tříkrát klesl pod jeho břemenem.

Tři vinné révy viděl ve snu číšník Faraonův; po třech dnech byl omilostněn; tři koše s pševicem nesl ve snu jeho pekař; po třech dnech byl popraven.

Devátá rána v Egyptě byla třídenní tma; mnohem horší rána pro bezbožné bude věčná tma v pekle.

Tři dny měli Israelité čas připravit se na zvěstování desatera přikázání na hoře Sinai; museli se zdržeti obcování manželského a své šaty vyprat. My se připravujeme postem a bděním na velké svátky.

Tři Levité vzbouřili se proti Mojžíšovi, osobujice si kněžská práva, Kore, Datan a Abiron. Propadli se za živa do země.

Proti vůli Boží dal David sčítati svou válečnou moc; za to jej stihl trest Boží. Mohl si vyvoliti jednu ze tří ran: buďto tři léta hladu nebo tříměsíční útěk před nepřáteli nebo tři dny moru. On volil to poslední a mor se dostavil.

Jonáš ležel tři dny v útrokách velryby; stal se tím předobrazem Spasitele, jenž tři dny ležel mrtvý v útrokách země. Sám Spasitel na tu okolnost upozornil. Tři židovští mládenci nechtěli se v Babyloně klaněti modle, již nechal postavit král Nabuchodonozor; za to byli uvrženi do pece ohnivě; ale anděl Boží je ochránil. Budme též tak pevní u víře!

Král Baltazar užířel na stěně ruku, jak psala tři tajemná slova: Mane, Tekel, Phares; ta mu zvěstovala jeho osud, jeho blízkou smrt.

Mladý Tobiaš vyzval Sárú k tří denní modlitbě, dříve než ji pojal za manželku; zlý duch pozbyl nad nimi svého vlivu. Snoubenci se mají též pilnou modlitbou na svůj sňatek připraviti.

Když se dal Rafael poznati a zmizel, klesli oba Tobiašové na kolena a trvali na modlitbách tři hodiny.

*

Tři kraje obsahovala Palestina západně od Jordánu: Judsko, Samarii a Galileu. Kolikrát procestoval Spasitel tyto kraje!

Tři králové a mudrci přišli k novorozenému Mesiáši, Kašpar, Melichar a Baltazar a tři dary mu věnovali: zlato jako králi, kadidlo jako veleknězi a myrhu jako smrtelnému člověku. Co mu my dáme? Zlato almužny, kadidlo modlitby a myrhu odříkání se.

Svátek Zjevení Páně je trojí svátek; slavíme v ten den příchod mudrců do Betlema, křest Páně v řece Jordánu a první jeho veřejný zázrak při svatbě v Káni.

Tři osoby patřily k svaté rodině: Ježíš, Maria a Josef. Ježíši, Maria,

Josefe, vám daruji srdce své a duši svou! Stůjte při mně ve smrtelném boji!

Tři dny zůstal Ježíš dvanáctiletý v Jerusalemě. S bolestí hledali ho rodiče, třetího dne ho našli. Ztratil-li jsi těžkým hříchem Ježíše, hledej ho, čímé pokání a zajisté ho zase nalezneš!

Třikrát byl Ježíš pokoušen od ďábla: k žádosti těla, k žádosti očí a k pyši života; ďábel nic nevyřídil. I nás pokouší satan; zapuďme ho! Bůh dopouští pokoušení, abychom měli příležitost věrnost k Němu osvědčiti a nebe si zasloužiti.

Tři léta konal Ježíš svůj učitelský úřad; tři léta chodil po svaté zemi a

kázal evangelium. Jeho zamilovaní učedníci byli tři: Petr, Jakub a Jan.

Třikrát se modlil Ježíš v zahradě Getsemanské. Třikrát zapřel ho Petr, ale svého hříchu hned litoval. Tři kříže byly vztyčeny na Golgotě a nápis na kříži Ježíšově; Ježíš Nazaretský, král židovský! byl sepsán v troji řeči: hebrejské, řecké a latinské. Tři hodiny visel Ježíš na kříži a o třetí hodině po poledni zemřel. Třetího dne vstal slavně z mrtvých. Uctivejme hořké umučení Ježíšovo.

Třikrát se tázal Ježíš Petra, zdali ho miluje více než druží. Petr si sice netroufal tvrditi, že ho více miluje než druží, ale pravil: Pane, ty víš, že tě miluji!

Srdce Ježíšovo, svatý chrám Boží.

P. Rud. Rozkošný, T. J.

Když uvažoval velký horlivel pro Boha, sv. Pavel jak o své, tak o všech lidí přirozenosti, o jejich slabostech, bojích, porážkách, zvolal z hloubi srdce: „Nešťastný já člověk!“ Řím. 7, 10. Záchranu a sílu hledá v milosti Boží. A k tomuto apoštolu se druží celé lidstvo a dosvědčuje pravdu jeho slov. Jest cosi v nás, co nás poníží, a to je hřích. Jediný Kristus stojí před celým světem bez hříchu.

Se soustrastí hledí na cizolčnicka a volá k jejím žalobcům: „Kdo z vás je bez hříchu, vrz první na ni kamenem. A oni jeden po druhém se ztráceli. Potom předstupuje před své úhlavní nepřátele a sebevědomě, jsa si jist již předem vítězství, volá: „Kdo z vás mne může vinit z hříchu?“ (Jan 8, 46.) Jakožto posledního důvodu se dovolává jejich vlastní vědomosti, předkládá jim otázku, na níž vše závisí a která jako meč proniká jejich svědomím. Žádá, aby mu věřili. Pro tento svůj požadavek nedovolává se ničeho jiného, než že má čisté svědomí,

že jest bez hříchu. Takovou řeč mluví muž, jenž pro pravdu život položil, jenž byl nejpokornější ze všech lidí, jsa docela přesvědčen, že hřích z nejtajnějších záhybů svého srdce úplně vypudil. A to tvrdí s tímž klidem a jistotou, s jakou zvěstoval tajemství nebeská, s takovou opravdovostí a přesvědčením, jaké marně jinde v dějinách hledáme. Jako otevřená kniha jest jeho život, všichni lidé mohou do ní nahlédnouti. Ba jeho nejúhlavnější nepřátelé slídili každý krok, který činil a nenávisť posuzuje velmi přísně. A on beze všech ohledů chce právě od nich věděti, aby řekli, kde si špatně počínal, kde chybil, kde zhrěšil. Ale Židé mlčeli.

Nastala jiná chvíle, hodina to osudná, kdy se rozchovalo o bytí a nebytí. Pán Ježíš stál před nejvyšším soudem židovským a tu se jednalo opět o tuto otázku. Židé ji museli rozhodnouti. Najali si k tomu i svědky. Tito však nemohou nic žalovati. Tak vysoko stojí nad nimi Ježíš, že ani k tomu

najetí lidé se neodvažují poskvřniti jeho charakteru. Pán Ježíš tehdy mlučel. Chtěl, aby tím jasněji se ukázalo, jak jeden druhému si odporuje.

O Pánu Ježíši měla také pronésti rozsudek římská spravedlnost, na níž si Římané nemálo zakládali. I úředník světské velmoci stojí ve městě Starého zákona, v němž Pán Bůh zvláštním způsobem bydlel, a vydává svědectví o nevině Ježíšově. Pyšný, Židy nenáviděný Říman snad ponejprv v životě je hluboce dojat zjevem muže, jenž stojí před ním. Ač je pronásledován, tupen, hanoben, přece viděl z jeho očí klid a duševní velikost. „Co zlého učinil?“ táže se. Místo odpovědi zloba křičí! „Ukřižuj ho!“ Nevěda, co má dělati, chce vinu svaliti na Židy. „Vezměte jej a ukřižujte, neboť žádné viny na něm nenalézám.“ A když opět naposledy jako obět své slabosti vystupuje na soudnou stolicí, aby pronesl nespravedlivý rozsudek, káže, aby mu podali vody, umývá si přede všemi ruce a volá: „Nevinen jsem krvi tohoto spravedlivého; vy vizte!“ (Mat. 27, 22.)

A skoro v téže době objevuje se před Židy nejnešťastnější postava, která po celou dobu veřejného života byla u samého Pána Ježíše; je to zrádce. Nemoha vydržeti výčitky svědomí, háže jim pod nohy peníze a nařiká: „Zhřešil jsem, zradiv krev spravedlivou. Snad nějak pomohou člověku si zoufajícimu, snad jej nějakým slovem uklidní, snad uvedou nějaké slovo, nějaký špatný čin, aby dokázali, že to nebyla krev spravedlivá? Nikoli! Chladně odpovídají: „Co nám do toho? Ty viz!“ (Mat. 27, 10.)

A co dosvědčují nepřátelé, totéž tvrdí i přátelé. Tak duše má své slabosti. V nestřeženém okamžiku promluví člověk nějaké slovo, učiní nějaký skutek, a ti, kteří s ním žijí, zpozorují to a soudí na jeho duševní velikost neb na jeho nedokonalosti. Často byli velicí mužové malými lidmi

v očích těch, kteří je znali zblízka. A Pán Ježíš důvěrně obočoval s učedníky. Tak jako káral bez milosrdenství i tajné úmysly farizeů, na př. že se postí, modlí, almužnu dávají, aby byli lidmi viděni a ctěni, tak také znal slabosti svých učedníků, posuzoval je sice mírněji jako laskavý lékař, ale přece jim je vytýkal. Věděli, že oko Mistrovo jim hledí až do srdce. A naopak i božský Mistr jim své srdce odhaloval. Na všech jeho cestách jej provázeli. Nic před nimi neukrýval. Neušly jim ani duševní hnutí jak mezi zástupy lidí, tak o samotě, jako na hoře Olivetské. Vše, co viděli, slyšeli, zažili, tak prostě napsali, že kdo čte evangelium, pozná, že to není ani možno si to vymysleti. Obraz v nich podaný září nebeskou čistotou. Kdo při čtení evangelia není dojat spravedlností a svatostí, jaké bys marně jinde na světě hledal? A dojem je tím mocnější, že tam není ani slova napsaného za tím úmyslem, aby onen dojem byl vyvolán, aby přímo byla popsána svatost Ježíšova. Pán Ježíš sám, jak mluví a jedná, je vznešeným obrazem, který září nebeskou krásou a podmaňuje si srdce lidská. Někde jsou to jen mimochodem poznamenané a leckde roztroušené poznámky, které ukazují na krásu jeho duše a které nás nejvíce obdivem naplňují. A celým apoštolským podáním zní jednohlasné svědectví: „On hříchu neučinil. (1. Petr 2, 22.) „Je nám podoběn ve všem kromě hříchu.“ (Žid. 4, 15.) „Toho, jenž hříchu neznal, učinil pro nás hříchem.“ (2. Kor. 5, 2.) „Je to Beránek Boží, jenž jsa bez hříchu, sám nese hříchy světa. Je to velekněz svatý, nevinný, neposkvřněný, oddělený od hříšníků a vyvýšenější nad nebesa.“ (Žid. 7, 26.)

Tato svědectví, jak nepřátel, tak nejdůvěrnějších jeho přátel, mají velkou cenu. Daleko však více padá na váhu, že on sám si není vědom ani nejmenší viny a hříchu. Kázal pokání,

napomínal k pokornému a zkrouše-
nému vyznání viny. „Čiňte pokání a
obratte se. Jdi v pokoji, odpouštějí
se tobě hříchy tvoji. Jdi a nehřeš
více.“ Ba i tehdy, když uzdravuje ne-
mocné, dbá více na hřích než na ne-
moc. Vše staví pod toto mravní mě-
řítko. Nikde však se ani slovíčkem
nezmíní, že by sám potřeboval od-
puštění. Všechny lidi vykoupil, ale
sám nepotřebuje vykoupení. Život
svůj dává na smíření za hříchy jiných,
ale ne za vlastní. Žádá lítost; sám
však nikdy nelituje ani jedině myšlen-
ky, ani slova, ani skutku, ani opome-
nutí. Velmi pečlivě se stará o spásu
jiných; nikde však nedává najevo
starost o vlastní spásu. „Trestám tělo
své, abych, když jiným káži, sám ne-
byl zavržen,“ praví takový světec
jako Pavel. Tato základní myšlenka
proniká každého světce. Je to nedů-
věra ve vlastní síly, vědomí vlastní
slabosti, strach, že neodolá útoku toho,
jenž tříbí i ty nejsvětější duše tak,
jako tříbí se pšenice, a který proto vy-
žaduje ustavičnou bdělost. Ani nej-
menší stín strachu před podobnými
nebezpečnostmi nepadá do duše Je-
žíšovy. V ustavičné stejném klidu se
ubírá životem, nestaraje se o vlastní
spásu, jsa si vědom trvalého spojení
s Bohem, jsa přesvědčen o své nepo-
rušitelné svatosti. Všem volá: „Bděte
a modlete se, abyste nevešli v poku-
šení.“ O sobě však tvrdí: „Když při-
jde kníže tohoto světa, nemá na mne
ničeho. Otče, co je tobě libo, to činím
vždycky.“

A přece lidsky řečeno, byl jeho život
plný úskalí. Lodička jeho života plula
na vysokém, rozbouřeném moři. Byl
postaven před nejvyšší úkoly a nej-
větší oběti mu byly uloženy. Ale
všemi nebezpečnostmi prošel s nad-
lidskou přímostí a prostotou, pokaždé
projevil určitě a jistě úsudek o skutku,
zda byl dobrý, či špatný.

Prošel bouřlivým životem a vždy si
počínal nenuceně, nemusil se nikde

přemáhati, ani proti zlému chrániti.
I ve chvílích pro něho osudných ne-
byl rozčilen, ale zachovával duševní
klid. A přece v jeho srdci se ozyvaly
všecky čisté lidské dojmy a city. Jeho
jasné oko proniká zrcadlo stvoření a
odráží se v něm obrazy z přírody se
všemi půvaby, a s nejživějším souci-
tem pozoruje všechny pohnutý život
lidský. Raduje se s radujícími, pláče
s plačícími. Nestrání se lidí, ale vy-
hledává je a to ty nejchudší a nejbíd-
nější. Neskrývá před nimi svých citů
a bez ostýchání je vážně a mile na-
venek ukazuje. Nle přece jako člověk
uprostřed ostatních lidí je nade všechny
povýšený.

Ohlašuje nové království, jehož
všichni členové se musí znova, a to
duševně zroditi, on sám však nepo-
třebuje znovuzrození. Vroucí modlitba
z jeho srdce se vznáší k nebesům, ale
nikdy se nemodlí za odpuštění vlast-
ních hříchů. Učí lidstvo nejvznešenější
modlitbě, která obsahuje všechny lid-
ské potřeby. Všichni se mají modlit:
Odpusť nám naše viny; sám se však
tak nikdy nemodlil. Nikdy ani slzy
lítosti nad sebou neprolil ani v za-
hradě Getsemanské, ani na Golgotě.
„Otče svatý — tak mluví vznešenou
řečí v nejsvětějším zánění ve vele-
kněžské modlitbě — posvětiž je vprav-
dě. Tvé slovo je pravda. Já se posvě-
cuji sebe sama za ně, aby byli posvě-
ceni vpravdě.“ Tak může mluvit jen
svatý Israclův.

Pán Ježíš stojí uprostřed světových
dějin. Vidíme ve Starém zákoně velké
vyslance Boží, počínaje od Mojžíše
až k sv. Janu Křtiteli. K nim se řadí
vynikající hrdinové v Novém zákoně
a v církevních dějinách. Čím však kdo
je světější, tím má útlejší svědomí,
tím větší poznání i nejmenší viny. Čím
více pokračuje ve ctnosti, tím více po-
znává sebe a potřebu milosti Boží.
U tolika svatých můžeme poznati du-
ševní protiklad milosti a hříšnosti.
Ojedinele vyniká nade všemi Ježíš.

Všichni mu padají k nohám nejsouce hodni mu rozvázati řeménky obuvi. Stojí nade všemi nesmírně vyvýšen v neposkvrněné svatosti. Všichni jsou pod ním. On je nahore, vyšší než nebesa, zázrak v mravním světě.

Jest bezprostředně spojen se samou božskou osobou, má svatost božskou, která neskončenou měrou převyšuje všechny stvořené milosti, jimiž Bůh obdařuje a sobě připodobňuje bytosti stvořené zde na zemi milostí posvěcující a na nebi světlem slávy. Onou božskou milostí jest Kristus člověk přirozeným Synem Božím, kdežto ostatní tvorové se stávají přijatými ditkami Božími. Milostí podstatného spojení nabývá Kristus člověk důstojnosti božské a každý jeho lidský skutek ceny nekonečné; kdežto milostí posvěcující a světlem slávy se povznášejí rozumné bytosti stvořené k božství a připodobňují se božské přirozenosti, ale zůstávají jen při tom jen bytostmi stvořenými, konečnými, a všechny skutky jejich, ačkoliv svou vnitřní cenou se nevýslovně povznášejí nad řád přirozený, zůstávají jen skutky lidskými a nikdy nenabývají ceny nekonečné.

Pán Ježíš jest Kristus, t. j. Pomazaný, jest to jeho vlastní jméno. Ačkoliv ve Starém zákoně bývali pomazáni kněží, králi, proroci a proto se také nazývali „pomazanými Páně“,

přece na ně jen část posvěcení sestupovala, Kristus však jest Pomazaný v plném slova smyslu — a to jen on sám — tím, že podstatným spojením „mast“ samého božství pronikla a prostoupila lidskou přirozenost. (Pohle) Kristus jako člověk byl všemi nebeskými dary a milostmi obdařen; milost však spojení s druhou božskou osobou nekonečně převyšuje všechny ostatní milosti. Z tohoto spojení jako ze zdroje plynou ostatní milosti, jimiž duše Krjstova byla omilostněna, jako jsou posvěcující milost, milodary, dary Ducha sv. Pro toto spojení vyniká nesmírně Fán Ježíš i nad ty největší světce, proto se nemohl dopustiti ani nejmenšího stínu hříchu a proto mu nemohli nepřátelé nic zlého vytýkati. Velebně se vypínal chrám jerusalemský na hoře Sionu. Sloupy jeho byly z bílého mramoru, bohatě pozlacené, svatyně a velesvatyně zlatým plechem pobita, ba i na střeše byly zlaté proužky. Celý chrám zářil ve slunečním lesku tak, že se člověk nemohl naň podívat. I Srdce Ježíšovo jest tvatým chrámem Bcžím, nejčistším zlatem obtažené, ale svatostí druhé božské osoby proniknuté!

Jak vroucně máme je uctívati! Jak se máme snažiti, abychom i my s milostmi, které dostáváme od tohoto božského Srdce, tak spolupůsobili, bychom nejen před lidmi, ale i před Bohem byli bez hříchu, bez peskrvny!

A. M. K a d l ě á k o v á :

Večer v kraji.

Velebně ticho večer je v kraji,
jen cvrčci tiše pod mezí hrají,
a vzduchem lehce komár tu lítá,
na nebi temném hvězdička svítá.

Na trávu, kvítí rosička padá,
a mlha stoupá nad pustá lada,
omamně voní jehličí z háje,
v němž slavík zpívá o lásce báje.

V potůčku voda tichounce teče,
klikatou cestou do pol se vleče,
u splavu mlýna sýček tu houká,
chvillemi větřík tichounce fouká.

A srdce zmdlené ve hrudi pláče,
naříká, bouří, divoce skáče,
pokoje hledá za vlahé noci,
když spánek nejde mu ku pomoci.

Vezmi kříž svůj a následuj mne...

II. Nepřátelé království Srdce Ježíšova.

H. W.

P. Jindřich Ramière T. J.

I. První nepřítel — satan.

Jak možno, by nejsvětější Srdce Ježíšovo mělo nepřátele? Které srdce lidské je schopno ho nenávidět? Bohužel — jest to až příliš pravdivé tajemství nepravosti, „*mysterium iniquitatis*“. Ano, na zemi mezi lidmi, za něž božské Srdce ustavičně se modlí a obětuje, vždy má nepřátele; dnes má jich zvláště mnoho, a snad dosud ještě nikdy nevystupovali tak zručně a úporně.

Nuže, poněvadž svým povoláním máme přispěti k zakotvení království Srdce Ježíšova, nejprve ve vlastním srdci a pak ve společnosti, jest důležité, bychom poznali taktiku nepřátelskou, i jak účinně možno proti ní bojovat. Proto hledme obě dobře prostudovati dřív, než se obrátíme k povinnostem, jakých dožaduje se království nejsv. Srdce.

I.

Velkým nepřítelem Ježíše Krista jest Lucifer. Byl jednou poražen v nebi, kdy odepřel se poddati Bohočlověku, jenž ukázán byl mu jako budoucí Hlava tvorstva, hrdý ten duch hledí pomstíti svou porážku a oloupiti svého božského soka v adoraci lidí. Aby se mu to lépe podařilo, napodobuje dle možnosti Ježíše Krista a jeho Církev. Stopuje bedlivě sklony každého člověka, každého národa a věku; i nabízí všem zdánlivě jich ukojení, jen aby odvrátil je od Srdce Ježíšova, jenž jedině jest s to jich touhy skutečně vyplnit. U národů bojovných a divokých podněcuje krvelačnost. Pročtěme si dějiny pradávných obyvatel našich zemí, i ličení cestovatelů po Africe a Australii; záhy přesvědčíme se, jak pekelná jich božstva libují si v lidské krvi!

Jinak počíná si u národů vzdělaných, zvláště u těch, jejichž luno proniklo křesťanství city lidskosti a vzájemné lásky. Jaké taktiky užije tento nepřítel Boha a lidí? Ustane snad buditi v nich zášť? Nikoli, ale bude se míti na pozor; zjevně je hlásat. Vzájemná láska, bratrství a oddanost jsou příliš milé ctnosti, než aby bylo možno nechut k nim vzbudit! Bude proto hlásat oddanost a bratrství, ale ovšem svým způsobem; a poněvadž tento způsob až příliš se liší od onoho, jaký doporučil Pán Ježíš svým učením a příkladem, proto učedníci satanovi najdou ve své obětavosti pohnutky k nenávisti učedníků Kristových. Vyháněť je budou jménem tolerance a mohou-li, jménem bratrství odsoudí je i na smrt.

Také jest vzájemné postavení obojího vojska, jehož bojištěm jest naše země již po 70 věků. Dnes válčí urputně na poli bratrství; obojí strana rozvíjí týž prapor, volá totéž válečné heslo: „Vzájemnou lásku, obětavost a pokrok!“ Satan, krutý satan, vystupuje jaksi mírněji. Starý had se přeměnil; ukrývá pečlivě své krvelačné oči a svůj zakroucený ohon. Jed jeho chutná jako med. Otec nenávisti ukazuje se pln soucitu a podněcuje své nejoddanější apoštoly k jímavým hymnám na oslavu našeho všeobecného vykoupení.

Kolik ušlechtilých srdcí dává se polapiti těmito licoměrnými deklamacemi! Kolik duší, toužících upřímně po blahu bližních, zadržují tato lživá hesla daleko od Toho, jenž jediný je může oblažit! Kolik nevědomých a slabých křesťanů kolísá před klamným vnějškem, jímž dovedou se zahalovat nepřátelé Kristovi!

A čím liší se jejich klamný vnějšek od skutečnosti? Čím bratrství podle Srdce Ježíšova od bratrství podle srdce satanova?

Ve všem; neliší se méně svým opačným jeho cílem jako prostředky k jeho dosažení.

Láska Srdce Ježíšova chce polepšiti lidi, připodobňuje je k Bohu. Není-liž to cílem každé pravé lásky? Co jest milovati, ne-li chtíti blaho? A jak možno pracovati na blahu lidstva, než hledět přiblížiti je k Nejvyššímu Dobru a zajistiti mu jeho požívání? Není tedy pravé lásky lidské ani dobře pochopené t. zv. filantropie či lidumilnosti, leč té, jejímž předmětem a principem jest Bůh. Proto sv. Pavel neváhá říci, že lidumilnost ukázala se nám v Ježíši Kristu.¹⁾

Vizme božskou lidumilnost Srdce Ježíšova! Vizme, jak jest velkodušné! Nezadržuje Ho žádná obět; smrtelné muky nítí ještě mocnější jeho plameny! Nesmírná, jak Bůh sám, objímá v témž náručí hříšníky i spravedlivé, Židy i pohany, nečisté samaritány i pohrdané celníky. Něžněji než láska mateřská soucitně se sklání nad každým bolem a spěchá na pomoc každé chorobě. Vždy však má na zřeteli svůj božský cíl, k němuž jedině chce lidstvo přivést — Boží slávu. Miluje hříšníky, by učinila se spravedlivými, miluje spravedlivé, by vzrůstali ve spravedlnosti. Mírně tělesné nemoci hledí vyhojit stokrát nebezpečnější choroby duše; povznášejí vše, čeho se dotýká. Taková byla vždy lidumilnost světců; taková jest i bliženská láska všech křesťanů, skutečně hodných tohoto jména.

II.

Leč taková není filantropie podle srdce satanova. Nejen že nehledí přiblížiti lidstvo k Bohu, ale poskytuje mu vše, by se mohlo bez Boha obejiti. Velmi horlivě pečuje o tělo, velmi málo o duši;

¹⁾ Tit. III. 4. Apparnit benignitas et humanitas Salvatoris nostri Dei. Recký výraz, jehož užil sv. Pavel, jest „filantropia“. Slovo to náleží do slovníku křesťanského právě tak jak mnoho jiných, jež nám odcizili nepřátelé víry křesťanské.

a činí-li něco pro ni, zahrnuje ji vším, by mohla zpyšnět, a odpírá vše, co by dopomohlo jí ke pravým ctnostem, založeným na pokoře. Světci pohrdá; jsouť prý to duchové malicherní. Zato soucit má se zlosyny; ne však, by želeli svých vin; neboť viny ty omlouvá, ano i opěvuje.

Vlivem této lživé filantropie vydávají se a šíří s úžasnou hojností knihy, v nichž osoby, bořící řád společenský, vystupují jako bohatýři. I největší zločiny jsou omluvitelné, jakmile zrodily se z velkých vášní. A těchto vášní, jež Srdce Páně učí krotit a k dobrému obracet, máme prý upokojuvat hříšné rozmary a poddávat se jejich tyranii.

Proto k osobám, o něž se tato lživá filantropie zvláště zajímá, náležejí především ti, kdo dali přednost nedůstojnému jhu svých vášní před slavnou službou svého Stvořitele a umíněným odporem unavili nekonečné milosrdenství nejsv. Srdce, totiž zavrženci. Podivno, jaký soucit má satan s nešťastníky, jež strhl s sebou u věčnou propast; jak viní Boha z necitelnosti a jak proto usiluje vyloučiti křesťanství — za učení o věčných trestech — z řady vzdělaných společností!

Všemohoucí prý má sdíleti svou bláženost se všemi zlosyny, kteří své svobody užívají pouze k tomu, by ji odmítali a uráželi Toho, jenž ji jim nabízí. Filosofové učené dokazují, že peklo je navždy odstraněno, že jediným pobytem lidstva jest pouze nebe a země. Aby ještě více uklidnili ty, jimž na tom záleží, by pekla nebylo, volají na pomoc medium, a medium cituje jim ze záhrobi domnělé duchy, již svědčí o zrušení věčných trestů. Toť jediné téměř dogma tak zv. učení spiritistického; neboť ostatně prý každý může věřiti, co chce; všechna náboženství prý jsou dobrá s výjimkou toho, jež ku věčným trestům odsuzuje padlé anděly a jejich stoupence.

Pohodlné to náboženství lichotí duchům zženštilým, kteří bojí se sice

věčných trestů, ale nechtějí uložiti si ani nejmenší oběti, aby jim unikli. Obrací též přímo proti Ježíši Kristu onen přirozený soucit s utrpením bližních, jenž jest chloubou naší společnosti a tak výborně uschopněn ku přijetí běžských půvabů srdce Bohočlověka.

Mezi obojím tím náboženstvím jest shoda nemožná. Jako pacient, jenž nechce věřiti lékaři, když upozorňuje na hrozící nebezpečí, a proto odvrací se od něho jak od nepřítele, podobně i ti, kdo řekli ve svém srdci, že pekla není, nechtějí sněsti těch, kdo v ně věří. Předstírají, že prý sami učení to vymyslili. Tito marně osvědčují svou upřímnost velkými obětmi; marně velkodušně pracují na záchranu svých bratrů. Oni nechtějí jich obětovati, nechtějí uniknouti peklu; chtějí pouze, by nebylo potřebí se ho obávat. A poněvadž nemožno mlčeti vůči bludu tak osudnému, jsou obhájcové víry prohlášeni za nepřátele lidstva, a jménem filantropie zavrženo učení lásky, které hlásají.

III.

Tato lživá filantropie neodporuje méně lásce Srdce Ježíšova svými prostředky jako vytčeným sobě cílem.

Láska k Srdci Páně s radostí obětuje všechny sobecké rozkoše, kdy běží o blaho druhých. Pokrmem jejím jest sebezápor a oběti, jež si ukládá, jsou jí nepřekonatelným zdrojem k úlevě bídě bližního. Souhrn hmotných dober, jež země skýtá člověku, tísni se v úzkých mezích, zatím kdy požadavky naší žádostivosti nechtějí znát hranic. Nesevě-li tedy duch sebezáporu těchto požadavků a neumrtví vrozené žádostivosti, pak ti, kdo těší se hojností pozemských statků, sotva najdou ve svém přebytku malou částku pro chudáka. Ostatně chudina potřebuje mnohem více ještě čího jiného, než pouhou hmotnou almužnu; minim tu laskavý soucit, projev úcty a sympatie od těch, kdo jsou nad nimi. To však

jen stěží dá boháč neb velmož, nezničí-li křesťanská lidumilnost v jeho srdci nadutou pýchu a suchý egoismu.

Leč pohledme na Srdce Ježíšova! Pohledme i na ona srdce, jimž je vzorem! Jak snadno i na nejvyšším stanovisku dovedou se sklonit i k nejhlubší bídě! S jakou láskou rozlévají i na rány sebe odpornější balsám něžné sympatie! Nejtrpčí obětí stanou se jim liběznými, jakmile za jejich cenu mohou povznést duši sklíčenou nebo smířiti s Bohem a s lidmi srdce rozbolavělé zoufalstvím a zástím.

Jak zcela opačná jest filantropie satanova! Chce sice též pracovati na úlevě bídě, ale s podmínkou, že nic neujde jí z rozkoší pozemských. Duch obětí jest jí cizí; štědrost její jest pouhým výpočtem; dává sice částku svého majetku, ale jen proto, by tím lépe zachovati mohla ostatek. Jsouc sama neschopna sebezáporu, nedovede o něm přesvědčiti ty, kdo dovolávají se její pomoci. Za nedostatečnou svou pomoc dovede potěšiti jediné jen sliby lepší budoucnosti. Zatím užívá svých bohatství a rozdávaní almužny svěruje svým nájemníkům.

Ve svých knihách hlásá ovšem soucit s bédou lidskou; ano, denně osnouvuje nové plány na obrození lidstva. Jen jediný zavrhuje neústupně — totiž ten, kterého již po devatenáct věků užívá sv. Církev: jest ta láska, vyplývající ze sebezapření, a zvláště láska dobročinná, již zárukou jest trojí řešolní slib. V jejich očích slib chudoby, jenž ulevit chce bídě, jest zločinem; zločinem jest i slib čistoty, jenž svobodněji chce se obětovat blahu lidstva; zločinem jest i slib poslušnosti, jenž jednodušeji a účinněji chce o ně zápasit. Kdo těchto zločinů se dopouští, ty nutno držeti pod přísnou dohledkou, nutno týrati je a různým způsobem jim překážet. Proto dobře činí, kdo je pomlouvá, kdo podezřívá je z úmyslů nekalých, kdo

vrhá nad ně odpovědnost za provinění několiká řídých výjimek.

Že Evropě přinesli vzdělanost, že všude zůstali důkazy své obětavosti, že v době nakažlivých nemocí pohrdající smrtí spěchají první trpícím na pomoc, že najdeme je všude, kde běží o ulevění bídy, jako na př. v žalářích, v trestnicích, v nemocnicích, v trestaneckých koloniích s nezdravým podnebím — na to se neohlíží. Nad tím lživá filantropie zavírá oči a volá po zrušení řeholi. Píše povídky a příběhy hanebně překroucené, jež svědčiti musí proti pravdě; a co ještě jest snadnější a rovněž účinné, vydá romány, v nichž zchytrale kombinované osudy dokáží zřejmě všem, u nichž obraznost zastupuje rozum, že vše u křesťanů a řeholníků jest pouhé sobectví a pokrytectví a že velkodušnost jest jedinečným údělem nevěrců.

Tím způsobem na záhubu křesťanství užito všech ušlechtilých lidských tužeb, jež pouze ono může ukojit. Nuže, takové výtvary obraznosti představují se dnes ve všech formách duším obětavým, jichž zmocniti se mělo nejsv. Srdce Ježíšovo. A satan právě takové duše usiluje strhnout pod svůj prapor, zvláště ty chce oklamat, zvláště na ty má namířeno.

IV.

Ale jak zmařiti tak dobře osnované plány? Jak přispěti přes všechny překážky k rozvoji království Božího? Jak poučiti lidi, kde je pravá láska, by dovedli ji rozeznati od její hanebné napodobeniny?

Předně pečujme, bychom nezavdali příčiny k žalobám svých nepřátel, vždy hotových na nás se vrhnout. Málo-li je stojí vymysleti domnělé zločiny, jak tím více jásají, kdy mohou je opřiti o skutečné chyby a vinu svalovat na naši svatou viru! Nechceme-li proto těžce uškoditi jejím zájmům, musíme vyzouti se ze všeho, co by v našich názorech a činech prozraditi

mohlo zjištnost neb sobeckost, vůbec ubohou lidskou přirozenost. Dnes méně než kdy jindy dovoleno ctitelům Srdce Páně řídit se samoláskou neb povoliti, byť i v malých věcech, hnutím ješitnosti, smyslnosti neb fěvnivosti. Nechceme-li dopustiti se zrady na zájmech Ježíše Krista, nechceme-li vzbuditi podezření z licoměrnosti a pokrytectví, nesmíme hověti ani nejmenší slabůstce. Čím více kalí svět stkvoucí lesk ryzí lásky, tím více musíme hledět, by veškeré naše počínání bylo jejím věrným obrazem. Čím více nepřátelé ze sobectví nás viní, tím výmluvněji musí naše činy hlásat pravou obětavost; čím více usilují nás rozdvojit, tím těsněji musíme sevřiti pouta vzájemné lásky.

Blažené to ovoce vydá v nás pobožnost k nejsv. Srdci, je-li ovšem správně pochopena; učíc nás sebeodříkání, usnadní nám sebezápór i vroucí a láskyplnou svornost. Pak pomluvy, na nás vrhané, usvědčeny budou ze lži; a mezitím, kdy klamná filantropie z pýchy se rodící, vyvolá jen záští a nesváry, ryzí láska sjednotí své obhájce, uschopní je ke konečnému vítězství.

A budou tím nezdolnější, čím vřelejší a obětavější bude jejich láska; neboť lásce nikdy neodolá dlouho srdce lidské. Může se sice klamat s hledem ku pravé lásce; zlé náklonnosti mohou je svést, že dá přednost lživé filantropii, jež jim pochlebuje, před čistou láskou, jež je krotí. Leč zřídka jen dosahuje takového stupně zlohy, by vědomě a dobrovolně odpiralo upřímné a věrné lásce. Proto můžeme doufat, že v den, kdy společnost pozná iluze lživé filantropie a uzná nejsv. Srdce za jediný zdroj ryzí lásky, zakotví se v ní království tohoto Srdce. Ale jak o tom lidi poučiti? K tomu jediný jen prostředek: Musíme vůči nim sami se proniknouti láskou Srdce Ježíšova a projevovati ji všemožným způsobem. Musíme vůči nim sami se proniknouti láskou Srdce Ježíšova a projevovati ji

všemožným způsobem. Láska dokáže se pouze láskou, podobně jak oheň prozradí se jedině svým žářem.

Nuže, právě dnes na půdě bratrství a vzájemné lásky rozpoutal se krutý boj. My učedníci náboženství lásky, my oddaní ctitelé a služebníci nejsv. Srdce nesmíme si stýskati na nepřiznivé bojiště. Ostatně kde mohli bychom zápasiti s větším úspěchem? Která síla světa může v oboru lásky zvítězit nad Božím Srdcem? Satan a jeho stoupenci mohou opičiti se po pravěobětavosti; ale může se kdy jejich úsilí vyrovnati skutečnosti? Co jiného

jest v srdci satanově, ne-li moře záští a nenávisti? Může snad klamný vnějšek tak utajiti nekalé to jádro, by se neprojevalo tím víc neb oním způsobem? Ach, nikoli! Tu vítězství jest nepochybné; opozdí-li se, toť jediné vinou malé důvěry a horlivosti přátel Srdce Ježíšova! Proto nechť ozbrojí se jak nepřemožitelnou zbraní láskou tohoto Božího Srdce a udatně vrhnou se v boj! Zvítězí nad každým odporem! Důkazy jejich oddanosti vniknou jako *ostré šipy do srdce nepřátel Ježíše Krista, a národové klesnou k jeho nohám.* (Ž. XLIV. 6.)

Marie Tesařová:

Podzimní.

V kraji smutno, vítr fučí,
na zahrádce listí padá
a mé srdce bolest mučí,
každá radost v duši zvadá.

Duše moje jako ptáče
na jih zalétnout by chtěla,
kde by prosta žalu, pláče,
co ji mučí — zapomněla.

Tam, v ty kraje věčné slasti,
o nichž duše v touze snívá,
kde se končí naše strasti
a kde jaro věčné bývá.

Tam v ty kraje, kde nás čeká
Bůh náš, Otec dobrotivý,
Matičky kde ruka měkká
svoje děti láskou živí.

Dobrá Bože, slyš mé lkání,
touhu splň, jež srdcem zmitá,
uděl duši požehnání,
než jí věčné štěstí svítá.

M. Tesařová:

Pozdrav Matičce Boží.

Buď pozdravena, Matičko Ty drahá,
tak dobrotivě hledíš z obrazu,
a milost Tvoje jako rosa vlahá
nás blaží stále v každém úrazu.

Buď pozdravena, dobrotivá Paní,
Ty pro všechny máš srdce ze zlata,
své dary skýtáš hojně štědrou dlaní
a stále budeš stejně bohatá.

Buď pozdravena, Studánko mé žizně,
zdroj života zde všechněm otvíráš,
pak občerstvené do Synovy přízně
nás poroučíš, nám slzy utíráš.

Buď pozdravena, Královno Ty svatá,
Tvé lásky žezlo vládní nad námi,
lid s důvěrností k trůnu Tvému chvátá,
jen u Tebe své hledá zastání.

Buď pozdravena od svých chorých dětí,
jež tolik rády k Tobě spěchají,
svou láskou tady vládneš po staletí
a lepší matky v světě neznají.

Apoštolát modlitby jako dílo mužů.

H. W.

Ze čl. P. R. Cardaliagneta.

Stalo se to 3. prosince r. 1844 ve scholastikátě Tovaryšstva Ježíšova ve Valsu nedaleko Puy-en-Velais. Mladí řeholníci, hořící touhou po činné práci apoštolské, rmoutili se, že dlouhá léta musí věnovati studiím. Představený jich P. Gautrelet jim navrhl, že ihned, chtějí-li, mohou pracovati apoštolsky, spojí-li totiž plnění svých každodenních povinností s úmysly nejsv. Srdce Ježíšova, jež se na oltáři ustavičně modlí a obětuje — ad majorem Dei Gloriam — k větší slávě Boží.

Slova ta je dojala. Přijali s nadšením. To byl vznik „Apoštolátu modlitby“. Záhy ujal se v různých řeholích a kongregacích a posléze i ve světě. Sv. Otec Pius IX. poželal mu z Gaëty 19. srpna 1849. Pevně však dílo zorganizoval teprve P. Ramière, jenž počátkem r. 1861 založil pro ně zvláštní časopis pod názvem: *Messenger du Sacré Cœur* — Posel nejsv. Srdce. Když r. 1844 umíral, měl Apoštolát modlitby již 36.000 ústředí a časopis jeho vycházel v 15 různých jazycích.¹⁾

První sdružení vlivných mužů utvořeno v Toulouze počátkem let padesátých. Vydalo záhy ovoce obdivuhodné. Ostatně i jinde hledělo vždy farní duchovenstvo spolu s Otci Jesuity vedle výborů horlitelek zakládat i výbory horlitelů; věděliť dobře, jaká síla společenská tkví v mužích a proto záleželo jim velmi, by je získali do služeb nejsv. Srdce Páně. Ale přece zdá se, že Toulouse jenž od r. 1869 stává se sídlem vrchního ředitelství Apoštolátu modlitby, měl již od první chvíle sdružení mužů nejčinnějších a nejčetnějších.

Všude, kde učiněno za jeho příkladem, doznalo dílo neobyčejného rozvoje a překvapující plodnosti. V Německu čítá Apoštolát modlitby 750.000

mužů. V Belgii mužská Liga nejsv. Srdce má 120.000 členů. V Irsku a v Kanadě mužská sdružení jsou lépe zorganizována než ženská. Za oceánem vědí dobře, jakou důležitost mají Mužové nejsv. jména Ježíš.

Proto neříkejme: „Ej, co mužové — s těmi se nic nepořídí...“ Dva příklady ukáží o právněnost našeho tvrzení.

Zasvěcení rodin nejsvět. Srdci Ježíšovu, navržené a zřízené r. 1861 P. Ramiérem a P. Vibancem, nabývá již r. 1869 světového rozvoje.²⁾ Dílo to, jak se r. 1908 vyjádřil státní sekretář kardinál Gasparri, „náleží k „Apoštolátu modlitby“ jako část ke svému celku.“ Kdy se vzrůstá rodinná krise, kdy hrozí nebezpečí, že výchova dítěte vyrvána bude z pravomoci rodičů, pak bude nejsv. Srdce Páně záchranou ohrožených rodin. Leč komu na prvním místě přísluší žádati, přijati, vykonati toto zasvěcení, i hledět udržeti jeho účinnost, ne-li otci, jako přirozené a nadpřirozené hlavě křesťanské rodiny?

A ještě něco. Nový svátek Krista-Krále, tento protest proti laicismu, toto dovolávání se společenských práv Ježíše Krista — zda nespočívá užce s vlastním oborem Apošto-

¹⁾ K prvním náleží naše Škola Božského Srdce Páně, založená v Rajhradě r. 1866. Italský začal vycházeti v Římě r. 1864, německý v Innsbrodu 1865, španělský v Bilbau 1866, uherský v Budapešti 1866, anglický v Novém Yorku 1866, španělský v jihoamerické Bogottě 1867, anglický ve Vimbledonu 1868, flámský v Alkenu 1869, holandský v Mariendálu 1869, polský v Krakově 1872, španělský v Granadě 1874, v Mexiku 1875. K nim po mrti P. Ramiéra přidružila se řada jiných, jako: čínský v Zik-a-Wei 1887, slovácký v Trnavě 1897, chorvátský v Záhřebu 1892, slovinský v Lublani 1902 a j.

²⁾ P. Matteo Cranley šířil s obdivuhodným zdarem podobné dílo: „Intronisace nejsvětějšího Srdce“.

látu modlitby? „Od jeho zrození roku 1844,“ píše sv. Otec Pius XI., „vždy bylo jeho zvláštním účelem všemožné úsilí o společenské království Pána našeho Ježíše Krista v lidech a v národech.“ Tedy získati muže pro Apoštolát modlitby znamená sloužiti společenské vládě nesmrtelného Krále věků, neboť vládá lidí a národů spočívá dosud výhradně v rukou mužů. Svátek Krista-Krále jest především jejich svátkem; jim přísluší, by království podle práva stalo se skutečným královstvím.

Horlitélé.

Vizme je u díla.

J. G., dělostřelec, seznámil se v kasárnách s dvěma soudruhy a získal je. Za několik dní pravi k nim: „A nyní starejte se sami!“ Starají se, snad lépe než on, neboť v pěti dnech získali čtrnácte členů. Jistý kaprál denně po snídani modlí se s celou četou růžence. Vojnín modlí se večerní modlitbu na kolenou před lůžkem. Známý kuřák po celý měsíc máj nedotýká se dýmky a i darované doutníky ukládá na „pozdejší“.

Za války španělsko-americké na vyzvání jistého horlitele 1600 vojinů přistupuje v San Francisco k Apoštolátu modlitby. „Za vedení svých 20 horlitelů vykonali pravé divy: obrátili čtrnáct protestantů. Zjednali křest třiceti dvěma pohanským synům katolických rodičů a druhým dvacetisedmi milost prvního sv. přijímání. O ostatním ani nemluvíme.

To není pobožnůstkářství. Jsou inteligentní, činní, chápaví — pravi apoštolové. Fakta to dokazují, podobně jak dokazují, že bez Apoštolátu modlitby všechny tyto energie zůstaly by ležet uhořem.

V Pas-de-Calais mladý horník slibuje panu faráři, že mu jich přivede deset. Pan farář se těší, ale napomíná k opatrnosti. Mladý muž zatím přivádí otce a bratra. V dalších dvou měsících

sbírá svou desítku první; tito zatím spokojují se s prvním stupněm Apoštolátu. Neschází hany. Ale také dobře. Vezme se na vědomí. Proto jsme zde. I pracuje dále. Po šesti měsících 210 horníků putuje do basiliky Srdce Páně na Montmartru. Víc než sto přistupuje o Vánocích ke stolu Páně. Zakoupen prapor nejsv. Srdce. Illási se noví a noví členové. Zařizuje se návštěva chudiny, podporují se farní díla; arcibratrstvo nejsv. Svátosti, od 50 let odumřelé, vstává k novému životu.

K tomu všemu stačil jediný muž — ovšem s pomocí nejsvětějšího Srdce, jež vždy zůstává věrno svým připovědím.

V Belle-ville — město to má již od dávna nedobrou pověst — rozhodli se čtyři dělníci, že utvoří výbor horlitelů pod vedením pana faráře. Brzo jich bylo třicet. Ulovili je hlavně mezi malými obchodníky a dělníky; přijali i ty, kdo dosud nedbali o sv. svátosti; ti všichni byli strženi dobovyatelskou věrou našich čtyř vybraných duší. Účastní se noční adorace před nejsv. Svátosti; každý bere několik hodin čestné stráž. Dovolené svatodušní užili k vykonání duchovních cvičení. Taci mužové jsou uprostřed davů skutečným kvasem.

„Dosud jsme spali,“ vyznal jeden z nich; „myslili jsme pouze na sebe a své rodiny. Apoštolát modlitby nás probudil. Nyní myslíme na to, co dobrého můžeme vykonati kolem sebe a jak přivést lidi k Pánu Bohu...“

Není-li to výtečný komentář k libezne epístole, v níž sv. Pavel vybízí Kolossenské, by oblékli se v srdčné milosrdenství..., by slovo Kristovo v nich hojně přebývalo?

Sdružení lyonské nezůstává pozadu. Počátek učiněn mezi prodávací velkých závodů, mezi pekaři, řezníky, konduktéry... Tito apoštolové získali mnoho jiných, přivábili po jednom své soudruhy, připravili hochy devate-

Sv. Kateřina, mučenice.
Ke svátku dne 25. listopadu.

nácti- i dvacetileté na první svatě přijímání a přivedli staré hříšníky nejen ke svatým svátostem, ale i k účasti na Svaté hodině... Jejich prostota přenáší hory.

Chcete-li příklad jejich odvahy, nuže, tu jest. Jistému dílovedoucímu zeměla manželka. Na úmrtní oznámení dal vytisknouti, že ti, kdo nechtějí obcovati církevním obřadům smutečným, jsou zdvořile žádáni, by vůbec na pohřeb nepřišli. Patrně nestyděl se za Pána Ježíše, i mohl říci s básníkem: „V den poslední před Otcem nebeským nebude se Kristus za mne stydět.“

Belgický kardinál Mercier s hledem k rozvoji Apoštolátu spoléhal hlavně na ligu účastníků duchovních cvičení. „Aby rozkvetla naše farní díla,“ říkal svým kněžím, „musíte mít ve své farnosti vybrané muže hlubokých zásad křesťanských, muže rozumu a vůle, kteří se nehanbí žítí dle svého přesvědčení... Pošlete je na exercicie! Po jejich návratu shromážděte je a utvořte z nich zbožný spolek, oživený duchem Apoštolátu modlitby. Pak život křesťanský vydá mnohoslabné květy a ovoce spásy...“

Farnosti.

Město Farbe má 150 členů ze všech stavů, získaných buď soukromou činností jednotlivců neb pozváním ke schůzím; k pozvání vždy připojen zápisní listek. Měsíční schůze byly jaksi kroužkem náboženských studií, jichž se účastnila asi polovice členů; ten neb ten podal referát a ředitel připomněl povahu a výhody díla. Zvolna dozrávalo ovoce. Dnes členové se účastní průvodu o Božím Těle; mají svůj dobročinný odbor, podporují farní díla, zjednávají nevědomým náboženské poučení, pořádají častá společná zbožná sv. přijímání a vzájemně si pomáhají. Jsou jednoho srdce a jedné duše v nejsvětějším Srdci Ježíšově.

Nahlédneme do farnosti C. Z různých příčin po 20 let velmi zanedbána.

Děti jedenáctileté připuštěny ke stolu Páně, jestli dovedly se poznamenati sv. křížem a jakž takž odříkati Otčenáš a Zdravas Maria. Více se nežádalo.

Ale přišel nový pastýř. Chtěl vystavět křesťanské školy. Ale to ovšem postupuje zvolna... festina lente. Proto sáhl k dílu nejpotřebnějšímu: založil Apoštolát modlitby.

Poučuje a povzbuzuje horlitele a horlitelky. Vykládá s kazatelny měsíční úmysl. Farníci utíkají z kostela. Pan farář odhodlaně dává zavřítí všechny kostelní dveře. Lidé se hněvají. Ale kněz trvá na svém. Zvolna se hněv utiňuje. Nezbyvá, leč vyslechnout. Obratně zavedeno smírné svaté přijímání na první měsíční pátek. A hle — zanedlouho nestačí jediná mše! Když ráno v půl šesté zvoní se na klekání, již přicházejí dělníci na první mši. Na druhou se sejde vždy několik set farníků. Určitě neděle v měsíci jest výstava nejsvětější Svátosti; na klekátku střídají se vždy čtyři muži mezi obřady. Na okresní sjezd eucharistický dostavilo se na 15.000 osob; poskytl je Apoštolát modlitby.

Založena společenská díla: Pojištění dobytka, pojištění proti ohni, pomocná pokladna hospodářská a j. Na volby scházejí se do ústředí horlitelé ze všech městských čtvrtí a vyzařují odtud daleko: poučují, povzbuzují, vůbec cele se obětují. Ač někdy únavou téměř klesají, vede se jim dobře — již od třiceti let.

V St. Quintin minil nový pan farář, že si bude ještě lépe počínat, když se pustí do moderních děl, která, jak sám vyznal, zvláště ho vábila. „Nadělal jsem trochu hluku,“ řekl, „hýbal farností — nu a všeho všudy docílil jsem několik sdružení. Ale to byly jen domky z karet; nejslabším věterkem se zřítily... Jistý spolubratr mi poradil: „Choďte-li něčeho dosíci, musíte základem všeho učiniti nejsvětější Srdce Ježíšovo! Založte Apoštolát modlit-

by s jeho třemi stupni!“ Poslechl jsem. Zvolna šlo se na šedesát členů. Nemínul ani rok — a jaký překvapující výsledek! Jako dotknutím čarovného proutku obnovila se všechna díla. Dnes jsem jist, že se mohu pokusit o vše ve své farnosti, jež rok od roku se rozvíjí — díky Apoštolátu modlitby.“

Zvláštní zmínku zasluhuje „Sdružení křesťanských mužů“ v Toulousu, kteří mají za sebou víc než padesát let věrných služeb v Apoštolátě modlitby. Tedy více než půl věku války proti lidským ohledům i vytrvalého úsilí, by hlavy rodin přistupovaly ke svatým svátostem, by probuzeny velkodušné iniciativy, by všem dobrým dělům dostalo se účinné pomoci. To znamená mnoho přetřáslého utrpení, ale i mnoho vítězství.

V r. 1871 bylo tam pouze pět horlitelů, víc než 100 v r. 1873. Ty všechny se modlí, by Bůh vzbudil horlitele. Neboť k čemu zakládati dílo, není-li pracovníků? Diecéšní ředitel volá muže ke společnému sv. přijímání na svátek sv. Petra. Dostavilo se jich osm set. Varhany, písně, promluvy, nadšení. Založen ústřední výbor horlitelů; důraz klade se na jakost, ne na počet. Důsledek: počet úměrně vzrůstá s jakostí; duch projevuje se navenek rytířskou oddaností ke Králi Ježíši Kristu.

Všecky farnosti okolní přijímají tyto křesťanské muže, kteří úsilně pracují, by se všichni věrně scházeli k měsíční mši svaté Apoštolátu modlitby, by se účastnili průvodů církevních (i o křížových dnech) i smírných svatých přijímání a čestné strážě před nejsvětější Svátostí.

Tato propagace křesťanských mužů dojala předměstské farnosti, zabarvené silně socialismem a komunismem. S úžasem hleděno, jak měšťané a dělníci bratrsky spolu rozmlouvají, modlí se, zpívají a přijímají svaté svátosti. Nejedem začal přemýšlet; celá periferie nastoupila cestu k nejsv. Srdci Ježíšovu.

Když ministr Clémenceau vyzýval apače, by v kostelích manifestovali ve prospěch zákona odluky Cirkve od státu, křesťanští muži odpověděli na to zřízením skupin „dobrovolníků“. Ti každé neděle stáli v kostelích na stráži, by každému rušiteli kostelního klidu ukázali dveře. Apačové si netroufali.

Apoštolát modlitby bdí nad časnými zájmy svých členů: zřizuje pro ně služební kancelář, lidový sekretariát, slevu cen v několika skladech a vydává „Věstník“, sloužící křesťanským syndikátům, zájmům společenským, hospodářským a j. Vábi-li zednářstvo své stoupence v nadílem peněz a výnosných míst, vystupují synové světla proti synům tmy dobrodiním spravedlnosti a katolické lásky. Horlitelé nekupují obrácení; pomáhají bratřím neznámená zakupovat jejich svědomí; i ten nejskromnější umí si odříkat, aby mohl více obětovat. „Budu chodit méně do kavárny, nic více,“ řekl jistý dělník svému horliteli, jenž žasl nad jeho velkodušnou peněžitou obětí.

Podobně působí Apoštolát modlitby i v Bordeaux. Ale ostatně všude měli by se o to pokusit. Služby hmotné podporují propagaci duchovní; tak bylo tomu již za časů evangelických a tak i dnes jest v zemích misijních. Dovedeme-li se zorganizovat úzce a prakticky, pak uskutečnime vždy víc a více heslo Apoštolátu modlitby: „Adveniat regnum tuum!“ „Přijď království tvé!“

Závěr.

Co pověděno o farnostech, platí i o diecésích. „Apoštolát modlitby,“ praví arcibiskup lisabonský, kardinál Mendes Bello, „jest nejbezpečnější známkou náboženského života. Právem možno nazvat neplodným pásmem oji kraje, kde není zaveden.“

Dojista jeho mezinárodní dějiny byly by úchvatné a velkolepé. Ukázaly by, jak duše, farnosti, diecése a národy

přijímají neb odmítají s láskou neb s nenávistí Toho, jenž současně jest znamením odporu a středištěm všech srdcí. Vypravovaly by, jak členové jeho tíhnou k Římu; jak dělníci lyonští přinášejí sv. Otci nádherné a malebné dary; jak belgičtí horlitelé a ředitelé putují se svými šedesáti prapory, jak pějí nadšenou hymnu ke cti nejsv. Srdce.

Leč to by nás zavedlo příliš daleko.

Dovolujeme si jen zakončiti tyto řádky vroucím přáním, by Akce katolická opírala se o Apoštolát modlitby,

jehož rámec, činnost a život nadpřirozený tak snadno mohou zorganizovat a zúrodniti její úsilí. Nezapomeňme, co již v r. 1867 řekl Lev XIII., tenkrát ještě arcibiskup perrugijský, k jistému řediteli Apoštolátu modlitby: „Vaše dílo je překrásné; spojuje tak úžasnou plodnost s takovou prostotou.“ A my dodáváme: „I s tak vroucí poslušností vůči autoritě, že nevíme, proč bychom měli hledat jinde a složitěji tuto zahadnou výhodu. Jsa poutem všech děl a kvasem pro nesčíslné davy, Apoštolát modlitby nic nehubí, ale všecko silí.

* Drobné zprávy ze života katolického. *

Don Bosco.

„Nebylo mi ani ještě dvě léta, když mi zemřel otec; nepamatuji si na něho; vím pouze, že mi tenkrát řekla matka: Již nemáš tatínka, můj milý Jeničku.“

Snad pro tuto první bolest měl se Don Bosco, narozený 16. srpna 1815 v Castelnovo d' Asti v Piemontě, státi po širém světě otcem přemnoha sirotek.

Matka jeho Markéta musila sama pečovati o své tři synky, z nichž nejstarší Antonio byl povahy hrubé a surové. Vychovala je bez bití a bez křiku, ale též i bez mazlení a lichocení. Nebila je, neplnila, ale nikdy jim nepovolila; chápala dobře sdílnou povahu těchto mladých bytostí, ale neprominula jim žádného vrtochu. Dovedla u nich vzbuditi k sobě úctu a lásku; vychovala je v pravé muže. Jan, pozdější vychovatel a kněz, hleděl se v tom matce připsobit.

Malý provazolezec.

První pozornosti zjednal si svým uměním provazoleckým. Každého

nedělního odpoledne sešla se celá ves Becchi, by se pobavila jeho uměním. Desetiletý Jan chodil po provaze, zavěšeném mezi dvěma třešňovými stromy, provozoval různé kousky, ale vždy zakončil společným růžencem a opakováním ranního kázání.

Jistého srpnového jitra r. 1831 potkal ho statkář Turco. Hoch přímo zářil radostí.

„Co se stalo, žes tak veselý?“

„Ach, vím, že se stanu knězem!“

„Kdo ti to řekl?“

„Zdálo se mi to. Viděl jsem dnes ve snu vznešenou paní, která pásla veliké stádo a řekla mi: To stádo ti svěruji. Neboj se! Pomohu ti.“

Za několik měsíců, podporou velkodušné dámy, mohl Jan choditi do kollegia v Chieri a učiti se počátkům latiny — ovšem jen ve volných chvílích po skončení prací na poli.

Studie trvají dlouho. Odkud vzít peníze na sebe skrovnější plat školní? Maminka dělá, co může, ale... Jan jest vynalézavý. O výročních trzích soutěží s kejklíři a vždycky vyhrává;

provozuje i různá řemesla. Z výtěžku platí si studie.

Po letech vrací se do Becchi. Matka, zářící radostí, vítá ho tiše a vážně: „Hleď, drahý synu — jsi knězem. Ode dneška denně budeš sloužit mši svatou. Ale pamatuj si: Kdo začíná sloužit mši svatou, začíná trpět. S počátku toho neopozoruješ; ale jednoho dne uvidíš, že tvá matka měla pravdu. Vim, že denně budeš se za mne modlit. Nic jiného nežádám. Mysli pouze na spásu duší a o mne se nestarej!“

Sen — skutečnost.

Don Bosco viděl několikrát ve snu, jak kolem něho pobíhá smečka vyjících vlků. Tajemný hlas volal: „Zkrot je svou tichostí!“ I zavolal na ně — a divoká zvěř změnila se v tiché beránky.

Když Don Bosco přibyl do Turina, hlavní město Piemontu se šířilo. Množství mladých dělníků přicházelo tam v celých zástupech z blízka i z daleka. Ubytovali se, jak mohli; vůbec žili velmi bídne. A kromě nich potulovaly se po městě hromady žebravých a zanedbaných dětí. Don Bosco zašel si mezi ně; ale jedni mu spílali a druzí před ním utíkali.

Jak zkrotiti ty divoké vlky? Mladý, 16letý hoch první se dal chytit, když zvědavostí puzen překročil práh sakristie. Byv otázan, vyznal, že neumí ani číst ani psát, ale za to tím lépe zpívat a pískat. Za několik minut uměl se již poznamenat sv. křížem a zamiloval si mladého, tak vlídného a laskavého kněze.

Po tomto prvním dostavili se ostatní vlci a změnili se v beránky. Bylo jich 80, později 300 i 400. Kde se scházeli? Obětavý kněz vyhledal tu neb tam volný dvůr; ale všude ti beránkové natropili příliš mnoho hlomozu; každý je vyháněl. Po jistou dobu scházel se tento kočovný útulek na náměstí, odkud se vydal za město. Později shromažďovali se na jisté louce, na jejímž

konci zdvihal se bídný barák. Ale i odtud je vypudili. Kam se obrátit? Don Bosco byl bez peněz a bez přístřeší, když mu oznámemo, že na předměstí Valdocco jest k pronajmutí velká kůlna. Nuže, v této kůlně zrodila se a vzrostla — ze srdce svatého kněze — řehole Salesiánů.

Don Bosco šlí . . .

„A tedy, Done Bosco, myslíte stále na ústav pro své hochy?“

„Zdali myslím? Víc než kdy jindy!“

„Jak si ho představujete? Malý, není-li pravda?“

„Malý? Co myslíte? Velký, nesmírný! Musí mítí nádvoří, učebny, dílny, rozlehlé síně.“

„A koho na pomoc?“

„Kněze, katechisty, dozorce, učitele, dílovedoucí.“

„Aj, toť celé vojsko. Snad nechcete založiti novou řeholi?“

„Dozajista!“

„A jejich řeholní oděv?“

„Obleknou je ve ctnosti.“

„Ve ctnosti, ve ctnosti — výborně! Ale k tomu snad bude ještě něčeho zapotřebí?“

„Budou muset pracovat bez kabátu jako zedníci a nádeníci.“

A rozmluva pokračuje v duši:

„Ne, opravdu, ten skutečně šlí.“

„Mají mne za blázna. Uvidíme, kdo je chytřejší.“

Za několik dní dva pánové v přesvědčení, že mu v hlavě přeskočilo, zvou ho na procházku v kočáře.

„Milerád,“ odpovídá Don Bosco.

„Ale nechce do kočáru první. Leč sotva tam oba usedli, Don Bosco zavře za nimi dvířka, volaje na kočího: „Do ústavu choromyslných.““

Rodina vzrůstá.

Když nalezeno hnízdečko, ptáčka obdivuhodně se množí.

Původní kůlna se přestavuje a šíří; vedle večerního útulku přijato několik nejbídnějších dětí; třeba je živit, šatit

a umístit u dobročinných osob. Ráno odcházejí do práce. V poledne se vrací na dobrou polentu. Zábý zavedeny večerní kursy, potom dílny a konečně internát.

„Nechávám se vésti událostmi,“ říkal Don Bosco.

„A svým dobrým srdcem, není-li pravda?“

Neminulo deset let a proroctví se vyplnilo; svatý kněz měl své katechisty, učitele, dílovedoucí a na sta dětí.

Jeho dílo.

Don Bosco zaznamenal v malém notýsku rozvoj svého ústavu.

1. st. 1841—1851 období kočovného útulku.

2. st. 1851—1861 období jeho upevnění.

3. st. 1861—1871 období jeho rozvoje mimo Turín.

4. st. 1871—1881 období jeho světového rozvoje.

Duchovní rodina Dona Bosco, rozšířená po celém světě od Ohňové země až do Japonska, čítá na 6000 členů. Vychovává mládež v duchu svého Otce; obětuje se zejména chudým dětem v sirotčincích, v kolegiích, v dílnách atd. Vychovává z nich právě křesťany.

A tohoto muže velkodušného srdce, tohoto kněze lásky a činu, tohoto geniálního vychovatele a dobrodince lidstva vřadila sv. Církev úředně dne 1. dubna 1934 v počet svatých.

J. G. R.

O Donu Bosco.

„Ach, otče,“ řekla jistá návštěvnice, „vy máte velkou zkušenost. Řekněte mi, kde nejvýhodněji mohla bych uložit své kapitály?“

„Zde, milostivá paní!“ zvolal světec, otvíraje široce obě ruce.

Světec nemyslí na sebe, ale na své ubohé děti, jichž počet denně vzrůstal.

*

Kardinál Dusmet, arcibiskup katarský, prosil jednou světe o několik hudebních čísel ze sbírky, komponované jedním z jeho synů P. Cagliierim, pozdějším kardinálem.

Za několik dní obdržel žádanou zápisku s přiloženým listkem:

„Spěchal jsem splnit přání Vaší Eminence. Ráčil jste si přátí udání ceny. Jest nepatrná: 14.75 fr. Ale kdyby Vaše Eminence ráčila dobrotivě přeskrtnouti desetinnou tečku, Don Bosco by se nijak nemrzl.“

A Jeho Eminence přeskrtla desetinnou tečku.

*

Don Bosco byl na obědě u paní X. v hezké vile, jež jak rozkošné hnízdečko skrývala se v bujném zeleni v Moncalieri v okolí turinském.

Dáma ta si velmi vážila činnosti Otců Salesiánů, ale omezovala svou štedrost na pouhé pozvání k obědě. Don Bosco přijal v naději, že snad někdy lépe porozumí jeho potřebám apoštolským.

Onoho dne jídelna se naplnila samými výtečníky. Zlaté kříže, medaile, řády zdobily hrud návštěvníků. I kněží, kteří přišli s Donem Bosco, uznali za dobré vynést ji na světlo Boží.

Když mezi jídlem počáteční zdvořilost přecházela v srdečnou sdílnost, zvolal náhle Don Bosco: „Ach, já ubožák! Jak jsem se mohl octnouti uprostřed tolika slávy — bez titulu, bez nejmenšího vyznamenání?“

„Aj,“ zvolala hostitelka, „to pouze Vaše vina.“

„Jak to?“

„Máte přece styky tak rozvětvené. Stačí prosit. Ale neprosíte, nemíte prosit.“

„Myslíte to doopravdy, milostivá paní?“

„Ano, vím to zcela určitě.“

„A dám-li důvod opaku?“

„Ó prosím, bez ostýchání.“

„Nu a což, poprosím-li o několik tisícovek pro své ubohé děti?“

Thlumený souhlas proběhl kolem stolu. A domácí paní nedostala se z lůžky chytré nastavené než vytáčkou, jež jest tajemstvím žen.

Krvácející krucifix.

Hle, co se stalo v piemontském městě Asti loni 11. srpna záhy po poledni. V pokojíku v nemocnici Otců Josefinů chudá žena, trpící zápallem srdečních svalů, vstala s lůžka, by se pomodlila před malým krucifixem. Nazývala se Terezie Tartaglio.

Náhle mezi modlitbou krucifix se oživuje; nemocná slyší povzdech a slova: „Pohled, dcero, co ze mne učinili! Svatočkrádeže obnovují mé umučení.“

Teže chvíle otevřela se rána v boku a z ní vyřinula se krev. Krůpěj po krůpěji stékala i z rukou a nohou a něco krve z úst zbarvilo dolní ret. Ten zázrak se opakoval 17. září.

Jedenáct svědků, mezi nimi pět kněží a čtyři řeholnice, viděli tu krev a sbírali ji na kousky plátna, vaty a tvrdého papíru. Biskup z Asti dal krucifix, jehož krev se srazila, podrobiti analýsě moderní vědy: radioscopii a radiografii. Analýse spectralní a chemická svěřena lékařské fakultě v Turině, jež prohlásila, že je to skutečná lidská krev.

Souhlasná příznivá svědectví po-hnula biskupa, že záležitost tu ode-vzdal církevnímu soudu, jenž vydal své prohlášení 12. února 1934. Biskup v pastýřském listě oznámil dvě pod-statné věci: naprostou pravdivost faktu i jeho nadpřirozený ráz. Na jeho rozkaz odbývány v Asti svaté misie a zázračný krucifix slavně vystaven veřejné účté v kostele sv. Josefa dne 9. března t. r. Tim úředně uznána pravdivost božského poselství.

Krucifix je zděli 21 cm; zhotoven je z velmi tvrdé želvoviny. Rána v pravém boku s krvavou skvrnou měří 5 cm výšky, 2—3 cm nepravidelné šířky a je hluboká 5 mm. Stopy krve

viděti kol hřebů na rukou i nohou, na levém rameni a pod vlasy.

Z Ned. Kříže.

Kleknout neb nekleknout?

Nedávno přijal sv. Otec v audienci zástupce světového tisku. Asi 70 žurnalistů z různých dilů světa zastupovalo 5000 novin a časopisů. V dějinách papežství byla to první audience tohoto druhu. Katolický tisk všech zemí podal o tom zprávy. Ale i deníky jiných vyznání se o tom zmínily. Nekatolický tisk souhlasně potvrzuje, že audience učinila hluboký dojem na každého z přítomných. Ne bez zájmu se dočítáme, jak bezprostředně před příchodem sv. Otce protestantští žurnalisté rekovali živě mezi sebou, zda mají kleknout neb nekleknout? Když rozmluva se stupňovala, vešel k nim jistý diplomat papežského dvora; drže v ruce svůj třírohý klobouk, řekl s úsměvem: „Jak každému libo.“

Slova ta je odzbrojila a uklidnila. Když pak Pius XI. vcházejce, pohlédl na ně zpod zlatých brejlů svým jasným a moudrým zrakem, všichni zástupci pěti tisíců deníků — i protestanté a Židé i Čiňané, Japonci a moderní pohané mimovolně poklekli... „A nikomu,“ dodává vůdce protestantských žurnalistů, „nevypadla proto perla z koruny...“

„Abych dostal povolání...“

Při jistých misích navečer před svátkem mariánským vybidl kazatel své posluchače, aby, kdo může, přinesl k zítřejší slavnosti Matičce Boží svíčku — na určitý úmysl. Podal jim k tomu několik příkladů: obrácení manžela, vysvobození duše z očistce, uzdravení, dobré vysvědčení, šťastné odbytí zkoušek, mladá dívka snad by chtěla dostat dobrého muže, nezaměstnaný práci atd., atd. To vše misionář už často slyšel. Ale nazitří měl slyšet něco nového.

Když zrůna pripravoval svieny kolem oltáře, vidí, jak se blíží k němu malý sedmiletý „človíček“, přinášející pěknou svíci.

„Jak se jmenuješ, mé dítě?“

„Jeník.“

„Kdo ti dal tu svíčku?“

„Já sám jsem ji koupil za nastrádané peníze — místo cukrovinek.“

„A proč ji neseš Matce Boží?“

„Ach, otče — abych dostal povolání!“

Misionář dojat objal dítě a umístil svíčku jeho první ze všech, zcela blízko milostného obrazu Matky Boží...

Co si myslel mladý černoch.

Tu vyjímáme několik řádek z listu, v němž mladý černoch, studující v ma-

lém semináři v Urundi, prosí apoštolského vikáře o přijetí do semináře kněžského.

„Již po delší dobu, Monsignore, slyšel jsem mluvit o kněžství. Š počátku jsem nechápal; domníval jsem se, že hodnost ta je vyhrazena pouze bělochům. Později jsem se dověděl, že i černosi jsou připuštěni. Ale ještě jsem málo rozuměl. Myslil jsem, že černoch po vysvěcení zbělí a bude jak bílý misionář. O tom jsem byl pevně přesvědčen při mém vstupu do malého semináře.

Tu učil jsem se pilně v naději, že se stanu bílým misionářem. Ale zvolna jsem se dověděl, že i po vysvěcení zůstanu černochem. Leč to mne neodstrašuje. Vim, že kněžství je vznešenější než barva kůže...“

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Decr. kur. brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, z a náhle zemřelého a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876).

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrile a Metode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Modleme se za šťastnou hodinu smrti.

Úmysl v prosinci 1934: Mládež a Katol. akce.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V listopadu modleme se za náhle zemřelé.

(Ustanoven a žehnán Jeho Svatostí, papežem.)

1. Č. Vše ch s vat ý ch. — Vžívání svatých. Čtení životopisů svatých. Ná sledování svatých. Úcta křesťanských patronů. Modlitba za zemřelé.
2. P. Vše ch věrných zemřelých. (Dušiček.) — Návštěva hrobů zemřelých. Mod litba za zemřelé. Úcta ke hřbitovům. Oběti za zemřelé. † rodiče.
3. S. Sv. Huberta, bisk. — Za duše nejvíce trpící. Upomínka na smrt. Pomoc duším v očistci almužnou. Kněžský dorost. Povolání do řádu.
4. Neděle 24. po sv. Duchu. Sv. Karla Bor., bisk. (1584). — Za duše nej bližší vysvobození. Obnova ducha kněžského. Apoštolát modlitby. Katol. akce.
5. P. Sv. Juty, poust. — Za duše ode všech opuštěné. Odřeknutí se světa. Křesť. duch v rodinách. Láska k sametě a k rozjímání. † dobrodinci.
6. U. Sv. Leona, opata (559). Zemřeli kněží, na něž málo kdo pamatuje. Před stavení řádů. Šíření katolických knih a novin. Pokoj a svornost.
7. St. Sv. Engelberta, bisk. m. (1226). — Sv. Otec Pius XI. a dušičková pobožnost. Obrácení Anglie na víru katolickou. Pomoc duším v očistci sv. přijímáním.
8. Č. Sv. Bchumíra, řeh. (1118). — Zemřeli řeholníci a zapomenutí. Pomoc duším v očistci získáním odpustků. Pronásledování katolíků. † rodiče.
9. P. Sv. Teodora, voj. (306). — Za padlé ve válce vojiny. Pravá láska k vlasti. Dar statečnosti. Odrácení války. Katolické školy a katoličtí učitelé.
10. S. Sv. Ondřeje Avel., řeh. (1608). — Naši velepastýřové. Milost šťastné ho diny smrti. Náhle zemřeli. Včasné zaopatření sv. svátostmi.
11. Neděle 25. po sv. Duchu. Sv. Martina, bisk. (400). Zemřeli dobrodinci chudých. Trpělivost v nemoci. Duše, které naši vinou v očistci trpí.
12. P. Sv. Kristína a spolumuč., patr. mor. (1005). — Úcta sv. patronů. Ochrana víry katolické v naší vlasti. Spolek šíření víry. Pronásledování katolíků.
13. U. Vše ch svatých ř. bened. a prem. — Úcta sv. řeholníků. Katoličtí studenti. Vytvrzení v povolání. Ná sledování svatých. Trpělivost.
14. St. Sv. Jsařata, bisk. m. (1623). — Zemřeli unionisté. Sjednocení církve řecké s římskou. Apoštolát sv. Cyrila a Metoděje. Misie v Africe.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII, S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.) — Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za náhle umírající, a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zašřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlime-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.) — Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.) — Sv. Josefe, vzore a patrono titelů bož. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Modleme se za náhle zemřelé.

Úmysl v prosinci 1934: Za mládež pro Katolickou akci.

15. Č. Sv. Leopolda, mark. (1197). — Arcibiskup olomoucký. Zemřeli biskupové. Zdar sjezdu katolického v naší republice. Obrození křesťanské lásky.
16. P. Sv. Otmara, opata (729). — Včasné zaopatření nemocných sv. svátostmi. Svěcení nedělí a svátků. Odvrácení zlého. Duše v očistci. Obec.
17. S. Sv. Gertrudy, abat. p. (1292). — Ženské řehole a školy jejich. Sestry Těšitelky. Obnova řeh. ducha. Vytváření v povolání. Umírající.
18. Neděle 26. po sv. Duchu. — Sv. Odon, bisk. Duše v nebezpečí. Obětavost lidu pro dům Boží. Pomoc duším v očistci sv. přijímáním. Náhle zemřeli.
19. P. Sv. Alžběty, vdovy (1234). — III. řád sv. Františka. Návrat zbloudilých. Apoštolát sv. Cyrila a Metoděje. Svaz katolických žen a dívek. Katolická akce.
20. U. Sv. Felixe z Valois (1212). — Obnova křesťanského života. Dobrodinci chudiny. Církevní smýšlení. Katoličtí studující. Zbožné vychování dětí.
21. St. Obětování P. Marie. — Obětavost pro Boha. Pomoc duším v očistci svatým růžencem. Padlí vojiny ve válce. Katolická Omladina. Poboznost růžencová.
22. Č. Sv. Cecilie, p. m. (230). — Zpěv kostelní, lidový a umělý. Horlivost pro čest a chválu Boží. Duchovní cvičení. Láska k čistotě. Zbožnost v rodinách.
23. P. Sv. Klementa, pap. m. (100). — Sv. Otec Pius XI. Pomoc zemřelým obětím mše svaté. Svaz katolických žen a dívek. Pokoření nepřátel. Duše v očistci.
24. S. Sv. Jana z Kříže, řeh. (1591). — Duchovní řady v republice naší. Obětování sv. přijímání za duše v očistci. Mariánské družiny. Řád Karmelský. † rodiče.
25. Neděle 27. po sv. Duchu. — Sv. Kateřiny, p. a m. (307). — Bohoslovné ústavy. † kard. Fr. S. Pomoc náhle zemřelým postem a almužnou. † kněží.
26. P. Sv. Silvestra, opata (1261). — Představení řeholi. Modlitba za † řeholníky. Obětavost lidu pro kostel. Láska k Bohu a bližnímu. † bratři.
27. U. Sv. Virgilia, bisk. (784). — Povznesení mravnosti. Duše v očistci nejvíce trpící. Víra v život věčný. Přemáhání sobectví. Odvrácení neštěstí.
28. St. Sv. Štěpána, opata (708). — Apoštolát modlitby. Náhle zemřeli. Přemáhání pochybností u víře. Návrat odpadlíků do Církve. Katolické misie.
29. Č. Sv. Saturnina, bisk. m. (65). — Pamatujme na duše v očistci. Včasné zaopatření nemocných. Dobrá příprava na smrt. Misie v Číně a Japonsku.
30. P. Sv. Ondřeje, ap. P. (62). — Kajcnost v adventě. Živí a † členové bratrstev božského Srdce Páně a Apoštolátu modlitby. Dosud nevyslyšené úmysly.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ce), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.) — Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za náhle umírající, a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby. Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů bož. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni a byl jeden ovčínec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Modleme se za náhle zemřelé!

Úmysl v prosinci 1934: **Za mládež pro Katolickou akci.**

K UCTĚNÍ SLAVNÉ PAMÁTKY

našeho velikého spisovatele-kritika, buditele moravského lidu

VÁCLAVA KOSMÁKA

SNÍŽILI jsme CENY jeho SEBRANÝCH SPISŮ:

Díl I.	<i>Fouňa, svobodný pán z Nadutína.</i>	Str. 508	- z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl II.	<i>Na lehčím chlebě.</i>	Str. 565	- - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl III.	<i>Pošetilci. — Lidský zvěřinec.</i>	Str. 576	- - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl IV.	<i>Kukátko.</i>	Str. 570	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl V.	<i>Povídky. (Cestopisné obrázky.)</i>	Str. 668	- z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl VI.	<i>Kukátko.</i>	Str. 402	- - - - - z Kč 15.—	na Kč 10.—
Díl VII.	<i>Chrt.</i>	Str. 514	- - - - - z Kč 18.—	na Kč 12.—
Díl VIII.	<i>Ztracená.</i>	Str. 376	- - - - - z Kč 14.—	na Kč 8.—
Díl IX.	<i>Kukátko.</i>	Str. 432	- - - - - z Kč 16.—	na Kč 10.—
Díl X.	<i>Povídky.</i>	Str. 452	- - - - - z Kč 16.—	na Kč 10.—
Díl XI.	<i>Myslivec Anton a jiné povídky.</i>	Str. 536	- z Kč 19.—	na Kč 12.—
Díl XII.	<i>Eugenie.</i>	Str. 404	- - - - - z Kč 15.—	na Kč 10.—
Díl XIII.	<i>Ženit se či neženit?</i>	Str. 516	- - - - - z Kč 18.—	na Kč 12.—
Díl XIV.	<i>Potkalo ji štěstí.</i>	Str. 484	- - - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl XV.	<i>Boží mlýny. Z odvěkých bojů myslivců s pytláky, práva s násilím.</i>	Str. 611	- - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XVI.	<i>Kukátko.</i>	Str. 514	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XVII.	<i>Radostné cestování.</i>	Str. 592	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XVIII.	<i>Básně a řeči.</i>	Str. 402	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XIX.	<i>Životopis Václava Kosmáka. Z pera Dra Pavla Vychodila.</i>	Str. 656	- - - - - z Kč 16.—	na Kč 10.—
Díl XX.	<i>Kukátko.</i>	Str. 494	- - - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl XXI.	<i>Otrávená růže.</i>	Str. 478	- - - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—

ÚPLNÉ DÍLO — 21 svazků — - - - - z Kč 316.— na Kč 200.—

brož., v á z á n o ve vkusné plátěné vazbě se zlatými nápisy o Kč 9.—
za svazek více, úplné dílo Kč 389.—, v poloplátěné více o Kč 6.—
jednotlivě, v celku za Kč 326.—, v pevné knihovní vazbě bez nápisů
o Kč 5.— za svazek více, 21 svazků již z a Kč 305.—.

DODÁME NA MĚSÍČNÍ SPLÁTKY PO Kč 20.—, 30.— až Kč 50.—, DLE
FINANČNÍCH MOŽNOSTÍ.

TAK UMOŽNÍME VŠEM VRSTVÁM NAŠEHO LIDU ČETBU DÍLA bezvadně
výchovního, vzácného po stránce literární a cenného v úpravě.

KOSMÁKŮV ODKAZ DO VŠECH KNIHOVEN!

Buditelská a literární činnost Václava Kosmáka našla brzy učenlivého a horlivého žáka i následovníka v knězi Fr. K. Křenovi (František Zgoda). Naše Haná, kde Fr. K. Křen řadu let na různých farách působil, vděčí svému hanáckému „bardovi“ téměř za národopisnou historii. Povídky a črty Křenovy, kde humorným způsobem dovedl vykreslit typickou postavu hanáckého „stréčka“, v mnohém podobají se Kosmákově kukátkům.

ZAŘADTE VEDLE SPISŮ VÁCLAVA KOSMÁKA TÉŽ

SPISY FR. K. KŘENA DO SVÉ KNIHOVNY:

- Díl I. *Z hanáckých gruntů a mlýnů.* Str. 334 místo Kč 12.— pouze Kč 8.—
Díl II. *Veselé hanácké příběhy.* Str. 320 - místo Kč 11.— pouze Kč 8.—
Díl III. *Pod hanáckým nebem.* Str. 320 - - místo Kč 11.— pouze Kč 8.—
Díl IV. *Příhody hanáckých strýčků.* Str. 350 místo Kč 13.— pouze Kč 8.—
Díl V. *Strýčkovy rozumy.* Str. 348 - - - místo Kč 13.— pouze Kč 8.—
Díl VI. *Z hanáckých rodin.* Str. 320 - - - místo Kč 11.— pouze Kč 8.—
Díl VII. *Z kraje hanáckých palem.* Str. 344 místo Kč 13.— pouze Kč 8.—
Díl VIII. *Na té naší Haně.* Str. 352 - - - místo Kč 13.— pouze Kč 8.—
Díl IX. *Z niv Ječmínkových.* Str. 360 - - místo Kč 13.50 pouze Kč 8.—
Díl X. *Obrázky k desateru.* Str. 372 - - místo Kč 14.— pouze Kč 10.—
Díl XI. *Obrázky ze života.* Str. 340 - - - místo Kč 12.50 pouze Kč 8.—
Díl XII. *Rozmysli si, Mařenko, rozmysli.* S. 356 místo Kč 13.50 pouze Kč 8.—
Díl XIII. *Do světa.* Str. 396 - - - - místo Kč 15.— pouze Kč 10.—
Díl XIV. *Vážně i žertem.* Str. 332 - - - - místo Kč 12.— pouze Kč 8.—
Díl XV. *Životopis Fr. K. Křena.* Str. 104. místo Kč 6.— pouze Kč 4.—

Ú P L N Ě D Í L O — 15 s v a z k ů — místo Kč 183.50 pouze Kč 120.—
brožováno, vázáno ve vkusné plátěné vazbě se zlatými nápisy o Kč 8.— za svazek více, úplné dílo Kč 240.—, v poloplátěné o Kč 5.50
více jednotlivě, v souboru za Kč 202.50, v pevné knihovní vazbě bez
nápisů o Kč 4.50 za svazek více, 15 svazků Kč 187.50.

SNÍŽILI JSME PODSTATNĚ CENY děl našich dvou lidových spisovatelů, abychom umožnili největší rozšíření jejich literární tvorby, plně poesie moravského venkova, a tím zdůraznili výchovný význam nesmrtelného odkazu našich obou kněží-buditelů 70.—80. let minulého století.

NA MĚSÍČNÍ SPLÁTKY PO Kč 20.—, 30.— a 50.—.

OBEČNÍ, SPOLKOVÉ I SOUKROMÉ KNIHOVNY
NAJDOU V TĚCHTO SPISECH VHODNÉHO
DOPLNĚNÍ.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna v Brně. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.
Výhoda novinové sazby přiznána výnosem Ředitelství pošt a telegrafů v Brně, čís. 44.382/VI. ze dne 3./6. 1922.
Časopis je podáván u pošt. úřadu Brno 2.

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.
Pořádá P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 Kč.
Jednotlivá čísla prodávají se po Kč 1'40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

Obsah :

Mládež a Katolická akce. (Hlavní úmysl.) — Přijdiž, naše spáso! (Báseň.) — V pátek. (Báseň.) Srdce Ježíšovo, dome Boží a bráno nebeská. — Vánoční rozjímání. — Nám, nám, narodil se . . . (Obrázek.) — Zakladatelka díla „Šíření víry“. — Drobné zprávy ze života katolického. — Obětování denního úmyslu.

Zasláno.

Tímto číslem časopisu „Škola B. S. P.“ loučí se podepsaný redaktor tohoto časopisu se všemi spolupracovníky za dlouhá léta. Mnozí zemřeli, za ty se budu modlit. Mnozí žijí a těm vroucně děkuji za spolupráci v úctě nejsvětějšího Srdce Páně. Děkuji všem čtenářům a čtenářkám a oznamuji všem, že časopis tento převzali dovednější duše. páni z Tovaryšstva Ježíšova. Budou časopis vydávat pod názvem „Posel božského Srdce Páně“, a sice v Praze. Kdo jste byli časopisu věrni, zůstaňte i dále jemu věrnými. Čest a chvála budiž nejsvětějšímu Srdci Páně po všechny věky věkův! Amen.

Redaktor.

Zasláno.

Modleme se. Modlitby a písně pro školní mládež. 200 stran. Vydalo Opatství Emauzské v Praze. Vázaný výtisk za Kč 6.—. — Naše děti při školní Mši svaté stojí často bezradně s prázdnými ručkama. Nevědí, co a jak se modlit. Modlitby velkých nejsou pro ně, misálu nemohou rozumět. Nové vydání *Modleme se* je onou knížátkou lehkou, srozumitelnou a zároveň liturgicky správnou, která jim pomůže ke správné zbožnosti. Obsahuje ve stručnosti vše, co naše školní děti potřebují pro svou každodenní náboženskou praxi: Ranní a večerní modlitbu, Anděl Páně, modlitbu před a po jídle, Návštěvy Nejsvětější Svátosti, zvláště pečlivě sestavenou pobožnost při Mši svaté, přípravu ke sv. zpovědi a sv. Přijímání i k sv. biřmo-

vání, různé litanie, pobožnost svatého Růžence a na 38 různých obvyklých písní chrámových. Knížečka s mnoha obrázky je malého formátu, že ji dítě snadno uschová v kapse. Rovněž i cenou je všem přístupná.

Dík sv. Antonínu a svaté Terezičce za vyslyšení. Ztracená věc byla opět nalezena. — Milosrdné Sestry svatého Karla Boromejského v Pelhřimově.

Díky z jižní Moravy. Plnic tímto svůj slib, vzdávám vroucí díky za navrácené zdraví Božskému Srdci Páně, Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, svatému Antonínu Paduánskému, sv. Josefu a sv. Terezičce. O další jejich ochranu a pomoc prosí čtenářka z jižní Moravy.

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVIII.

BRNO, PROSINEC 1934.

ČÍSLO 12.

Ó Srdce Ježíše, ty šípy lásky! svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hrud', Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Mládež a Katolická akce.

Hlavní úmysl.

Je známo, že Katolická akce a její prospěch velmi sv. Otce Pia XI. zaznamenává, že mu velmi na tom záleží, aby katolická akce co nejvíce se šířila a všechny vrstvy křesťanského lidu pronikla. Katolická akce jest vlastně praktické náboženství, skutečné osvědčení víry svaté ve všech okolnostech života. Cílem vznešeným Katolické akce je uskutečnění království Božího na zemi, a sice z obnovené moci a síly víry, vzrůst tohoto království v jednotlivých duších, v rodinách, ve farnostech, v jednotlivých národech, slovem v celé Církvi svaté. Aby se tak stalo, aby tento přerod se skutečně stal u všech věřících, jest třeba začít u mládeže. Aby lid veškerý získán byl Kristu Králi, musí se začít výchovou mladého pokolení. Katolická akce není chvilková, není jen pro naši dobu, nýbrž má trvat i budoucně, tehdy už nynější pokolení zemře a nastoupí nové pokolení. Toto budoucí pokolení má být již nyní vychováno pro velké úkoly Katolické akce v budoucí době. Království Boží má netoliko nyní se šířit, nýbrž i v budoucích časech trvat a se šířit a v srdcích věřících se

uplatňovati pro jejich spásu. Proto je třeba, aby již nyní v rodinách duch Kristův přebýval, aby rodiče ditky své slovem i příkladem dobrým vychovávali, je hned v mládí ke Kristu vedli, u Krista vytrvale i tehdy, když dospívají a ve studiích jsou. Je potřeba, aby i inteligence proniknuta byla živou vírou a tuto víru svou opravdu osvědčovala slovy i skutky čili Katolickou akcí. Nemáme a nesmíme víru svou skrývat, nýbrž i navenek ji vyznávat, vždy a všude ke Kristu Králi se hlásit a své bližní pro království Boží získávat poučením a skutky charitativními. Království Kristovo je říší pokoje a míru, říší lásky k Bohu a k bližnímu. Katolická akce musí uchvátit duše a srdce mládeže. Katolická mládež, nadšená pro vše obře a šlechetně, následující velikého vůdce Ježíše Krista, ráda a horlivě pracuje pro spásu a obnovu lidstva zbloudilého. Díky Bohu, pozorujeme, jak mládež, jinoši a panny, obrací se k Ježíši Kristu jak jednotlivě, tak v celých sdruženích. Modleme se dle přání sv. Otce Pia XI., aby toto dobré símě se v srdcích mládeže ujalo, rostlo a krásně

rozkvetlo. Kde mládež ve víře silná je
a pevná, čistý a mravný život vede a
u věrnosti ke Kristu prospívá, tam je
blaho a štěstí v rodinách, v obcích a
v národě zabezpečeno. Křesťanské
smýšlení je půda, na níž se daří pravá

společnost lidská. V tomto smýšlení
považuje každý svého bližního za
bratra, za sestru, jimž před Bohem
zavázán jest dobré prokazovati. Mod-
leme se tento měsíc vroucně: Přijď
království Tvé, ó, Pane!

Marie Tesařová:

Přijdiž, naše spásó!

Přijdiž, naše spásó, Kriste,
viz, jak bída tlačí nás,
učení Tvé svaté, čisté
vrátí světu štěstí zas.

Přijdiž, svaté dítě Boží,
otevřem Ti srdce stan,
Matička Tvá v něj Tě složí,
nebudeš se hrozit ran.

Přijdiž, Ježíšku náš zlatý,
vystelem Ti láskou klín,
Tý sám láskou přebohatý,
rozseješ ji v chladný stín.

Přijdiž, drahé Jezulátko,
zvol si u nás milý byt,
na Tvém Srdci, byť jen krátko,
dej mi slastný spánek snít.

Přijdiž, Ježíšku náš malý,
v duši mojí Betlem měj,
za to jednou, nebes Králi,
u sebe mi místa přej!

Anna Maria:

V pátek.

Tři hodiny odpoledne
v pátek když ohlásí zvon,
do duše nám smrt Ježíše
připomene jeho tón.

Připomíná hlasem truchlým
smrti jeho památku,
která byla pro nás lidi
smutnou tak jak pro Matku.

Pro Matičku jeho milou,
kterou miloval on přec,
když vypustil duši svoji,
proklálo mu srdce meč.

Dokonal na kříži Kristus
v pátek ve tři hodiny,
aby spasil smrtí lidstvo
za náš hřích zde jediný.

Proto v pátek pomodlete
u kříže se, křesťané,
po smrti ať vaše duše
k Ježíši se dostane.

Srdce Ježíšovo, dome Boží a bráno nebeská.

P. Rud. Rozkošný, T. J.

Když Izák poručil synu Esauovi, aby mu připravil zamilované jídlo, Rebeka přemluvila mladšího syna Jakuba, aby se přestrojil do šatů Esauových a přinesl otci svého pečení, kterou mu narychlo připravila. Jakub tak učinil a obdržel od svého otce požehnání. Esau ho chtěl za to ze zlosti zabít. Proto utekl Jakub ze strachu ke svým příbuzným do Mesopotamie. Když na poušti v noci spal, viděl ve snu žebřík, stojící na zemi a vrch jeho se dotýkající nebe a anděly Boží vstupující a sestupující po něm a Hospodina, an spoléhal na žebřík. Hospodin jej ve snu ujistil, že zemi, na které spí, dá jemu a jeho potomkům a že jej bude vždy chrániti. Jakub, procitnuv ze sna, zvolal: „Vpravdě Hospodin jest na místě tomto a já jsem nevěděl.“ A lekaje se, řekl: „Jak hrozně jest místo toto! Není tu jiného, jediné dům Boží a brána nebeská.“ (I. Moj. 16, 17.)

Nazval-li Jakub ono místo na poušti, kde se mu Hospodin a andělé zjeví, domem Božím a branou nebeskou, tím větším právem může Církev sv. užívati těchto slov o Božském Srdci Páně, neboť není vůbec nikde vzácnějšího a vznešenějšího příbytku, v němž by mohlo Božství důstojněji přebývati, nežli v Božském Srdci Páně. A jako s onoho místa vstupovali andělé k Hospodinu a sestupovali k zemi, tak ze Srdce Páně vstupovala k nebesům nejvroucenější modlitba a sestupovalo Boží smilování na tuto naši zemi.

Uvažujme tedy o modlitbě Božského Srdce Páně, která vystupovala k nebesům. Modlitba byla středem celé jeho činnosti; život Spasitelův byl životem modlitby, život v modlitbě, život z modlitby, ba ustavičná modlitba byla životem Ježíšovým. V ní dosáhla nejvyššího stupně dokonalosti jeho povaha, jeho obcování s lidmi,

jeho láska k Bohu, jeho poslušnost a ostatní ctnosti. Z modlitby rozumíme jeho život.

Evangelisté se sotva odvažují podobestříti roušku s tohoto tajemství. Jak maličko nám odhalují tento kořen celého působení Ježíšova! Vždyť každé obcování s Bohem v modlitbě obsahuje v sobě něco tajemného, co se pokud možno vyřizuje jen mezi Bohem a prosebníkem. Ale přece to málo, co nám evangelisté podávají o modlitbě Ježíšově, na nás působí uchvacujícím dojmem. Nikde ve světových dějinách nenajdeme člověka, jenž by se tolik a tak dokonale modlil jako Ježíš. Pán Ježíš se modlil mnoho.

A na úsvitě záhy z rána vstav, vyšel a odebral se na místo pusté a modlil se tam. (Mar. 1, 35.)

A rozpustiv zástup, vstoupil na horu sám, aby se modlil. Když pak byl večer, byl tam samotén. (Mat. 14, 23.)

On však uchýloval se na poušť a modlil se. (Luk. 5, 16.)

Stalo se pak v těch dnech, že vyšel na horu se pomodlit a přes noc trval na modlitbě k Bohu. (Luk. 6, 12.)

I stalo se, když se modlil o samotě, byli s ním učedníci jeho. (Luk. 9, 18.)

A vyšel, odebral se podle obyčeje svého na horu Olivetskou; jeho učedníci pak šli za ním. A když přišel na místo, řekl jim: Modlete se, abyste nevešli v pokušení. Poté se vzdálil od nich asi na dohod kamenem a pokleknuv na kolena modlil se. (Luk. 23, 39—41.)

Jsou to jen příležitostné věty, z nichž probleskuje modlitba Ježíšova; evangelisté se totiž jen mimochodem zmíní o jeho modlitbách, ale přece si můžeme z těchto, jakož i jiných míst doplniti obraz o modlitbě Spasitelově, která je duší veškeré jeho činnosti, pružným perem, které svým napětím

a silou uvádí tuto jeho činnost do pohybu. Všecky jeho důležité skutky od vstupu na tento svět až do nanebevstoupení vycházejí jako z kořene z modlitby a jsou jí provázeny. Sv. Pavel o něm praví, kterak přicházejí na svět, projevili ochotu, že bude jako Bůhčlověk poslušen nebeského Otce a bude se obětovati za hříchy lidstva, poněvadž oběti starozákonní se Bohu nelíbí. Proto vkládá sv. Pavel v ústa Krista Pána tuto modlitbu: Oběti krvavých ani darů jsi nechtěl, ale tělo připravil jsi mi, oběti zápalné a záhříšné nelíbily se tobě. Tu jsem řekl: Hle, přicházím, jakož v závitku knihy psáno jest o mně, abych vykonal vůli tvou, ó Bože. (Žid. 10, 5—7.) Ač sv. Lukáš při pobytu dvanáctiletého Ježíše v chrámě se výslovně nezmiňuje o jeho modlitbě, přece právem ze slov: Zdali jste nevěděli, že já musím býti v tom, co jest Otce mého? scudíme, že se tam modlil; zato ale zvláště to poznává o jeho křtu, kde praví: Když Ježíš byl pokřtěn a modlil se, ctevělo se nebe. (Luk. 3, 21.) Tentýž sv. Lukáš píše dále, že se Kristus Pán před volbou apóstolů modlil celou noc (6, 22). Jistě proto, aby jim vyprsil co největšího požehnání Božího. Podobně se modlil i samotě před ustanovením sv. Petra za nejvyšší hlavu Církve. (Luk. 9, 18.) Kterak se mohl Petr státi skalku, o níž by se celá Církev Kristova v bouřích círala, ten Petr, jenž se tak lekl děvečky v domě Kaifášově, že mistra svého zapřel? Jen modlitba u Kristovu, jenž mu vyprsil síly a statečniti.

To d svědčuje sám Božský Spasitel u sv. Lukáše (22, 31, 32), kde praví: Šimone, Šime, hle, satan vyžádal si vás, aby vás tříbil jako pšenici, ale já jsem prosil za tebe, aby nepřestala víra tvá, aby někdy bráté, p tvrzuj bratry své. Dábel těžce nesa milostnění apóstolů, usilovně tu užil, aby směl apóstoly tříbiti, t. j. zmítati jimi

v protivenstvích a utrpeních a pronásledováních co nejprudších, domnívaje se, že v pokušeních takových zviklají se ve víře neb docela od Boha odpadnou, podobně jako když rolník čistě pšenici přiliš otrásá ji v síti, nejen zadina prcpadá, ale i mnohé dobré zrno vyletuje. A Bůh ustanovil, že dopustí takovou zkoušku na apóstoly; neboť chtěl jednak ukázati, jak malomyslné jsou snahy satanovy, jednak dáti apóstolům příležitost, aby ctnost svou vytříbili a zdokonalili. Ohlásiv jim utrpení, ujistil je Pán Ježíš také vyšší pomocí, kterou jim svou přímlovou vyžádal. Já jsem prosil za tebe! Protivenství čekala sice na všechny, přece však prosil pouze za Petra, aby nepřestala víra jeho, neboť Petr byl první mezi apóstoly a budoucí hlava církve a pro toto zvláštní postavení měl satan zvláště na něho naměřeno, jsa přesvědčen, že také ostatní apóstolové se snadno zviklají ve víře a celé dílo Kristovo se otrese, jestliže hlava jeho od víry se odchýlí. Modlitba, vycházející z Božského Srdce, vyprosila Petrovi tedy stálostí a způsobilá, že Církev svatou na něm stojící brány pekelné nepřemohou.

Jindy opět se modlil na hoře Tábor se třemi učedníky a při modlitbě se proměnil. (Luk. 9, 28.)

Při zázračném rozmnožení chlebů pohlédl k nebi, aby poprosil Otce, by toto zjevení jeho božské moci prospělo učedníkům i lidu; děkoval za mcci, která je mu udělena, a za oslavu, jakou bude mítí ze zázraku, aby celý zástup poznal, že toto žehnání způsobí velkolepý, opravdu tvůrčí zázrak. (Mat. 14, 23; Mar. 6, 41; Jan 6, 11.)

Podobně si počínal při ustanovení nejsvětější Svátosti Oltární, kdy činil díky (Mat. 26, 27) jednak za všechna dobrodiní, jež obdržel od Boha Otce, jednak za milost nejsvětější Svátosti, kterou se právě chystal ustanoviti ku prospěchu lidstva.

Velice vroucně se dále modlil v zahradě Getsemanské za pomce při nastávajícím utrpení: Otče, je-li možno, ať odejde kalich tento ode mne; ale ne jak já chci, nýbrž jak ty. (Mat. 26, 39.) V bolestech na kříži: Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil? (Mat. 27, 46), při smrti: Otče, v ruce tvé poručím ducha svého. (Luk. 23, 46.) I po svém zmrtvýchvstání žehnal chléb při modlitbě dvěma učedníkům v Emauzích (Luk. 24, 30) a žehnal naposled, modle se s učedníky, vznášej se na nebesa. (Luk. 24, 50.)

Modlil se za všechny: za dívky (Mat. 19, 13), za nemocné (Mar. 7, 34), maje uzdravit hluchoněmého, za Petra (Luk. 22, 31), za učedníky a za věřící všech časů (Jan 17), ba za své mučitele: Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí. (Luk. 23, 34.)

Všecky výsledky jeho působení, pak všechny důkazy lásky Otcovy k němu jsou výsledkem vroucích modliteb. Všecky jeho kroky jsou označeny modlitbou.

V Nazaretě, v Kafarnaum, v Jerusalemě volí si přední místa k modlitbě. V tichém pokojíku (Mat. 6, 6), na poušti, v chrámě, na horách galilejských a judských jej nalezneme se modliti. Sotva že svítalo (Mar. 1, 35) i když se setmělo (Mat. 14, 23; Mar. 6, 46), zastali jej při modlitbě. A po celodenní námaze celé noci prodléval na modlitbách. (Luk. 6, 12; 21, 37; Jan 8, 1; 18, 2.) Tak doslovně a dokonale vyplnil rozkaz, který sám dal: Jest potřeba vždycky se modliti a neustávat. (Luk. 18, 1.) Nic jej neodtrhne, nic ho nepřeruší v jeho obcování s Otcem. Ba naopak, všechno přitahuje do tohoto božského cvazu, i to, co činí nejvíce roztržitým. Vše vztahuje na Boha, vše jest mu bohoslužbou. Soustředění na Nejvyššího jest v Srdci Ježíšově ustavičné a výhradně je zaujímá. Jeho život vrcholil ve zbožnosti, jest ustavičnou modlitbou, ustavičným klaněním se Bohu Otci.

Rozmlouvání Pána Ježíše s Bohem Otcem v modlitbě bylo nejvroucnější a nejdůvěrnější. Nejen, že se přibližoval k Bohu s nejmilejší myslí, nýbrž prožíval, prociťoval Boha jakožto svého Otce, rozmlouval s ním tak dojemně jako nejlepší dítě na zemi s Otcem v nebi. Při modlitbě Páně si teprve uvědomíme chrmavý rozdíl mezi jeho modlitbou a modlitbou lidstva, které žilo před ním. Ač také lidé někdy nazývali Boha Otcem, přece si nebyli vědomi, že se mohou nazývat jeho dítkami. Otec v nebesích byl pro ně nejvyšším pánem, jenž stvořil svět a bydlí v nebeských výšinách a odtamtud řídí veškerý svět. Teprve, jak prorokoval David, Mesiáš bude nazývat Boha svým Otcem. On bude vzývat mne, řka: Otec můj jsi ty: Bůh můj a obrátce spasení mého. (Žalm 88, 27.)

Teprve Pán Ježíš uvědomil lidi, že Bůh jest skutečným jejich Otcem, jenž s láskou o ně pečuje, a proto se mohou plným právem pokládati za jeho dítka. Modlitba Ježíšova k Otci tak mocně působila na první křesťany, že její původní znění v řeči aramejské Abba, Otče, se zachovalo po mnoho pokolení. Sv. Marek je zvláště uvádí při modlitbě v zahradě Getsemanské: Abba, Otče, všechno jest možné tobě, odejmi tento kalich ode mne; ale ne co já chci, nýbrž co ty. (Mar. 14, 36.) Sv. Pavel, jenž nám o tom také podává zprávu, uvádí také důvod, proč se my s Kristem můžeme a máme modliti k Bohu, jakožto svému Otci. Bůh poslal Ducha Syna svého v srdce naše, který volá: Abba, Otče. (Gal. 4, 6.) Přijali jste ducha synovství, ve kterém voláme Abba, Otče. (Řim. 8, 15.) Jen Ježíš byl jednorozeným Synem Božím a jen skrze něho jsme se stali dítkami Božími. A proto jen on a ostatní jen skrze něho se mohou k Bohu jakožto k Otci modliti.

Proto začínají jeho modlitby oslovením Otce. Ba i když opakuje některé

místo ze žalmů Starého zákona, klade napřed jméno Otce: V ruce tvé poroučím ducha svého (Žalm 30, 6). Kristus Pán na kříži užívaje těchto slov, volá: Otče, v ruce tvé poroučím ducha svého. (Luk. 23, 46.) Také nás poučuje, že se k němu nemáme jinak modlití, než jako ke svému Otci. Takto tedy budete se vy modlití: Otče náš, jenž jsi na nebesích. (Mat. 6, 9.)

Dětinné volání k Otci jest základní myšlenkou modlitby Kristovy. A v jakém souladu, v jaké čistotě a plnosti, s jakou hloubkou a něžností, s jakou důvěrou a úctou se toto smýšlení jeví ve všech modlitbách Ježíšových!

Ať velebí Boha, jása a plesá v něm: Velebím tebe, Otče, Pane nebe i země, že jsi skryl tyto věci před moudrými a opatrnými a zjevil jsi je malíčkým; ano, Otče, že se tak zalíbilo tobě (Mat. 11, 25), ať vystupují k nebi díky, neb osvědčuje největší důvěru: Otče, děkuji tobě, že jsi mne vyslyšel (Jan 11, 41), ať úpěnlivá prosba doprovází jeho zázraky (kdykoliv chtěl rozmnožit chleby, pozdvihoval oči k nebeskému Otci), ať volání o pomoc v nejtemnější noci před umčením vychází z jeho úst: Otče, odejmi tento kalich ode mne (Mat. 26, 39), ať se modlí za svou slávu i za slávu Otce nebeského: Otče, oslav jméno mé (Jan 12, 28), neb před smrtí: Otče, v ruce tvé poroučím ducha svého (Luk. 23, 46), vždycky jest jeho Srdce proniknuto dětinnou láskou k Otci, je plné odevzdanosti, lásky, pokory, bdívu.

A kde také poučuje učedníky o modlitbě, aby ji konali v onom duchu dětinné upřímnosti, s důvěrou, odevzdaností, vroucností k Otci nebeské-

mu: Otče náš, jenž jsi na nebesích. (Mat. 6, 5—8.) Modlitba Páně, která je připojena k tomuto naučení, jest nedostizným vzorem, v němž má vrcholiti každá modlitba všech lidí k nebeskému Otci.

Jedině jest překonána modlitbou velekněžskou, kterou se modlil Pán Ježíš sám k nebeskému Otci a kterou nikdo jiný, leč on sám se mohl modlití. Uvádí nás do nejtajnějších a nejsvětějších hlubin tak vznešené rozmluvy s Bohem, která se rozumí sama sebou u takového prosebníka, jenž není pouhým člověkem, ale jako Syn Boží volá k nebeskému Otci. (Jan 17): Otče, přišla hodina, oslav Syna svého, aby Syn oslavil Tebe! Nyní oslav mě ty, Otče, u sebe slávou, kterou jsem měl u tebe prve, nežli svět byl. . . Otče, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno, jakož i my, aby všichni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, by svět uvěřil, že jsi ty mne poslal.

Jak jsme viděli, přeje si Srdce Páně, aby křesťané se obraceli ve svých modlitbách k Bohu jako ditky ke svému Otci. Právě úctou božského Srdce Páně nejspíše obdrží dětinné smýšlení k Bohu Otci. A budou-li ctitelé Srdce Páně jako apoštolové se obracet často k Pánu Ježíši: Pane, nauč se nás modlití a budou-li často své srdce pozdvihovati k nebesům, aby víc a více ty věci, které jsou vzhůru, milovali, budou také i své srdce víc a víc očišťovati od hříšných, ano i pozemských náklonností a také o jejich srdci bude platiti to, co o Srdci Ježíšovu, i v jejich srdci se Bohu zalíbí.

Vánoční rozjímání.

Jarolím St. Pavlík.

Dnes se nám Kristus narodil; dnes zpívají na zemi andělé a radují se archandělé; dnes plesají spravedliví řkouce: „Sláva na výsostech Bohu, alleluja!“

Tuto antifonu opakuje církev v oficiu přes celý vánoční týden. Vpravdě nad narozením Kristovým radují se andělé i lidé. Dítko božské přineslo radost celému světu. Anděl pravil k pastýřům: „Zvěstuji vám radost velikou, která bude všemu lidu.“

Ó ti šťastní pastýřové! Jsou první, kteří zří Syna Božího v jeho lidské podobě. Nepozastavují se nad jeho chudobou, ale věří pevně, že jest to ten pravý Vykupitel; očekávají od něho záchranu z duševní bíd a věčnou spásu; jejich srdce plápolá láskou k Spasiteli; oni se mu koří v úctě nejhlubší.

My bychom bezmála těm pastýřům záviděli a přáli si býti s nimi v Betlemě. Než neželme toho; my jsme též tak šťastní, my máme milého Spasitele u sebe. Naším Betlemem je chrám Páně; chlív, to je tabernakl, a jesličky, to je monstrece a ciborium; tu leží božské Dítko zrovna tak, jak leželo v jeslích, s tímž tělem a toutéž krví, s tímž božstvím a člověčenstvím, pouze v jiné podobě.

Pozorujme božské Pachole na obou místech: v jeslích a ve Svátosti oltářní. Tu a tam je tak malé, a přece tak veliké; tak slabé, a přece tak mocné; tak chudé, a přece tak bohaté.

1. Tak malý, a přece tak veliký. Vy pastýři betlemští, jak malá jsou novorozená pacholátka! Má v jeslích místa dost, a v lůnu blahoslavené Panny bylo ještě menší než po narození. Tak malý je Ježíš, a přece tak veliký, že Ho jako Boha celý vesmír neobsáhne. Celý svět drží na svých malých ručičkách. Tak je veliký, že není žádného měřítka a žádného čísla

pro jeho velikost. Kdož by to na něm pozoroval, kdož by tušil, že v tak malém těle tak veliká bytost přebývá? A přece je tomu tak. Anděl Gabriel pravil Panence Marii: „On bude veliký, a Syn Nejvyššího slouti bude. Onť je veliký Bůh.“

A ten veliký Bůh dělá se ještě menším ve svaté hostii, než jak se udělal vtělením. Jak malou je hostie, určená pro přijímání laiků (nekněží). Sotva ji na jazyku cítíme. A kolik se jich vejde do ciboria! Do velkého ciboria i několik set. A když se odlomí odrobinka od svaté hostie, jak malým je tu milý Pán Ježíš! Víra nás učí, že je celý přítomen i v té nejmenší částice svaté hostie, v celé své velikosti, jako Bůh a člověk, jako stvořitel světa, jenž diktuje hvězdám jejich dráhu, jako pán a král, jemuž myriady andělů stojí k službám, jako divotvorce, jenž přerušuje přírodní zákony podle své libovůle. Ve jménu jeho sklánějí se všechna kolena na nebi, na zemi a pod zemí.

Před Bohem není nic malého; mikroskopičtí nálevníci v kapece vody platí u Něho tolik jako ohromná tělesa nebeská. Veliký král nebo vojevůdce, nebo učenec nebo umělec neplatí u něho více než prostý nádeník při určení nebeské odměny.

Bůh miluje, co je malé, a proto sám se stal malým a narodil se v malém Betlemě a bydlel v malém Nazaretě. Božský přítel dítek miluje malé děti a dává je nám za vzor. Navštívil Zachaea, jenž byl postavou malý, takže musel vylézt na strom, aby uzřel Spasitele.

V malém těle přebývá často veliký duch. Nermuťme se tedy, když jsme malí před světem, když jsme jenom nejbližšímu okolí známi, když nebydlíme ve velké vile, nýbrž jen v malé chaloupce, když jsou malé naše při-

jmy, když je skromná naše domácnost. Hledme býti velikými ve ctnosti, v lásce k Bohu, v obětavosti pro Boha. On nás povýší a velikými v nebi učiní a nám tam velkou radost připraví. Panna Maria sama to řekla ve svém Magnificat: „Shazuje s trůnu mocné a povyšuje nízké.“

2. Tak slabý, a přece tak silný. To Dítě v jeslích je zrovna tak slabé a bezmocné jako všechny novorozené děti. Kam je Matka položí, tam leží; nemůže si pomoci, nemůže se zvednouti, je úplně poukázáno na péči mateřskou. A přece je toto slabé Dítě Bůh mocný a silný; prorok Isaiáš tak Ho nazývá.

Co Ježíš později jako muž vykonal, mohl to již jako dítě vykonnati; mohl k tomu měl. Mohl moře ukrotiti, vodu ve víno proměnit, tisíce málo chleby nasytiti, nemocné uzdravit, mrtvé vzkřísiti. Ve zjeveních Marie Agreda lze se dočísti, že Ježíš již jako dítě zázraky konal, ale ne veřejně.

A toto všemohoucí Dítě jeví se nám ještě slabší ve Svátosti oltární. V jeslích se mohlo pohybovati, zde však leží nehybně. Leží tam, kam je kněz položí; musí se zdvihnouti a nésti při podávání, při průvodu, při návštěvě nemocného. Vítr je může odfouknouti, svatokrátce může je z tabernaklu vyloupiti, zahoditi, nohama pošlapati, donutiti, aby vešlo do nečistého srdce; nechá se sebou všechno dělati, protože je slabé.

A přece je silné, neboť slabým je dobrovolně. Nese na rukou svých celý svět; dává sílu lidem; při svatém přijímání činí nás silnými k boji proti nepřítelům naší duše, takže křesťan, jak praví svatý Jan Zlatoústý, jako lvi oheň dýchající od této hostiny odcházejí, hrozí ďáblu. Silou svatě eucharistie jdou mučedníci na popravu a umírají statečně a zmužile pro víru svatou, a misionáři snášejí největší strasti, a klášeterní sestry obslu-

huji ty nejošklivější nemocné, a kněží se udřou v duchovní správě.

Kdo takovou sílu může v nás vlévati, jak silným musí býti sám! Kéž by i nás posilnil, abychom nepodlehli v pokušení, abychom si nezoufali, když nás potká neštěstí, abychom v bolestech trpělivosti nepozbyli! Kdo potřebuje síly, nechtě jde k svatému přijímání, a on zkusí, jak má pravdu žalámista, když di: „Bůh je moje síla a moje útočiště.“

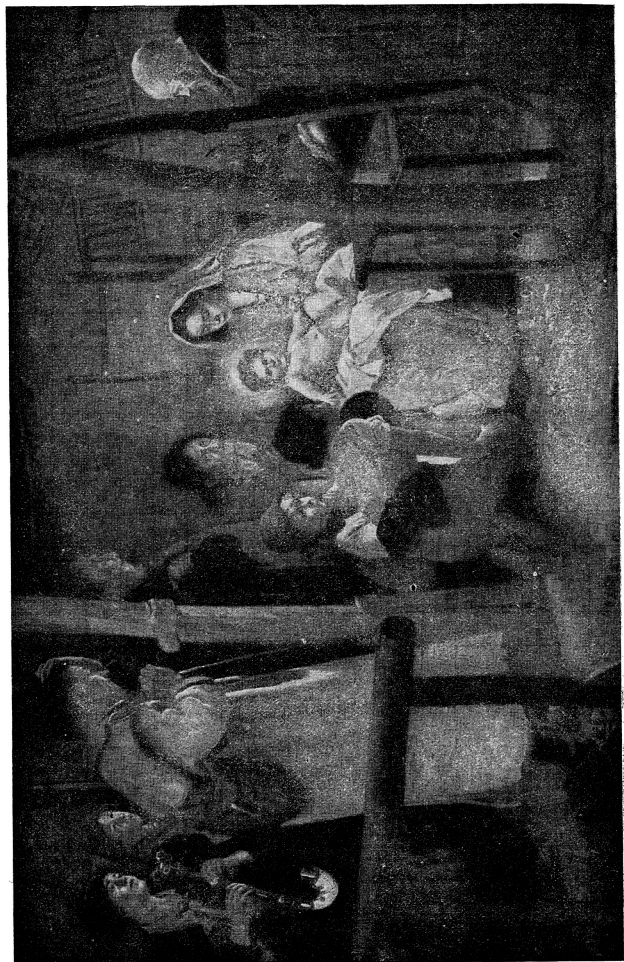
3. Tak chudý, a přece tak bohatý. Můžeme si větší chudobu mysliti než onu, v níž božské Dítě světlo světa spatřilo? Stáj je jeho rodištěm, jesle jeho prvním lůžkem. Několik plenek jeho prvním šatem. Nikdo je nechtěl u sebe hostiti. Do vlastního přišel a svoji Ho nepřijali. Chudobná je jeho Matka, chudobný jeho pěstoun, jen řemeslník, chudobní pastýřové, kteří Ho první vidí a jemu se klanějí.

A chudým zůstal až do své smrti. Musel se nechati podporovati od zbožných žen. Neměl vlastního domova, neměl vlastní hrobky, do cizího hrobu museli Ho položiti. Lišky mají svá doupata a ptáci nebeští svá hnízda; ale Syn člověka nemá tolik místa, kam by hlavu svou položil.

A přece je toto chudobné Dítě nesmírně bohaté; jemu patří celý svět se všemi svými poklady. Oči všech doufají v něj, aby jim dal pokrm v příhodný čas. Na poušti krmí tisíce lidí zázračným způsobem a zaopatřuje svatební hosty výborným vínem.

A co mám říci o statečích nebeských, jež jsou jeho majetkem, a jež zaměnil za pozemskou chudobu? K vůli nám a pro nás stal se chudobným, abychom jeho chudobou zbohatli, na milostech totiž a statečích nebeských.

Ne menší je jeho chudoba ve svatě Eucharistii. Velicí páni mají celé množství pokojů; tu musí býti jídelna, kuchovna, přijímací pokoj, spárna, studovna, hovorňa, soukromá světnice,

Nám, nám, narodil se...

ve městě dům, na venkově vila, lovecký zámek atd. A náš Pán spokojuje se s malým tabernaklem. Třebas, že mu láska věřících pěkný chrám postavila a vyzdobila; ale s jakým přibytkem musí se spokojiti v pohanských zemích a diaspoře! S tanečním sálem, s hliněnou a slamou přikrytou chatrčí, s nějakou kůlnou, s nějakým stanem. Chlěv betlemský nemohl býti chudobnějším.

A přece je obyvatel tabernaklu králem, bohatším než Šalomoun. Činí bohatými ty, co Ho přijímají. Otvírá tu

pokladnici svého nejsvětějšího srdce a skýtá nám bohatých milostí a je nám zárukou nebeského dědictví.

Bohužel, mnozí si nevšímají duchovních a nebeských pokladů, honíce se jenom za pozemskými poklady; tyto však musíme při smrti tady zanechat a co má potom člověk? Hledme státi se bohatými na dobrých skutcích, abychom si zasloužili bohatství nebeského. Lépe zde býti chudým a tam bohatým než naopak. Blahoslavení chudí duchem, neboť jejich jest království nebeské.

H. V. r. S. C. J.:

Zakladatelka díla „Šíření víry“:

Pavlina Maria Jaricotová.

Výňatek ze čl. J. E. Laborde.

Pavlina Jaricotová nikdy neopustila svou rodnou zem. A přece její jméno znají misionáři všech dalekých krajů, poněvadž všichni vděčí zakladatelce díla „Šíření víry“, že mohou zastávat své velké poslání.

„Já též půjdu s tebou do Číny!“

Narodila se v Lyoně 22. července 1794 a naztíř byla pokřtěna. U domácího křbu předešel ji bratříček Fileas, soudruh jejich her a pozdější inspirátor jejího budoucího apoštolátu.

Zastávka Pia VII. v Lyoně na cestě do Paříže náležela k hlavním vzpomínkám jejího dětství. Staříček Arcipastýř požehnal ji i Fileovi.

Papež! Vidět papeže! Obraz smutného bílého kmeta vryl se hluboko do srdce dítěte, jež mu vždy zachovalo zvláštní dětinou úctu.

Jednoho dne se vrátil Fileas domů pln nadšení a rozhodnosti. „Budu apoštolem,“ hlásal malý klouček; „půjdu do Číny; je to panství ďáblovo. Zabijí-li mne, tím lépe; četl jsem v církevním dějepise, že krev mučedníků je semenem křesťanů.“

„A já půjdu s tebou,“ zvolala Pavlina; „budu ošetřovat nemocné a učit děti nábczenství.“

„Ne, ne, jen muži mohou býti misionáři. Neumíš latinsky. A ostatně je to velmi daleko.“

„Ale půjdeš-li ty, vezmeš mne s sebou.“

„Nemožno; tam děvčata nemohou. Cestuje se tam pouze na koních, lvech a slonech.“

„Přivážeš mne ke svému soumaru a nebudu se bát.“

„Ale řekl jsem již, že jen mužové mohou býti misionáři.“

Pavlina se zamlčela. Budoucnost dala jí za pravdu.

První sv. přijímání.

Pavlina v pozdějším věku mnoho vypravovala o svém mládí.

Živého ducha, citlivá, rozhodná, nadšená, prováděla rychle své záměry. Byla neobyčejně vášnivě letory. „Velmi neschopná k pracím ručním a domácím, náchylná ke hněvu, k revnivosti a k marnivosti...“ Srdce

však měla přímé; a jako každé dítě, i ona milovala vášnivě své okolí.

První sv. přijímání bylo vlnouhorlivé zbožnosti, jež zaplavila její dětskou duši. „První sv. přijímání,“ píše, „bylo základem mé spásy. Přála jsem si nikdy se neodloučit od Pána Ježíše.“ Toužila upřímně po ctnosti, ale okolí nemluvílo opatrně před dítětem, zvláště u příležitosti jistého sňatku. I zdálo se jí, že vášnivá láska jest oprávněna. „Ach, můj Bože,“ vzdychala později, „marně hledala jsem štěstí mimo Tebe.“ V ovzduší, v němž žila, cítila se cizí a nešťastnou.

Milovat bez míry.

Přiblížil se rok 1814: konec válek napoleonských a obnovení království. Lyon pln radosti chystal se k uvítání kněží z Angoulému. Slavnost dne 6. srpna byla krásy vskutku pohádkové.

Pavlina pozvána na velký ples, pořádaný na radnici. Vzbudila pozornost a těšila ji to. Leč blížila se chvíle Boží.

Za několik měsíců pádem se těžce poranila a přivodila si nervovou nemoc. Záchvaty byly tak silné, že tloukla hlavou o postel a křičela tak, že ji musili k lůžku přivázat.

Té doby zemřela jí matka po krátké nemoci. Poslední její slova byla: „Bůh žehnej Pavlině!“

Přání matčino se splnilo. Pavlina zvolna se zotavovala; ale zato duše trpěla vrtochy. Všude viděla jen smutek a prázdnotu. První návštěva v divadle vzbudila v ní odpor. I světila se bratru Fileovi. Ten zavedl ji do kostela sv. Niziera. Tam byla právě mše. Pavlina dlouho plakala. Náhle zmocnila se ji velká libeznost; jasně poznala, že jen v přátelství s Kristem dojde hledaného štěstí.

Začíná se přemáhát. Milosti se množí. „Ach, Bože, jen v Tobě nacházím klid a mír, lásku splácenou velkou láskou.“

Vše anebo nic.

V r. 1816 měl postní kázání u sv. Niziera tamní zbožný kaplan. Slova jeho učinila na Pavlinu nejlubší dojem. Přijela na kázání v kočáře, vystrojena všemi titěrnostmi módy empírové. Kazatel vystoupil důrazně proti marnostem světa. Pavlina vytušila, že to mluví světec. Po kázání přišla k němu do sakristie; prosila, by ji vyzpovídal a byl ji duchovním otcem. Od té doby změnila se úplně.

V blízké nemocnici sv. Polykarpa byla siň, vyhrazená ženám nezhojitelné nemocným, hlavně ochromením neb rakovinou. Tam Pavlina denně přicházela, oblečena v kroj ošetřovatelek, na hlavě prostý bílý čepeček. Zároveň přísně se postila a zasvětila se Bohu slibem čistoty.

Příbuzní se hněvali; musila mnoho snášet. Sama se přiznala, jak se vyhýbala pohledu na elegantně oděné dámy, aby svého kroku nezelela a jim nezáviděla. Ale právě ten její skromný oblek byl záchranou jejího rozhodnutí.

Později vyhledala mladé dělnice a sdružila je kolem sebe. Ujala se též dělnic v továrně bratrově. Od té doby se datuje její úcta k dělnictvu, k jeho mozočným, upracovaným rukám. Hleděla na ně s úctou řkouc, že mají velký podíl na smírné oběti za hříchy lidstva.

Dílo „Šíření víry“.

Ale vše, co dosud činila, bylo pouhým hledáním cesty a přípravou na velké dílo, k němuž ji určil Bůh. Dnes misionářský duch vystupuje v Cirkvi velmi silně. Nejen že se množí povolání misionářská, ale i ti, kdo musejí zůstat v otčině, žijí v okruhu myšlenek, tužeb a citů těchto hrdinů víry; chtějí se účastnití jejich prací a pomoci jim almužnami a modlitbou.

Roku 1820 takové duše byly výjimkou. Náležel k nim Fileas, starší Pavlinin bratr. Té doby se připravoval v Paříži na kněžství; hořel vroucí

touhou, by se jednoho dne mohl účastniti prací misionářů v dalekých zemích. Proto si s nimi dopisoval a jejich listy posílal své sestře. Srdce Pavliny zatlouklo radostrě. Uchváčena nesmírnou touhou pomoci účinně těmto udatným vojínům Kristovým, pojímá záměr přispěti jim hojnou peněžitou almužnou.

Touha ta zaujala mysl mladistvé dívky. Úmysl ten dozrával po celý rok; mluvila o něm, modlila se vroucně, prosíc Boha o světlo, jakým působem mohla by ten úmysl uskutečnit. A hle, jistého večera náhle se jí rozjasnilo. Poslyšme, co sama o tom vypravuje:

„Jednoho večera, kdy příbuzní hráli v karty, já sedíc u krbu, hledala jsem u Boha pomoci ke svému plánu, když náhle stanuly před mým duševním zrakem zcela jasné hlavní rysy „*Propagandy víry*“. Viděla jsem, jak snadno může každá z osob našeho domácího kroužku získati jiných deset, z nichž každá obětovala by týdně krejcar na „*Šíření víry*“.

Bojí se, bych na to nezapomněla, napsala jsem si to na rubovou stranu jisté karty. Vidouc, jak je to prosté a snadné, divila jsem se, proč mi to dříve nenapadlo.

Uvěřila jsem si, svěříti se s tím svému duchovnímu vůdci a zatím napsala jsem to bratrovi do Paříže. On zas to pověděl několika kněžím, kteří plán ihned schválili. I začala jsem v tom směru pracovati mezi drahými dělnicemi, svými pravými sestrami a přáteli Ježíše Krista.“

Způsob díla záhy pevně stanoven. Záleží podstatně v rozlehlé sbírce lidové a ustavičně prováděné ve prospěch společného účelu. Byl pln života již u svého nepatrného počátku a byl zároveň tak pevně založen a tak přirozeně plodný, že po celých 115 let, kdy se rozšířil po celé zeměkouli, nezměnil svého prvotního chodu. Týdně krejcar — maličká almužna, ale

stále věrně opakovaná; jednotlivé desítky, sta, tisíce členů jsou soustředěni v ústředním komitétu a jím řízeni. Porovnáme-li maličké počátky r. 1819 s velikostí vpravdě velkolepou dnešních výsledků, musíme zvolati: „Prst Boží je tu!“ To ráda říkávala sama zakladatelka, dodávajíc pokorně, že v díle tom byla „nepatrným nástrojem Božím“.

Živý růženec.

Vidouc, jak dílo „*Šíření víry*“ utěšeně se rozvíjí, toužila přivábiti na ně úrodný déšť milosti Božích. Toho chtěla docílití horlivou a častou modlitbou růžencovou. Slyšela o jejich obdivuhodných účincích, že utiňuje hněv Bží a v duších vydává plody života. Čekala pouze na podnět.

Té doby vyběhl ji věrný sluha mariánský, by utvořila spolek k šíření dobrých knih a zbožných předmětů. Byl to P. Barelle T. J. V pobídce té viděla Pavlina hledaný podnět, neb členové spolku potřebovali určitého zevního pouta. Poutem tím měl být růženec. Ale dlouho marně přemýšlela, jakým způsobem vybědnouti osoby lehkomyslné a svěťácké k této rozjímavé modlitbě. Též nemocní by se ho mohli s prospěchem modlit. Leč dcsud jevíli k němu velikou nechuť. I napadlo ji, že by celý růženec mohla snadno rozdělití mezi patnáct osob, z nichž každá mohla by denně rozjímati pouze jedno tajemství a při tom se pomodlití příslušný desátek. Tím způsobem pomodlilo by se denně patnáct osob celý růženec.

Prostý ten způsob měl velký úspěch — a *živý růženec* založen.

Zakladatelce přibýlo tím mnoho práce, zvláště nekonečná korespondence a sepsání drobných zbožných úvah. Ale neochabovala a zmužile dostála své úloze. Dobro se šířilo.

V rukou syna temnosti.

Založení díla „*Šíření víry*“ a „*Živého růžence*“ postačilo by

obyčejné horlivosti; ale Pavlině bylo to pobídkou k další práci.

Již jsme viděli, jak od mládí zajímala se o dělnictvo. Opírajíc se o nabytou zkušenost, vyhotovila plán anonymní společnosti průmyslové a finanční, již nazvala „Dilem zachování víry“. Když pak téže doby octlo se na prodej panství Rustrelské, známé svým nerostným bohatstvím, rozhodla se, že je koupí. Chtěla tam zříditi „dělnické domy“, „ústřední křesťanské práce“ a rozmanité formy podpory dělnictva. Ubohá netušila, že tím zabředne na celý život ve vodách velkého soužení. Již počátek byl velmi nešťastný. Poctivá, ale nezkoušená, svěřila se rukám prohnatého podvodníka. Člověk nedobré pověsti, vězněný pro dluhy, zaslechl o jejích plánech a vytyčil tužnou kořist. Užil všech prostředků osob svého druhu: hrál komedii obdivuhodných citů křesťanských, zvláště vroucí lásky k lidu, ano vytasil se i s doporučením jistého dobromyslného kněze, ježž byl podvedl. Lest se zdařila.

Naivní — toť byla převelká její chyba — Pavlina Jaricotová dala se oklamat a sotva k uvěření — odevzdala mu celé své jmění 700.000 franků. Podvodník, zaplativ své vlastní dluhy, odjel do Avignonu, kde začal skvostně žít. Sláva ovšem byla krátká a skončila se ostudou. Ale panství koupené nebylo zapláceno. Hanba, soudní procesy, vězení — to bylo vše, čeho se Pavlina mohla nadíti.

Ubohá žebračka.

V přetěžké chvíli dala najevo obdivuhodnou sílu duševní. Slíbila zaplatit. V krajní tísní obrátila se na dlouholetého přítele svého, biskupa rochelského Msgra de Villecourt. Když se před ním objevila změněná, sklíčená a smutná, vytýkal jí její slepou důvěru. „Ano, chybila jsem,“ odpověděla ubohá. Ale úmyslu jejího nekáral, naopak, povzbudil ji, by dále pracovala

ve prospěch dělnictva. „Je to dílo potřebné, Bůh mu požehná. Ale musíte chodit po celé říši a sbírat almužny.“

Radu tu považovala za rozkaz, jenž se stal jejím životním mučednictvím. Od onoho dne z poslušnosti a z lásky k dělnictvu stala se žebračkou.

„Nač myslíte?“ tázala se ji jednoho dne její průvodkyně na těchto těžkých pochůzkách.

„Na zastavení křížové cesty! Jak jest to těžké!“

A mezitím, kdy nadarmo vztahovala ruce, jež únavou již klesaly, stihaly ji listy věřitelů, soudní obžaloby, potupy a úskleby.

„Necítím nic, nevidím nic, leč úzkost a bolest,“ psala tehdy. „Můj duch tone v temnotách. Jen ve vyšších mohutnostech trvá neochvějná touha raději snášet všechny muky, než se dopustiti i sebe menší urážky Boží.“

Studně hluboká a temná.

Včera až do oblak vynášena. Její dům skýtal štědré pohostinství; byl dostaveníčkem nejvyššího duchovenstva a zakladatelů všech dobročinných děl.

Dnes pokoření a nedostatek, ale nade vše hrozná opuštěnost. Všichni přátelé ji opustili — prý z opatrnosti, aby zachránili dílo „Šíření víry“; jeho ředitelé nedovolili členům poskytnouti ji jakoukoli pomoc; ostatně má prý tak málo významu v tomto díle. Hleděno očerniti ji i u sv. Otce Pia IX. I třeba bylo dlouhých ještě let po její smrti, až do r. 1881, kdy Řím ústy Lva XIII. úředně a definitivně vrátil čest zakladatelce „Šíření víry“ a „Živého růžence“.

Při pohledu na takové neštěstí hle dáme klíč k této tajemné existenci.

„Bůh to dopustil,“ píše Lev XIII. v breve na slečnu Maurinovou z r. 1881, „by ta, která žila pro Něho a pro spásu svých bratří, na sklonku svého života následovala Ježíše, jenž

umíral za lid, který Ho odsoudil; i aby svou věrou, důvěrou, duševní silou a láskyplným přijetím svých křížů ukázala se Jeho pravou uřednicí.“

Mezi její písemnou pozůstalostí nalezely řádky, jež jsou jakousi duchovní její závětí; dojista ozařovaly její kalvárii.

„Ježíš sám jest mou nadějí.

Jeho kříž mým pokladem.

Úděl to výborný a dědictví drahocecné.

Nechť nejspravedlivější a nejsvětější vůle Boží vždy se splní. Nechť je chválena a věčně velebena!

Zasvěcujíc se, ó Bože, Tvé vůli nekonečně dobrotivě, nekonečně svatě a láskyplně, zasvěcuji se svému pravému štěstí. Naše přirozenost slepá, malicherná, smyslná, líná a zporná nezná Tvých cest, jež vedou k životu!

Ó vůle svatá, jediná hodná mých tužeb, tys mým bezpečným vůdcem! Co záleží na tom, vezmeš-li mi statky pozemské, dobré jméno, čest, zdraví, život, necháš-li mne pokořením klesnout až na dno studny, kde místo vody najdu bláto, najdu-li tam jen ukrytý oheň Tvé lásky!“

Obět.

Zatím její dům, kdysi tak známý svou pohostinností, stal se domem bíd. Ano, v únoru 1853 Pavlina musí se sama dovolávat dobročinnosti. Jistý misionář zastaviv se u ní, daroval jí 6 franků „pro její díla“. Vzala almužnu a pohlédnuvši smutně na kněze, řekla: „Nemám již žádných děl. Ale dovolíte-li, koupím si za to chleba.“ V této krajní bídě zastihla ji smrt.

Nemocná dala své lůžko přitáhnouti k oknu, aby mohla vidět ještě své

rodné město Lyon. „Ó Bože, o to trojí Tě prosím: za vítězství Církve, za spásu vlasti a zachování svaté víry milovanému Lyonu.“

Potom prosila, by ji položili na srdce obálku s nadpisem „Tituly šlechtické“. Uvnitř bylo její vysvědčení chudoby a list plný potup a hany, napsaný starým žebrákem.

Kdykoli přijímala Tělo Páně a zvláště při posledním pomazání byla téměř u vytržení. Když v takové chvíli vešla k ní jistá osoba, zastala ji s očima zavřenýma a rukama křížem rozpjatýma; tvář dýchala nadpřirozenou velebou. I musila mimovolně pokleknout. V posledních dnech chvílemi se modlila, chvílemi tiše zpívala a zvláště ráda opakovala: „Odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim vinníkům.“

Několik dní před smrtí žádala, by její listy byly rozděleny na přátelské a nepřátelské. Nepřátelské, t. j. všechny listy svých žalobníků kázala hodit do ohně. „Spalte to; zapomínám na všechno, odpouštím všechno, aby i mně Pán odpustil.“ Potom dodala: „A nyní došla řada na pychu. Spalte to, spalte vše, co by mohlo vzbuditi domněnku, že ten malý mravenec vykonal za svého života něco dobrého.“

A všechny lichotivé listy kardinálů, biskupů, misionářů a znamenitých křesťanů změnila se v malé chvíli v hrstku popela.

Tak odloučila se od všeho a umírala v největší chudobě jak Kristus na kříži. Mýslila pouze na lásku. Zeměla tiše 9. ledna v sedm hodin ráno.

Ježíš sám připravil ji věčnou odměnu a vrátil ji čest.

Svatá Ludvíka z Marillacu.

Ludvíka z Marillacu narodila se v Paříži 12. srpna 1591. U věku 22 let provdala se za tajemníka královny Marie Medicejské. Ovdověvši po 12 letech, svěřila vedení své duše sv. Vincenci z Pauly a stala se záhy jeho nejoddanější pomocnicí v účinné lásce k bližnímu.

Oba však brzy uznali, že jejich dílo vyžaduje zvláštní organisace, totiž řehole, zasvěcené výhradně službě chudiny. „Paní křesťanské lásky“, jež dosud pomáhaly sv. Vincenci, nebyly s to dcetati své úleze, neboť se mohly věnovati chudině jen tehdy, kdy splnily své povinnosti rodinné.

Po delším úsilí shromáždila konečně světice dne 22. listopadu r. 1633 ve skromném domku na Příkopech sv. Viktora v Paříži několik zbcžných venkovských dívek. Byly to první „milosrdné sestry“.

Dne 25. března 1634 vykonala světice své řeholní sliby. Na památku toho obnovují milosrdné sestry v den Zvěstování Panny Marie každoročně své sliby, jimiž se zasvěcují službě Boží a službě chudiny.

Sv. Vincenc z Pauly, plný neochvějné důvěry v Boha, řekl svým dcerám, že jejich klášterem — bude obydlí nemocných, jejich klasurou — ulice města, jejich mřížkou — bázeň Boží, jejich závojem — svatá skromnost.

Zakladatelka přes chatrné své zdraví bezmezně se obětovala chudině a své řeholi, jejíž doživotní představenou byla jmenována.

Když 15. března 1660 umírala v Paříži, loučila se dojemně se svými dcerami, shromážděnými kolem jejího smrtelného lůžka. Sv. Vincenc z Pauly, který jen krátko ji přežil, sám nemocen

vzkázal ji: „Vy mne předcházíte; ale doufám, že se zase brzy uvidíme.“

Místní farář od sv. Vavřince, jenž vyslechl její poslední zpověď, zvolal: „Ach, krásná ta duše odnáší si do nebe svou křestní milost!“

Po několika zázracích, vyprošených její přimlouvou, zahájen proces beatifikace 10. června 1896. Za blahoslavenou prohlásil ji papež Benedikt XV. 9. května 1920. Letos 11. března vřadil ji svatý Otce Pius XI. v počet svatých.

Svatá Johana Antida Thouretová.

Johana Antida Thouretová, zakladatelka „Sester lásky v Besançoně“, narodila se 27. listopadu 1765. Bůh učel s ní velké záměry a proto záhy musila vstoupiti do školy kříže. Zdraví její bylo vždy útlé a chatrné. U věku čtrnácti let ztratila matku, i byla svěřena ochraně služebné osoby, jež činila vše, aby ji svedla ke zlému.

Ale díky modlitbě a dobrým skutkům zachovala si svou nevinnost. Čistá, zbožná, vlídná a soucitná jak anděl, byla až do svého dvacátého druhého roku oporou rodiny a vzorem své farnosti. R. 1787 vstoupila k milosrdným sestrám v Paříži, kde se významena pokorou, trpělivostí, i neobyčejnou obětavostí.

Revoluce r. 1793 uvrhla ji opět do světa. I ošetřovala nemocné a učila katechismu — až jednoho dne povolána za to před soud revoluční.

„Občanko, ty chodiš na schůze. Ccstam posledně předčítala?“

„Modlitby a evangelium.“

„Co tím chceš říci?“

„Evangelium zahrnuje víru a křesťanské povinnosti.“

„Učíš děti. Čemu je učíš?“

„Katechismu.“

„Co to znamená?“

„Katechismus učí Boha znát, k Němu se modlit, milovat Ho a Jemu sloužit.“

„Nuže, my ti rozkazujeme, bys ode dneška učila tak, jak káže zákon revolucionářský.“

„A já prohlašuji, že toho nikdy ne učiním. Raději umru. Budu učit děti jen dle zákona křesťanského.“

Soudcové neměli odvahy odsouditi na smrt mladou občanku, která se nebála smrti. Pouze ji přísně napomenuli a odeslali.

Po několikaletém pobytu ve Švýcarsku a v Bavořích usídlila se v Landeroně. Tam dva horliví kněží přiměli ji k založení nové řehole, jež se věnovala službě chudých a nemocných i výchování mládeže. Jest to Kongregace Sester Lásky, jež po její smrti rychle se rozšířila v různých zemích.

Světiice snášela mnoho příkoří. Zemřela svatě v Neapoli 24. srpna 1826.

Svým dcerám zůstavila heslo: „*Vždy vpřed a pro Boha*.“ Za blahoslavenou prohlášena 10. července 1929 a letos svatořečil ji sv. Otec Pius XI. dne 14. ledna 1934.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjimaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kur. brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, z a výchovu mládeže pro Katolickou akci a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlime-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876).

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrile a Metode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Modleme se za mládež a Katol. akci!

Úmysly apoštolátu modlitby.

V prosinci modleme se za výchovu mládeže pro Katolickou akci.

(Ustanoven a žehnán Jeho Svatostí, papežem.)

1. S. Sv. Eligia, bisk. (665). Za sv. Otce Pia XI. Mariánské družiny. Zdar sjezdu katol. lidu celé naší republiky. Duchovní obrod lidu.
2. Neděle 1. adventní. Sv. Bibiány, p. m. (363). Za ducha kajivosti. Pevnost a stálost ve víře. Důvěra v Boha. Spolek šíření víry. Misie.
3. P. Sv. Františka Xavera. (1522). Misie mezi pohany. Obrácení Číny a Japonska na viru katol. Náhle umírající. Pronásledování křesťané.
4. Ů. Sv. Barbory, p. m. (236). Šťastná hodina smrti. Za lásku k Bohu a bližnímu. Návrat rozkolníků do Církve sv. Pomoc Boží. Misie.
5. St. Sv. Petra Chrysologa, bis. a uč. Církve (450). Horliví kazatelé. Díky za dobrodiní tohoto roku. Přemáhání pokušení. Úcta k dcmu Božimu.
6. Č. Sv. Mikuláše, bisk. (327). Péče o chudé a opuštěné. Úcta bl. Jana Sark. Věrnost v plnění povinností. Milosrdenství k chudým. Dobrý příklad.
7. P. Sv. Ambrože, bisk. a uč. Círk. (397). Velepastyřové naší. Dar sebeobětování. Vzbuzení nových příznivců. Láska k povolání. Dar poslušnosti.
8. S. Neposkvrněného Početí P. Marie. Zsvěcení se P. Marii. Apoštolát modlitby. Bratrstva růž. Duch náboženský v rodinách. Družiny.
9. Neděle 2. adventní. Sv. Petra Kanisia, kn. (1570). Výchov mládeže pro katol. akci. Náboženství ve školách. Katolici na Balkáně. Snahy unie.
10. P. Sv. Eulalie, p. m. (340). Hojně přijímání sv. svátostí. Omladina. Trpělivost k chybám bližního. Útěcha v nouzi. Láska k Církvi sv.
11. Ů. Sv. Damasa, pap. (384). Poslušnost k sv. Otcí. Pokoj a svornost mezi křesťany. Vytrvalá modlitba. Obětavost a poslušnost. † kněží.
12. St. Sv. Otilie, abatyše (720). Péče o slepé. Boj proti vlažnosti. Úcta k představeným. Dar sebezapření. Odevzdanost do vůle Boží. † bratři.
13. Č. Sv. Lucie, p. a m. (304). Láska k čistotě srdce. Odprošení urážek Bohu učiněných. Zamezení hříchů. Utvrzení v dobrém. † rodiče.
14. P. Sv. Dominika de Silos, opata (1074). Katolici v Mexiku. Obrácení hříšníků. Unionisté. Představení klášterů. Polepšení života.
15. S. Sv. Irene, bisk. m. (202). Přemáhání zlého. Duše v čisti. Milost povolání k duch. stavu. Svornost v obcích. Dobrodinci chudých.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjimaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII, S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.) — Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za výchovu mládeže pro Katolickou akci a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlime-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.) — Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.) — Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů bož. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Věsti mládež ke Katol. akci.

Úmysl v lednu 1935: **Boj proti ateismu (neznažbožství).**

16. Neděle 3. adventní. Sv. Adléty, vdovy (999). Mládež vychovaná pro katol. akci. Sjedení církve východní s římskou. Pomoc Boží.
17. P. Sv. Lazara, bisk. (75). Duch svornosti a křesť. lásky. Šíření katol. tisku. České menšiny v cizích zemích. Svěcení nedělí a svátků.
18. Ú. Očekávání porodu P. Marie. Úcta mateřství bl. P. Marie. Bratrstva růžencová. Řeholní dorost. Družiny mar. Pokoj a mír mezi národy.
19. St. Sv. Nemesia, m. (250). Křesť. dělnictvo. Uvědomělost náboženská. Péče o chrám Páně. Posvátnost manželství. Dobročinné ústavy. † kněží.
20. Č. Sv. Petra Klavera, mis. (1654). Katol. misie mezi černochoy. Svornost v rodinách. Dar pokory a skromnosti. Družina sv. Petra Klav. Umírající.
21. P. Sv. Tomáše, ap. P. (73). Dar pevné a živé víry. Apoštolát modlitby. Ochota k plnění círk. předpisů. Návrat rozkolníků k Církvi svaté.
22. S. Sv. Servula, žebrák (570). Láska ke svátostnému Kristu. Dar poslušnosti. Zdar misiím. Milosrdenství k chudým. Úcta k domu Božím.
23. Neděle 4. adventní. Sv. Viktorie, p. m. (253). Křesť. statečnost. Vytřvalost v životě duchovním. Těžce nemocní. Kongregace sester Těšitelek.
24. P. Adama a Evy. Štědrý den. Dobrá příprava na hod B. vánoční. Zachovávaní postu. Hodné přijetí sv. svátostí. Dobrodinci chudých. Dar pokání.
25. Ú. Narození Pána našeho Ježíše Krista. Uznání lásky Spasitele našeho. Obrození lidstva skrze Ježíše Krista. Trpělivost v chudobě. Sirotci.
26. St. Sv. Štěpána, prvomuč. (35). Milujeme nepřátele a modleme se za ně. Spolek sv. Dětství Ježíšova. Katolíci v Mexiku. Trpělivost v soužení.
27. Č. Sv. Jana, evang. P. (101). Zachování panické čistoty. Ctitelé bož. Srdce Páně. Obrácení bezbožných. Dar mírnosti a tichosti. Naši bohoslovci.
28. P. Sv. Mladětek. Ochrana nevinných dětí. Zbožné vychování dětí v rodinách. Mateřské školky. Péče o opuštěné dívky. Záchrana mládeže.
29. S. Sv. Tomáše, bisk. muč. (1170). Katolíci v Anglii. Návrat Anglie do Církve sv. Apoštolát modlitby. Zdar sjezdu katol. v naší říši.
30. Neděle po narození Páně. Sv. Davida, kr. Díky Pánu Bohu za všechna dobrodíní nám prokázaná. Za odpuštění hříchů. Spolupracovníci.
31. P. Sv. Silvestra, pap. (335). Za sv. Otce Pia XI. Za živé a † členy bratrstva bož. Srdce Páně a Apoštolátu modlitby. Dosud nevyslyšené prosby.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjimaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.) — Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za výchovu mládeže pro Katolickou akci a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby. Pane Ježíši, zadrž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů bož. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

K UCTĚNÍ SLAVNÉ PAMÁTKY

našeho velikého spisovatele-kritika, buditele moravského lidu

VÁCLAVA KOSMÁKA

SNÍŽILI jsme CENY jeho SEBRANÝCH SPISŮ:

Díl I.	<i>Fouša, svobodný pán z Nadutína.</i>	Str. 508	z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl II.	<i>Na lehčím chlebě.</i>	Str. 565	- - - z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl III.	<i>Pošetilci. — Lidský zvěřinec.</i>	Str. 576	- - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl IV.	<i>Kukátko.</i>	Str. 570	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl V.	<i>Povídky. (Cestopisné obrázky.)</i>	Str. 668	- z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl VI.	<i>Kukátko.</i>	Str. 402	- - - - - z Kč 15.—	na Kč 10.—
Díl VII.	<i>Chrt.</i>	Str. 514	- - - - - z Kč 18.—	na Kč 12.—
Díl VIII.	<i>Ztracená.</i>	Str. 376	- - - - - z Kč 14.—	na Kč 8.—
Díl IX.	<i>Kukátko.</i>	Str. 432	- - - - - z Kč 16.—	na Kč 10.—
Díl X.	<i>Povídky.</i>	Str. 452	- - - - - z Kč 16.—	na Kč 10.—
Díl XI.	<i>Myslivec Anton a jiné povídky.</i>	Str. 536	z Kč 19.—	na Kč 12.—
Díl XII.	<i>Eugenie.</i>	Str. 404	- - - - - z Kč 15.—	na Kč 10.—
Díl XIII.	<i>Ženit se či neženit?</i>	Str. 516	- - - - - z Kč 18.—	na Kč 12.—
Díl XIV.	<i>Potkalo ji štěstí.</i>	Str. 484	- - - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl XV.	<i>Boží mlýny. Z odvěkých bojů myslivců s pytláky, práva s násilím.</i>	Str. 611	- - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XVI.	<i>Kukátko.</i>	Str. 514	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XVII.	<i>Radostné cestování.</i>	Str. 592	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XVIII.	<i>Básně a řeči.</i>	Str. 402	- - - - - z Kč 12.—	na Kč 8.—
Díl XIX.	<i>Životopis Václava Kosmáka. Z pera Dra Pavla Vychodila.</i>	Str. 656	- - - - - z Kč 16.—	na Kč 10.—
Díl XX.	<i>Kukátko.</i>	Str. 494	- - - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—
Díl XXI.	<i>Otrávená růže.</i>	Str. 478	- - - - - z Kč 17.—	na Kč 10.—

ÚPLNÉ DÍLO — 21 svazků — - - - - z Kč 316.— na Kč 200.—

brož., v á z á n o ve vkusné plátěné vazbě se zlatými nápisy o Kč 9.—
za svazek více, úplné dílo Kč 389.—, v poloplátně více o Kč 6.—
jednotlivě, v celku za Kč 326.—, v pevné knihovní vazbě bez nápisů
o Kč 5.— za svazek více, 21 svazků již z a Kč 305.—.

DODÁME NA MĚSÍČNÍ SPLÁTKY PO Kč 20.—, 30.— až Kč 50.—, DLE
FINANČNÍCH MOŽNOSTÍ.

TAK UMOŽNÍME VŠEM VRSTVÁM NAŠEHO LIDU ČETBU DÍLA bezvadně
výchového, vzácného po stránce literární a cenného v úpravě.

KOSMÁKŮV ODKAZ DO VŠECH KNIHOVEN!

K sv. Mikuláši a k blízkým vánocům

pro Vaše nejmilejší něžný dárek, krásná kniha.

Pro mládež:

F. Háj, **Školák Kája Mařík**, úplné dílo, díl I.—VII., brož. Kč 128.—, váz. Kč 212.—. Jednotlivé svazky: 1. díl Kč 18.—, 2. díl Kč 22.—, 3. díl Kč 18.—, 4. díl Kč 20.—, 5. díl Kč 18.—, 6. díl Kč 16.—, 7. díl Kč 16.—.

F. Háj, **Řidících Márinka**, díl I.—V., úplné dílo brož. Kč 79.—, vázáno Kč 139.—. Jednotlivé svazky: 1. díl Kč 16.—, 2. díl Kč 16.—, 3. díl Kč 16.—, 4. díl Kč 16.—, 5. díl Kč 15.—.

Krásná původní vazba na obě díla Kč 12.— za svazek.

F. Háj, **Pohádky**, jen váz. Kč 45.—. Nádherná úprava — krásné barvotisky.

Pro dospěléjší:

F. Háj, **Blanka zahradníková**, dívčí román. Cena Kč 16.—, krásně váz. Kč 28.—.

F. Háj, **Maryčka**. Román sirotky, cena Kč 13.—, váz. Kč 25.—.

F. Háj, **Než láska zavolá**. Román. Cena Kč 18.—, váz. Kč 30.—.

F. Háj, **Až potom**. Román ze života. Cena Kč 15.—, váz. Kč 27.—.

Těž na mírné měsíční splátky.

Vydalo nakladatelství

expeduje knihkupectví

Občanské tiskárny v Brně,
Starobrněnská ulice číslo 19-21,
neb každý řádný knihkupec.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna v Brně. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík. Výhoda novinové sazby přiznána výnosem Ředitelství pošt a telegrafů v Brně, čís. 44.382/VI. ze dne 3./6. 1922. Časopis je podáván u pošt. úřadu Brno 2.